Dr. Aurel Popescu-Bălcești

ENIGMA VIEȚII ȘI A MORȚII

Ediţia a-II-a
Revizuită și Reîntregită
cu capitole noi:

SCOPUL VIEȚII
ESENȚA VIEȚII
SOMNUL ȘI VISUL
SUFLET ȘI SPIRIT
IERARHIA CEREASCĂ
DUMNEZEIREA CA TRINITATE
SPIRITUL ÎN VIAȚA SEXUALĂ

EDITURA LARRY-CART

Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEŞTI
ENIGMA VIETII ŞI A MORŢII

*Dedic această carte **fiului meu,*** **Dr.' Romeo Popescu,**
drept hrană sufletească '

EVOLUŢIA SPIRITULUI DUPĂ MOARTE
VIAŢĂ • MOARTE • SPIRIT • REÎNCARNARE • MEDIUMNITATE • SPIRITISM • HIPNOZĂ • TELEPATIE • MAGIE • MAGNETISM • YOGA SOMNUL ŞI VISUL SPIRIT ŞI SUFLET SCOPUL VIEŢII • ESENŢA VIEŢII • IERARHIA SPIRITELOR ÎN SPAŢIU

DACĂ DIN MÂINILE, unui om instruit să verifice şi să corecteze defectul material, produs al existenţei umane, izvorăşte o scriere despre spiriutl care însoţeşte corpul nostru atât de vulnerabil şi trecător, gestul nu poate fi decât interesant, neobişnuit şi curajos.

Dacă unui chirurg, şi acesta nu lipsit de cunoştinţe tehnice şi de interes adevărat pentru rezolvări profesioniste ale situaţiei limită viafă-moahe, îi este dat să încerce să desluşească sensurile în afara existenţei noastre materiale, faptul nu poate decât să-i aducă un plus de cunoaştere şi responsabilitate pentru ceea ce face, şi, mai mult, un plus de încredere şi simpatie din partea celor pe care-i îngrijeşte.

Citind ceea ce a scris dr. Aurel Pop eseu eu trudă şi efort documentar. Realizezi complexitatea acestei personalităţi, neliniştea sa interioară, rezultat al unei nemulţumiri de sine lăudabile, care încearcă să treacă deasupra cotidianului adesea pesimist al vieţii de chirurg.

Omul, pe care l-am crezut, în decursul unei vieţi aş putea spune, interesat de acţiunile lui chirurgicale, în zile şi seri în care se apleca asupra hârtiei, zâmbind enigmatic cernelei, mi s-a deschis dintr-o dată printr-0 carte pe care am parcurs-o cu sufletul la gură, nevenindv- mi a crede că aparţine valorosului meu coleg, chirurgul din clinică pe care o conduc, tămăduitor ca şi mine de afecţiuni, care. În filosofia lui. Nu sunt decât episoade ale efemerei noastre treceri. '

Omul care încearcă să ne comunice prin această carte sevsuri ale existenţei noastre ilustrate adesea de îniâmplări ocupând rubricile faptului divers „de senzaţie" ', a avut migală, ch*irurgicală de altfel, de a le culege şi ordonă într-un şir interesant şi coerent care te face să le- parcurgi până la capăt, într-o lectură pasionantă asemănătoare căutării unui subiect pe care-l simţi aparţinhidu-ţi dar nu-l poţi lesne pricepe.*

Devine cu atât mai interesantă dizertaţia spirituală a chirurgului dr. Aurel Popescu, cu cât, cunoscându-l, ştiu că în faptul zilei e. Ste un profesionist corect, instruit şi eficace, hun cunoscător al trupului şt *(". Ri#tentei noastre adesea încărcată de nelinişte şi ambiguitate, pe care am urmărit-o cu ochiul unui fin analist, încărcat şi el la rându-i de situaţii* controversate *în care a fost pus atât în plan fizic şi mai alek xpiritual.*

Itecomand, în fapt, ilustraţia e. Rtraprofesională a unui profesionist, convins că reuşita muncii unui chirurg este cu atât mai deplină cu cât inducţia sa *spirituală, forţa sa, sunt implicate direct şi efectiv în procesul extrem de dificil a ceea ce numeşte. Vulgar o intervenţie chirurgicală.*

Itecomand în ultimul rând, lectura unei naraţiuni coerent<? Şi documentate, aparţinând unei personalităţi viguroase profesional şi moral, al cărei merit nu mi se pare a fi numai documenta, r ci de trăire adevărată, de crez, de spiritualitate.

Dr. POPA FLOIUAN Şeful Clinicii Chirurgicale „Sf. Paiiteliinon "Bucureşti

DE CÂND ERAM STUDENT în medicină şi apoi in practica mea de medic chirurg, de peste 30 de ani, am fost mereu impresionat când am asistat la decesul multor oameni, fie bolnavi, ca sfârşit al unei boli incurabile, fie în cazul unor traumatisme grave cranio-cerebrale sau viscerale cu hemoragii interne, cu rupturi de viscere, sau pur şi simplu la morţi subite prin infarct miocardic, hemoragii cerebrale sau embolii pulmonare prin care, în câteva secunde se stinge viaţa unor oameni ce păreau sănătoşi; mereu m-am întrebat care este misterul vieţii, ce anume se întâmplă în corpul nostru atunci când survine moartea? Ce forţă misterioasă întreţine viaţa? De ce niciodată nu s-a reuşit să fie readus la viaţă un mort?

Dar cel mai mult m-a impresionat actul necropsiei, atunci când corpul omului lipsit de viaţă este tăiat în bucăţi ca al oricărui animal. Pe cine nu a marcat pierderea unei fiinţe dragi atunci când a asistat la despărţirea definitivă de trupul său lipsit de viaţă?

Ce strângere de inimă simţim atunci când peste sicriul îu care se află depus cel drag se aruncă pământul care îl va acoperi pentru totdeauna! Unii dintre noi se mai consolează cu gândul că există un Dumnezeu, cel care ne-a dat viaţă, că există un spirit al nostru care poate va mai dăinui şi că, poate, ne vom mai reîntâlni cu cei plecaţi.

Atunci vine în minte întrebarea firească: dacă într-adevăr exista un Dumnezeu, de ce este atât de nedrept şi ia din mijlocul nostru fiinţe dragi aflate în plină tinereţe, uneori copii nevinovaţi?

Pe de altă parte, de ce unii duc o viaţă grea, plină de neajunsuri şi suferinţe iar alţii, o viaţă fericită, dăruită numai cu bucurii şi satisfacţii?

La aceste întrebări am căutat mai iuţii să văd dacă pot găsi un răspuns în diverse credinţe religioase. M-jam oprit, ca fiind cele mai demne de luat în seamă, dintre credinţele religioase ale lumii, la religiile monoteiste.

Toate acestea, fie că este vorba de o credinţă mozaică, creştină sau islamică, admit existenţa unei forţe divine supreme care ne-a creai (Iehova, Dumnezeu sau Alah). Ele admit existenţa în noi a unui spirit care nu dispare după moarte, dar toate susţin că acesta, despărţindu-se de corpul fizic, perisabil, întors în pământ, se înalţă la ccr unde aşteaptă judecata tle

apoi, care ar putea să vină după sule sau mii de ani. În urma acestei judecăţi, unii oameni ar fi trimişi în rai, iar alţii în iadul cel veşnic, după faptele fiecăruia în viaţa pământească.

Dar ce va face sufletul nostru acolo, mii sau zeci de mii de ani, pina la „Judecata de apoi”, nu ne spune nicio religie.

O explicaţie care mi s-at a părut mai demnă de încredere şi care ne-ar da şansa unei îndreptări a greşelilor umane am găsit-o în concepţia teozofică asupra vieţii – aceea care crede în nemurirea spiritului, dar prin reincarnări succesive, cu reveniri pe pământ. Sub noi forme ale existenţei, fie ca bărbat, fie ca femeie.

Această carte vine să vă convingă, în măsura în care va reuşi, să aducă argumente. În acest sens trebuie citite capitolele despre desprinderea sufletului de corp, despre spiritism despre hipnoză telepatie, materializare şi dematerializare prin spirit, despre magie, sugestie şi sugestibilitate şi, bineînţeles, despre reîncarnare.

Considerând că veţi fi curioşi să citiţi despre toate aceste aspecte ale vieţii noastre, iată o invitaţie la reflecţie, pentru a vă face singuri o părere.

Aduc mulţumirile mele pline de afecţiune Colectivului Clinicii Chirurgicale „Sf. Pantelimon” Bucureşti, în sânul căruia îmi desfăşor activitatea şi care m-a încurajat să scriu această carte.

AUTORUL

P.S. În ceea ce priveşte conţinutul acestei lucrări idei, coneluzil, afirmaţii, autorul stă la dispozitia cititorilor.

Primeşte şi răspunde la scrisori.

Răspunzând la numeroase acrişori din ţară prin cm, eram solicitat să scot o nowă ediţie, care să aducă o mai mare clariton şi să dezvolte diversele capitole din prima ediţie am căutat să vin cât *mai repede în întâmpinarea dorinţelor cititorilor mei.*

Am revăzut cu atenţie conţinutul cărţii, nu am găsit nimic îi modificat în tot ceea ce am scris în ediţia anterioară. Aceiaşi ideie fundamentală călăuzeşte şi acest volum. Lumea este creată prin forţa spiritului de Creatorul Divin. Omul nu a evoluat plecând de la prima celuli vie, aşa cum susţine teoria materialist-dialectică asupra originii vieţii. Toate câte există, pe pământ şi în univers sunt create de spiritele de im- terializare existente "în sfera laborator, a Creaţiei Divine. Tot ceea te este

viu pe pământ, a fost creat din aceiaşi energie primordială, d\<n eterul primordial primitiv, cel ce dă corpul eteric al tuturor lucrurum şi fiinţelor, cel ce întreţine mişcarea continuă a atomilor şi structurilor svbatomice, cel ce întreţine metabolismul celular. Tot ceea ce este vin, creat numai de Divinitate şi care nu s-a putut realiza prin nici-un ftl de experienţe de oamenii de ştiinţă, are o forţă spirituală, un spirit singurul ce are o evoluţie de la inferior, spre superior prin numeroasele reîncarnări. Aşa cum există un cod genetic universal, care expluâ creditarea în corpul fizic, există şi un cod spiritual universal la H. Ceea ce este viu, care are la bază o formă de energie specială dată 4e elemente subatomice. Numite neutrino şi care rezultă din dezintegrarea spontană a neutronilor. Neulrino este un element stabil fără masă, fări sarcină electrică şi fără sarcină magnetică. Acest spirit este nemuritor, el rămâne după moartea noastră fizică în lumea spiritelor până când se. Reîncarnează, iar în acest timp cât- el este liber în spaţiu, putem comunica el în şedinţele de spiritism sau putem să-l folosim ri* acţiunile noastre de magie cu efecte bune sau rele.,

Prin puterea spiritului, putem face materializări şi dematerializări. Aceste fapte fiind elementul determinant care trebuie să ne em- ringă, că mai întâi a fost spiritul ca formă specială de energie şi apri materia.

Spiritul este localizat în subconştientul nostru şi în el se'ânmagazinează, la fel ca într-un calculator electronic, toate amintirile existenţelor noastre, toate cunoştiinţele noastre. Pentru acest motiv am dezvoltat mai mult capitolul svjbe onştientului şi rolul lui dederminant în viaţa noastră. /

I*e această ideie se bazează toată cartea şi corelat de aceasta, toate capitolele ei le-am revizuit şi le-am completai, căutând să răspund şi la numeroasele întrebări primite de la cititori.

Mai multe întrebări mi-au fost adresate ca să răspund ce părere am în legătură cu existenţa altor civilizaţii extraterestre. Corelat cu această întrebare am găsit necesar să adaug şi alte capitole în noua ediţie, cum ar fi Dumnezeirea ca Trinitate. Astfel răspunzând la întrebarea am intiţa, răspunsul este că spiritele de materializare situate în a treia sferă denumită Laborator a Creaţiei Divine, pot materializa forme de inteligenţă ■şi pe alte planete folosindu-se de condiţiile locale respective.

Dacă pe pământ pentru d se forma materia vie s-a folosit carbonul şi posibilităţile lui de combinări, pe alte planete se poate folosi tot carbonul, dacă condiţiile sunt asemănătoare cu cele de pe pământ, sau alt element. În afara acestui capitol am introdus noi capitole cum ar fi: „Suflet şi a*spirit*”*, două noţiuni care adeseori se confundă, deşi sufletul este o parte a corpului eteric, el fiind muritor ca şi acesta, iar spiritul este o parle a seânteii Divine, a Eului nostru care este nemuritor. Deasemeni am dezvoltat mai mult ierarhia spiritelor în spaţiu, somnul şi visul, ca manifestări ale desprinderii spiritului: a corpului nostru astral, complet sau imcomplet şi am introdus şi capitole noi, referitoare la scopul vieţii şi la esenţa vieţii, prin care să înţelegem că perpetuarea speciei este scopul vieţii pentru a da posibilitatea unor noi reîncarnări, iar esenţa vieţii este autoreglarea şi autoreproducerea celulară componente ale metabolismului celular, întreţinut de curentul continuu de energie ce formează corpul nostru eteric şi care prin aceasta se opune entropiei, legii termodinamice care în natura moartă'duce la distrugerea materiei. Cred deasemeni că în multe locuri ale acestei ediţii noi, am putut face completări importante.*

Chiar dacă atât planul cât şi însăşi redactarea acestei ediţii concordă în punctele esenţiale cu cea dintâi, totuşi se va putea vedea că această ediţie a fost pentru mine un prilej pentru sedimentarea unor idei, şi pentru ca această carte să fie o nouă ediţie şi nu carte nouă, a trebuit să nu modific nimic din planul primei ediţii.

Răspunzând prin aceasta la întrebările şi sugestiile cititorilor mei, aştept în continuare să primesc concursul lor.

AUTORUL

ORIGINEA VIEŢII PE PĂMÂNT

VIAŢA NE ÎNCONJOARĂ pretutindeni. Este prezentă în regiunile polare îngheţate ca şi în deşerturile pârjolite de soare, de la suprafaţa mării până în adâncurile ei. Miliarde de microorganisme vieţuiesc în sol şi creaturi minuscule plutesc foarte sus în atmosferă. Pământul cuprinde peste tot viaţă. Cum a apărut ea? Cum a început? Şi, mai ales, care este originea omului? Am evoluat noi din maimuţe sau am fost creaţi? Cum anume am apărut şi ce legătură are răspunsul la aceste întrebări cu viitorul fiinţei umane? Sunt dileme care i-au preocupat încă din antichitate pe gânditori şi au rămas fără răspuns, pentru mulţi, până astăzi.

Desigur, sunt şi oameni pe care nu i-a preocupat această problemă. Pentru ei nu are importanţă cum au ajuns să existe. Este suficient că pot trăi 60 sau 80 de ani, dar nu-i interesează nici de ce s-au născut, nici de ce trebuie să moară şi cu atât mai puţin ce se va întâmpla cu ei după moarte.

Ei ştiu că existenţa pe Pământ este totul, că aici trebuie să aibă o viaţă cât mai abundentă, fie şi în detrimentul altora; că am fost creaţi sau că am evoluat, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile din punctul lor de vedere. Când moartea întrerupe firul vieţii, omul devine inexistent pentru totdeauna. După concepţia materialistă, soarele va cunoaşte o fază de dilatare devenind o gigantă planetă roşie, fenomen ce va face că oceanele să fiarbă, atmosfera să se volatilizeze în spaţiu şi o catastrofă de proporţii inimaginabile să distrugă planeta noastră.

O altă concepţie despre lume este acea a creaţionismului ştiinţific. Interpretând creaţia din Geneză descrisă în Biblie, unii consideră că pământul nostru nu are o vechime mai mare de 6000 de ani şi că cele 6 zile de la facerea lumii nu ar fi avut decât 24 de ore fiecare.

Dar pot fi interpretate aceste date din Biblie în sensul strict al cuvântului? Pentru a răspunde la aceste întrebări este nevoie de o renunţare la unde prejudecăţi. Chiar Charles Darwin, cel care a susţinut teoria evoluţionistă a speciilor, în concluzia cărţii sale, a vorbit despre grandoarea modului în care a fost concepută viaţa cu puterile ei diverse dăruite iniţial de către Creator câtorva forme sau uneia singure, afirmaţie care face ca subiectul originii vieţii să rănim ft deschis pentru examinări ulterioare.

Cercetările ştiinţifice au lărgit mult cunoştinţele noastre despre univers, despre planeta noastră şi despre vieţuitoarele ei dar au lăsat, încă multe lucruri neexplicate. Teoria evoluţiei susţine că transformările evolutive s-au realizat fără nicio direcţionare int eligentă şi fără nicio intervenţie supranaturală. – Totul fiind datorat hazardului, anumitor mutaţii genetice care ulterior au format noi specii.

Concepţia idealistă asupra apariţiei vieţii pe pământ afirmă cil toate vieţuitoarele au fost create de către Dumnezeu.

Cei care susţin teoria evoluţionistă spun că ideca creaţiei osie neştiinţifică, dar oare ideea evoluţiei este cu adevărat demonstrată ştiinţific?

Chiar de la apariţia cărţii lui Darwin privind originea speciilor, diverse aspecte ale teoriei sale au făcut obiectul unor contestări şi opinii contradictorii chiar şi ’pentru cei mai de seamă savanţi evoluţionist i. Opiniile paleontologilor care studiază fosilele se află în totală neconcordanţă cu concepţia evoluţionistă.

Chimiştii, cu toate strădaniile lor, nu au reuşit să reproducă experimentul, materie vie din materie nev ie, şi nu se poate nici astăzi demonstra cum s-a realizat aceasta.

Dificultăţile apar şi când examinăm, organele foarte complexe ale organismului, cum sunt ochiul, urechea şi creierul. Ele au o complexitate care depăşeşte orice aparatură oricât de sofisticată. Toate părţile componente ale acestor organe funcţionează împreună şi simultan în procesul vederii, al auzului şi al gândirii. Să fie oare hazardul factorul determinant al evoluţiei? Poate acesta să producă asemenea mecanisme complicate? Ochiul pare a fi proiectat aşa cum niciun constructor de telescoape nu ar fi putut să o facă. Însuşi Darwin afirma „a presupune că ochiul s-ar fi putut forma prin evoluţie pare a fi cât se poate de absurd”.

Dacă aşa stau lucrurile în ceea ce priveşte alcătuirea ochiului, ce vom putea spune atunci despre alcătuirea creierului uman care este infinit mai complexă?

Oamenii de ştiinţă au dezgropat din pământ milioane de oase şi de ume de viaţi din trecutul planetei, adică fosile. Dacă evoluţia ar fi un fapt incontestabil ar trebui să existe dovezi ale transformărilor evolutive ale unor specii din altele, dar tocmai aceste dovezi nu vin în favoarea interpretărilor darwiniste ale istoriei vieţii. Nu se poate găsi în fosile un lanţ continuu care să

ateste o evoluţie lentă şi progresivă. Unii oameni de ştiinţă au ajuns la concluzia că viaţa nu ar fi putut să apară spontan pe pământ şi că ea ar fi provenit din spaţiul cosmic şi a parvenit apoi pe pământ. Dar aceasta nu face decât să transfere problema originii vieţii într-un alt loc, într-un mediu şi mai ostil.

Este posibil ca viaţa să fi apărut în mod spontan în univers, să fi supravieţuit unor condiţii vitrege, să ajungă apoi pe pământ şi apoi să sufere transformările şi evoluţia aşa cum o presupunem noi? Lipsa formelor intermediare care să confirme o evoluţie lentă a făcut pe unii evoluţionişti să susţină teoria speculativă că procesul trebuie să se fi făcut în salturi şi nu în ritm continuu. Ei au numit acest, proces „echilibru punctat”. Speciile ar fi rămas multă vreme aceleaşi, dar la intervale s-ar fi produs o „punctare”, un mare salt prin care se transformă în altceva. Indiferent de teorie, este logic să căutăm cel puţin unele dovezi care să ateste că o formă de viaţă s-a transformat în alta. Conform teoriei lui Darwin, a selecţiei naturale, cel mai bine dotat supravieţuieşte. Natura ar fi selectat în vederea supravieţuirii exemplarele cele mai bine dotate, întrucât acestea au (lobândit trăsături noi care s-au dovedit avantajoase pentru ele. Dai dovezile acumulate în mai mult de 130 de ani de la apariţia cărţii lui Darwin arată că, deşi exemplare mai bine adaptate pot supravieţui mai bine această nu explică felul în care au apărut ele. Un leu poate fi mai bine adaptat decât alt leu, dar faptul acesta nu explică felul în care a devenit el leu, iar toţi descendenţii lor vor fi lei şi nu altceva. Astfel teoria evoluţionistă a eşuat în trei domenii de importanţă covârşitoare în care poate fi verificată:

— Documentele fosile dezvăluie mai degrabă un model de salturi evolutive decât o evoluţie lentă, treptată.

— Genele sunt mecanisme de puternică stabilizare a căror principală funcţie este aceea de a împiedica apariţia de noi forme.

— Mutaţiile genetice întâmplătoare produse pas cu pas la nivel molecular nu pot explica complexitatea apariţiei organelor şi a vieţii în general.

Dacă Darwin este marele unificator al biologiei, el nu poate răspunde la problema fundamentală – cum au devenit vii element© chimice lipsită de viaţă, ce reguli se află îndărătul codului genetic, cum dau genele formă lucrurilor noi?

Dacă teoria evoluţionistă nu poate rezolva aceste probleme, hă vedem ce spune teoria creaţionistă?

CE SPUNE GENEZA?

Ca şi în cazul altor lucruri care silit reprezentate greşit sau înţelese greşit, primul capitol al Bibliei merită cel puţin o examinare obiectivă. Nu este vorba de o denaturare a relatării biblice pentru a o adapta vreunei teorii oarecare, ci de a cerceta şi a stabili dacă este în armonie cu faptele cunoscute. Să nu uităm, de asemenea, că relatarea Genezei n-a fost scrisă pentru a arăta „cum a avut loc” creaţia, în schimb, ea reprezintă evenimentele majore în mod progresiv, descriind ce lucruri au fost formate şi intervalul de timp sau „ziua1’ i “care a apărut prima dată fiecare.

Când examinăm relatarea Genezei, este util să reţinem că ea abordează lucrurile din punctul de vedere al omului de pe pământ. Astfel, ea descrie evenimentele de parcă ar fi fost văzute de către observatori umani, care ar fi fost prezenţi. Faptul acesta se poate observa din felul în care Geneza tratează evenimentele din cea de-a. Patra „zi” a ei. Soarele şi luna sunt descrise, în comparaţie cu stelele, ca nişte mari luminători. Totuşi multe stele sunt mult mai mari decât soarele nostru, iar luna este neînsemnată în comparaţie cu ole, dar nu şi pentru un observator terestru. Astfel, aşa cum este el văzut de pe pământ, soarele ne apare ca un luminator mai mare, care stăpâneşte ziua, iar luna ca un luminator mai mic, ce domină noaptea – Geneza 1: 14—18.

Prima parte a Genezei arată că pământul putea să fi existat cu miliarde de ani înainte de prima „zi” a Genezei, deşi ea nu spune cu cât timp anume. Ea descrie însă care era starea pământului înainte de a fi început acea primă „zi”: „Iar pământul era inform şi pustiu şi pe suprafaţa talazurilor adâncului era întuneric; şi forţa activă a lui Dumnezeu se mişca încoace şi încolo pe suprafaţa apelor”.

— Geneza 1: C.

Durata unei „zile” din Geneză?

Cuvin tul „zi” utilizat în capitolul întii al Genezei, este considerat de către mulţi drept un interval de 24 de **ote.** Dar în Geneză:

1 5 se spune că însuşi Dumnezeu a făcut o separare în cadrul zilei, delimitând două perio&de mai scurte, iar pe cea luminată

a numit-o „zi”. — *

În Geneză 2: 4 toate zilele de creare sunt numite o singură, „zi”. „Aceasta este istoria cerurilor şi a pământului în timpul creării lor, în ziua (toate cele şase perioade de creare) în care IEHOVA Dumnezeu a făcutN pământul şi cerul”.

Cuvântul ebraic yohm, tradus „zi”, poate desemna perioade de timp de lungimi diferite. Printre sensurile lui posibile, lucrarea Old Testament Word Studies (studii de lexic al Vechiului Testament), de Wiliam Wilson, îl include pe următorul: „Zi; exprimă în mod frecvent ideia de timp în general sau de timp îndelungat: o întreagă perioadă luată în considerare (…) (Cuvântul O zi mai exprimă şi ideea unor anumite evenimente extraordinare”. Această explicaţie din urmă par ie să fie aplicabilă „zilelor’ de creare, deoarece, evident, ele au fost perioade în care se arată că s-au petrecut evenimente extraordinare. Este vorba, de asemenea, de perioade mult mai lungi decât un interval de 24 de ore.

Capitolul 1 din Geneză utilizează în legătură cu perioadele de creare termenii „seara” şi „dimineaţa”.

N u indică, oare faptul acesta că ele erau zile de 24 ore?

Nu neapărat. În unele părţi oamenii se referă adesea la durata de viaţă a unui om cu expresia „zilele sale”.

Ce spune Geneza?

Ei vorbesc despre zilele părinţilor noştri sau despre zilele lui Shakespeare. Această durată de viaţă sau „zile” ale cuiva se poate spune că au subîmpărţirii ca şi ziua obişnuită, putându-se vorbi despre „zorii” săi dimineaţa vieţii cuiva, ca şi despre „apusul” său sfârşitul vieţii lui. Astfel, dimineaţa şi seara din capitolul 1 al Genezei nu limitează nici ele sensul cuvântului „zi” la 24 de ore…

Aşa cum este folosită în Biblie „ziua” poate include iarna şi vara. Trecerea anotimpurilor (Zaharia 14: 8) „Ziua secerişului” include mai multe zile (Vezi Proverbe 24: 13 şi Geneză 30: 14) O mic dos ani sunt asemănaţi eu o singură zi (Psalm 90: 4; Petru 3:8; 10). „5^ iu a judecăţii” cuprinde mulţi ani (Matei 10:! %; 11: 22—24). Ar păxva raţional să credem că „zilele” Genezei ar fi putut cuprinde, tot la fel, lungi perioade de timp, chiar milenii. Dar ce-a avut loc în cursul acelor ore de creare? Este oare ştiinţifică relatarea biblică privitoare la ele? Urmăriţi în cele ce urmează o trecere în revistă a acest or „zile”, aşa cum sunt ele

prezentate în Geneză.

Prima „zi”

„! Să se facă lumină”. Atunci, s-a făcut lumină. Şi Dumnezeu a munit lumina Zi, iar întunericul l-a numit Noapte. Şi a ajuns să fie seară. Şi a ajuns să fie dimineaţă, o primă zi” – Geneza 1: 3,5.

Fireşte că soarele şi luna se aflau în spaţiu cosmic, cu mult înainte de această primă „zi”, dar lumina lor nu ajungea pe suprafaţa păinintului, astfel încât să poată fi văzută de un observator terestru. Acum, în această primă „zi”, evident că lumina a devenit vizibilă pe pământ şi, datorită mişcării de rotaţie a pământului în jurul axei sale, au început să se succeadă pe pământ, alternativ, zilele şi nopţile.

În mod evident, lumina a a, părut printr-un proces progresiv, care a durat o perioadă mai lungă de timp, şi nu s-a produs instantaneu, ca aprinderea unui bec prin acţionarea întrerupătorului. Lucrul acesta este bine redat în traducerea Genezei efectuată de J. \V. Watts. Acesta spune: „Şi lumina a venit treptat în existenţă” (A. Distinctive Translation of Genesis). Aceasta era lumina care provenea de la soare, dar soarele însuşi nu putea fi văzut prin norii care acopereau cerul. Aşadar, lumina care ajunge pe pământ era o „lumină difuză”, după cum arată un comentariu din Emphasised Bible- a lui Iâotherham asupra versetului 3 din primul capitol al Genezei.

„Ziua” a doua

„Să fie o întindere între ape şi să se producă o separare între ape şi ape”. Atunci Dumnezeu a făcut întinderea şi a făcut o separare între apele care trebuia să fie dedesubtul întinderii şi apele care trebuia să fie deasupra întinderii. Şi aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a numit întinderea Cer”.

— Geneza. 1: 6—8.

În loc de „întindere”, unele traduceri utilizează cuvântul „firmament”. Pe această bază s-a acreditat părerea că relatarea Genezei a fost împrumutată din miturile despre creaţic care prezintă acest „firmament” drept o boltă metalică. Dar însăşi King James Version Bible (Biblia engleză versiunea Begele Iacob), care utilizează cuvântul „firmament”, îl explica într-o notă. Marginală, prin.. Întindere”.

Aceasta, deoarece cuvântul ebraic raqi’a, tradus prin întindere, înseamnă a întinde, a răspândi sau a extinde.

Raportul Genezei afirmă că Dumnezeu a făcut întinderea dar nu ue spune cum uuuihe a făcut-o. Dar oricum, separarea prezentată în Geneză a avut loc şi era ca şi cum apele de sus ar fi fost împinse de la suprafaţă pământului. Iar mai târziu, s-a putut spune „păsările să sboare pe întinderea cerurilor” după cum se declară la Geneza 1: 20.

„Ziunv a treia

„Apele de sub ceruri să se adune într-un singur loc şi să apară uscatul”. Şi aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a numit uscatul Pământ, iar reunirea de ape a numit-o Mări”. (Geneza 1” 9,10). Nici de această dată relatarea nu arată cum s-a petrecut lucru acesta. Fără îndoială că formarea zonei uscatului trebuie să fi implicat colosale mişcări tectonice. Geologii explică asemenea uriaşe transformări drept rezultat al unor catastrofe. Dar Geneza indică existenţa unei dirijări şi a unui control exercitat de către un Creator.

În relatarea biblică în care Dumnezeu este prezentat chesti-onindu-l pe Iov cu privire la cunoştinţele sale despre pământ, sunt descrise o serie de evenimente din istoria geologică a planetei, referitoare la dimensiunile ei, la masele de nori, la mări şi la modul în care uscatul a fost drept hotar în calea valurilor lor şi multe alte lucruri privitoare în gteneral la creaţie, evenimente care s-au desfăşurat pe parcursul a lungi perioade de timp. Printre altele, ase- mănând pământul cu o construcţie. Biblia spune că Dumnezeu l-a întrebat pe Iov: „în ce au fost înfipte soclurile lui ca încastru, sau cine i-a pus piatra unghiulară?” Iov 38: 6.

Este interesant faptul că, asemenea unor.. Socluri cu incastru”, scoarţa terestră este mult mai groasă sub continente şi chiar şi mai groasă sub lanţurile muntoase, intrând adine în mantaua inferioară, cum intra rădăcinile copacilor în sol. „Ideea ca munţii şi centinen- telo au rădăcini a fost cercetată de repetate ori şi dovedită valabilă”, afirmă Futnam’s Geology. Crusta suboceanică nu are declt 8 km grosime, dar rădăcinile continentale pătrund până la circa 32 de km, iar rădăcinile munţilor pătrund de circa două ori mai mult. Iar toate învelişurile pământului presează spre interior, din toate direcţiile, asupra nucleului pământului, acesta constituind, astfel, o mare „pintră unghiulară” de sprijin.

Dar indiferent ce mijloace au fost utilizate pentru a se realiza

apariţia uscatului, fapt important este că atât Biblia cât şi ştiinţa o recunosc drept una dintre etapele formării pământului.

L'lantele de uscat în „ziua" a treia

Relatarea biblică adaugă: „Să facă pământul să crească iarba, vegetaţia purtând sămânţa, pomi fructiferi producând rod conform speciilor lor, a cărui sămânţă este în el, pe pământ. „Şi aşa să fie". Geneza 1:11.

Astfel, spre încheierea acestei perioade de creare, a treia la număr, au fost create trei mari categorii de plante de uscat. În acest moment lumina difuză trebuie să fi devenit suficient de intensă pentru a se putea produce procesul fotosintezei, indispensabil plantelor verzi. În paranteză spus, în acest loc relatarea nu menţionează toate, „speciile" care au venit în existenţă. Organismele microscopice, plantele acvatice şi altele, nu sunt specificate cu numele, dar probabil că ele au fost create în această „zi".

„Ziua" a patra

„Să fie luminători în întinderea cerurilor, ca să facă o separare între zi şi noapte: şi ei trebuie să servească drept semne şi pentru anotimpuri şi pentru zile şi pentru ani. Şi ei trebuie să servească drept luminători în întinderea cerurilor, pentru a străluci pe pământ". Şi aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a făcut cei doi luminători, luminatorul mai mare, ca să domine ziua şi luminătorul mai mic, ca să domine noaptea, precum şi stelele".

— Geneza 1:14—16, Psalm 136:7—9.

Anterior în legătură cu „ziua" 'ântii a fost utilizată expresia „Să se facă lumină". Cuvântul ebraic folosit aici pentru „lumina" este „Ohr, care înseamnă lumina în sens general. Dar în legătură cu „ziua" a patra cuvmtul ebraic se schimbă în ma'ohr', care înseamnă sursa de lumină. Într-o notă de subsol în legătură cu „Luminătorii", Rotherham spune în a sa Emphasised Bible: 'ân vers, 3' or ('ohr), lumina difuză". El arată apoi în continuare că cuvântul ebraic ma'ohr' din versetul 14 însemna „sursa de lumină". În „ziua" iuţii lumina difuză străbătea în mod evident, straturi succesive de „scutece" care înfăşurau pământul, dar sursele acelei lumini nu puteau fi văzute de către un observator terestru, din cauza straturilor de nori care acopereau pământul. Acum, în această a patra „zi", lucrurile, evident, s-au schimbat.

O atmosferă iniţial bogată în bioxid de carbon se poate să fi creat condiţiile unui climat foarte cald pe întreaga suprafaţă a

planetei. Dar creşterea luxuriantă a vegetaţiei în cursul celei de-a treia zi şi de-a patra perioade de creare a absorbit o parte din această pătură de bioxid de carbon care păstra căldura. La rândul ei, vegetaţia elibera oxigenul care era indispensabil vieţii animale.

Dacă ar fi existat acum un observator terestru, el ar fi fost în măsură să distingă soarele, luna şi stelele care aveau să servească „drept semne şi pentru anotimpuri şi pentru zile şi pentru ani”. (Geneza 1:14). Luna avea să indice scurgerea lunilor lunare, iar soarele trecerea anilor solari. Anotimpurile, care au avut în existenţă acum, în această a patra „zi” aveau să fie, fără îndoială mult mai temperate decât au devenit ele mai târziu – Geneza 1:15; 8:20—22.

„Ziua” a eineea

„Să mişune apale de o mişunare de suflete vii şi creaturi zburătoare să zboare deasupra pământului, pa faţa întinderii cerurilor”. Şi Dumnezeu a început să creieze marii monştri şi conform speciei lor. Orice suflet viu care se mişcă, de care mişună apele şi orice creatură zburătoare înaripată. – Geneza 1: 20, 21.

Este interesant de remarcat faptul că creaturile animale de care aveau să mişune apele sunt numite: „suflete vii”. Acelaşi termen este folosit şi pentru creaturile zburătoare care urmau să zboare deasupra pământului, pe faţa întinderii cerurilor. Şi în acelaşi termen sunt cuprinse şi formele de viaţă marină şi aeriană, de pildă monştrii mărilor, ale căror fosile au fost descoperite în ultima vreme de către savanţi.

„Ziua a şasp; i”

„Să producă, pământul suflete vii, potrivit speciilor lor: animal domestic şi animal care se mişcă şi fiară sălbatică a pământului, potrivit speciei sale! „Şi aşa a ajuns să fie” – Geneza 1: 24.

Aşadar, în. „ziua” a şasea a apărut animalele terestre prezentate drept sălbatice şi domestice. Dar această ultimă „zi” încă nu se sfinţise. Urma încă să apară ultima şi cea mai remarcabilă,. Specie”:

Apoi Dumnezeu a spus: „Să facem omul după imaginea noastră potrivit cu asemănarea noastră şi să ţină în supunere peştii mării şi creaturile zburătoare ale cerurilor şi animalele domestice şi tot. Pământul şi orice animal care se mişcă pe pământ”. Şi Dumnezeu a procedat la crearea omului după

imaginea sa, l-a creat potrivit imaginii lui Dumnezeu; i-a creat sex bărbătesc şi de sex femeiesc” Geneza 1: 26, 27.

Capitolul 2 al Genezei adaugă, evident, unele detalii. El nu este insă, aşa cum au dedus unii, o altă relatare despre creaţie. În contradicţie cu cea din capitolul 1. El revine asupra unui moment precis din cadrul „zilei” a treia, după apariţia uscatului, dar înainte de a fi fost create plantele de uscat, adăugind câteva detalii interesante cu privire la apariţia creaturilor umane: sufletul viu Adani, locuinţa sa edenică şi soţia sa Eva.

— Geneza 2:5—9, 15—18, 21,22.

Cele de mai sus ne sunt prezentate pentru a ne ajuta să înţelegem ce spune Geneza. Şi această relatare foarte realistă arată că procesul creator nu s-a desfăşurat doar pe parcursul a 144 ore (Ci ori din 24), ci pe parcursul a multe milenii.

De unde ştia scriitorul Genezei aceste lucruri?

Mulţi oameni găsesc că este greu de acceptat această relatare’ despre creaţie. Ei susţin că ea îşi are originea în miturile) despre1 creaţie ale popoarelor antichităţii, în primul rând în acelea ale Ba- bilonului antic. Însă, potrivit observaţiei unui dicţionar biblic de dată recentă: „încă nu a fost descoperit niciun mit care să se refere în mod explicit la crearea universului”, iar miturile „se caracterizează prin politeism şi lupte pentru supremaţie între zeităţii în contrast evident cu inonoteismmul ebraic) al (Genezei) 1 şi 2. Cu privire la legendele babiloniene despre croaţie, membrii consiliului de administraţie de la British Museum au declarat „Concepţiile fundamentale ale relatărilor babiloniene şi ebraice sunt radical diferite”.

„Din cele examinate până acum, relatarea despre creaţie, a Genezei apare ca un temeinic document ştiinţific. Ea dezvăluie apariţia principalelor grupe de plante şi animale, cu numeroasele lor varietăţi, care se reproduc numai „conform speciei lor”.

Documentele fosile confirmă faptul acesta. Ele arată că, în realitate fiecare „specie” a apărut brusc, fără nici-o formă de tranziţie înrudită cu vreo „specie” anterioară, aşa cum pretinde teoria evoluţiei.

Toată ştiinţa înţelepţilor Egiptului nu i-ar fi putut oferi lui Moise nicio cheie a cunoaşterii procesului de creaţie.

Miturile despre creaţie ale popoarelor antichităţiii nu au nimic asemănător cu ceea ce a scris Moise în Geneză.

De unde a aflat atunci Moise toate aceste lucruri? Eivident că de la cineva care a fost de faţă la acele evenimente ale creării.

Calculul probabilităţii matematice ne oferă o puternică dovadă că relatarea despre creaţie din Geneză trebuie să fi provenit dintr-o sursă care dispunea de cunoaşterea deplină a evenimentelor.

Relatarea consemnează 10 etape principale care se succedă în următoarea ordine: 1 – începutul; 2 – un pământ în stare primară, scufundat în întuneric şi înfăşurat în gaze grele şi apă; 3 lumina; 4 – întinderea atmosfera; 5 – marile zone ale uscatului; 6 – plante terestre; 7 – luna, soarele şi stelele observabile în întindere şi începerea anotimpurilor; 8 – monştrii marini şi creaturile zburătoare; 9 – animale sălbatice şi domestice, mamiferele; 10 – omul. Ştiinţa confirmă că aceste etape au avut loc în această ordine generală. Ce şanse există ca acela care a redactat Geneza să fi nimerit din întâmplare această ordine? Tot atâtea câte ar exista de a scoate la întâmplare numerele de la 1 la 10, dintr-o cutie şi de a aşeza în ordinea consecutivă, cu ochii legaţi. Şansele de a face lucru acesta de la prima încercare sunt de 1 la 3.628.800! Aşadar ar fi total ne- realist să afirmăm că redactorul Genezei ar fi consemnat evenimentele, menţionate mai sus în ordinea corectă, fără să fi cunoscut de undeva faptele.

PUTEA SĂ] APARĂ VIAŢA DIN ÎNTÂMPLARE?

Când şi-a formulat teoria evoluţionistă Darwin a admis că viaţa a fost creată de Dumnezeu dar numai în câteva forme sau chiar una singură. Cu privire la apariţia spontană a organismelor vii, se emite ipoteza că la început pământul a avut o atmosferă eoni- pusă, din bioxid de carbon, metan, amoniac şi apă. Datorită energiei solare, descărcărilor electrice şi erupţiilor vulcanice, aceşti compuşi simpli s-au descompus, pentru ca apoi să se recombine formând primii amino-acizi. Din aceşti aminoacizi care s-au acumulat în mare, şi prin combinaţiile dintre ei, au apărut compuşi organici, oceanul devenind o „supă organică”, dar încă fără viaţă. Apoi, în mod accidental a apărut o moleculă cu proprietăţi remarcabile, o moleculă care avea capacitatea de a se reproduce. Asemenea molecule noi s-au adunat şi apoi, tot în mod accidental, ele şi-au produs un înveliş protector format din alte molecule proteice cu care s-au înconjurat acestea servind drept membrană. Astfel se consideră

că ar fi apărut prima celulă vie. Dar prăpastia dintre, lumea vie şi lumea ne- vie nu a putut fi înlăturată. Chiar şi primele organisme unicelulare care au o complexitate mare este greu de explicat că s-ar fi format în mod spontan. Astfel teoria evoluţionistă susţine următoarele etape în evoluţia vieţii:

1. — Atmosferă primitivă propice;
2. — O concentrare în oceane de supe organice de molecule simple necesare vieţii;
3. — Din această supă provin proteinele şi nucleotidele (compuşi chimici complecşi);
4. — Apariţia membranei celulare;
5. — Dezvoltarea unui cod genetic prin care primele fiinţe vii încep să se copieze.

Dar aceste etape sunt oare confirmate de fapte incontestabile?

1. **Atmosfera primitivă** în 1953, Stanley Miller, a reuşit printr-o descărcare electrică într-o atmosferă compusă din hidrogen, metan, amoniac şi vapori de apă, să producă câţiva dintre aminoacizi, dar el nu a putut obţine decât 4 aminoacizi din cei 100 ce intră în alcătuirea substanţei vii şi din care 20 sunt absolut indispensabili vieţii. Sinteza compuşilor organici are loc numai în condiţii de reducere fără oxigen liber şi atmosferă iar în absenţa oxigenului orice, formă de proteină care s-ar fi putut produce, ar fi fost distrusă de razele cosmice (ultraviolete).

2. **S-îir îi putui crea *p* supă organică?**

Aceeaşi energie care ar fi descompus în atmosferă compuşii simpli, ar fi descompus şi mai repede orice aminoacid complex cart? S-ar fi format. S. Miller a reuşii cinteza celor patra aminoacizi de caro am amintii numai datorită faptului că i-a îndepărtat din raza descărcării electrice; dacă i-ar fi lăsat în raza de acţiune, scânteia electrică i-ar fi descompus. Dacă totuşi ar fi scăpat de acţiunea distrugătoare a razelor ultraviolete, şi ar fi ajuns în oceane, în apă im ar fi existat suficientă energie pentru a activa în continuare reacţiile fizice, căci apa inhibă dezvoltarea moleculelor mai complexe. Atunci aminoacizii, pentru a forma molecule mai mari, ar fi trebuit să iasă din apă, dar imediat ar fi fost distruşi de radiaţiile ultraviolete; descompunerea spontană este mult mai probabilă decât sinteza spontană. În afară de aceasta, există peste **100** de amiuoacizi ce intră iii alcătuirea

substanţei organice. 20 fiind absolut indispensabili vieţii. Ei sâni de două forme: D (dextrogiri) iar alţii de forma L (levogiri). Dacă s-ar fi constituit din înlâinplare într-o teoretică supă organică, este mai mult decât probabil că jumătate ar fi fost dextrogiri şi jumătate levogiri, şi nu există nipi un argument care să ne arate de ce viaţa preferă una sau alta din aceste forme. Şi totuşi cei 20 aminoacizi numiţi esenţiali pentru producerea vieţii sunt cu toţii lovogâri. Oum se poate că supă organică să fi unit accidental numai amino- ac-i zii levogiri?

Probabilitatea de proteine spontane

— Ce şanse ar fi avut aminoacizii să se unească şi să formeze o moleculă proteică? Evoluţioniştii admit că este o singură şansă la]0113 – adică un unu urmat de 113 zerouri; dar orice eveniment ce s-ar putea produce cu o şansă de numai 1 la IO50 nu se poate produce niciodată. Dar în afară de proteine de construcţie mai sunt necesare şi proteine care accelerează reacţiile chimice din celulă numite enzime. Pentrii buna funcţionare a celulei sunt necesare aproximativ 2000 de astfel de proteine. Ce şanse ar fi putut avea aceste proteine ca să Se.. Formeze din întâmplare? Aceasta este de 1 la IO40000. Celula trebuia să fie învelită îritr-o membrană extrem de complexă formată din proteine, glucide şi lipide. Membrana celu-

Iară conţine canale şi pori care controlează, strict circulaţia între mediul extern şi ntracelular, a substanţelor nutritive şi pioduşilor de uzură a ionilor metalici, ş.a.m.d.

5. Codul genetic

Mult mai greu de obţinut sunt nucleotidele AM (acidul ribo- nucleic) şi ADN (acidul dezoxiribonucleic) care formează codul ge- netic. ADN-ul este constituit din 5 histone care se crede că silit implicate în dirijarea activităţii genelor. Şansa de a se forma în mod spontan numai o singură histonă este de 1 la 20100 – număr mai mare decât atomii din toate stelele şi galaxiile vizibile. Şi mai greu de explicat este originea codului genetic care este absolut necesar reproducerii celulei. În formarea lor, proteinele depind de ADN, dar ADN-ul, nu se poate forma fără proteine preexistente. Cine a i’ost întâi – proteinele sau ADN-ul? Răspunsul este unul singur: ele s-au dezvoltat paralel – au fost create!

Nu dispunem de niciun laborator care să ne permită simularea evoluţiei mecanismului genetic. În ciuda

universalităţii codului genetic, mecanismul necesar pentru a-l face operanţ este mult prea complex pentru a fi putut apare dintr-o dată.

FOTOSLXTEZA

Celula primitivă trebuia să inventeze un fenomen fără de care nu ar fi putut exista viaţa – acesta este fenomenul de fotosinteză. În acest proces plantele cu ajutorul luminii solare absorb bioxidul de carbon şi elimină oxigenul necesar animalelor şi omului. Fenomenul fotosintezei nu a putut să fie reprodus în niciun laborator. Oxigenul format prin fotosinteză a putut crea şi o pătură de ozon care să protejeze viaţa împotriva radiaţiilor nefaste ale razelor ultraviolete. Aceasta se datoreşte tot întâmplării?

Admiţând prin aburd că evoluţia, vieţii putea fi întâmplătoare, atunci evoluţia ar fi trebuit să lase în fosile forme de trecere treptată a unei forme de viaţă în alta. O altă formă de viaţă, mai evoluată, are nevoie de forme intermediare. Fosilele ar trebui să arate începuturi de noi membre sau de noi organe. La primele organisme vii, ar fi trebuit să se găsească cel puţin unele fosile care să prezinte apeste organe noi în curs de apariţie, în curs de evoluţie. Dacă numeroasele specii au apărut brusc, aceasta contrazice teoria evoluţionistă, ori tocmai apariţia bruscă de noi specii este confirmată de fosile.

Teoria evoluţionistă afirmă că păsările au evoluat trecând prin forme de tranziţie din reptilă, dar nu s-a găsit nici măcar o singură urmă de această formă de tranziţie. Pe de altă parte, linia evolutivă a calului nu a fost niciodată rectilinie. Peştii apar brusc în documentele fosile, pălind că vin de nicăieri. Niciun peşte fosilă nu arată cum s-au dezvoltat oasele pelvienc ale amfibienelor. Există *u* prăpastie între amfibieni şi reptile; precum şi între reptile şi păsări. L’c de altă parte, reptilele au sânge rece iar păsările au sângi- cald şi capacitatea de a-şi menţine temperatura constantă; atât păsările cât şi reptilele depun ouă, dar numai păsările clocesc, ouăle, numai păsările au o zonă incubatoare în regiunea pectorală, o zonă lipsită de pene dar cu o reţea de vase sanguine foarte dezoltată, fapt care le permite să menţină ouăle la căldură. Veriga lispeşte de asemenea între om şi maimuţele mari. În ceea ce priveşte mutaţiile, genetice care ar explica evoluţia vieţii în concepţia evoluţioniştilor mutaţiile sunt considerate că accidente în

maşinăria genetică, ori consecinţele unui accident nu sunt benefice, (îi nefaste. Mutaţiile par a fi mai degrabă un proces distructiv decât unul constructiv. Dacă 1000 de mutaţii s-ar fi combinat la un singur individ încă tot nu ar li apărut o specie nouă. Mutaţiile confirmă următoarea regulă: formele de viaţă se reproduc numai conform speciei lor, oricât de importante ar fi mutaţiile genetice accidentale, ele nu provoacă transformarea unei specii în altă specie.

EVOLUŢIE SAL CREAŢIE

Vestigiile fosile de organisme veclii descoperite în roci nu dezvăluie un început simplu de evoluţie. Documentele fosile nu-prezintă nici-o urină a acestor etape preliminare în dezvoltarea organismelor pluiicelularej dinpotrivă rocile nu conţin mare lucru afară de bacterii şi câteva plante unicelulare, până când după circa trei miliarde de ani de progres imperceptibil, a avut loc un decisiv salt. Calitativ prin apariţia primelor creaturi pluricelulare pe pământ în urmă cu un miliard de ani.

Astfel, la începutul perioadei numite cambrian, documentele fosile fac o spectaculoasă şi inexplicabilă schimbare. O mare varietate de creaturi marine perfect dezvoltate şi complexe dintre care multe cu cochilie dură apar atât de brusc încât se poate vorbi cu privire la această, epocă de o explozie a organismelor vii. Pornind de la începutul cambrianului şi în decurs de o perioadă de circa zece milioane de ani, toate grupurile principale de nevertebrate ce prezintă un schelet exterior îşi fac apariţia în modul ce’ mai spectaculos şi cel mai diversificat care a fost înregistrat vreodată pe planeta noastră. Au venit în existenţă moluştele, spongierii, stelele de mare, animale asemănătoare homorilor numite triboliţi şi o mulţime de alte animale marine tot atât de complexe.

De fapt unii triboliţi în prezent dispăruţi şi-au dezvoltat ochii mai complex şi mai eficienţi decât aceia pe care îi posedă oricare dintre antropodele de astăzi.

Chiar Darwin a afirmat, că nu poate da un răspuns la întrebarea de ce nu există forme de tranziţie fosilizate, care să permită stabilirea unei filiaţii între această explozie de viaţă şi organismele care existau mai înainte.

Remarcând declaraţia lui Darwin, despre modul abrupt în care grupe întregi de specii apar brusc, paleontologul Alfred S. Bomer scrie: mai jos de cambrian există straturi sedimentare groase în

care ar fi de aşteptat în mod normal să se găsescă strămoşii formelor cambriene, noi însă nule găsim. Aceste straturi mai vechi sunt lipsite de viaţă în aşa fel încât în mod raţional s-ar putea spune că tabloul general este conform concepţiei unei creaţii speciale la începutul cambrianului.

Darwin a. Afirmat: «le ce. Nu găsim depozite bogate în fosile aparţinând acestor perioade primitive anterioare epocii cambriene1?

„Aceasta este o întrebare la care nu pot da un răspuns satisfăcător” şi nici noi astăzi nu putem da un răspuns satisfăcător a spus liomer.

Aceste fapte l-au determinat pe biochâmistul D. B. Gower să facă următorul comentariu relatat de revista Times din Kent (Anglia), relatarea despre creaţie consemnată în Geneză şi teoria evoluţiei nu pot fi împăcate, una dintre aceste două teze trebuie să fie exactă, iar cealaltă falsă. Istoria povestită de fosile confirmă relatarea Genezei, noi nu am găsit în cele mai vechi roci, o serie de fosile care să confirme că au existat, transformări treptate de la cele mai primitive creaturi până la formele de viaţă cele mai dezvoltate. Dimpotrivă în aceste roci vechi au apărut brusc specii complexe şi s-a constatat abbenţa totală a fosilelor de tranziţie între specii.

Zoologul Harold Coffin trage concluzia că teza potrivit căreia marile forme de viaţă sunt rezultatul unui act de creaţie brusc concordă cel mai bine cu faptele.

Documentele dezvăluie că speciile supravieţuiesc în mod obişnuit până la o sută de mii de generaţii, sau un milion, sau chiar mai mut, fără însă să evolueze prea mult, după naşterea lor ce În mai multe specii, nu suferă decât o neînsemnată evoluţie înainte de a s<_* stinge. Comentând descoperirea unei muşte fosilizate de aproximativ 40 miliarde de ani dr. George Poinar jr. Declară că anatomia internă a acestor creaturi, este uimitor de asemănătoare cu aceea a muştelor care trăiesc astăzi. Acelaşi lucru este constatat şi în cazul plantelor, în straturile geologice fosilizate a numeroşi arbori şi arbuşti se găsesc foarte puţine deosebiri faţă de frunzele aceloraşi plante existente în zilele noastre: stejar, nuc, viţă de vie, magnolie, palmier şi altele. Lipsesc documentele fosile în care să găsim vreun organism care să prezinte oase sau organe parţial formate care să poată fi considerate drept începuturi ale unui

nou caracter. Există oare vreo fosilă de pasăre, care să prezinte un cioc doar pe jumate dezvoltat dintr-un maxilar de reptilă? Ne arată fosilele unui peşie în curs de a dezvolta oase pelviene proprii amfibienilor sau schirnbându-şi înotătoarele **111** picioare labe şi degete proprii aceloraşi ani- fibieni? Ele nu s-au găsit.

Teoria evoluţionistă a lui Darwin nu poate explica cum păsările au descins din reptile, mamiferele din primele patrupede, patrupedele din peşti, vertebratele, din nevertebrate. În aceea ce pliveşte marile’ maimuţe actuale, ele par a veni de nicăieri, nu au niciun trecut şi nici arhive fosile.

Omul modern apare brusc în documentele fosile, (Jould în cartea sa. The mismeasure of man’ scrie: nu avem nici-o dovadă a linei transformări biologice în capacitatea sau structura creierului de la apariţia lui Homo Sapiens în arhivele fosile în urmă cu circa cinci’zeci de mii de ani. Cartea. The Univers Within ridică întrebarea: ce anume a determinat evoluţia să producă întocmai ca peste noapte un om modern cu creierul sau excepţional1? Teoria evoluţiei nu dă nici-un răspuns. Concluzia este unică, viaţa nu este rezultatul unei evoluţii ea a fost creată. Viaţa a fost creată în numeroase ’forme, ca tipuri de familii distincte, fiecarc formă de viaţă s-a putut multiplica într-o mare varietate în interiorul speciei sale fără să poată trece vreodată frontiera care separă diferite specii. Dinstincţia din- tio diferite specii este asigurată printr-un echipament genetic unic, propriu fiecărei specii. Dar în afară de faptele care confirmă teza creaţiei există multe dovezi ale existenţei unui creator, gândiţi-vă la toate lucrurile extraordinare ca formă şi complexitate care se pot observa pe pământ şi în univers, toate acestea dovedesc existenţa, unei inteligenţe supreme.

IXSTIXCTUL —MIRACOL IX LUMEA PĂSĂRILOR

ÎNSUŞI CH. DARWIN a afirmat: *„Şu aş intenţiona, să cercetez originea facultăţilor mintale*”. Noi nu putem să găsim nici uu răspuns când ne întrebăm cum s-ar fi putut dezvolta un comportament instinctiv şi cum a putut să devină ereditar.

Instinctul este o înţelepciune programată înainte de naştere. Multe instincte sânt- atât de uimitoare încât dezvoltarea lor ar părea cititorului o dificultate suficientă pentru **a** răsturna toată teoria mea.

Nici savanţii de astăzi nu pot da un răspuns la această întrebare. Materialul genetic nu furnizează niciun element care

să fie capabil să permită originea şi transmiterea facultăţilor mintale. Pe de altă parte atunci când se cercetează misteriosul instinct al migra- ţiei la păsări, nu încape nicio îndoială că fenomenul este evolutiv, că se transmite de la părinţi la descendenţi. Acest instinct nefiim! Înscris în codul genetic, cum se poate transmite? Conform părerii generale, migraţia este o conduită instinctivă dependentă de experienţe anterioare, este ceea ce a învăţat într-o altă trăire anterioară, înmagazinată în spiritul lor. Rânduniea arctică parcurge 35.000 km de la Cercul Polar Artic, la Polul Sud în anotimpuri când amitele poluri îi oferă hrană din abundenţă. Fapt ce l-a făcu pe omul de ştiinţă să pună următoarea întrebare: „cum au putut aceste păsări descoperi surse alimentare la o aşa distanţă una de alta? 1’

Pasărea numită Dendroica striata care cântăreşte aproximativ *’20* g, când vine toamna părăseşte Alaska, poposeşte pe coasta de est a Canadei, unde în aşteptarea unui curent rece mănâneă acumulând un strat de grăsime; la sosirea curentului de aer, ea îşi ia zborul, dar cu toate că locul ei de destinaţie este America de Sud, ea se îndreapt ă mai înt. Îi spre Africa şi numai după aceea, deasupra Atlanticului la aproximativ 6.000 m altit udine întilneşteun curent dominant care o transportă în America de Sud. De unde avea ea cunoştinţă că Irc- lmie să aştepte un front de aer rece – semn că va avjea vreme bună şi vânt clin spate? De ce se înalţă ca atât de sus unde aerul este rarefiat şi rece aşa încât conţinutul în oxigen scade cu 50% şi de unde ştie că tocmai la această altitudine întâlneşte un curent favorabil care vine din direcţie opusă ca să o transporte în America de Sud? În acest zbor de peste 4.000 km deasupra mării ea se ghidează numai după instinct.

Misterioasă pasăre numită Colibri, care cântăreşte numai 3 g, traversează Golful Mexic şi parcurg» aproape 1.000 km bătând aerul cu micile sale aripioare cu o frecvenţă de 75 de bătăi pe secundă, adică mai bine de 6.000.000 de bătăi în 25 de ore şi aceasta fără pauză.

În alte cazuri migrarea păsărilor tinere pentru prima dată în viaţa lor se face fără a fi însoţite de adulţi. Astfel cucul cu coadă lungă parcurge o distanţă de 6.500 km spre insulele din Pacific spre a-şi putea întâlni acolo părinţii plecaţi mai inainie.

Pasărea numită Furtunar – migrează din Ţara Galilor până în Brazilia părăsindu-şi puii care la rândul lor pornesc după părinţi,

«Iar numai atunci când pot zbura, deci mult mai târziu; călătoria lor «lurează 16 zile, timp în care parcurg 700 km pe zi.

Pinguinii Adelie, care nu pot zbura şi se deplasează mergând pe jos sau înotând, au fost duşi la o distanţă de aproximativ 1.900 km de colonia lor; când li s-a dat drumul ei s-au orientat imediat mai întâi spre mare unde s-au hrănit şi apoi s-au îndreptat spre colonia c, arc le aparţinea. Cum se pot ei orienta pe durata nopţii polare *i* Singurul răspuns care se poate da, este că toate aceste păsări păstrează amintirea unei alte vieţi a lor care a rămas înmagazinată în spiritul lor. Păsările au de fapt un fel de „hartă” în capul lor care le permite să ştie punctul de plecare şi punctul de sosire.

Înţelepciunea instinctivă nu o găsim numai la păsări. Milioane de termite oarbe îşi sincronizează munca pentru a-şi construi locuinţele complexe şi pentru a le dota cu aer condiţionat. Din ce cunoştinţe?

Un] păianjen care trăieşte într-un clopot de imersiune sub apă, ştie că atunci când i s-a terminat oxigenul trebuie să facă o gaură în clopoţelul subacvatic pentru evacuarea aerului viciat, astupând-o imediat şi introducând o nouă. Rezervă de aer proaspăt.

O anumită varietate de gândac, după ce îşi depune ouăle sub. Scoarţa unei ramuri de mimoză, se îndreaptă pe ramură spre trunchi până la o distanţă de 30 cm şi acolo face o incizie în scoarţa ramurii, de jur împrejurul acesteia, pentru ca ramura să se usuce deoarece ouăle ei nu ecluzionează decât în lemn uscat.

Puiul de cangur care se naşte orb şi aproape în stare larvată, pentru a supravieţui trebuie să se caţere cu propriile sale forţe pe pielea abdomenului mamei sale, să găsească singur marsupiul, să intre în acesta şi să se instaleze-la sfârcul unei mamele. Cine îl face să procedeze astfel? Instinctul.

Şi astfel de exemple se pofr da nenumărate. Toate aceste vieţuitoare au o înţelepciune instinctivă. Cum s-a putut elabora şi transmite din generaţie în generaţia această complicată cunoştinţă instinctiv f Oamenii nu o pot explica. Evoluţia ei nici atât. Şi totuşi, această inteligenţă şi o astfel de înţelepciune presupun o minte in- ţeloptă, un creator inteligent şi priceput.

INSTINCTUL DE CONSTRUIRE A CORURILOR LA PĂSĂRI

Scriitorul G. Lî. Taylor afirmă: Nu există nici cel mai mic indiciu, că mecanismul genetic ar putea transmite vreun

program comportamental specific, cum ar fi operaţiile necesare construirii unui cuib.. Ou toate acestea înţelepciuna instictivă necesară construirii unui-cuib, este transmisă, nu învăţată, iată câteva exemple., pasărea rinocer din Africa şi Asia, femela zideşte cu argilă intrarea scorburii unui arbore, lăsând doar un orificiu prin care intră apoi înăuntru, acum masculul este acela care îi cară noroiul cu care femela închide restul orificiului, lăsând doar o mică deschizătură prin care masculul o va hrăni pe ea şi puii ce vor ieşi din ouă, când masculul nii mai reuşeşte să procure hrană suficientă femelă sparge peretele şi iese afară. De data aceasta spărtura este reparată de pui, în timp ce ambii părinţi le aduc hrana. După câteva săptămâni puii sparg peretele şi părăsesc cuibul. Şu este această dovadă unui proiect special?

Pinguinul imperial, este dotat cu un cuib încorporat, în timpul iernii antarctice femela depune un ou, pentru ca apoi să se ducă la pescuit timp de două sau trei luni. Masculul îşi pune oul deasupra labelor bogat vascularizate acoperindul cu o cută a pielii abdomenului, la scurt timp după ieşirea puiului din ou, mama se întoarce cu stomacul plin de hrană pe care îl regurgitează pentru ei. Acum este Jindul masculului să se ducă la pescuit pentru aşi recăpăta puterile, iar mama îşi pune puiul pe labe, acopermdu-l cu cuta propriului ei cuib incorporat. — –>:’.

Pasărea ţesător din Africa se foloseşte de iarbă şi tot felul de fibre pentru aşi construi un cuib suspendat. Ea execută din instinct diverse feluri de împletituri şi noduri. Unii ţesători construiesc adevărate aglomerări de cuiburi, o construcţie colectivă prinsă de ramurile groase ale arborilor, prevăzând-o cu un acoperiş comun din paie, cu un diametru de 3 m sub care cuplurile de păsări adaugă cuib lângă cuib, fără a depăşi insă suma de 100 de cuiburi. Aceste exemple de construire de cuiburi de către tasări, ar putea continua la nes- fârşit. Acest instinct este înscris şi transmis în memoria spiritului acestor păsări, transmitere ce se face prin reîncarnările lor succesive.

MIRACOLUL MJMIT OM

CEA MAI EVOLUATĂ FOBMĂ a materiei din câte. Se cunosc o formpază creierul uman. În fiecare secundă el primeşte circa 100.000.000 de biţi sau unităţi informaţionale transmise prin diferite organe de simţ. Ştiind că în mod conştient noi nu putem

medita la două lucruri în acelaşi timp, cum poate creierul să trieze aceste milioane de mesaje pe care le primeşte in' acelaşi timp? Aceasta este numai una din uimitoarele facultăţi ale creierului uman.

În interiorul trunchiului cerebral există o reţea nervoasă de cea. 5—6'cm lungime şi având grosimea degetului mic oare se numeşte substanţă reticutară. Aceasta controlează milioane de mesaje • care. Sosesc la creier blocându-le pe cele lipsite de importanţă şi se- lecţionindu-le pe cele ce merită a fi trimise scoarţei cerebrale. Din cele 100.000.000 unităţi informaţionale pe secundă doar aproximativ câteva sute ajung pe scoarţă. Creierul este parcurs de unde care îl traversează de 8 până la 12 ori pe secundă. Acest unde produc perioade de înaltă sensibilitate în care creierul înregistrează semnalele cele mai puternice şi acţionează în consecinţă. Piin aceste unde creierul se autoanalizează oprindu-se doar asupra informaţiilor esenţiale. Incontestabil, felul cum funcţionează creierul rămâne un mister, el însuşi fiind componentul cel mai misterios al miracoului care este omul însăşi..

Dar miracolul începe în viaţa intrauterină. La 3 săptfunâni - după concepere, când încep să se formeze primele celule cerebrale, ele se înmulţesc în salturi producând uneori până la 200.000 de celule pe minut. Greierul uman îşi triplează volumul în primul an de viaţă. Neuronii (celulele nervoase) nu sunt uniţi între ei, conexiunile se fac prin substanţele chimice ce acţionează asupra prelungirilor celulei numite axoni şi asupra unor ramificaţii numite dendride. În neuroni aceste semnale sunt electrice, iar în spaţiile dintre neuroni sunt chimice, aşadar transmiterea semnalelor este de naturi electro-cliimicâ.

Nu se cunosc ce schimbări fiziologice se produc în creier în timpul fazei de învăţare. Pe măsură ce învăţăm, conexiunile nervoase se măresc, ' iar substanţele chimice, care umplu spaţiile dintre neuroni, se eliberează în cantităţi mai mari. Creierul ca şi muşchii se fortifică prin exersare, facultăţile mintale dacă nu sunt folosite se atrofiază. Afirmaţia biblică (Evrei 5: 14), potrivit căreia lucrurile profunde sunt mai uşor înţelese de către persoanele mature, care prin întrebuinţare şi-au exercitat facultatea de percepţie, este adevărată.

Pe de altă parte, este cunoscută metodă de deprivare senzorială sau de spălare a creierului pe care regimurile

totalitare o folosesc ca un fel de tortură psihică, când omul fiind izolat într-o celulă, neprimind niciun fel de informaţii, după un timp îşi pierde toate facultăţile psihice reaeţionând numai după instincte animalice, pierzându-şi în totalitate personalitatea.

Este foarts importantă repartiţia conexiunilor dintre. Neuroni. Majoritatea acestora sunt stabilite cu precizie în stadiul primar al dezvoltării. Sunt, zone cu circuit precis plasate în tot sistemul nervos. Modul cuin aceste circuite au fost plasate, constituie o problemă nerezolvată, numărul lor fiind de ordin astronomic.

Creierul uman poate forma un milion de miliarde de conexiuni. Cari Sagan afirmă că informaţiile pe care creierul le-ar putea acumula ar umple 20.0tK).000 de volume, ceea ce-ar reprezenta totalul celpr care se află în cele mai mari biblioteci din lume.

Cea mai evoluată parte a creierului este scoarţa cerebrală, l’n strat de 4,5 mm grosime ca.ro ia forma cutiei craniene şi care prezintă nişte adâncituri numite eircuinvoluţiuni cerebrale. Depliat, cortexul formează o suprafaţă de 20 decimetri pătraţi cu aproximativ 1.000 de km de fire de conexiuni pe cm pătrat.

Creierul uman este dotat cu aptitudini înascutc necesare formării intelectului. Omul poate să-şi programeze singur capacităţile intelectuale în funcţie de cunoştinţele dobândite, de valorile noastre morale, de împrejurări şi de obiective le urmărite. Creierul uman este programat de mic pentru dezvoltarea limbajului; el nu este cablat pentru o anumită limbă, un om puţind învăţa mai multe limbi. Ar putea oare această uimitoare facultate a omului să fie consecinţa unei evoluţii pornind de la grohăitul animalelor? Nu există un limbaj primitiv.

— Originea limbajului rămâne unul dintre cele mai decon- . Certante mistere ale creierului. Cu cât căutăm să înţelegem mai mult procesul limbajului, cu atât acesta devine mai misterios. Lucrul acesta nu este un mister pentru cei ce văd mâna unui creator care „a cablat” anumite circuite din creierul uman pentru ca aceştia să poată vorbi.

Biblia ne relatează faptul că Apostolii lui Isus nu cunoşteau decât limba ebraică, dar în ziua cincizecimii, deasupra lor spiritul lui Isus a apărut sub forma unor limbi de foc spunându-le că din acel moment pot vorbi în limba tuturor popoarelor – lucru care p-a şi întâmplat, Apostolii mergând apoi în diverse ţări şi propovăduind Evanghelia. Este aşa zisa vorbire în limbi descrisă

în Biblie. Această evocare o întâlnim la Penticostali în şedinţele lor.

Creierul uman este dotat cu un potenţial mult mai mare decât acela folosit pe parcursul vieţii umane. El ar putea primi şi memoriza toate cunoştinţele ce i se transmit actualmente şi chiar de un miliard de ori mai mult. Pentru ce a produs evoluţia acest surplus *i* Este unicul exemplu existent, când 6 specie este dotată cu un organ pe care nu a învăţat încă cum să-l folosească. Cum se poate împăca faptul acesta cu cea mai elementarâ'teză evoluţionistă, conform căreia selecţia naturală înaintează lent, cu paşi mici? Iar dacă omul a fost dotat cu facultatea de a învăţa la infinit înseamnă că el a fost conceput să trăiască pentru totdeauna? Toate capacităţile intelectuale ale omului reflectă o inteligenţă superioală; luciul acesta este în aimonie cu Geneza din Biblie (1: 22) unde citim că Dumnezeu a procedat la crearea omului după imaginea sa.

Altruismul specific speciei umane este un alt aspect care dă de gândit evoluţioniştilor; ei spuu că tot ceea ce a evoluat prin selecţie naturală este neapărat egoist.

Ovulul fecundat în uterul viitoarei mame poartă inseiise în el toate părţile corpului uman: inimă, plămâni, rinichi, ochi, urechi, braţe, picioare, uimitorul creier; toate'organele sunt înscrise în codul genetic 'al oului fecundat, dar acest cod mai cuprinde şi un program intern, un ceas biologic care măsoară exact timpul, ordinea în care vor apare diferite organe, fiecare, apărând la momentul potrivit. Acest fapt a fost' cunoscut de Biblie aproape cu 3.000 de ani înainte că savanţii să fi descoperit codul genetic.

ESTE ItlilLIA INSPIRATĂ DE DUMNEZEU?

BIBLIA AFIRMA EA ÎN SAŞI că este o carte inspirată de Dumnezeu (2 Timotei 3: 1G), ea a fost scrisă şi redactată În cursul unei perioade de circa 1.500 de ani de mai mulţi profeţi fiind încheiată cu. Circa 2.000 de ani în urmă.

Biblia spune că Dumnezeu întinde nordul deasupra locului vid suspendând pământul pe nimic (Lov 2ti: 7) fapt care este în deplină armonie cât cele mai recente cunoştinţe privind pământul, legile gravitaţiei şi ale mişcării. Cum a ştiut Iov luciul acesta când în acea perioadă a scrierii Bibliei existau idei fantastice despre configuraţia pământului în spaţiu? Ideea că pământul ar fi de formă sferică nu a fost acceptată decât în

timpurile noastre, Biblia afirmă aceasta insă cu mii de ani **111** urmă.

După cum arată Biblia, un diluviu universal a acoperit în zilele lui Noe cei mai înalţi munţi şi a nimicit pe toţi oamenii care nu se aflau **111** arca lui (Geneza 7:1—24). Mulţi au făcut haz de această relatare, şi totuşi, pe cei mai înalţi munţi se găsesc scoici marine; s-au găsit un mare număr de fosile şi de schelete în îngrămădiri, de sedimente noroioase îngheţate, multe dintre aceste animale conservate perfect, unele stiud încă în picioare sau în genunchi. Din satelit se pare că a fost văzută imaginea unei încrustaţii de mărimea corăbiei lui Noe în gheţurile de pe muntele Ararat. Isac Newton afirmă că nicio ştiinţă nu este mai bine demonstrată decât religia Bibliei.

Ca un semn al convenţiei pe care a încheiat-o Dumnezeu (Iehova) cu Avraam, acesta i-a spus că orice copil de sex bărbătesc la vârsta de 8 zile trebuie să fie circumcis. Biblia, nu explică de ee tre-’ buio ca oircumcizia să fie făcută în a 8-a zi, dar astăzi se ştie că abia în a 8-a zi copilul dispune de cantitatea de vitamină K, corespunzătoare pentru coagularea sângelui şi tot la această dată apare şi cea mai mare cantitate de protrombină, o altă substanţă care intervine în procesul de coagulare.. Aceasta este o simplă coincidenţă! Fireşte că nu! Este vorba de o cunoştinţă pe care o deţinea un spirit înţelept.

Avraam avea 99 de ani când s-a circumcis iar fiul său Ismail, 13 ani. Avraam a conceput pe Ismail cu o servitoare egipteană, numită Hagar, de acord cu soţia lui, Sară, care era sterilă; dar la 99 de ani, Sara rămâne însărcinată şi îl naşte pe Isac. Îyaşterealui Isţtc a dus la repudierea lui Ismail şi a mamei, sale-Hagar, ceea ce determină, pentru totdeauna separarea semiţilor eircumcişi, ki arabi – fiii lui Ismail şi evrei – fiii lui Isac.

BIBLIA ŞI ISTORIA

Criticii spuneau că Biblia nu putea fi scrisă în cpoca respectivă pentru că nu era cunoscut scrisul. Dar sunt dovezi caro atestă, că scrierea era un lucru obişnuit cu mult înainte de epoca lui Moi se. Istoricitatea Bibliei a fost de repetate ori confirmată prin descoperiri ulterioare. De exemplu, regele Sargon nu a fost cunoscut decât din descrierea biblică (Isaiia 20:1). Această relatare nu ora cunoscută în istorie şi se considera că. Mi era reală. Săpăturile arheologie? Au scos la lumină ruinele măreţului palat al lui Sargon la Kliovsabad, inclusiv inscripţii care vorbesc

despre regalitatea acestui monarh. Una dintre aceste inscripţii privitoare la Sargon era cunoscută numai din Biblie: „Am asediat şi ani cucerit Samaria şi am dus în captivitate 27.290 de locuitori ai acesteia”. Relatarea biblică ă acestui eveniment este consemnată la 2 Regi (17: 6). Unde se spnne:,. În al nouălea an al lui Oseea, Regele Asiriei a capturat Samaria şi l-a dus pe Israel în exil”.

Biblia spune că Senacherib a fost ucis de către doi fii ai săi, Adramelec şi Sareţer (2 Regi 19: 36,37), în schimb potrivit relatării _ regelui babilonian Sabonid şi celei a preotului babilonian Beiosus din secolul al III-lea î.e.n. Nu ar fi fost răspunzător decât un singur fiu al lui Senaeherib. Care dintre acestea este corectă?

Comentând descoperirea. Recentă a prismei fragmentare a lui Esar – Hadon care l-a succedat la tron pe tatăl său Sonacheiib, istoricul Philip Biberfeld scrie că numai relatarea biblică s-a dovedit a fi exactă. Într-adevăr regele Senaclierib fusese ucis de către cei doi fii ai săi.

Timp de aproape 1.900 de ani. Pilat nu a existat decât îi: - paginile Evangheliei şi în vagi amintiri ale istoricilor romani şi iudei. Dar în 1961, o expediţie arheologică italiană a procedat la excava- rea ruinelor teatrului antic din Cezareea şi pe unul din pereţi s-a găsit inscripţia: „Caesaiuensibus Tiberium Pentium Pilatus Praefec- tus Iudaeae” (Locuitorilor Cezareei Ţil>eriu Pontius Pi lat – perfect a Îi: deiei). Pentru prima oară exista o d n adă epigrafică contempo- rană lui Pilat care confirmă existenţa omului ce ordonase crucificat rea hfî C’ristos (Ioan 10: 13—) (Fapte 4:23) – Multe alte descoperiri au confirmat faptele relatate de Biblie, exaetitetea istorică a Bibliei.

Armonia internă a Bibliei atestă că c a are un autor divin, una şi aceeaşi temă forate precisă, se află înscrisă în cele 66 de cărţi care constituie Biblia; deşi această Biblie a fost scrisă de 44 scriitori divergi, acelaşi mesaj fundamental este pus în evidenţă de la început şi până la sfârşit. Nu dă oare faptul acesta greutate afirmaţiei Bibliei. Că oamenii au vorbit ou Dumnezeu în timp ce erau purtaţi de Spiritul Sfânt (2 Petru 1: 20-2. —.)?

Confirmarea faptului că Biblia a fost inspirată de Dumnezeu o aveiu şi atunci cârul ne referim la prezicerile cu exactitate pe care le relatează profeţii din Biblie. Cinci voi descrie -capitolul despre mecliuin şi mediumnitate, voi arăta că aceste premoniţii

sunt expresie ale fmterii spirituale.

Printre profeţiile arătate în Biblie este şi căderea Tirului – oraş important al fenicienilor, ostil faţă de israel. Prin profetul Ezechiel, Iekova (Dumnezeu la evrei) a prezis distrugerea completă a acestui oraş cu 250 de ani înainte de- producerea evenimentului. Mai mult decât atât, el a prezis şi numele regelui şi numele naţiunii care avea. Să asedieze Tirul şi anume: Nabucodonosor – regele Ba- bilmului. Ezechiel (26: 3—5,7).

La râudul său, profetul Zaharia (9:4) a prevăzut distrugerea completă a acestui oraş de către Alexandru cel Mare, cir 150 de ani mai înainte de acest eveniment – se ştie că distrugerea Tirului de către Alexandru Maeedon a avut loc în anul 332 î.e.n.

Ducerea evreilor captivi în Babilon a fost prevăzută de profetul Eremia cu 40 de ani mai înainte, iar de către profetul Isaiâ cu 150 de ani mai înainte. Eremia a prezis reîntoarcerea evreilor după 70 de ani de deportare, prevăzând chiar şi înfrângerea Babilonului de către regele persan Cirus care i-a restabilit pe iudei în patria lor. Cinci Babilonul era încă foarte puternic, Biblia a prevăzut că va fi învins de un berbec cu două coarne care îi reprezenta pe regii Mediei şi Persiei (Daniel 8: 20). Aceasta s-a confirmat, mai târziu când Grecia a înfrânt Persia în anul 332 î.e.n. Prin Alexandra Maeedon.

Moartea lui Alexandru Macedon are loc în oraşul Babilon iar vastul eău imperiu întins pe o distanţă de 10.000 de kilometri a fost împărţit între patru generali ai săi: Seleucos Nicador, Casandu – Ptolomeu şi Lysimachos – exact cum prevăzuse Biblia.

Numeroase profeţii biblice au prezis naşterea lui Isus Cristos

Isus – ca. Fiu al lui Dumnezeu, nu şi-a putut decide propria-i naştere în tribul lui Iuda, sau ca descendent al lui David, nu a putut să dirijeze cursul evenimentelor care au dus la naşterea sa în oraşul Betleheem. Nu a aranjat să fie trădat în schimbul a 30 de piese de argint, cum bine ştim că a făcut luda, să, fie scuipat de duşmanii săi, să, fie batjocorit în timp ce atârna de stâlpul de execuţie, să fie străpuns dar fără să-i fie zdrobit niciun os.

Din viaţa lui Isus se ştie că după arestarea lui de către sanhedrinul evreiesc a fost condamnat la moarte prin răstignire: el a fost răstignit la ora 12 iar la ora 3 a murit; de altfel momentul morţii lui este însoţit de o eclipsă de lună şi de un mare cutremur de pământ –, deşi în mod normal supliciul dura

la cei răstigniţi 2—3 zile; soldaţii romani l-au’străpuns eu suliţa să vadă dacă a murit iar oasele lui nu au mai fost zdrobite aşa cum se întâropla. Cu alţi crucificaţi.

Toată viaţa lui Isus – de la, naştere şi-până la înviere, a fost prevăzută de mai mulţi profeţi: Mică (5: 2), Luea (2:1—7), Zaharia (11: 12), Matei (26:15), Isaia (50: 6), Zaharia (12:10). După moartea sa, cămaşa lui a fost trasă la sorţi de către soldaţii romani, acest (Ucru a fost prevăzut de profetul Matei (2: 35), şi Psalm (22:18). Cămaşa lui Christos se află la Torino, pe ea făcâmhi-se nenumărate cercetări care atestă exact vechimea ei de 2000 de ani, fiind expusă în ultimii ani chiar cercetării cu carbon radioactiv. S-au făcut cercetări chiar asupra petelor de sânge de pe cămaşă oxmstatându-se că el aparţinea grupului de sânge AB din sistemul AB0. Cercetând cămaşa lui Ohristos prin fotografii Qombinate de calculatorul electronic care permit să se obţină fotografii în trei dimensiuni s-au obţinut imagini imprimate în negativ a unui supliciat având 8tiginatele răstignirii pe cruce imprimate pe pânză.

Chiar Isus a prezis distrugerea, Ierusalimului, dar nu numai atât, ci şi felul îu care vor proceda legiunile romane la distrugerea lui. Isus a prevăzut şi prima încercare de cucerire a Ierusalimului de către generalul Cestius (îallus în anul 66 e.n. Precum şi distragerea lui totală de către generalul Titus în anul 70 e.n. Care a omo- rât circa 1.100.000 de evrei şi a luat în captivitale, 97.000 distnigând templul din oraşul Ierusalim.

Primul răzitoi mondial din anul li) 1.4 care a dus la moartea a

14.0. 000 de oameni precum şi al doilea război mondial care a dus’ la moartea, a o5.000.000. De oameni au fost prevăzute de Matei

(24 = 7).

Lipsa de alimente şi foametea pe scară mondială, dcasemenea au fost/prevăzute de Matei (24: 7). Astăzi se ştie că un număr de

12.0. 000 de copii mor prin inaniţie în primul an de viaţă.

Cutremurul de pămiiit din anul 197(i din oraşul cliânez Tang-

Sân care a dus la distrugerea oraşului făcând sute de mii de victime a fost prevăzut? De Luca (21:11). Marca epidemie de gripă spaniolă din anul 1918 c-are a bântuit întreg pământul şi a făcut 21.000.000 de victime a fost prevăzută de Luca (21:11).

Din toate cele relatate se poate trage concluzia clară că Biblia

este inspirată de spiritul divin, altfel nu se putea scrie într-o perioadă determinată de timp lucruri reale care au existat înainte cu 2—3 000 de ani ca ea (să fie scrisă şi nici să se întâmple toate profeţiile sale. Întrebarea care se pune este următoarea: de ce dacă există Dumnezeu, acesta s-a relevat poporului evreu? De ce istoria omului pe pământ începe cu 6.000 de ani în urmă, o dată cu Adam şi Eva, când noi ştim din descoperirile arheologice, că omul datează cu zeci de mii de ani în urmă? De ce atâţia profeţi în sânul poporului everu *1* Răspunsul îl-veţi înţelege atunci când veţi citi capitolul despre reîncarnare, oricum pentru curiozitatea atârnită, vă spun că poporul evreu reprezintă reîncarnarea unor spirite care au evoluat pe o altă planetă timp de 26.000 de ani, atât cât durează un ciclu evolutiv al spiritului care au evoluat trecând prin toate păturile fluidice ale planetei respective devenind spirite superior dezvoltate. Ele nereuşind să treacă pe, o treaptă superioară au fost trimişi pentru reîncarnare în teritoriul pe care ulterior se dezvoltă poporul evreu. Moise este considerat astfel guvernator al acestei planete spirituale (atunci când ne referim la planetă în sens spiritual acestea nu se confundă cu planetele din sistemul fizic solar). Primele scrieri din Biblie le face chiar Moise după ce arc revelaţia divină ie pe muntele Sinai. Biblia se referă în special la istoria poporului evreu, deci Adam şi Eva este foarte posibil să fi existat acum 6.000 de ani să fi fost primii oameni evrei. Asta nu înseamnă că în acelaşi timp cu ei, în altă parte a pământului, nu existau alţi oameni concomitent cu ei său mult înainte de ei. Aceasta explică şi foarte mulţi profeţi ce-apar tot în sânul poporului evreu, ce nu sunt altceva decât nişte mediumi de premoniţie, la rândul lor fiind şi ei reîncarnarea unor spirite mai superioare care posedă acest fenomen al medium-nităţii.

UNIVERSUL – CEVA HAOTIC SAU BIXE ORGAXIZAT?

OAMENII CARE ÎŞI FOLOSESC raţiunea se întreabă adesea: ce există în spaţiu? Cum eme el organizat î se poate răspunde cum a început universul?

În univers există formaţiuni nebuloase asemănătoare norilor numite galaxii. O galaxie este un enorm ansamblu (le stele. <] <■ gaze şi de alte materii cosmice care se rotesc în jurul unui ntacleu central. Aceste galaxii au fos1 numite universuri. Galaxia din care facem noi parte se numeşte Calea Lactee.

Sistemul nostru solar, adică soarele, planetele şi sateliţii lor, aparţin acestei galaxii, dar la fel ca sistemul nostru solar mai există peste o sută de miliarde de stele, după unii astronomi ar fi între 200 şi 400 (le miliarde de stele.

Diametrul galaxiei noastre este atât de mare încât, dacă ne-am deplasa cu viteza luminii de 300.000 km/secundă ne-ar trebui

100.0 de ani ca să o traversăm. Acesta reprezintă zece mii de mi- Jiarde de kilometri pe an. Această ar însemna on galaxia noastră are un miliard, de miliarde de kilometri.

Distanţa medic dintre stelele unei galaxii este estimată la cca. 6 ani lumină, adică 60.000 de miliarde de kilometri.

Galaxia din Andromeda asemănătoare cu Calea Lactee a noastră nu este decât o mică parte a universului care ar avea 100 de miliarde de galaxii. Aceste galaxii nu sunt răspândite la întâmplare în spaţiu, ele sunt aranjate în grupuri bine definite ca boabele de struguri într-un ciorchine. Galaxia Andromeda. Apropiată galaxiei noastre Calea Lactee, are aceeaşi formă de spirală.

În sistemul nostru solar, soarele, stea de mărime mijlocie este nucleul în junii căruia gravitează pământul şi celelalte planete cât şi sateliţii lor, urmând o orbită precisă. An de an aceste corpuri^ cereşti îşi urmează calea cu o precizie matematică încâl astir. Nomii pot să prevadă care va li poziţia lor exactă în orice moment din viitor. Aceste mişcări de rotaţie şi de revoluţie se. Găsesc. Şi la nivelul structurii atomului, unde în jurul nucleului, care este foi mat din protoni şi neutroni şi care se roteşte în jurul axei sale, gravitează pe elipse precise minusculi electroni cu viteza de 300.000 km/sec.

Întreaga materie anorganică sau organică, vio sau nevie este construită din aceste „cărămizi” tle construcţie. Deosebirea dintre o substanţă şi alta este determinată de numărul protonilor şi neutronilor din nucleu cât şi’de numărul de electroni care gravitează în jurul nucleului şi de orbita pe care o urmează ei.

Toate acestea ne arată că întreaga materie a universului este constituită din aceleaşi elemente dispuse în succesiuni exacte în funcţie de numărul „cărămizilor” utilizate.

De- la atom şi până la galaxii, există o extraordinară organizare.

S-au putut produce toate acestea din întâmplare?

Orice cronometru de precizie este produsul unei minţi metodice şi creatoare. Dar universul care dispune de o organizare atât de precisă, nu presupune el şi un creator un constructor cu inteligenţă? O admirabilă organizare presupune un organizator extraordinar.

Universul ascultă de anumite legi precise de la atom până la galaxii. Întregul univers este guvernat de legi. Căldura, lumina, sunetele, gravitaţia ascultă de legi precise: Legile universale guvernează materia. Dar de unde vine această materiei Naşterea universului a fost cea mai extraordinară transformare a materiei şi a energiei. Această relaţie dintre energie şi materie a fost verificată de legea relativităţii lui Einstein (E – me2) în care Energia este egală cu masa înmulţită cu viteza luminii la pătrat. Concluzia: materia poate fi creată de energie aşa cum materia poate elibera energie; exemplu: bomba atomică. Cele mai multe particule elementare, dacă nu chiar toate pot fi create din materializarea energiei. O sursă nelimitată de energie ar dispune de materialul necesar creării substanţei întregului univers.

Astăzi oamenii de ştiinţă recunosc că universul a avut un început. Teoria Big-Bgmg-ului sau a Mării explozii cosmice care poate fi considerată începutul creaţiei, dar ceea ce a provocat momentul creaţiei rămâne încă un mister.

O explozie haotică, la fel ca o explozie atomică, poate produce o mai bună organizare? Bombele atomice provoacă distrugere, haos, dezintegrare. Ele nu pot crea edificii sau o bună organizare. O simplă explozie nu poate să stea la originea universului nostru, nu poate explica organizarea, nici arhitectură, nici legile sale impresionante.

Din toate planetele sistemului nostru solar, pământul este unica planetă pe cave. Se găseşte viaţă în diversitatea ei: organisme microscopice, insecte, plante, peşti, păsări, animale şi oameni. El are şi rezervele unui depozit care adăposteşte tot ceea ce este necesar întreţinerii acestei vieţi în funcţie de varietate.

Viteză orbitală a pământului îl menţine pe acesta exact la distanţa optimă de soare, care Se află în medie la 149.600.000 km. Dacă ar fi mai aproape de soare, ar fi prea cald, dacă ar fi mai depaxte – ar fi prea frig, iar viaţa nu ar putea exista. Viteza

de rotaţie a pământului în jurul soarelui este de 107.000 de km/h – aproape 30 km/sec., dar aceasta este exact viteză care îl ţine la aceeaşi distanţă faţă de Soare. Dacă s-ar micşora viteza, pământul s-ar apropia de soare şi cu timpul ar deveni un deşert-, cum este planeta Mercur, cea mai apropiată de soare, unde temperatura depăşeşte 300 de grade. Dacă. Şi-ar mări viteza de rotaţie, s-ar depărta de soare şi atunci ar deveni un deşert de ghiaţă cum este planeta Pluton, unde temperatura este de aproape 185 de grade sub zero. La fiecare 24 de ore pământul efectuează o mişcare de rotaţie în jurul axei sale, care determină alternativ şi cu regularitate apariţia zilelor şi nopţilor. Dacă nu s-ar roti, o parte din suprafaţa pământului ar rămâne în permanenţă în întuneric fără viaţă, iar cealaltă parte ar fi expusă mereu la soare, ar deveni un deşert fierbinte.

Axa de înclinaţie a pământului este de 23,5 grade faţă de soare, deci deviat spre stânga cum de altfel întregul nostru univers este deviat spre stingă: aminoacizii esenţiali vieţii, toţi sunt levogiri inima noastră este deviată spre stingă, fluidul vital mânat de curentul electromagnetic intră În corpul nostru prin partea stângă. Fără această înclinaţie a punântului nu ar putea apare anotimprile, clima ar fi aceeaşi po tot timpul anului, iar dacă ar fi mai înclinat, iernile ar fi foarte reci şi verile foarte fierbinţi.

Atmosfera pământului este unică şi extraordinară, ea nu se găseşte pe nicio altă planetă -din sistemul nostru solar. Oxigenul conţine 21% din volumul aerului pe caro îl respirăm, fără el oamenii şi animalele ar muri în câteva minute. O concentraţie mai mare de oxigen ar provoca moartea, deoarece oxigenul <*ste toxic când este pur şi este inspirat mai mult timp. Iar materialele combustibile s-ar aprinde instantaneu; pentru a nu se întâmpla aceasta, oxigenul este în atmosferă în amestec cu alte gaze, mai ales cu azotul care conţine 78% din volumul atmosferei.

Bioxidul de carbon reprezintă mai puţin de 1 %, dar fără el viaţa vegetală ar înceta, plantele îl asimilează în procesul de foto- sinteză pentru a forma oxigenul. O proporţie mai mare ar fi nocivă pentru om şi animale, iar o proporţie mai mică ar fi insuficientă.

Atmosfera formează un scut de ce». 20 km deasupra, pământului unde se aflâ un strat subţire de ozon în lipsa căruia

razele soarelui ultraviolete ar distruge viaţa pe pământ.

Atmosfera ne apără şi de bombardamentele de meteoriţi, fiind şi un foarte bun izolator termic, menţinâpd căldura venită de la soare. Pământul conţine şi imense cantităţi de apă indispensabile vieţii. Substanţele necesare vieţii omului, animalelor şi plantelor, trebuie să fie vehiculate de uii, lichid, fie sânge, fie sevă. El conţine elemente chimice necesare vieţii omului şi animalelor.

Toate câte le-am relatat despre păiftânt să fie o simplă întim-plare? Nu – pământul poartă pecetea incontestabilă a unei creaţii raţionale!

Universul mecanism de ceasornic electronic
CONSTRUI ŞI MENŢINUT DE SPIRITUL DIVIN

Întreg universul funcţionează ca şi când ar fi dirijat de un imens calculator electronic, de un creier electronic care ordonează toate sistemele planetare, după un mers de ceasornic.

Dar acest sistem de ceasornic, de-. Mare precizie, s-ar ti. Delectat în decursul istoriei căci o zi în loc să dureze 24 de ore a fost aproape dublă. Astfel în Biblie se relatează în Iosua 10; 12, 13 că soaiele s-a oprit, de fapt pământul nu s-a mai rotit, în jurul axei sale. Această afirmaţie din Biblie a fost mult tini}) combătută de ştiinţă şi era unul din punctele nevralgice ale Bibliei. În cartea Dreptului, este scris că soarele s-a oprit în mijlocul cerului şi nu s-a mai grăbit să apună aproape o zi întreagă, aceasta a fost o zi singulară căci niciodată jm s-a mai repetat, llerodot care a trăit cu 480 de ani înainte de Hristos. Cunoştea. Acest fenomen. Deasemeni înscrierile vechi chineze, se descrie această zi în timpul domniei împăratului YEO, contemporan cu Iosua. Acelaşi fenomen este relatat şi în scrierile mexicane. Profesorul Totten din America., prin calcule astronomice a calculat că această zi dublă a avut loc într-adevăr într-o zi de miercuri, mergând cu calculele de la prezent, înapoi, iar calculând invers de la creaţie spre Iosua, acţiunea a căzut într-o zi de marţi. El a demonstrat că în istoria lumii a fost introdusă o zi care este chiar ziua dublă descrisă, de Iosua. Acest fenomen a fost Confirmat prin cercetare electronică, în. SUA care cer cotind vremea înainte şi înapoi, au găsit că lipseşte o zi în scurgerea timpului. Dar nu numai că soarele s-a oprit în mişcarea sa, dar el % mers chiar înapoi timp de 40 de minute.

Iată cum calculatoarele electronice au confirmat scrierile din Biblie.

Acest ciudat fenomen, vine să confirme presupunerea că întregul sistem cosmic, este condus de un creier electronic, care şi el ca orice mecanism, se poate defecta, dar Spiritul Divin, cel care l-a creat, l-a şi putut repara imediat.

ŞTIINŢA SPIRITUALĂ DESPRE EXISTENŢA LUMII L\ VIZIBILE

ÎN ATMOSFERA OAEE NE ÎNCONJOARĂ sunt o mulţime de materii eterice care fiind de o fineţe extrem de mare nu le putem percepe cu simţurile noastre. Aceste materii sunt animate de unde vibratorii de un alt caracter decât cele care animă materia vizibilii sau palpabilă.

În interiorul acestor materii invizibile există o infinitate de vieţuitoare alcătuite din aceeaşi materie ca şi mediul în care trăiesc, dar cum ele nu sunt percepute de simţurile noastre, mulţi înclină să nu creadă în existenţa lor. Dar de ce nu pot fi ele văzute sau auzite de toţi oamenii? Aceasta se întâmplă deoarece oamenii nu au la dispoziţie decât organe de simţuri pentru lumea fizică. S-a constatat că omul are şi alte simţuri cu care ar putea lua contact cu lumea invizibilă, dar aceste simţuri sunt latente în fiinţa noa.'tră; dacă aceste simţuri ar putea fi activate, atunci am reuşi să intrăm în contact cu lumea invizibilă. Dacă un om se naşte fără vedere, el va simţi cald său rece, va pipăi obiectele din jurul lui, dar nu va avea nicio idee de culoare roşu, albastru sau verde. El nu poate să-şi imagineze aceste culori pentru că nu a avut niciodată un organ capabil de a primi vibraţiile Luminii care percepute de creier să fie transformate în noţiunea de culoare şi de formă, şi ou toate acestea culorile există. Faptul c-ă majoritatea oamenilor nu văd fiinţele şi materiile din lumea lnperfizică sau invizibilă, nu înseamnă că ele nu- există. Dacă omul nevăzător şi-ar căpăta vederea, la început n-ar înţelege nimic, dar apoi prin educaţie vizuală ajunge să ia pe deplin cunoştinţă de acest domeniu necunoscut lui până atunci. La fel s-ar petrece lucrurile şi cu oameni care ar căpăta vederea spirituală. Prin educaţie, educaţie spirituală, dezvoltând aceste forţe latente din om, el ar putea vedea forme' şi ar auzi suuete pe care nu le înţelege la începui, ca apoi să Înceapă să le distingă şi să le înţeleagă. Dar pentru acea6tă vedere spirituală se cere o continuă educaţie.

Un om vede cum se aprinde, de exemplu, un bec electric*, vede cum merge un tramvai, dar nu vede cauza care le animă, care le face să, funcţioneze—, electricitatea. Nu vom putea cunoaşte lumea efectului (lin materia fizică până nu avem cunoştinţă din lumea invizibilă care este cauza tuturor fenomenelor, lucrurilor şi fiinţelor de pe pământ.

Înainte de a executa o acţiune, ne închipuim cum o vom realiza. Întâi va fi o creaţie mintală şi apoi o vom realiza în lumea fizică. Gândirea, ideea, aparţine lumilor divine, imaginea unui lucru aparţine unor lumi spirituale ceva mai inferioare şi anume lumilor astrale, iar construcţia fizică aparţine lumilor fizice. O casă, o operă fizică este trecătoare dar imaginea ei nu se pierde în memoria noastră; omul va pieri şi el, dar imaginea lui mintală va răinine veşnic în lumpa invizibilă unde s-a imprimat ca pe o placă fotografică.

Tot universul este plin de materii extraeterate numite fluide; aceste fluide au între alte însuşiri calitatea de a fixa pe ele imaginile şi ideile emise de oameni. Imaginile şi ideile ea expresie a gin- (lului nu ilispar niciodată, ele sunt forme de manifestare ale corpului astral al spiritului nostru care este nemuritor. În spaţiile astrale sunt arhivele naturii unde se comprimă toate gândurile, toate sentimentele omenirii-, fie incarnate, fie neîncarnate.

Chiar şi în lumea fizică simţurile noastre sunt limitate şi ny percep toate fenomenele; dacă privim o statuie o vedem pentru.că lumina reflectată de aceasta se transmite* prin ochiul nostru creierului şi astfel luăm cunoştinţă de ea.. Dar nu ştim cu oeliinl liber că în această lumină se găsesc de fapt cele 7 culori ce formează spectrul solar: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Aceasta nu înseamnă că dacă ochiul nostru nu lo vede, ele nu există. Şi în afară de aceste şapte culori, mai există şi altele, unele înaintea roşului – infraroţiile, altele în urma violetului – ultravioletele. Ochiul nu le poate percepe decât în anumite limite, la fel şi auzul -omului – nu putem auzi decât sunetele produse în aer între S’J~

36.0 vibraţii pe. Secundă, ori în natură sunt şi sunete superioare sau inferioare acestora pe care urechea nu le aude că. Şi când acestea nu ar exista. Să înţelegem, deci, că în permanenţă primim din toate părţile vibraţiuni prin eter, de care nu avem însă cunoştinţă, pentru că nu avem organe

potrivite pentru a le recepta. Electricitatea ne transmite în eter cu unde între. 1.046.000 până la 35.000 de milioane de vibraţii pe secundă, dar curentul electric ce se scurge prin firele electrice, nu se vede cu ochiul liber. Ochiul nostru vede lumina eân «l numărul vibraţiilor este cuprins între 350.000.000 şi 760.000.000 de

4 – c. <70 vibraţii pe secundă, Până în prezent se cunosc peste 63 de categorii, de vibraţii, din care noi nu putem vedea decât 8; dacă ochiul nostru ar fi impresionabil de undele electrice atunci noi am vedea totul din jurul nostru graţie luminii emise de electronii care ne înconjoară din toate părţile şi în acest caz nu ar mai fi noapte sau zi, ci o continuă *zi* atâta vreme cât electronii şi-ar continua mişcarea lor de rotaţie şi de revoluţie. Astfel înţelegem facultatea de a vedea şi de a auzi a anumitor persoane numite „lucizi” sau care au vedere şi auz spiritual. Ei văd aceste vibraţii, le-înţeleg, văd fiinţe, materii şi forţe pe care noi nu le putem vedea. Între aceşti oameni „lucizi” u*îi au o putere spirituală mai^mare, alţii mai mică, la fel ca- şi în vederea fizică. Pentru lucizi şi clarvăzători, vederea spirituală este un act involuntar, dar ei pot vedea şi cu ochii-deschişi şi cu ochii închişi, ceea ce denotă o independenţă între vederea fizică şi vederea spirituală. Ei văd o carte pe care o au în mină, dar văd şi lumea de dincolo de ea, ei văd prin carte.

. Aceste materii subtile sunt într-o continuă mişcare, iăspânditfe în toate direcţiile, cu alte cuvinte, lumea invizibilă este animată de numeroase forţe care se desfăşoară conform anumitor legi. Ele sunt de diferite densităţi, formate fiecare din particule eterici de anumite dimensiuni şi consistenţă. Şi sunt dispuse unele peste altele conform fiinţei lor, dar în acelaşi timp pătrunzându-se rând pe rinei cele mai fine prin cele mai masive; ele fac păi le ilin fluidul cosmic, materie fluidică primordială, fiiyd dispuse în anumite zone diferite unele jic altele în funcţie de planeta de la care vin. Trebuie să reţinem că’ noţiunea de planetă spirituală nu se suprapune cu noţiunea de planetă din lumea fizică. Evoluţia omului după mii şi mii de ani, prin multiple reîncarnări, va purifica spiritul şi după ce acesta îşi va face ciclul evolutiv.al planetei noastre, va continua drumul evolutiv trecând pe o planetă superioară. Spiritele inferioare vor fj trimise pentru reîncarnare pe un alt glob de aceeaşi natură cu pământul ca să-şi continue şi ele drumul-evolutiv. Pentru a asculta aceste

evoluţii se dac anumite sacrificii, aşa cum fae yoghinii din Orientul Asiei, care frin exerciţii de respiraţie, priutr-un anumit regim alimemtar, prin meditaţiile lor, prin retragerea în singurătate, ajung să pună în mişcare puterile spirituale ascunse în ei.

Din punct de vedere Spiritual; corpul omului este format din corpul fizic sau corpul carnal, corpul eteric său dublu vital şi corpul astral cu învelişurile sale: planetari solar, universal şi cosmic.

CORPUL FIZIC

ACESTA ESTE FORMAT DIN CAltnlî, oase. Sânge. Şi diferite organe. El este învelitoarea externă a corpului noştri! Care serveşte drept instrunieut spiritului pentru a învăţa şi observă în lumea fizică. El este format diir materie fizică sub cele patru stări: solidă, lichidă, gazoasă şi eterică sau radiantă. Dintre acestea, trei sunt vizibile şi cea de a patra e<te invizibilă.

COIIPUL CAttNAL SAC ClIIMIC

Este format dinti-un complex de Organe alăeuitc din ţesuturi, acestea din celule care la rândul lor sunt formate din molecule şi acestea din atonii. Atomul se comportă ca o fiinţă vieţuitoare având o co’nştiinţă, a sa proprie, extrem de’redusă dar reală. Atomii formează elementele chimici» ale lumii reale. Cum toate organele noastre sunt alcătuite din aceste elemente chimice, corpul nostru carnal se mai numeşte şi corp chimic. Acestui corp, pentru intre-ţimere, trebuie sâni procurăm alimente cât mai apropiate de natură/Cri corp care trebuie să perceapă lumea spiritului trebuie să fie hrănii cu alimente vegetale şi produse lactate. Trebuie evitate băuturile alcoolice şi carnea. Aceste alimente întunecă corpul fizic şi îl fac nesimţitor la vibraţiile eterice venite din lumea invizibilă, tu fiecare particulă de aliment, este viaţă, eu atât mai vie cu cât alimentul aparţine unui regn mai superior. Celulele animale au un fluid supetior plantelor şi de aceea sunt mai greu digerate, necesit ind o mate cheltuiala de energie pentru asimilarea lor. Este ceea ce se cunoaşte în biochimie ca „activitate dinamică specifică”.

Fluidele eterice din carne poat+ă în ele toate înclinaţiile animalului-din care provin, în afară de aceasta prin carne se introduc în «rganism şi multe elemente chimice ca: fosfaţi, carbonaţi, sulfaţi, ele., care se vor depune pe pereţii vaselor* sanguine şi din elastice vor deveni rigide. De asemenea din

carne se produc prin metabolism şi alte substanţe toxice ca uree, uraţi, oxalaţi care produc un mare grad de uzură al organismului.

Cei ce au luat cunoştinţă de existenţa lumii spuituale ştiu că animalele sunt purtătoare ale unui spirit din care ulterior prin evoluţie a apărut spiritul uman.

Întreg organismul este într-o continuă transformare, miliarde de celule se nasc şi miliarde de celule mor zilnic. Întregul nostru organism se reîmprospătează după o perioadă de 5 ani, astfel că în timpul unei-vieţi corpul se reîmprospătează de mai multe ori. Materia creierului se reînnoieşte, dar gândirea rămâne mereu şi cu ea memorăm un trecut la care corpul nostru din prezent nu a luat parte. Facultăţile spiritului nostru nu au nimic comun cu materia. Inteligenţa, judecata, voinţa, sunt parte din spiritul nostru care nu se nasc din sânge, muşchi sau materia creierului nostru, cu alte cuvinte spiritul nostru persistă, el va rămâne nemuritor. La moartea noastră materia fizică se reîntoarce în lumea fizică de unde a fost încorporată. După moarte spiritul nostru îşi va continua drumul evolutiv, fie ca spirit liber, în lumea astrală, fie printr-o nouă reîncarnare pentru purificare. Corpul fizic este format din pământ şi în pământ se întoarce.

Tot organismul este făcut astfel încât formează un tot unitar fiind coordonat de două sisteme nervoase aparent independente unul de celălalt, dar în realitate interdependente. Sistemul nervos al vieţii de relaţie ne pune în legătură, prin cele cinci organe de simţ (auz, văz, miros, gust şi taci) cu lumea exterioară. Organismul, este în yermanenţă într-un schimb continuu de informaţii cu mediul înconjurător. Prin formaţiuni nervoase specializate, aceste informaţii sunt transmise creierului – organul central de percepţie, unde sunt. Decodificate şi îu urma cărora se iau deciziile adecvate. Formaţiunile nervoase periferice transmit informaţia mai întâi la măduva spinării, iar de acolo prin tradusuri nervoase spinotalamice, spine- bulbare şi spinocerebeloase, prin structurile nervoase subcorticale, la scoarţă. Transmiterea informaţiilor nervoase este de natură electrică., în fiecare secundă creierul primeşte peste 100.000.000 de biţi sau unităţi informaţionale. În trunchiul cerebral se găseşte o reţea nervoasă de mărimea degetului mic, numită formaţiune reticulară care

reprezintă’ un centru de dirijare şi care blochează mesajele lipsite de importanţă, fiind triţiiise către scoarţă numai cele necesare organismului.

În afara sistemului nervos al vieţii de relaţie există şi sistemul nervos vegetativ care inervează organele noastre interne. Centrii nervoşi ai acestui sistem nervos vegetativ se găsesc în măduva sacrată şi în structurile nervoase subcorticale, în speţa în bulb, pentru sistemul nervos vegetativ parasimpatic. Sistemul nervos simpatic îşi are centrii nervoşi în măduva dorsală şi lombară, aceste două sisteme funcţionând în mod antagonist – când unul este excitator, celălalt este inhibitor, ţinând sub un conţrol strict echilibrul organismului, contribuind la menţinerea homeostaziei, adică a componentelor organice şi anorganice ale corpului nostru. Toate aceste informaţii sunt centralizate într-o formaţiune nervoasă numită hipo- talamus, localizată la baza craniului şi care are rolul unei centrale telefonice. El are o greutate de numai 5 g dar ţine sub control întreaga activitate a corpului: metabolismul glucidic, proteic, lipidic, ăl apei, sistemul termogenetic, procesele de reproducere, funcţionalitatea tuturor organelor cu secreţie internă adică: hipofiză, tiroidă, pancreas, paratiroidă, suprarenală, şi organele de reproducere

— Ovare şi testicule; însuşi instinctul sexual, erecţia şi ejacuarea sunt sub influenţa hipotalamusului, ştiindu-se că erecţia este sub controlul parasimpnticului sacrat iar ejacularea sub control simpaticului dorsal.

Am insistat asupra acestui organ întrucât pe parcursul cărţii, veţi vedea fenomene extraordinare ce se pot produce prin sugestie şi sugestibilitate, prin -hipnoză şi telepatie care se pare că îşi au sediul în hipotalamus şi substanţa reticulară unde ar fi localizat subconştientul nostru.

’ în ceea ce priveşte activitatea creierului se ştie despre conştientizarea informaţiilor că se face la nivelul scoarţei cerebrale, stratul cel mai superficial al creierului; cele două emisfere cerebrale, stingă şi dreaptă, se pare că funcţionează în mod independent una de cealaltă – emisfera dreaptă controlează partea stângă a corpului, emisfera stingă partea dreapfa a corpului; chiar şi informaţiile aduse de oclii se trimit în emisfere opuse. Emisfera stingă este legată de funcţionalitatea mâinii drepte, în ea se află sediul vorbirii şi al scrisului, este sediul logicii abstracte. Emisfera dreaptă este sediul

reprezentărilor spaţiale a imaginilor concrete – emisfera stingă este mai voioasă, pe când cea dreaptă este mai abătută – de aici şi expresia populară – „pe ce ureche te-ai culcat”.

Sunt 105 categorii de atomi care alcătuiesc elementele fizice ale lumii chimice, atomul este format dintr-un nucleu ce conţine protoni şi neutroni, nucleu care se roteşte în jurul său şi electroni care se învârlesc în jurul nucleului cu vite/a luminii adică, 300.000 km pe secundă. După moarte corpul fizic este supus legilor termodinamice, dezintegrându-se şi dispărând în pământ.

Atomul, este reprezentat printr-un model planetar asemănător sistemului nostru solar. Electronii se mişcă pe, orbite iu jurul nucleului pe orbite staţionare bine determinate, această mişcare pe orbită se face fără emisie sau absorbţie de energie, acestea au loc numai când un electron trece de pe o orbită staţionară pe o altă orbită staţionară sau mai bine zis pe o orbită cu un alt nivel de energie. În procesele chimice din organism electronii din învelişurile periferice ale atomilor, trec de la un atoni la altul sau îşi schimbă poziţia spaţială., unii în raport cu alţii. Toate aceste modificări se efectuează cu absorbţie sau eliminare de energie, este aşa numita energie chimică. Majoritatea substanţelor organice şi anorganice ce sunt necesare omului se găsesc pa suprafaţa pământului şi în hidrosferă. În întreg universul cunoscut au fost identificate 105 elemente chimice, dintre cave 62 (62) au fost găsite şi în materia vie, iar dintre acestea 16 predomină fiind numite elementele vieţii: carbon, hidrogen, azot, oxigen, sulf, fosfor, sodiu, potasiu, magneziu, calciu, dor. Fier, mangan, cobalt, cupru şi zinc.

Lâeacţiile dintre diversele molecule, necesită o desfăşurare într-o anumită succesiune atât iu spaţiu cât şi în timp, această ol- dine spaţio-tempoi ală a proceselor care se desfăşoară în celula vie este condiţionată de un curent continuu de energie care străbate sistemul viu de la naştere şi până la moarte. Acest flux de energie întreţine toate procesele cai-ut eristice vieţii, iar întreruperea ei la’moarte.

Permanentul schimb de energic dintre organism şi mediul înconjurător alcătuiesc metabolismul, proces ce este format- din asi- milaţie şi dezasimilaţie. Asimilaţia duce la sinteză, la construirea sau refacerea materiei vii şi se ’desfăşoară cu

consum de energie, iar dezasimilaţia conduce la distrugerea materiei vii, cu eliberarea de energie.

Dintre mineralele ce intră în alcătuirea corpului **fizic** amintim următoarele: calciu – reprezintă 1,65% din greutatea corpului, nevoile zilnice fiind de 0.4 – 2 gr. El are rol în întreţinerea şi formarea sistemului osteoarticular în special. Se găseşte în grâu, ovăz, nucă, alune, migdale, morcov, varză, spanac, ţelină, cartof, ceapă, lapte, brânzeturi şi polen.

Cobaltul se găseşte în cantităţi foarte mici în organism 0,000004 gr. %, dar are un rol foarte important în reglarea sistemului neurovegetativ – vagosimpatic.

Cuprul se găseşte în organism în cantitatea de 0,0004 gr. % este indispensabil vieţii celulare şi formărâii oaselor, are rol antide- generativ, antiinfecţios, antiviral şi antiinflamator, se găseşte în migdale, alune, giiu, sfeclă roşie, ceapă, spanac, praz, cireşe, mere, portocale, struguri, polen: piasma umană conţine 0,7 —1,4 rhili- graine la sută, zilnic omul are nevoie de 2 miligrame de cupru.

Fierul – este constituientul primordial al hemoglobinei, care face oxigenarea ţesuturilor. La o greutate de 70 kg. Se găseşte circa 3,5 gr. De fier. Nevoia zilnică este de 10—18 miligrame, el intră dea- semenea în alcătuirea diferitelor enzime celulare, fierul se găseşte în: migdale, alune, grâu, ovăz, secară, morcov, spanac, ceapă, varză, castane, pătrunjel, leguminoase, polen…

Fiorul – are rol în întreţinerea emailului dentar, se găseşte în grâu, orz, caise, struguri, cartofi, ridichii, roşii.

Iodul este necesar circa 130 micrograme/zi dar este foarte necesar pentru funcţia normală a glandei tiroide, care ţine sub control metabolismul organismului.

Magneziu este necesar în cantitate de 250—350 miligrame pe zi. Are rol iu excitabilitatea neuromusculară. Se găseşte iu grâu orz, porumb, curmale, spanac, cartof, sfeclă roşie, fructe, polen.

Manganul – se găseşte în organism în cantitate de 0,0001 % dar este un element capital ce întră în diverse sisteme enzimatjce, cu rol în metabolismul zaharurilor, grăsimilor şi proteinelor, se găseşte în varză, cereale, în ţelină, morcov, ceapă, păpădie, cartof, polen. Nevoile zilnice sunt de 0,2 0,3 miligrame,. Kg de corp.

Nichelul stimulează funcţiile pancreatice, se găseşte în morcov, ’ varză, spanac, fasole, ceapă roşie, struguri.

Fosforul, este un element plastic şi dinamic, ce participă la formarea oaselor şi are rol şi în funcţia glandelor pratiroide. >Se găseşte în grâu, usturoi, ţelină, morcov, ceapă, praz. – Roşii, migdale, nuci, struguri, polen.

Potasiu este un tonic cardiac şi un tonic muscular, stimulează peristaltismul şi funcţia glandelor suprarenale, deasemeni are 1 rol în echilibrul apei tisulare. Se găseşte în grâu, orez, cartof, struguri, banane, curmale, pere, varză, fasole praz, alune, migdale, polen.

SILICIU cu rol în metabolismul oaselor, în funcţia aparatului vascular, nervos, respirator, fibrelor elastice, se găseşte în org %pism în cantitate de 10 miligrame la litru de sânge. Se găseşte în ridichii, măsline, orez, ovăz, păpădie. Organismul mai conţine şi alte elemente chimice ca sodiu, sulful, argintul, borul şi altele.

În afară de substanţele anorganice, organismul mai conţine substanţe organice: proteine, glucide sau hidraţi de carbon şi lipide sau grăsimi. Disocierea compuşilor organici complexi în substanţe mai simple, se desfăşoară în organism, cu degajare de energie. Acestea formează procesul de dezasimilare. Procesele contrarii care conduc la fonnarea unor compuşi complexi din alţii mai simpli, formează asimilarea. Procesele de asimilare se pot desfăşura numai cu consum de energie, într-ucât substanţele ce se formează prin asimilare -posedă o rezervă de energie chimicii mai mare decât aceia din care s-au format. Dezasimilarea se face în cea mai mare parte cu degajare de energie. Viaţa este posibilă numai atunci când există o permanentă* legătură reciprocă între’ fenomenele de asimilare şi dezasimilare. „Pentru îndeplinirea oricărei activităţi se utilizează ceea ce se numeşte energie liberă a reacţiilor chimice, Pentru înfăptuirea asimi- laţiei este necesară desfăşurarea concomitentă a proceselor de dezasimilare. Aceste două procese de asimilare şi dezasimilare formează metabolismul care este un tot indisolubil şi care se opune entropiei. Proteinele sunt necesare în organism pentru sinteza celulară în procesele regeneraţive de formare a ţesuturilor, ele se găsesc în carne, ouă, lapte şi derivate, peşte. Un gram de proteine eliberează 3,8 calorii. Glucidele sau hidraţii de carbon, constituie principalul aliment energetic al organismului, ele se găsesc” în zahăr, pâine, paste făinoase, legume şi fructe. Un gram de glucide (zahăr) -furnizează un număr de 4 calorii.

Lipidele se găsesc în unt, ulei, grăsimi, untură, slănină, ele eliberează 0 calorii pe gram.

Nevoile calorice ale organismului în stare de repaus sunt de aproximativ 1400 – 1600 calorii, şi constituie ceea ce se numeşte metabolismul bazai, adică necesar funcţiei celulelor aparatului cardiovascular, respirator, digestiv, renal şi glandelor cu secreţie internă.

Cu cât creşte activitatea musculară cu atât creşte şi nevoia de calorii. La o muncă fizică obişnuită se consumă aproximativ 2500 – 3000 calorii, dar sunt şi manei fizice foarte grele cum sunt: cositul, unele munci agricole, turnătorii din fabrici şi uzine, la care consumul energetic ajunge la 7000 calorii/pe 24 ore. Raportul dintre provenienţa-diferitelor calorii normal este de 4—1 pentru glucide. Şi lipide şi tot 4—1 pentru glucide şi proteine. Cu alte cuvinte la un consum de 2500 calorii” 1700 calorii trebuie să provină din glucide, 430 din proteine, 430 din lipide.

Sinteza proteinelor în organism se face la nivelul celulelor în organismele acesteia, numite ribozoini ţi are loc prin transferul de informaţie pe care-l dă acidul dezoxi-riljonicueic. Genele ce formează cromozomii, sunt formate din foarte lungi secvenţe de perechi de bază complementare: adenină – tiinină şi guanină-cilozină. Trei perechi de bază suprapuse, constituie un triplet denumit codon, aceste triplete de baze nucleice comandă sinteza unuia sau altuia din acizii amânaţi. Ansamblul genelor unui individ constituie genonilri său. Gen’omul unui om rare provine pe jumătate din fiecare din cei doi gârneţi, patern şi matern, totalizează trei miliarde de perechi de bâze ceea ce ar reprezenta dacă am reuşi să-l desfăşurăm o lungime de A.D.N. De un metru. Fiecare din celulele organismului posedă totalitatea genoniului, insă se exprimă într-un organ numai genele necesare funcţiunii sale, rea mai mare parte se găsesc deci regresate în mod normal.

Codnl genetic este unâversal, el este acelaşi pentru toate vieţuitoarele: bacterii, plante, insecte, moluşte, vertebrate inferioare sau superioare, este comun deci la lot ceea ce este viu.

Fiecare specie îşi apară capitalul genetic, care îi este specific;, prin bateria de fecunditate care se opune oricărei mezalianţe. Un ovul de femelă dine nu se uneşte decât cu un spermatozoid de c’iine,

Unul de leoaică numai cu unul de leu şi aşa mai departe, fiste de domeniul miracolului ca toate instrucţiunile necesare pentru creşterea şi diferenţierea organelor desfăşurate în decurs de săptămâni, luni sau ani de zile să poată fi incluse de la plecarea din ou adică în geno- niul celulei iniţiale. Sistemul imunologic apară organismul de invadarea externă cu alte substanţe străine.

Dar experienţa individuală nu este totuşi transmisibilă, achiziţiile» unitare ale unui individ dispar odată cu el, la fel cum acelea culturale nu dispensează pe fiecare nou născut să plece din nou de la zero. Toată succedarea oamenilor în decuisul secolelor, aiiâmă Pas-, cal, trebuie să fie considerată ca un acelaşi om care supravieţuieşte mereu şi care învaţă în mod continuu. Acesta este spiritul, el estetei ce transmite prin reîncarnare aceste cunoştiinţe. Instincteleinăs- • cute sunt proprii ficcărei specii, ele se găsesc la toţi membrii speciei respective, el np are nici-o învăţare. Omul ştie să sugă de la naştere, ştie să fugă de ioc, să fugă de saipe şi să fie atras de celălalt sex. Acestea nu se găsesc înscrise în codul genetic, căci nu s-a descoperit nici-o genă care să le deţină înscrise, şi transmit numai prin memoria spiritului ce o are depozitată din alte vieţi anterioare.

CORPUL VITAL SAU CORPUL ETERIC

CORPUL PLANTELOR, ANIMALELOR ŞI OMULUI este străbătut de curenţi invizibili de natură eterică care întreţin mişcarea lor internă şi externă. Alături de corpul fizic se află un al doilea corp de aceeaşi formă cu el format din materie eterică sau fluidică numit corp vital. Acesta reproduce absolut exact corpul nostru carnal, de aceea se mai numeşte şi „dublu vital”. Dar ce este acest fluid? Acesta reprezintă stări de «riaterie numite radiante de către W. Crookes, eterice sau fluidice de către spirit işti. Acest fluid există în toate lucrurile şi în toate fiinţele vii!.

Se disting patru categorii de fluide: fluid planetar, fluid solar, fluid universal şi fluid cosmic.

Fluidul cosmic vine din sfera centrală a creaţiei divine – fluidul univei’sic vine de la miliardele de stele sau sisteme planetare riguros organizate după forme geometrice şi după ordine numerică." Sistemele planetare sunt de 12 grade având în vedere evoluţia lor de la stadiul de nebuloasă la starea planetară, iar numărul lor întreg e 50 de miliarde pentru fiecare

univers. Cele 12 grade de sisteme planetare au în jurul lor un anumit fluid solar. Deci în fiecare univers sunt 12 categorii de fluide solare. 1b jurul fiecărui soaie gravitează planetele iar toate planetele plutesc în fluidul solar respectiv, în fine, fiecare planetă este înconjurată de fluidul ei planetar. În fiinţa noastră se află toate categoriile de fluide expuse mai sus a căror totalitate foimează oeea ce se numeşte perispirit-, fiind intermediar între corpul fizic şi seiuteia divină numită spirit.

Particulele fluidice sunt într-o continuă vibraţie, aceste vibraţii ale fluidului din corpul nostru pun în mişcare vibraţiile protoplasmei, nucleului precum şi toate componentele celulare.

Mişcarea, combinaţiile chimice, diviziunea, celulară, procesele de asimilaţie şi dezasimilaţie. Respiraţie şi excreţie ale celulei, se datoresc acestui fluid vital. Dacă s-ar opri vibraţiile fluidului vital ar interveni moartea, de aceea acesta este considerat ca motor al corpului fizic.

Corpul vital sau corpul eteric creşte absorbind din spaţiu substanţă vitală, el creşte odată cu corpul carnal sau fizic, iar când in- tervijie moartea acest corp ne părăseşte, dar rămiue o vreme în preajma corpului lipsit de viaţă, iu jurul sicriului. - A casei şi a mor- mintului. Noaptea, în primele zile după moarte, oamenii cu vedere spirituală (medimni clarvăzători) îi văd chiar cu ochiul liber ca o masă alburie de formă umană. Corpul vital este mai mare decât corpul fizic depăşindu-l cu câţiva centimetri pe atestă. Cei ce au vedere spirituală îl văd ea o „aură” care înconjoară corpul nostru. Are o sensibilitate proprie şi o conştiinţă a sa proprie, el întreţine funcţia, sănătatea şi puterea spiritului. El nu se desprinde de spirit decât noaptea când spiritul îşi trăieşte viaţa lui de spirit. Prin magne- tizare *e poate separa corpul fizic şi corpul vital, de spirit. Această desprindere se mai întâlneşte în stare cje somn, ia hipnoză, în meditaţia tirtiiseedeutală. În yoga, precum şi în stare de anestezie produsă prin diferite substanţe numite halucinogene. Din sfera centrală divină numită şi sferă laborator aflată în centrul cosmosului, pleacă doi curenţi care vin şi înfăşoară cele patru universuri care sunt aşezate iu somnul crucii. Aceşti doi curenţi sunt unul de natură electrică şi altul de natură magnetică, care ajungând la fiecare stea sau sistem planetar ce le înconjoară, unul de o parte, celălalt de pai tea opusă, determinându-le să se rotească în jurul axei lor, precum şi pe o linie eliptică de la

periferia sferei universului, la centru şi ina- poi. Se ştie că si' sistemul nostru solar prezintă aceste mişcări de rotaţie şi revoluţie şi nici soarele nu este fix; deşi el rămâne în centru sistemului nostru solar el face cu acesta o mişcare de revoluţie în spirală. După ce aceste două foiţe au înconjurat toate sistemele -şi planetele, se reîntorc pe o altă linie spirală* spic centrul crealiunii spre a se reîmprospăta cu alt material fluidie. Electricitatea dă naştere la lumină, la'căldură, la mişcare şi la sunet. Magnetismul va da combinaţiile chimice, fenonifnul fizic de sănătate şi vitalitate – el este centrul activităţii, al simpatiei sau al antipatiei dintre oameni, este centrul iubirii.

Materia vitală s-a'născut în miliaide de miloane de ani prin evoluţia fluidului primordial rezultai al exploziei aşa numitului Big-Batig. Materia vitală se concentrează de preferinţă **111** jurul nervilor şi centrelor nervoase, prin ea nervul transmite vibraţii de la perispirit la spirit şi de aici pornpsc ordine centrifuge la creier şi astfel în toate organele. Fluid magnetic au şi pietrele şi plantele şi animalul şi omul, mergând de la o treaptă inferioară de dezvoltare la una superioară. Corpul vitaV al omului se hrăneşte prin. Respiraţie, prin alimentaţie şi prin porii pielii. Dar cea mai mare cantitate de energie corpul vital a absoarbe prin nişte organe speciale numite „roate" sau „rozete". Absorbţia se face mai mult în timpul verii când cerul este senin (de aici efectul benefic al curei helio-marine).

CENTRELE DE ABSORBŢIE ALE CORPULII VITAL

Clarvăzătorii văd nişte discuri sau rozete de 1—3 cm, ca nişte farfurioare scobite la mijloc. Acestea sunt în număr de 7:

— Unul se găseşte în dreptul splinei;
— Altul în dreptul coloanei sacrate;
— Altul deasupra ombilicului;
— Altul în dreptul inimii;
— Altul în dreptul furculiţei sternale;
— Altul între sprintene:
— Altul în dreptul vertexului (creştetul capului).

Discul cu activitatea era mai mare se află în dreptul splinei; el are 6 petale care se mişcă de la stingă; la dreapta foarte repede. Acest fluid se îndreaptă cu o parte perpendicular pălrunzind **111** corp iar o altă parte se răspândeşte în organism pe cele 6 petale formând şase curenţi, care se distribuie organismului pe 6 meridiane, nu altele decât cele cunoscute de

medicină tradiţională chineză şi pe care le folosesc în acupunctură. Punctele de acupunctura sunt acolo unde meridianele-ajung la suprafaţa coipului sau acolo unde pielea are minimă rezistenţă electrică.,

Fluidul vital absorbit de aceste rozete sau de acest disc la ni* velul splinei acţionează şi celelalte 6 rozete de care am amintit mai. Sus. – Dar acestea pot acţiona şi în mod independent. Şi celelalte discuri au un număr de petale, dar diferit după cum urmează: – discul de la rădăcina coloanei vertebrale are 4 petale; de la nivelul ombilicului ale 10 petale; din dreptul inimii 14 petale; de la furculiţa stemală 16 petale;’. Cel dintre sprâncene 96 petale; iar discul din creştetul capului 190 de petale. Curentul vital are o culoare albă, cel absorbit de’ rozeta splenică se desface în 7 culori. Cel ce pătrunde perpendicular pe disc are o culoare roz şi se îndreaptă spre sistemul nervos (nervi, măduvă, creier). Fiecare din cele 6 petale are câte o culoare: roşu, galben, portocaliu, verde,. Albastru, violet.

Corpul vital se elimină prin porii pielii, prin degete şi prin Qchi, un om puţind influenţa pe un altul. Fluidul vecinului te face să te simţi mai bine sau să te simţi mai xău. Camera unde locuim, "patul unde dormim, mobilierul, toate obiectele sunt îmbibate cu fluid magnetic. De remarcat că unul care are o cantitate mai mică de fluid poate fura de la altul care are mai multă, de aceea nu este bine ca un copil să doarmă alături de un bătrân căci bătrânul îi fură din fluidul vital, slăbindu-i puterea de apărare. Prin voinţă, se poate da, fie prin atingere cu mâna, fie prin privire, fluid magnetic altei persoane ceea ce înseamnă că un bolnav se poate trata prin această metodă. Astfel se produce vindecarea prin mediumuri, care se numesc vindecătoare.

Şi plantele şi animalele absorb fluidul vital, dintre toate bra- ’ dul având puterea cea mai mare de absorbţie şi de eliminare. De aici efectul sănătos al curei într-o staţiune cu pădure de brad. Forţa vitală care. Se absoarbe prin rozeta de la baza măduvei are o culoare ro*şie-portocalie, ea este centrul iubirii şi al\ieâii sexuale. Se «ştie că central erectil se află în sistemul parasimpatic, localizat în măduva sacrată, de unde pleacă nervul erector atât pentru bărbat, producând intumescenţa penisului, cât şi la femeie, la care produce in- tum escenţa elitori sului.

Forţa vitală absorbită prin rozeta de la vârful ombilicului are o

culoare roşie cu reflexe. Verzui şi se distribuie aparatului digestiv şi anexelor acestuia, precum şi aparatului renal. Fluidul vital absorbit prin rozeta din dreptul inimii are o culoare aurie, cea din dreptul furculiţei sternale – albastră cu reflexe albe şi activează tiroida; cea din dreptul rădăcinii nasului, dintre sprâncenc, axe o culoare albastru-violaeeu şi se distribuie epifizei. Cunoscut fă **1**în al treilea ochi, ochiul pineal este cel care dă vederea invizibilă a spaţiilor'. Cea din creştet are o culoare albă strălucitoare ca a soarelui, şi conferă puterea de desprindere a spiritului de corpul carnal şi de a vedea, şi auzi în lumea spiritelor.

. În anul 1911, Valtter Kilner a putut pune în evidenţă aura vitală, descriind aura. Cu nuanţele sale colorate în funcţie de sex. De dispoziţie sentimentală sau de starea, de boală.

Dar confirmarea la ceea ce oamenii spirituali au văzut cu secole în urmă, se datoreşte soţilor ruşi Kirlian, care descărcând un aparat de fotografiat într-un mediu de înaltă tensiune şi cu intensitate joasă., au observat că fiecare obiect are o aură care este de aceeaşi culoare şi de aceeaşi mărime la lucruri - neânsufleţite. Dar această aură este prezentă şi la tot ce este viu: plante, animale, om, unde însă ea diferă la culoare şi la mărime, având zone mai ridicate şi mai coborâte în funcţie de starea de sănătate şi d^afecti viţ al ea omului. Este ceea ce astăzi se cunoaşte în medicină, ca electrono- grafie. Fiecare om are specificul aurei sale, doi oairfeni se **atrag** atunci când aura lor nu se respinge şi sunt indiferenţi unul de altul când aura lor diferă.

§-a făcut electronografia degetului mare la nună la doi îndrăgostiţi şi s-a observat că dispare aura fiecăruia dintre degete apărând o singură aură care cuprinde ambele degete. La doi oameni indiferenţi unul de altul, fiecare apare cu aura lui, iar la doi oameni în duşmănie aura are tendinţa de a fugi în sens opus ea o flacără de luminare adiată de vânt (Dumitru Constantin – inteligenţa materiei).

Obiectele absorb fluid vital purtat de o persoană, şi ne vor influenţa cu caracterul fluidului pe care îl are absorbit de la persoana de la care vine, dându-ne o stare de linişte, de vitalitate sau dimpotrivă. *

Unele metale au putere mai mare de absorbţie a acestui fluid vital aşa cum este aurul. Dar dintre toate, cristalul de cuarţ are

puterea cea mai mare. El nu numai că absoarbe energie vitală dar are proprietatea (le a 6 ceda, în situaţia când noi avem nevoie de această forţă vitală. Cristalul de cuarţ armonizează energia noastră cu a lui, se comportă ca ceva viu eu inteligenţă şi memorie. Se ştie că, cristalul de cuarţ este fosâlizaroa apei de-a lungul milioanelor de ani în care s-a inclus bioxid de siliciu, dar felul cum bioxidul de siliciu se comportă în interiorul cristalelor de cuarţ reprezintă încă un mister, ple având o combinaţie spaţială.

Chip are un cristal de cuarţ, îl ţine în mâna stingă şi se gin-deşte. — Ă absoarbă torţa vitală, acesta o captează din univers şi o introduce în corpul său. Energia magnetică pătrunde în corpul nostru prin mâna stingă şi se poate transmite prin mâna dreaptă la o altă persoană. Pentru a-l putea folosi, cristalul trebuie mai întii curăţat de alto influenţe pe eaie le are de la alte persoane. Această curăţare se tace punând cristalul. Într-o apă sărată – la 4 litri de apă cu 4 linguri de sare de bucătărie, " sau într-o soluţie de alcool jumătate alcool, jumătate apă.

După ce a fost curăţat cristalul se armonizează cu energia corpului nostru, prin purtarea lui asupra noastră timp de 33 zile, fără ca în acest timp cineva să-l mai atingă, după oaie se poate folosi (vezi capitolul magnetism).

Dar şi alte obiecte se pot folosi în acest scop – aşa se explică purtarea amuletelor şi talismanelor. Dacă pătrundem într-o încă**pere, noi suntem influenţaţi de fluidul vital care se găseşte în toate obiectele din această încăpere; astfel dacă în acea cameră a locuit un om cu gânduri şi idei rele, ne simţim şi noi rău, ne simţim irascibili, nervoşi şi ne doare capul. Efectul invers este acolo unde se află un fluid bun, aşa cum este în biserică, unde toate gândurile bune ale credincioşilor, impregnează pereţii bisericii şi obiectele din biserică, ceea ce ne conferă o linişte aparte.**

Spiritul este legat de corpul vital prin bulbul rahidian, cel care controlează circulaţia şi respiraţia noastră. Ruperea acestei legături provoacă moartea noastră instantaneu (se cunoaşte metoda de execuţie în condamnările la moarte din evul mediu numită. „în r uptul capului”, adică o mişcare bruscă a capului ţinut într-o anumită, poziţie face ca apofiza odondoidă a celei

de a doua vertebre cervicale să pătrundă brusc în bulb prin gaura occipitală, determinând instantaneu moartea).

După moarte, spiritul părăseşte corpul fizic, luând cu el corpul’ vital cil care stă împreună un timp, după care se debarasează şi de acesta evoluând în lumea astrală ca spirit liber. Atât timp cât corpul fizic încă nu a putrezit, spiritul nu se poale elibera complet de acesta, de aceea sunt şi astăzi două cuncepţii diferite în comportarea faţă de omul mort. Indienii, tibetanii. Chinezii, japonezii, indochinezii incinerează mortul pentru ca spiritul să se desprindă mai uşor de corpul fizic, alţii din contră spun că este mai bine să se îngroape mortul ca să aibă cât mai mult timp alături de el corpul vital, pe care să-l folosească în anumite scopuri; este cazul mumiilor faraonilor din Egipt. Materia eterică a acestui corp vital ce se mai cheamă şi dublu vital, este aceea pe care o Foloseau egiptenii şi în acest scop au recurs la mijloacele de îmbălsămare a faraonilor, pe cart- ei îi considerau ca spirite superioare, şi aceştia să se poată reîncarna tot în sânul poporului egiptean şi nu în altă ţară.

La îmuormintarea lor se făcea un blestem care se îngropa odată eu mortul. Dublul vital al mumiilor având o forţă extraordinară, produceau efecte legate de acel blestem când moimintele erau profanate. Aşa a fost cazul cu dezgroparea faraonului Tutankamon, care a produs moartea celor şapte persoane care l-au dezgropat, * acestea fiind otrăvite fluidicoşte. Egiptenii cunoşteau aceste secrete" şi nu se atingeau de mumii. Biserica creştină şi credinţa mozaică, sunt împotriva arderii mortului. Şi astăzi se mai văd cazuri când corpul unor oameni, ce au reprezentat reîncarnarea unor spirite superioare, nu au putrezit în întregime, şi s-au transformat de la sine în mumii, astfel sunt moaştele sfinţilor pe oare le foloseşte biserica în rugăciunile sale către Dumnezeu.

Tot cu acest dublu vital se lac şi anumite procedee de magie neagră, de descântece şi vrăjitorii. Se cunoaşte în popor cum în acest scop sunt folosite obiecte de la mort, *cum ar fi legătura de la picioarele mortului, apa în care se spală mortul, sau chiar flori de pe cosciugul acestuia. Aşa cum am mai spus, corpul vital este acela care formează matricea pe care ulterior se dezvoltă corpul fizic.

S-a făcut eled ronografia unei frunze şi s-a constatat aura

respectivă în jurul ei. S-a tăiat apoi un fragment din acea frunză şi făcându-i-se din nou eleclronografia s-a constatat că şi acolo unde fragmentul de frunză lipsea, aura era prezentă, de o intensitate mai mică dar ea exista. Aşa se explică piciorul fantomă în chirurgie. Se ştie că iu cazuri de traumatisme complexe’ale piciorului, sau în cazuri de arterită avansată cu gangrena piciorului, se impunea ampu- taţia lui. După aniputaţie bolnavii continuă un timp să afirme că îi dor degetele pe care nu le mai au. Cum se explică? Prin persistenţa un timp a acestui corp vital care este cel ce dă senzaţia de durere şi iată confirmarea: dacă se trece o rază de lumină printr-o prismă ea se descompune în cele şapte culori ale spectrului solar. Dacă însă se interpune între prismă şi sursa de lumină piciorul fantomă, adică partea care de fapt nu mai există pentru că a fost amputată, nu se obţine descompunerea luminii, deci ceva s-a interpus între prismă şi sursa de lumină, acesta fiind corpul eteric sau corpul vital al fostului picior, eleclronografia arătându-ne prezenţa aurei la acest nivel, în orice afecţiune mai întâi se produce o tulburare în corpul eteric al organului şi după aceea apare boala cu semnele ei obiective şi subiectiv e. Tată de ce’medicina tradiţională chineză prin aeupuncturăT, care intervine tocmai în circuitul acestui curent eteric, este sujieri-oară tratamentului medicamentos. Medicamentele tratează efectul şi nu cauza, cauza o reprezintă perturbarea echilibrului corpului eteric. Acest corp eteric, de altfel mult mai pronunţat la corpul astral. Are o memorie, o voinţă şi o inteligenţă proprie, dar nu orice persoană poate să între în comunicare cu el, ci numai acele persoane înzestrate cu puteri spirituale, care se numesc mediumi.

Nu se cunoaşte exact natura energiei corpului vital, dar ea face parte din eterul universal, primordial, produs în uinia marii explozii, aceea a Big-Bang-ului, formată din protoni, neutroni, electroni şi fotoni, rezultaţi prin descompunerea luminii. Aceasta ar fi a patra formă de existenţă a materiei numită, plasmă. Forţa viului este dată deci -de o bioplasmă, ceea ce caracterizează toate organismele vii. Dar spre deosebire de plasma fizică, bioplasma este carac-, terizată printr-o organizare spaţială, care determină cu totul alte manifestări ale proceselor fizice, cu alte cuvinte bioplasma nu este sistem haotic, ci este un sistem cu o organizare extrem de complicată, puţind fi privită ca un sistem

discret alcătuit dintr-un fel de constelaţii plasmatice elementare, ansamblul de electroni excitaţi, protoni şi alte particule, întreaga bioplasma din organism fiind un ansamblu unitar a cărei unitate este condiţionată de interacţiuni electromagnetice şi de altă natură. La descoperirea bioplasmei a contribuit teoria biostructurală elaborată în anul 1958 de E. Makovski. Bioplasma este matricea energetică a organismelor vii. Ea constituie suportul material al timpului biologic în întregul organism. Dependenţa bioplasmei de biostructură precum şi unicitatea lor, rezultă şi din faptul că ambele coexistă numai în organismele vii. Odată eu moartea organismelor, materia lor biostructurală se destramă, ceea ce face să dispară acea continuitate structurală care constituie condiţia sine qua non a existenţei bioplasmei. Odată cu moartea, manifestările bioplasmei încetează. Bioplasma are o dublă polaritate având un pol electromagnetic negativ' şi altul pozitiv, şi explică teoria biostructurală a permeabilităţii celulare, permite noi teorii asupra memoriei, a relaţiilor dintre medicamente şi enzime, ipoteza complexului asimilaţiei precum şi rolul lor în mecanismul de acţiune al hormonilor şi ipoteza originii undelor electrice ale creierului. Ea este suportul material al influxului nervos transmis prin axonul şi dendridele celulei nervoase, explică de asemeni continua vibraţie de protoplasmă şi forţa energetică care întreţine întregul ansamblu de * funcţii ale celulei.

Bioplasma asigură coordonarea chimismelor protoplasmei şi contopirea într-un proces metabolic unic, contrar teoriei moleculare care susţine că energia provenită din metabolism activează molecu-\lele substanţelor proteic e din celulă.

Care este deci forţa care Întreţine viaţa? Moartea nu este însoţită de nici-o modificare a compoziţiei chimice şi alcătuirii protoplasmei şi nici de vreo modificare a ultrastructurii organitelor celulare. Între materia moartă şi cea vie care formează protoplasma, nu ar fi nici-o deosebire principală.

Cercetătorul englez J. D. Bernal, afirmă că atributul esenţial al oricărui organism viu constă în succesiunea şi coordonarea proceselor şi nu în arhitectura substanţei inerte. În protoplasma vie, toate procesele chimice sunt exact şi riguros coordonate în timp şi spaţiu fiecare reacţie intervenind exact la momentul oportun: astfel

S – e. 4 7# că toate reacţiile se contopesc într-un proces

metabolic unic, capabil să asigure reproducerea continuă a compoziţiei şi alcătuirii proto- plasmei vii şi manifestarea fenomenelor vieţii. Aceste procese constituie esenţa vieţii, forţa care se opune entropiei, procesului de autodistrugere subordonat legilor termodinamice.

Intrepretând fenomenele prin concepţia moleculară, atunci când se instalează moartea, procesul ar implica numai vicierea, dereglarea şi încetarea metabolismului şi nu o modificare a compoziţiei. Dacă admitem această teorie atunci se pune întrebarea, care sunt factorii care determină şi întreţin acest chimism al materiei celulei vii? De ce acţiunea lor încetează odată cu moartea? Până în prezent nu s-a putut răspunde la această întrebare. S-au încercat diverse explicaţii, cum ar fi aceia elaborată de E. S. Bauer care admite că în protoplasma vie moleculele substanţelor proteice s-ar afla în stare activată. Alte teorii ca cea a lui\Y. W. LEPESKLN, admit existenţa în protoplasma vie, a unor compuşi labili alcătuiţi din proteine şi alte substanţe. Alţii cum ar fi J. A. Frey— Wvssling sau G. N. Ling consideră că în substanţa vie, lanţurile polipeptidice ale moleculelor proteice ar forma reţele tridimensionale de care s-ar fixa moleculele apei ionii şi alte componente chimice ale protoplasmei.

Dai această teorie moleculară a substanţelor A îi, nu poate explica natura viului. Apariţia unor însuşiri proprii numai viului, presupune o schimbare a calităţii materiei ce alcătuieşte sistemul viu, or prin integrarea substanţelor cu sisteme supramoleculare, calitatea materiei nu se schimbă „astfel că viaţa nu poate fi considerată ca un fenomen molecular, atunci care este natura şi structura materiei vii? Se ştie că iii stan* vie, protoplasma conţine dintre cationi mai ales potasiu, iar dintre anioni, fosfaţii, pe când în mediul înconjurător cxtracelular. Eationul preponderent este sodiul, iar anionul preponderent este clorul. După moartea celulei, fosfaţii şi potasiu ies din celulă, iar sodiul şi clorul pătrund în cantitatea necesară pentru a restabili echilibrul de difuziune. Vieţii îi este deci caracteristică asimetria distribuţiilor electroliţilor. De această distribuţie asimetrică a ionilor depinde explicaţia fenomenelor bioelectrice şi teoria electrofiziologică privind activitatea electrică a celulelor nervoase şi musculare procesele de transmisie sinaptică, distribuţia ionilor şi a apei între diferitele componente lichidiene

ale corpului reglarea P.H.-ului interstiţial şi intracelular, rolul transportului ionului activ în procesele de secreţie şi absorbţie ale tubului digestiv* cât şi formarea urinei de către rinichi.

În organismele vii, există o formă de materie calitativ deosebită de materia moleculară, aceasta este o materie biostructurată, care se distruge odată cu moartea, ea se găseşte numai în viu, ea nu poate exista în materia moartă şi nu se poate evidenţia prin microscopie optică sau electronică.. Apariţia vieţii pe pământ a fost condiţionată de apariţia acestei materii biostructurate, care stă la baza procesului de asimilaţie şi- dezasimilaţie, a metabolismului şi a unor mecanisme de autoreglare.

Natura materiei biostructurate o formează corpul eteric, această forţă vitală formată din eterul primordial cosmic alcătuit din elemente subatomiee, neutroni, electroni, ioni, astfel structuraţi încât prezintă o memorie a funcţionalităţii substanţei vii, un fel de tipar, de matrice electrică pe care dezvoltă un anumit fel de activitate celulară şi nu altul conform memoriei înmagazinată în aceasta bioeneergie.

Acest fluid eteric are o circulaţie precisă atât un univers cât şi în interiorul corpului uman. Vibraţiile înalte pe care le posedă determină, vibraţiile continue şi mişcarea tuturor corpurilor din macro cosmos şi micro cosmos. Fluidul eteric este încărcat electromagnetic pozitiv, pământul fiind încărcat electromagnetic negativ. În interiorul corpului, curentul cosmic pătrunde prin mâna stingă şi părăseşte corpul prin mâna dreaptă.

În ceea ce priveşte fluidele din univers, fluidul solar este încărcat cu electricitate pozitivă, iar fluidul cosmic cu electricitate alternativă. În cosmos deşi ne apropiem de soare, este întuneric, lumina este dată de contactul dintre fluidul solar, care are electricitate pozitivă şi pământ care are o electricitate negativă. Împrospătarea corpului vital prin cele şapte discuri sau rozete şi prin actul respiraţiei, s*e face atât ziua cât şi noaptea. Spre deosebire de corpul eteric, corpul astral se hrăneşte cu fluid cosmic, iar acesta poale veni spre pământ numai **111** cursul nopţii, când soarele şi fluidele sale nu se interpun, între pământ şi fluidul cosmic.

Aşa cum am mai scris, corpul astral pentru a se realimenta se desprinde de corpul fizic în timpul’somnului, lată de ce schimbarea ritmului nictemeral, oboseşte corpul fizic, căci ziua

chiar dacă dormim, corpul astral nil primeşte fluid cosmic. Corpul eteric, este un curent conţinu vibrator un flux eontiniu care pătrunzând în corp circulil pe canale bine individualizate în special de-a lungul formaţiunilor nervoase, a nervilor şi se concentrează mai ales în centre nervoase ale sistemului nerv os vegetativ, în special în plexul solar care este format din doi ganglioni în formă de semilună, din care cauză se mai numesc semilunari, unde se fac conexiunile între fibrele simpatice ale nervilor splanchinici şi fibrele parasimpatice ale nervilor pneumogastrici şi care controlează, activitatea, prin acţiune inversă, a tuturor viscerelor abdominale. Corpul eteric este slăbit de durerea fizică, de stările emotive, stresurile, de toxine Tezultate din arderea tutunului, aceleaşi efecte are şi alcoolul consumat abuziv, afectând energia vitală a corpului, se produce o îmbătrânire precoce, atât a organismului cât şi a psihicului. Efectul nociv îl suportă aproape în egală măsură şi ne-fuinâtorii, care respiră într-o atmosferă cu fum de ţigară.

Este sigur că înainte de a apare o suferinţă organică, are loc o perturbare a corpului de bioplasmă ce formează corpul vital. Modificările de bioplasmă din organism sunt în strânsă legătură cu exploziile solare tare modifică corpul eteric din univers, producând schimbări importante ale corpului nostru vital, de aici frecvenţa unor boli organice, ca infarctul de miocard şi a bolilor psihice, ca schizofrenia, epilepsia, paranoia, ce se întâlnesc în perioada erupţiilor solare.

Corpul eteric este caracteristic fiecărei specii, fiecare specie posedă o schemă energetică proprie. Corpul eteric este cel care dă aura corpului nostru pe care oamenii cu vederi spirituale au văzut-o de mii de ani. Deasemeni cu peste 100 de ani în urma chimistul german Von Keichenbach inventatorul creuzetului, a scris despre radiaţia de energie sau lumina care emană din oameni, animale şi plante. El a numit acest fenomen, „forţa odică “pentru a sugera caracterul de ubicuitate al acestui fenomen. Descriind două culori fundamentale albastră şi rosu-oranj, mediumii ca şi Von lâeichen- bach, spuneau că văd flăcări roşii şi violet ce se aprind şi se sting. Prezenţa roşului şi a albastrului, înseamnă că bioplasma ce formează corpul eteric, este polarizată. Aşadar, aura corpului este dată de bioplasma şi nu de starea electrică a corpului.

FENOMENUL IXEDIA

Corpul eteric este cel ce întreţine viaţa, particulele infraatomice care îl formează (neutroni, protoni, electroni) formează un curent continuu de energie care activează reacţiile chimice din organism, rezultate din procesele de metabolism. În unele situaţii foarte i-are, omul poate trăi numai cu această energie a corpului eteric pe care o primeşte tlin exterior, fără a fi nevoie de ingestia de alimente, sau apă, este aşanumitul fenomen Inedia. În acest scop este citat cazul unei ţărănci bavareze Tereze Neuman care prezenta şi stigmatele rănilor răstignirii pe cruce ale lui Isus. Aceasta din anul 1922, nu a mai mâncat nimic până în anul 1962 când a murit, iar din 1926 nu a mai băut nici apă. Greutatea sa s-a menţinut în jurul a 55 kilograme. Un al doilea caz este al portughezei Maria Rosallina Veira, care a început acest fenomen din anul 1974; este de reţinut faptul că odată apărută această stare de Inedia, aceste persoane nu îşi mai pot relua alimentaţia care le aduce imediat moartea. Existenţa fenomenului Inedia, este deci cea mai bună dovadă ca forţa vitală a viului este corpul eteric sau corpul vital.

Se cunoaşte din fizică, că lumina soarelui, care este albă, trecută printr-o prismă se descompune în cele şapte culori ale spectrului solar. Înainte de a înţelege ce rol au aceste culori asupra vieţii, trebuie spus că lumina solară o vedem numai în preajma pământului, în cosmos deşi ne apropiem de soare, e-te întuneric, aceasta pentru că fluidul solar care este încărcat cu electricitate pozitivă, numai când vine în contact cu pământul care are electricitate negativă, apare lumina. Cu alte cuvinte culorile specliului solar, există şi în fluidul solar din cosmos, deşi acesta nu se vede.

Forţa vitală pe care o primim din. Fluidul >olar, este absorbită de centrul de absorţie din dreptul splinei, care se comportă ca o prismă în sensul că descompune lumina în care este acest fluid solar, în culorile spectrului solar, acest fapt este deosebit de important pentru că fiecare culoare ce rezultă din această descompunere are un circuit precis în organism, adresându-se în mod specific către diferitele organele ale corpului fizic. Astfel că fiecare organ are nevoie pentru a putea funcţiona, în special, de o anumită culoare a fluidului solar.

Cele şapte culori care rezultă prin această descompunere sunt: violet, albastru, verde, galben, portocaliu, roşu închis şi

roşu trandafiriu.

Culoarea indigo din spectrul solar, este împărţită între violet şi albastru, iar culoarea roşie este împărţită între roşu închis şi roşu trandafiriu.

Descompus la nivelul rozetei splenice, fluidul solar cu atomii coloraţi în roşu trandafiriu pătrund **perpendicular** în coip şi se distribuie în special sistemului nervos. Acest fluid este absolut necesar pentru funcţionarea sistemului nervos. Când cantitatea lui scade în organism, apare o staie de nervozitate, de irascibilitate, de depresiune nervoasă, iar când scade şi mai mult apar diferite boli psihice- Persoanele care au în exces aceM fluid, pot să-l transmită altora chiar numai prin prezenţa lor, iar cele care sunt deficitare îl absorb de la persoanele cu care vin în apropiere, determinându-le acestora aceleaşi simptome pe care le prezintă şi ele. Iată de ce dacă stăm în apropierea unui om cu o stare depresivă, devenim şi noi nervoşi, ne doare capul, prezentăm insomnie şi alte simptome asemănătoare.

După ieşirea din centrul splenic, fluidul colorat cu albastru şi cel violet, se unesc formând un singur curent, ce se îndreaptă orizontal spre centrul de absorbţie eterică de la baza gâtului. Acesta este absolut necesar, pentru buna funcţionare a glandelor cu secreţie internă, tiroidă şi paratiroidă, care intervin în metabolismul celular, reglând intensitatea arderilor din organism, precum şi în metabolismul calciului şi fosforului atât de necesar dezvoltării sistemului osos, ce alcătuieşte scheletul nostru.

Curentul colorat roşu închis şi portocaliu, unite într-unui singur, se orientează spre centrul de absorbţie eterică de la baza coloanei vertebrale. Acesta întreţine, buna funcţionare a organelor genitale, oovogeneza la nivelul ovarului şi spermatogeneza la nivelul texticoluluî. Deasemeni prin activarea sistemului nervos vegetativ parasiinpatic lombar, produce erecţia penisului şi clitorisului, libidoul, iar aetivând simpaticul dorsal produce ejacularea la bărbat şi oragasmul, atât la femeie cât şi la bărbat.

Fluidul colorat în verde, plecat de la nivelul centrului de absorbţie eterică de la nivelul splinei, se orientează spre centrul de absorbţie de la nivelul ombilicului, de unde se distribuie plexului solar, ce inervează stomacul, ficatul, vezicula biliară, pancreasul, rinichii şi intestinele, subţire şi gros. Acest plex

nervos se mai numeşte creier abdominal.

Fluidul eteric colorat în galben, se distribuie centrului de absorbţie eterică din dreptul inimii. Acesta este absolut necesar funcţionării acestui organ, atât de important în menţinere# vieţii- EL întreţine excitabilitatea sistemului cardio-neetor, asigurând ritmicitatea atât de riguroasă a contracţiilor auriculelor şi ventriculelor inimii.

Centrul de absorbţie eteric, situat între sprâncene, primeşte fluid trandafiriu cu mult galben şi albastru, acesta dezvoltând centrul ast ral corespunzător, dă facultatea de a percepe natura şi forma obiectelor astrale.

Centrul de absorbţie din creştetul capului, primeşte de la centrul inimii fluidul galben, iar de la cel de la liaza gâtului pe cel violet Acestea activează centrul astral corespunzător, întreţinând procesele psihice şi continuitatea conştienţei.

Rămăşiţele fluidului eteric, sunt eliminate în modul următor: prin plămâni, se elimină fluidul trandafiriu şi albastru, prin urină fluidul verde şi roşu-portocaliu, prin creştetul capului albastru închis şi violet, el mai este expulzat prin porii pielei, detenuinând aura corpului, prin degetele de la mâini şi picioare şi prin ochi.

Aura cea mai mare a corpului o avem în cursul nopţii, este de remarcat că forţa vitală pe care o primeşte corpul, scade mult în timpul nopţii căci soarele se aflǎ în partea opusă pământului, de aceia, cele mai multe decese înrândulmuribunzilor se întâlnesc noaptea şi în special în a doua jumătate a ei.

Corpul eteric nu este un produs al organismelor vii, ci din contră, aceste organisme vii sunt un produs al lui.

Cor-pul eteric este puntea de legătură dintre corpul fizic spre exterior şi corpul «strai spre interior. Între corpul eteric şi corpul astral se găseşte o barieră atomică ce poate fi tulburată de consumul excesiv de alcool, de tutun şi narcotice şi de şocuri emoţionale. Această perturbare a reţelei atomice ce separă cele două corpuri, provoacă, ieşirea corpului astral din organism.

Corpul eteric percepe prin creierul eteric excitaţiile senzoriale fizice şi le transmite creierului astral, dar el transmite şi conştiinţa nivelurilor astrale superioare creierului fizic.

Corpul eteric are o conştiinţă difuză ce aparţine tuturor părţilor sale, astfel că el nu are o mentalitate.

La persoanele numite mediumuri, el se poate desprinde în

parte de corpul fizic, stând la baza numeroaselor forme de materializare. El este factorul principal pe care se bazează şedinţele de spiritism, c-înd se produc mişcări de obiecte, producere de rapsnri sau’ alte sunete şi tot prin el se pot magneţi za obiecte. El dă elementele ce intră în alcătuirea ectoplasmei.

Dupăv rnoai te, despărţindu-se de corpiil fizic, el este stafia, fantomă, apariţia sau spectrul cimitirelor.

CORPUL ASTRAL

A TREIA PARTE COMPONENTĂ a corpului omenesc o formează corpul astral, planetar sau terestrian.

Corpul astral corespunde Învelişurilor fluidice ale planete» noastre. Atmosfera fluidică a pământului are o grosime de aproximativ 700.000 km. Corpul astral’ se află în interiorul corpului vital, între acesta şi corpul solar, care este mai profund. Materia fluidică planetară este împărţită în trei zone: albă în partea ei cea mai de sus, albastră la mijloc şi roşie la suprafaţa pământului. Un spirit superior din materia fluidică albă care vrea să vină pe pământ trebuie să schimbe hainele spirituale mai întii cu cele albastre şi apoi cu cele roşii, ceea ce îi produce o mare suferinţă fiind împotriva evoluţiei spiritului care merge de la inferior la superior (vezi capitolul de materializare prin spirit când fantoma Kati King, care atunci când îşi ia adio de la mediumul ei şi de la asistenţi, le spune că nu va mai putea reveni, pentru ea fiind o foarte mare suferinţă). Aceste trei straturi sau pături, sau zone, sunt compuse din aceeaşi materie fluidică dar cu vibraţii diferite.

La fel ca şi corpul vital, corpul astral intră în componenţa aurei, fiind un strat mai subţire, când mai luminos când mai întunecat, după cum spiritul acelui om este mai mult sau “mai puţin evoluat: grosimea aurei ar atinge 40—50 cm. Ca şi corpul vital aura corpului astral reproduce conturul corpului fizic, dar mai vag decât acesta, având aspectul unui oval cu **Arârful** în jos. El este ordonat în anumite direcţii, cu anumite vibraţii, ca şi corpul vital. Se nutreşte sau se hrăneşte în permanenţă, fiecare om absoarbe din univers fluidul planetar sau fluidul astral corespunzător gradului de dezvoltare a spiritului său. Dacă corpul vital este răspunzător de senzaţia de durere, corpul astral este răspunzător de formarea sentimentelor, a senzaţiilor şi a dorinţelor noastre. Culoarea aurei dată de corpul astral se

modifică în funcţie de starea emotivă a omului.

Culoarea roşie arată mânia, culoarea roşu brun arată un om avar, zgârcit, roşu închis un om senzualizat, culoarea cenuşie descrie un om fricos, portocalie un om mândru, galbenă – o inteligenţă superioară, culoarea violet arată omul spiritualizat, iar culoarea roşu deschis arată iubirea.

FUNCŢIILE CORPULUI ASTRAL

— Este punte de legătură între corpul solar şi cel vital;

— Este un vehicul al spiritului în spaţiu, fie în stare, de spirit liber fie în stare de spirit încarnat. În fenomenul de desprindere (somn, hipnoză, meditaţie transcendentală, yoga) deşi legat prin- tr-un cordon de corpul vital, corpul astral călătoreşte în spaţiul cosmic;

— Este centrul de transformare al impresiilor din lumea exterioară în senzaţii.

Corpul astral ne dă motivaţiile sufletului – ne place sau nu ne place un lucru, are sensibilitate şi voinţă, este sediul dorinţelor omeneşti, al urii, al avariţiei şi al lăcomiei, al mândriei. Ocultiştii îl mai numesc sufletul animal. Impresiile din afară sunt transmise la formaţiunile nervoase unde sunt transformate în senzaţii. Prin el se formează emoţiile, el este cel ce ne dă starea de conştiinţă. Prin corpul astral vede şi citeşte un om în stare de hipnoză, puţind citi chiar dacă pe înscrisul respectiv se aplică un obiect.

În hipnoză, când are loc fenomenul de desprindere al corpului astral de corpul fizic, deşi cel hipnotizat se află într-o cameră, el poate citi un ziar în camera alăturată cu vederea spirituală. În stare normală de veghe conştientă nu avem această vedere spirituală datorită corpului eteric care se interpune între spirit şi exterior, de aceea în această stare vedem numai prin organele de simţ fizice.

Tibetanii, indienii, chinezii, prin exerciţii de yoga care au la* bază modificări în timpul de inspiraţie şi expiraţie, por ieşi din corpurile lor fizice şi pot pleca la mari distanţe unde pot să-şi creeze alt corp material cu care să se poată arăta cuiva, să vorbească, să. Facă ceva (este fenomenul de materializare de care vom vorbi mai departe), apoi dematerializându-se, să se reîntoarcă ca fulgerul în corpul lor fizic din care s-au desprins. Ei pot merge pe suprafaţa, apei întocmai ca Isus, pot să se culce pe jăratec sau să stea în flăcări fără să se tirdă şi pot să se

ridice în spaţiu şi trece peste ape şi munţi. Am spus că dacă nu ar îi corpul astral, organismul nostru ar putea.

Să-şi menţină calitatea de viu, adică s-ar menţine funcţia de metabolism celular, de anabolism şi cât aboli sân precum şi aceea de creştere, de înmulţire celulară. Aceasta datorită corpului vital care se opune entropiei, adică autodistrugerii corpului, dar în această stare organismul ar vegeta continuu, ar fi într-o stare permanentă de somn. Corpul astral este acela care ne dă starea de veghe, de atenţie. Exista în interiorul creierului nostru o formaţiune nervoasă care are tocmai această funcţie de a menţine starea de veghe a organismului; aceasta este substanţa reticulară, compusă dintr-un complex de neuroni şi legături neuronale. Ea este în legătură pe de o parte cu exteriorul, prin organele de simţ şi cu interiorul organismului prin sistemul nervos vegetativ. De asemenea, este în legătură cu bulbul rahidian, unde se află centrul respiraţiei şi al circulaţiei, şi cu hipotalamusul, formaţiune nervoasă ce controlează toate funcţiile interne ale corpului omenesc. Toate aceste informaţii pe care le primeşte din mediul exterior şi din mediul intern al corpului omenesc, al căror număr total este de circa o sută de milioane de bioin- formaţii pe secundă, substanţa reticulară le triază şi trimite spre prelucrare scoarţei celebrale numai pe cele pe care le consideră importante. Aceasta înseamnă că substanţa reticulară se comportă ca şi când ar avea o conştiinţă şi o inteligenţă proprie, acesta fiind motivul care m-a determinat să spun că această substanţă reticulară este locul unde acţionează corpul nostru astral, alături de ea acelaşi rol având şi hipotalamusul.

Substanţa reticulară, prin aşa numitul fenomen de recrutare, produce modificări pe electroencefalogramă asemănătoare cu cele din somn. Legătura dintre corpul astral şi corpul fizic se produce în substanţa reticulară la nivelul bulbului rahidian.

CORPUL SOLAR

Forma corpului solar al omului nu mai are forma corpului carnal sau astral, ci este sferic. El este cel ce dă gândurile, imaginaţia, memoria, inteligenţa şi voinţa. Corpul solar îşi are sediul în creier sau imediat deasupra capului, de aceea aura lui se află mai mult în jurul capului. Gândirea este materială, are o forţă uriaşă şi se produce sub imboldul voinţei spiritului. Ideea este un coi’p viu, o fiinţă pe care cei ce au vedere spirituală o

văd materializându-9e în imaginea la care ne gândim.

Dacă se adoarme un om prin hipnoză şi se transmite mental, nu prin vorbire, o imagine (le casă de exemplu, el spune că vede această casă. Dacă se iau mai multe coli albe de hârtie şi pe una dintre ele s-a. Desenat mental, fără să se vadă nimic pe hârtie, un desen oarecare, amestecând toate aceste hârtii şi dându-i-le celui hipnotizat, el va găsi hârtia pe care am sugerat mental desenul respectiv. Ideile sunt imagini, forme ce au fiecare o anumită vibraţie şi sunt oameni care aud voci şi idei spirituale ei numindu-se medimai auditivi. Corpul solar este o masă de fiinţe ultramicroscopice, care se găsesc în spaţiu sub formă de mici sferule ca nişte mici glomeruli alcătuiţi dintr-o tripletă: inteligenţă, voinţă, memorie. Dar această tripletă poate fi formată şi din două vibraţii de acelaşi fel şi a treia diferită: două de voinţă şi una de memorie sau două de voinţă şi una de inteligenţă, sau două de memorie şi una de voinţă, sau două de memorie şi una de inteligenţă, sau două de inteligenţă şi una de memorie şi în fine două de inteligenţă şi una de voinţă. Proporţia dintre aceste vibraţii este de 90% voinţă, 9% memorie şi 1% inteligenţă.

Aceste mici sferule, de voinţă, memorie şi inteligenţă, formează un adevărat cod spiritual ele se unesc mai multe la un loc formând glomeruli din ce în ce mai mari, dând spiritului caracterul corespunzător componenţei lui. Cu cât vor predomina particule de inteligenţă cu atât mai evoluat va fi spiritul uman.

Aceste sferule luminoase sunt încărcate cu două feluri de electricitate, un fluid electric negativ şi altul pozitiv.

Oamenii pot să emită prin anumite părţi ale corpului această energie electromagnetică. Persoanele cu ochii negri emit şi primesc mai mult fluid electromagnetic decât alţii. Părul negru dezvoltă mai multă electricitate decât cel blond. Curentul cosmic are direcţia de la sud spre nord, de aceea poziţia corpului atunci când dorim este bine să fie cu capul înspre nord, astfel în cât curentul cosmic să intre prin picioare şi să iasă prin cap.

Prin conştiinţa sa omul se remarcă că o fiinţă independentă cu un „EU”. În „Eu” omul rezumă toate câte le vieţuieşte ca fiinţă trupească şi sufletească. După cum corpul fizic, îşi are centrul său în creier, tot aşa sufletul îşi are centrul în Eu. Eul ca fiinţă propriu- zisă a omului rămâne cu totul invizibil. În „Eu” omul

vede fiinţa sa adevărată. Corpul fizic, corpul eteric şi celelalte corpuri: astral, solar, universic sau cosmic, nu sunt decât nişte haine pe care le îmbracă Eul nostru. Cu alte cuvinte Eul este parte din spiritul divin, spiritul trăieşte în Eu şi cea ce este spirit este veşnic. Pentru cşă spiritul trăieşte în corpul fizic este supus legilor minerale, prin corpul eteric el este supus legilor reproducerii şi creşterii, iar prin corpurile astral, solar şi celelalte este supus legilor sufleteşti.

Spiritul nostru localizat în Eul nostru nu are nimic de-a face cu naşterea şi cu moartea corpului fizic, el este veşnic. Acest Eu care se naşte în spirit şi trăieşte prin el, se poate numi Sine spirituală, pentru că el apare ca sinea omului; prin el se înţelege adevărul pur, indiferent ’dacă ne este plăcut sau neplăcut. Sinea spirituală este o revelaţie a lumii spirituale, iar intuiţia este revelaţia celor spirituale. Dacă doi oameni privesc o plantă de exemplu, deşi senzaţiile lor sunt provocate de acelaşi obiect, în Eul fiecăruia dintre ei se percep senzaţii diferite în funcţie de evoluţia spiritului fiecăruia, căci unul poate forma gânduri cu mult mai desăvârşite decât celălalt. Dacă obiectul s-ar releva numai prin senzaţii, atunci nu ar exista progres în evoluţia spirituală. Şi omul sălbatic simte natura, dar el nu înţelege legile naturii. Deosebirile dintre oameni nu se da- toresc numai mediului înconjurător, căci ei pot avea aceiaşi părinţi, aceeaşi educaţie, acelaşi mod de viaţă dar se dezvoltă în mod deosebit. Oamenii se deosebesc prin forma lor fizică de animale, dar sunt asemănători între ei, făcând parte din aceeaşi specie, specia umană.

Oricât de mari ar fi deosebirile dintre rase, neamuri, popoare şi persoane. În ceea ce priveşte fizicul, asemănarea dintre om şi om, este mai mare decât dintre om şi orice specie de animal. Tot ce se exprimă prin specia umană este condiţionat prin ereditate de la înaintaşi la urmaşi şi formă omenească este legată de această ereditate. Din punct de vedere spiritual oamenii sunt foarte diferiţi unul de altul. Din aceiaşi părinţi şi din aceleaşi legi ale eredităţii, cu acelaşi mod de viaţă şi aceeaşi stare de sănătate, unul se poate naşte un geniu iar altul un redus mintal. Şi Iosif şi Maria au mai avut şase copii în afară de Isus, dar niciunul dintre aceştia nu s-a ridicat la puterea spirituală a lui Isus. Singura explicaţie este că în genii retrăiesc spiritele evoluate care sunt trimise în reîncarnare.

Ereditatea spirituală explică acest fenomen. Ca om spiritual am forma mea proprie, precum am propria mea biografie; nu pot avea această formă de la nimeni'al tul, decât de la mine însumi. Ca om spiritual eu trebuie să fi existat înainte de naşterea mea.

Calităţile spirituale ale unui om nu pot proveni prin ereditate de la cei doi părinţi, nu s-a descoperit nici-o genă din capitalul genetic al omului responsabilă de a transmite ereditar procesele noastre spirituale de gândire, memorie, intuiţie sau inteligenţă. Spiritul uman apare într-una din vieţi ca o repetare a sa, împreună cu roadele trăirilor sale din trecut, din cursul vieţilor amterioare. După cum corpul vieţii repetă forma speciei, tot astfel spiritul vieţii repetă sufletul dintr-o existenţă personală în existemţa persoială următoare. Trăirile sufleteşti nu sunt păstrate în mod durabil nunai în intervalul dintre naştere şi moarte, ele sunt păstrate şi dincolo de moarte. În destinul nostru sunt consecinţele faptelor anterioare trăite în vieţi anterioare. Spiritul omenesc şi-a pregătit destinul prin faptele sale, într-o viaţă nouă el este legat de tot ce a înfăptuit în viaţa sa anterioară. Acest destin creat de om, în filosofia indiană se numeşte Karma. Altfel spus, dacă trupul este supus legilor eredităţii, sufletul este supus destinului pe care şi l-a creat singur, iar spiritul este supus legii reîncarnării, a vieţilor pământeşti repetate. Spiritul este nemuritor, naşterea şi moartea guvernând trupul, legile umii fizice.

ESEiVŢA VIEŢII

ESENŢA VIEŢII este o problemă atât biologică cât şi filosofică, materia vie posedă însuşiri esenţiale comune tuturor fiinţelor vii. Obiectele în complexitatea lor sunt alcătuite din părţi legate între ele, conform anumitor cauze şi legi. De la cele mai elementare particule ale atomului şi până la galaxii, toate sunt interpretate ca M.steim* cu determinări calitative proprii. Biologul Ludvig von Bertalanffy, arată primul că organismul nu este un conglomerat <le părţi, ci un sistem complex care îi conferă o anumită integralitate. Noţiunea de sistem exprimă un ansamblu de elemente aflate în interacţiune sau altfel spus un ansamblu de obiecte a căror interacţiune duce la apariţia unor proprietăţi noi pe care nu le au părţile constitutive luate separat. În fiecare moleculă atomii îşi pierd indi- * Yidualitatea lor, fiecare având noi însuşiri în cadrul moleculei, decât în afara ei, altfel

spus molecula nu este un sistem sumativ ci unul integral. Componenţele unui sistem integral se constituie sub influenţa determinată a unor interacţiuni cu caracter legic. Atracţia legică dintre atomi, a determinat formarea moleculei. Caracteristic vieţii este că aceasta constituie un sistem deschis, în sensul că ea face un schimb de substanţe şi energie cu mediul înconjurător. Fie că este nn sistem închis, de exemplu lucrurile fără viaţă, fie că sunt sisteme deschise, cum este viaţa, ambele se desfăşoară după al doilea principiu al termodinamicii. Toate formele de energie se transformă în altele, cu degajare de căldură, dar căldura nu se mai transformă integral în altă formă (le energie, astfel că un anumit procent de căldură este definitiv pierdut. Gradul de ireversibilitate a-l transformărilor energetice, constituie noţiunea de entropie.

Numai viaţa este aceea în care autoreglarea face să fie un echilibru termodinamic cu mediul înconjurător. Datorită entropiei în natură se produc modificări şi în starea structurală ceea ce duce la dezorganizare şi descompunere. În fenomenul vieţii, entropia este contracarată de mecanisme opuse, compensatorii acesteia., viaţa fiind organizată prin autoreglare structural funcţională, folosind substanţe energetice din mediul exterior şi compensând astfel pierderile de energie de substanţe care au loc în conformitate cu al doilea principiu al termodinamicei.

Viaţa îşi conservă structura şi integralitatea prin organizarea şi autoreglarea funcţiilor, a interacţiunilor interne şi externe, abtfel • că prin aceasta se menţine constantă o homeostazie, prin contracararea dinamică a influenţelor dezorganizatoare ale factorilor mediului înconjurător.

Autoreglarea este rezultatul interacţiunii unor acţiuni contrarii, unei conexiuni inverse, o anumită variaţie declanşează altă variaţie în sens invers. Pentru a se menţine acest echilibru, este nevoie ca în permanenţa să existe un sistem informaţional continuu. Aceste informaţii sunt percepute de substanţa reticulară din trunchiul celebrai care după ce le analizează trimite stimuli corespunzători la organele efectuare.

Substanţa reticulară este cea care ne dă starea de veghe şi probabil locul de acţiune al subconştientului nostru în care se găseşte Scânteia Divină a spiritului nostru. Eul nostru. Ea primeşte circa o sută de milioane de informaţii pe secundă din mediul intern al organismului şi din mediul exterior, dar o mică

parte din ele devine conştientizate.

Principiul autoreglării pe baza conexiunii inverse, are un caracter universal. Cantitatea de informaţie nu depinde de cantitatea de energie purtătoare, o cantitate mică de energie poate transmite o cantitate mare de informaţii şi invers, o cantitate foarte mică de informaţie poate declanşa procese care presupun o mare cantitate de energie.

Purtătorii materiali care transmit informaţia sunt canalele de comunicaţie, formate de corpul eteric, care se concentrează pe formaţiunile nervoase. Informaţia este codificată pentru a putea fi transmisă şi decodificată la nivelul substanţei reticulare, care o transformă în conştienţă, în senzaţii, în percepţii, etc., cu ajutorul scoarţei cerebrale. Întregul comportament este subordonat scopului fundamental şi anume acela al autoconservării. Cele mai multe procese fiziologice ale organismului uman se produc fără ca noi să le gândim şi să le dirijăm, cu toate acestea ele se desfăşoară după un program extrem de riguros, ca şi când ceva, inteligent, tot cu o conştiinţă deci, le-ar dirija. Cine este această inteligenţă atât de precisă în tot cea ce se întâmplă în organismul nostru, procese care întreţin viaţa? Aceasta este subconştientul ca loc de manifestare al spiritului nostru.

Toate cunoştinţele sunt sedimentate, din evoluţii enterioare, prin mii şi zeci de mii de reîncarnări, experienţe pe care le transmite prin procesul de reîncarnare, dacă se poate spune aşa „prin ereditatea spirituală”. Subconştientul nostru funcţionează raţional, căci altfel nu s-ar putea, realiza finalitatea autoconservării, pentru aceasta spiritul are nevoie de un corp fizic stabil pentru a-şi continua drumul său spre purificare, de aceea el luptă pentru autoconservarea corpului fizic.

De multe ori perpetuarea se realizează cu orice preţ, pentru a permite noi naşteri în lumea spirituală şi noi vieţi pământeşti, pentru evoluţia spiritului. Aceasta este o realizare automată inconştienţă a unui program precis constituit dintr-o suită de funcţii dinainte stabilite. Autoreglarea funcţiilor se realizează pe baza conexiunilor inverse, astfel’de exepmlu: menţinerea temperaturii animalelor homeoterme la valori constante se realizează prin interacţiunea unor mecanisme echilibrate contradictorii. Dacă temperatura cvrt-palui scade, prin anumiţi receptori această informaţie este transmisă hipotalamusului

(formaţiunea nervoasă din trunchiul celebrai) care o analizează şi elaborează reacţii ce sunt transmise spre organele corespunzătoare. Mesajele transmise organelor efectuare declanşează mecanisme prin care temperatura corpului revine la valoarea normală, astfel se închid porii pielii pentru a se reduce transpiraţia care prin evaporare produce răcoare, alte impulsuri referente merg la muşchi şi determină intensificarea activităţii anulând acţiunea entropică a mediului. Fiecare constantă a homeostaziei este menţinută prin factori de creştere şi factori de descreştere a acestora, care la rândul lor sunt sub acţiunea subconştientului.

Homeostazia mediului intern, este factorul principal al autonomiei organismului care îl protejează de schimbările ce au loc în mediul înconjurător şi se realizează prin mecanisme cibernetice de autoreglare. Aşa de pildă sângele are o compoziţie constantă: cinci milioane de globule roşii de milimetru cub de sânge, şapte mii globule albe pe milimetru cub, trombocite trei sute de mii pe milimetrul cub. Plasma sângelui are în ea o serie de alte constante, serumalbu- mine, serumglobuline. Şi fibrinogen. Pentru o sută de milimetri de plasmă sunt dozate în mod normal 6,4 gr, de proteine dintre care 3,7 gr. Serumalbumine, 2.3 g serumglobuline, 0,38 g fibronogen. Tn afară de proteine în sânge se mai găseşte glucoza în cantitate de 1 g la mie, acizi graşi 4 g la mie, colesterol 2,1 g la mie, uree 0,26 g la mie.

Dintre substanţele anorganice amintim calciu 0,1 g la mie, sodiu 3,4 g la mie, potasiu 0,2 g la mie, clorul 3,7 g la mie, fierul 0,002 g la mie.

Toate aceste proporţii se menţin constante prin mecanisme de autoreglare, fiecare conexiune inversă constituie Sfârşitul unui ciclu şi premiza pentru ciclu următor. Autoreglarea funcţională presupune consum de substanţă şi energie pe care organismul le procură din mediul înconjurător. Organismul se adaptează apropiindu-se de factorii favorabili şi evitând factorii nefavorabili. Factorii favorabili şi nefavorabili sunt raportaţi la experienţe din alte vieţi înregistrate sub forma de memorie în subconştient. În lumea animală dacă. Informaţia primită înştiinţează o sursă de hrană se produce o reacţie de apropiere, dacă informaţia aduce un mesaj de primejdie se realizează o reacţie de fugă. Organismul se menţine prin funcţia de

metabolism la anumite constante în condiţiile unui mediu instabil. Omul învaţă din experienţe trecute, înregistrate în subconştient şi reacţionează în consecinţă la noile informaţii primite. Organismul presupune anticiparea prin memoria stocată în subconştient şi astfel se pregăteşte pentru întâmpinarea evenimentelor care se vor produce. Menţinerea struct urii organismului are la bază procesul de autoreglare de la nivelul celulei. Diferitele folme de proteine sunt constituite de 20 aminoacizi esenţiali. Fiecare proteină are însă o anumită specificitate care depinde de structura ei primară, adică de felul şi ordinea în care sunt reglaţi radicalii aminoacizilor în lanţul polipepti- dic. Trăsăturile de specie poartă amprenta individualităţii proteinelor, cum molecule de proteine se reînoiesc în mod continuu se pune mereu problema sintetizării lor specifice. Aceasta presupune existenţa unei matrice care dirijează acest proces, această matrice este înregistrată în structura moleculară a acizilor nucleici şi prin mecanisme informaţionale cibernetice are loc sinteza proteinelor la nivelul orga- nitelor celulare numite ribozomi. Conform informaţiei cuprinsă în molecula de A.D.^s. Astfel A.E.N.-ul mesager duce informaţia de la A.D.N. La ribozdhii, unde îndeplinind rolul de matrice sintetizează proteinele corespunzător cu informaţia pe care au adus-o de la A.D.N. Procesul se realizează prin mecanisme de autoreglare biochimică.

Existenţa, materiei este veşnică, dar existenţa sistemelor biologice deschise sunt supuse morţii. Ele încetează odată cu moartea, când corpul eteric sau forţa vitală cea câre întreţine acest tot mecanism de autoreglare şi metabolism părăseşte organismul. Organizarea sistemului din materia vie, se datoreşte organizării structurale a corpului eteric, el este deci forţa care întreţine metabolismul celular datorită curentului continuu de energie care circulă prin organism. Odată oprit acest curent continuu de energie se opreşte şi viaţa. Elementele subatomice, proton, neutron, electron, foton, ce alcătuiesc corpul eteric, fiecare din aceste particule ale atomului, posedă o anumită structurare, care îi conferea o anumită memorie. Această structurare a elementelor subatomice ar putea fi de natura electromagnetică, aceasta deoarece ele nu se pot transforma în câmp ori în alte particule.

Lumea subatomică urmează tipare clare şi precise iar

structura sa este asemănătoare lumii atomice. Toate interacţiunile particulelor sunt simetrice, relativ la deplasarea în spaţiu şi în timp şi ca urmare a acestei simetrii, se conservă cantitatea totală de rotaţie implicată în proces. Sarcina totală a particulelor implicate în interacţiune râ- mâne constantă.

Dezintegrarea forţată a doi1 protoni va da naştere la liadroni formaţi din energie cinetică şi din masele protonilor de coliziune ce a determinat dezintegrarea forţată a protonilor.

Reacţiile hadronilor reprezintă un flux de energie în care particulele se criează şi se distrug în permanenţă, iar energia poate circula numai pe anumite canale. Descrierea hadronilor din fizica particulelor, se aseamănă cu viziunea budistă care eoneepe obiectul ca fenomen, ca energie şi nu ca lucru sau substanţă. Ceea ce budiştii au realizat prin experienţa mistică a naturii, s-a redescoperit prin experienţe şi teoriile matematice' ale ştiinţei moderne. În filosofia budistă toate lucrurile sunt considerate a fi dinamice, tranzitorii şi iluzorii. Autoconservarea individuală a sistemului este o condiţie a autoreprodueerii, de acea metabolismul este o cerinţă directă a autoconservării sistemelor vii. Viaţa este un sistem biologic funcţional care se autoconservă în mod activ. Această autoconservare este înscrisă în memoria corpului eteric, care pentru fiecare celulă, pentru fiecare ţesut sau organ, are o strucurâ energetică specifică, care determină o funcţionalitate specifică celulei respective.

Viaţa pentru a supravieţui, pentru a se autoeonserva, este necesar ca reacţiunea ci faţă de mediu să fie cel puţin egală cu acţiunea mediului asupra ei. Viaţa are scop foarte bine definit, ea are o etapă de maturitate, una de declin şi apoi de moarte. Singurul ei scop este de a se asigura perpetuarea, speciei necesară evoluţiei spiritului, pentru a se putea reîncarna, în noul corp fizic creat. Toată evoluţia vieţii spre autoconservare şi autoreproducere se desfăşoară în mod spontan sub acţiunea subconştietului care luptă pentru menţinerea vieţii. Finalitatea este caracteristica esenţială a vieţii, ea presupune subordonarea tuturor proceselor uimi scop final, această finalitate este fixată în subconştientul nostru, ca loc de manifestare al spiritului. Nu supravieţuirea individului este condiţia supravieţuirii speciei, ci supravieţuirea acestuia până îşi îndeplineşte funcţia de reproducere, după aceasta supravieţuirea nu mai este esenţială

faţă de specie, ba chiar devine un impediment pentru specie, altfel spus moartea apare ea o adaptare utilă pentru specie, căci lasă loc unui alt organism tinăr să asigure reproducerea şi o dată c u aceasta o nouă reîncarnare pentru o nouă evoluţie spirituală. Moartea reprezintă. Numai o trecere de la o formă de viaţă pământească la o naştere spirituală, o altă formă de viaţă. Omul este muritor, dar el realizează, nemurirea, prin spiritul său care este transmis Descendenţilor printr-o nouă reîncarnare. Am fost întrebat după prima ediţie ce cred eu despre existenţa altor civilizaţii extraterestre. Consider că spiritele evoluate de materializare din sfera laborator a creaţiei divine pot materializa inteligenţe şi pe alte planete dându-le o formă adecvată, condiţiilor de pe planeta respectivă, legate de alte combinaţii decât cele ale carbonului. În condiţiile existente pe pământ, carbonul a fost elementul care a fost folosit de spiritele de materializare pentru a se fonna combinaţiile organice şi apoi materia vie, dar cu siguranţa în univers, sunt şi alte sisteme care nu au la bază combinaţiile carbonului şi care totuşi posedă, proprietăţile de autoreglare şi care au inteligenţă, deci alte forme de viaţă sunt foarte posibile pe alte planete în care alte elemente ar putea constitui baza unor combinaţii din care să rezulte sisteme capabile de însuşiri vitale de autoconservare şi autoreproducere, cu conştiinţă de sine.

SCOPUL VIEŢII

Viaţa este dominată de două instincte. În instinctul de conservare al vieţii, în care scopul este acela de a acumula bunuri necesare desfăşurării vieţii. În această ideie este un scop imediat, acela prin care să-şi creeze bunuri şi satisfacţii zilnice şi unul, mai îndepărtat care conduce la acumularea de bunuri la stocarea de rezerve. Dar firul vieţii se întrerupe la un moment dat uneori, atunci când nici na te aştepţi şi atunci vine întrebarea logică: pentru ce a trebuit să. Agoniseşti atâtea bunuri, căci plecând din această lume, nu vei lua nimic cu tine. Al doilea instinct care guvernează viaţa, este acela de perpetuarea speciei, acela de a da naştere la descendenţi, care să. «ducă mai departe continuarea firului vieţii. Teoria privind finali—

Tatea internă a naturii, teologia, presupune că natura, ca şi oamenii, preferă să se întâmple un lucru şi nu altul, după cum fiecare dintre noi, doreşte succesul propriei familii mai mult

decât al alteia străine. Fiecare dintre noi se gândeşte cum să-şi canalizeze energiile acumulate, fără a deranja semenii săi, să lucreze pentru el, să-şi menţină sănătatea şi să acumuleze bunuri necesare, existenţei, dai1 care sunt mijloacele ce scrvesc la realizarea acestor scopuri finale?

În general scopurile noastre imediate urmăresc un folos nemijlocit, care de cele mai multe ori constituie o plăcere, o bucurie, o satisfacţie, dar scopul îndepărtat? Ce aşteptăm de fapt de la viaţă % Toate aceste scopuri finale variabile de la individ la fndivid, conştient sau inconştient, constau în obţinerea bunăvoinţei celor din jurul nostru. Strângerea şi acumularea, sunt manifestări ale egoismului, acest instinct este şi la multe animale, care strâng şi ele instinctiv bunuri de care au nevoie în viaţă spre propria lor existenţă. Acumularea de hrană şi construirea de adăposturi organizate sunt instincte biologice fundamentale pe care le întâlnim la furnici, albine, la veveriţe, castori, etc.

Direcţia vieţii este dată deci de instincte şi sentimente iar pentru realizările ce le dorim, ne folosim de străduinţe conştiente sau suntem conduşi de instincte inconştiente. Dintre străduinţele conştiente fac parte invocarea unor forţe superioare, de pildă a ţi în slujba lui Dumnezeu, a fi iu slujba domnitorului, a fi în slujba patriei, a promova binele familiei, a fi credincios faţă de sistemul poliţie. Tot dintre străduinţei < mştiente, este obţinerea puterii, puterea de dragul puterii; admiraţia maselor, faima, securitatea pentru realizarea căreia se urmăreşte acapararea puterii. O altă străduinţă conştientă este aceea de a face bucurie altora, iubirea de oameni dezinteresată, grija pentru copii, bunăvoinţa faţă de prieteni şi animale. Există şi oamuii la care toate aceste motivaţii lipsesc, este adevăratul hedonist, care urmăreşte în viaţă numai să-şi satisfacă pentru el bucurii, indiferent prin ce mijloace. Adevăratul scop al vieţii nu este nici realizarea satisfacţiilor imediate şi nici cele îndepărtate, el este dictat de destinul fiecăruia. La specia umană, instinctul de perpetuare ale speciei, este întreţinut şi activat de plăcerea actului sexual care poate conduce în viaţa cotidiană la adulter, incest, violuri şi chiar crime. Deşi cele două instincte par a fi echilibrate cel al perpetuării speciei este dominant, fiecare familie acordă atenţie maximă copiilor ei şi mai puţin ascendenţilor ei, adică părinţilor.

Cunoscut fiind faptul oă an părinte poate creşte 10 copii, dar l’O copii nu pot să-şi îngrijească un părinte la bătrâneţe."

Dar cine determină acest instinct atât de puteraic şi de ce? Scopul vieţii este subordonat instinctului. Dar ce este instinctul?

Instinctul este o formă de manifestare a spiritului atât în lumea animală cât şi la specia umană, biae individualizată. Aminti- ţi-vă de păsări; felul cum îşi confecţionează cuibul, clocitul ouălor, creşterea puilor făcute cu atâta trudă, în unele cazuri pentru prima dată în viaţa lor. De unde au aceste cunoştinţe, căci instinctul nu este înscris în codul genetic, aceste cunoştinţe sunt păstrate şi transmise de spiritul lor. Acelaşi aspect îl întâlnim şi la animale şi la om. Singura explicaţie a celor două instincte, este cerinţa de evoluţie a spiritului, care cere mereu alte reincarnări pentru purificarea lui. Acesta este de fapt scopul vieţii noastre, am venit pe lume nu pentru a ne bucura pentru anumite plăceri şi bucurii, nu pentru a acumula cât mai multe avuţii, căci toate acestea rămân şi odată cu moartea nu iei nimic din ele. Ne naştem cu un destin bine determinat încă din lumea astrală a spiritelor nu pentru aceste scopuri imediate sau îndepărtate, ci numai pentru a ne da posibilitatea unei noi încercări de purificare a spiritului nostru prin suferinţă. Este suferinţa un dar al iubirii divine? Pentru a putea evolua spiritul este trimis hi reîncarnare, dar nu pentru o viaţă abuzivă, imorală sau plină cie avuţii, aşa nu se poate purifica spiritul iar în această situaţie reîncarnările nu-şi vor atinge niciodată scopul. Aşa cum am mai spus, spiritele puţin evoluate, cele din zona roşie sau diavolarii, legate mult de corpul eteric, care mai poate fi numit şi sufletul senzaţiei care este legat mult de plăcerile lumeşti, este trimis repede, spre o nouă reîncarnare, fără ca el să poată să se opuuă, este obligat să facă aceasta, destinul lui este pecetluit, de alte spirite superioare, nu de el, iar acest destin programat pe zile. Luni sau ani, exact cum se programează un program pe un calculator, aceasta pentru că spiritul este o formă de energie compusă din particule materiale infraatomice, probabil neutrino, tahioni, psihoni sau cum vor fi denumiţi, dar alcătuirea lor, structurarea lor le conferă o putere imensă de memorie, de inteligenţă şi de voinţă. Acţiunea în viaţa pământească se desfăşoară secundă cu secundă după felul cum a fost programată, aceasta înseamnă că toate evenimentele vieţii sunt înscrise în codul nostru spiritual.

Se pune întrebarea: nu se poate în niciun fel modifica cursul desfăşurării acestor evenimente? Acest destin poate fi modificat sau întrerupt sub acţiunea spiritelor inferioare sau diavolare, invocate prin magia neagră, eu ajutorul ei se poate întrerupe viaţa sau se pot provoca diverse boli organice şi psihice (vezi capitolul Magie). Forţa spiritelor diavolare, constă în forţa gândului, care se- transmite sub forma de simboluri. – Imagini, subconştientului unui om, acesta reacţionând întocmai cum i s-a transmis prin acele gânduri. Când spiritul este evoluat, el singur îşi alege destinul pentru o nouă viaţă pământească. Dar şi în acest caz al „liberului arbitru" cel ce vine să se reincarneze, trebuie să-şi programeze suferinţă, căci altfel nu ar avea niciun rost să se reîntoarcă pe pământ. Să ne amintim de cel mai superior spirit reincarnat pe pământ Isus Hristos, el şi-a programat să fie batjocorit şi răstignit, căci numai aşa el s-a putut înălţa la Tatăl. Legea Karmei scriu istoricii filosofiei indiene S. C'HAKTERJEE şi J. DATTA, are semnificaţia că toate acţiunile individului, bune sau rele provoacă şi urmări, dacă aceste acţiuni sunt săvârşite cu dorinţă de a culege de pe urma lor roade, adică premeditat. Fiecare faptă bună atrage după sine o răsplată, şi fiecare faptă rea, atrage o pedeapsă, dar de regulă nu în viaţa aceasta, ci în viitoarea reîncarnare.

Însăşi destinul omului, sau a oricărei alte fiinţe din această viaţă, este rezultatul acţiunilor sale într-o existenţă anterioară- Plin acţiunile sale omul îşi făureşte singur soarta în viitoarea lui reîncarnare. Şi alte spirite evoluate revenite pe pământ au trebuit să treacă prin suferinţe. Marele Iulius Cezar a părăsit viaţa în plină glorie fiind înjunghiat în senatul Eomei antice. Alexandm Macedon cel mai mare cuceritor al tuturor timpurilor, a murit deasemeni în plină glorie, în Babilon, unde dorea să-şi stabilească capitala vastului său imperiu, la vârsta de numai 33 de ani, răpus de boală. Napoleon Bonaparte care ar fi fost reîncarnarea lui Hanibal, sfâr- şeşte în captivitate pe insula Sfântă Elena din oceanul Atlantic prin chinurile cumplite ale unui cancer gastric. Luceafărul poeziei româneşti Mihail Emineseu, cel mai mare spirit al poporului român, moare la vârsta de 39 de ani, într-un ospiciu de nebuni, cu paralizie generală progresivă, prin septicemie, dată de un erizipelde la o rană produsă printr-o piatră aruncată de un alt bolnav psihic, din acelaşi ospiciu.

Marele geniu al muzicii, Beethoven, şi-a trăit ultima parte a

vieţii fiind surd, şi aceste exemple ar putea continua la neefârşit. Aceasta însemna ea oricât de evoluat este un spirit ce vine la reîncarnare, el trebuie să-şi programeze o nouă suferinţă pentru a putea să evolueze mai mult.

ACŢIUNEA SPIRITULUI PRIN INTERMEDIUL SUBCONŞTIENTULUI ASUPRA INSTINCTULUI SEXUAL

PURIFICAREA SPIRITULUI se face prin numeroase reîncarnări, pentru aceasta este nevoie de o continuă evoluţie a speciilor care axe la bază procesul reproducerii. La om reproducerea se face datorită instinctului sexual, care prin actul de copulaţie dă naştere unui nou descendent.

Dacă actual sexual în sine se desfăşoară sub acţiunea sistemului nervos vegetativ, parasimpaticul sacrat fiind acela care produce erecţia, printr-o congestie a corpilor cavernoşi ai penisului, iar ejacularea este determinată de contracţia spasmotică a uretrei posterioare, care elimină spre exterior sperma venită din vezicule seminale, aceasta fiind sub influenţa simpaticului lombar. Ejacularea insă nu se suprapune noţiunii de orgasm, care este o plăcere subiectivă, variabilă de la individ la individ, ca intensitate şi care este de natură eterică, adică sufletească. Subconştientul, ca loe de acţiune al spiritului, participă la actul sexual prin acţiunea de gândire a acestuia, dorinţa sexuală este mult mai puternică atunci când participă şi gândirea, care prin amintirea unor trăsături fizice ale partenerei, sedimentată în subconştient, cum ar fi, reprezentarea- sânilor, rotunjimea feselor, aspectul feţei, conformaţia buzelor, etc… Mai mult chiar, erecţia şi dorinţa sexuală se produc şi atunci când nu avem în minte aceste amintiri, dar de exemplu trăim intens o carte pe care o citim, şi în care sunt descrise acţiuni erotice. În acest caz imaginaţia pe care şi-o face subconştientul nostru este cel ce determină libidoul (dorinţa sexuală).

Legat de aspectul participării spiritului la actul sexual este şi aşa zisa scădere a potenţei sexuale de ordin psihic. Sunt nenumărate cazurile unor tineri, care se consultă pentru scăderea erecţiei sau chiar absenţa ei. În aceste cazuri, din cauza unor emoţii care au avut loc cu ocazia unei experienţe sexuale şi aceasta nu reprezintă ceva anormal, se produce o inhibiţie eorticalâ care suprimă erecţia sau face ca aceasta să se întrerupă mai repede decât este normal, unnată de obicei de absenţa ejaculării. În aceste situaţii obsesia pe care o prezintă

tinărul la gândul că s-ar putea să se repete eşecul, transmite subconştientului lui această formă a neputinţei şi aceasta se comportă în consecinţă făcând imposibile următoarele experienţe sexuale. În aceste cazuri de multe ori o participare negativă o are partenera care în loc să se facă că nu a observat fenomenul îi reproşează lipsa de potenţă, producând acestuia o sugestionare şi mai puternică, prin aceasta fenomeul de inhibiţie devine şi mai puternic.

Este posibilă scăderea potenţei sexuale şi apariţia frigidităţii la femeie, prin intermediul magiei? Da, este posibilă. Aceasta se explică în felul următor: prin puterea de concentraţie şi de voinţă a celui ce practică magia, se transmit telepatic subconştientului celui căruia i se adresează gânduri şi imagini de neputinţă sexuală sau de frigiditate la femeie care sunt percepute de subconştientul acestuia. Aşa cum am mai scris de mai multe ori, subconştientul reacţionează la aceste mesaje mentale prin imagini simbol pe care le cunoaşte şi ca atare comandă sistemului nervos vegetativ, instalarea impotenţei sau a frigidităţii. Kemediul pentru toate acestea este puterea de concentrare şi de voinţă pe care trebuie să o aibă cel în cauză, pentru ca prin această autosugestionare în sensul bun al acţiunii să se producă descătuşarea subconştientului de imaginile simbol primite de la magician.

Având în vedere acţiunea determinantă pe care o are spiritul prin subconştient asupra actului sexual, am găsit de cuvinţă să dezvolt mai mult fenomenul impotenţei sexuale la bărbat.

Erecţia, nu se produce cu aceiaşi uşurinţă la toţi bărbaţii, pentru unii excitaţia psihogenetică este suficientă, pentru alţii trebuie stimuli prelungiţi şi mult mai intenşi, această diferenţă se repercurtează şi asupra duratei erecţiei, ea fiind variabilă în mari proporţii. Două elemente intervin în această persistenţă a erecţiei şi anume: excitabilitatea şi durata actului sexual în sine până la ejaculare. Atunci când excitabilitatea este mare şi reacţiile sunt intense, durata actului sexual se scurtează. În actele sexuale repetate primul este de obicei mai scurt decât următoarele, acest fenomen este fiziologic, dar există cazuri de impotenţă sexuală prin hiperes cât abilitate constantă, care scurtează de fiecare dată durata actului sexual, chiar daeăcl se repetă. Aceasta se întâmplă în ejacularea precoce sau rapidă.

Scurtarea erecţiei este la alţii patologică, anormală, atunci

când la incitaţii sau la o excitabilitate normală corespunde o reacţie mai mult sau mai puţin intensă de durată foarte limitată.

Această scurtare se manifestă în urma raporturilor foarte apropiate, întrucât după ejaculare persistă o excitabilitate insuficientă pentru a avea noi erecţii.

În afară de aceste cazuri particulare se întâlnesc adesea indivizi cu dorinţă normală, cu excitabilitate mai mult sau mai puţin conservată la care erecţia se produce incomplet dar este urmată de senzaţia voluptivă normală (orgasm). După un timp aceşti indivizi deşi au execitaţie sexuală normală erecţia diminua progresiv pentru a se opri fără ejaculare. Aceste caractere ale scăderii potenţei, sunt de obicei intermitente, fenomenul scurtării erecţiei nu este permanent la fiecare act sexual, această astenie sexuală se manifestă rareori izolat, ea este de obicei însoţită de o oboseală generală a organismului, iar recuperarea forţei după actul sexual se face la aceşti indivizi foarte greu. La toate acestea un rol important îl are partenera care având un orgasm foarte întârziat din cauza unei frigidităţi mai mult sau mai puţin complete, face să prelungească actual sexual peste timpul normal, ceea ce duce la oboseală şi la încetarea erecţiei, fără a ajunge la ejaculare. Aceste forme scăzute şi scurtate ale erecţiei sunt în general întinite la indivizi cu o hipovagotomie generală idiopatică, cu tonusul scăzut în toate sistemele autonome.

Insuficienţa sexuală prin defect de reeuperare în perioada refractară

Perioada refractară, este perioada imediat următoare actului sexual, când în mod normal organismul refuză pentru o perioadă de timp, repetarea actului sexual. Perioada refractară este variabilă de la individ la individ şi de asemeni variabilă în funcţie de vârsta». La adultul tânăr cu tonusul nervos normal, ea este scurtă, fiind cuprinsă între câteva minute la câteva ore. În această perioadă refractară trebuie să deosebim două feluri de reacţie, unele somatice şi altele psihice- Reacţiile somatice, se caracterizează mai ales printr-o slabă excitabilitate a centrilor electivi nervoşi, acest fenomen se explică prin absenţa momentană a tonusului nervos vegetativ. Aceasta scurtare a tonusului după descărcarea orgasmo-ejaeulatorie nu este de lungă durată la individul cu lonicitate uormală. Reacţiile psihice ale perioadei refractare, sunt caracterizate printr-o atenuare

marcată a reflexelor psihosenzoriale, o stare nouă se substituie celei provocate prin excitaţia sexuală, fie prin dezgust psihic sau mural faţă de parteneră, fie din contră unui elan către această când elementul efectiv de tandreţe şi recunoştinţă este predominant.

Perioada refractară prin defect de tonicitate cu prelungirea fenomenelor somatice, se distinge de aceia datorată unei perioade refractare psihice de durată exagerată. În perioada refractară somatică prelungită, impulsul sexual şi dorinţa pot fi conservate, dar reacţiile de excitare sunt foarte lente. Erecţia este incompletă atâta timp cât echilibrul nervos este nerecuperat. Aceste dificultăţi locale se însoţesc adesea de tulburări generale, hipotonice, cel mai adesea astenicul sexual adoarme după. Fiecare act sexual şi se trezeşte dificil. La aceşti indivizi impulsul sexual este normal, dorinţa sexuală este conservat ă, raporturile’sint normale, descărcările orgasmo-ejacu- latorii sunt perfecte, numai perioada refractară singură este foarte intensă. Şi prelungită. Aceste cazuri se găsesc în special la indivizii neurastenici, al cărui caracter principal este oboseala.

Este dificil uneori de deosebit, perioada refractară somatică prelungită, de perioada refractară psihică prelungită. Este aproape imposibil de a se putea separa până la un punct, fenomenul oboselii, de frica unui nou act sexual, teama oboselii însăşi sau teamă eşecului. Este posibil ca după un raport sexual normal să se producă o violentă depresiune psihică, fără un caracter bine definit-, manifest- tat prin tristeţe profundă, o stare de depresiune psihică, necontrolată şi dezgust faţă de un nou act sexual. Când această perioadă refractai-ă psihică se prelungeşte peste timpul normal, dorinţa sexuală este suprimată iar erecţia psihogenetică nu se produce. Perioada refractari prelungită psihic mai trebuie deosebită de o stare de inhibiţie psihică, consecinţa autosugestiei, inhibiţie care uneori poate fi suprimată sub influenţa alcoolului. Când raporturile sexuale sunt repetate abuziv, perioada refractară se prelungeşte automat. Potenţa sexuală este diferită de la individ la individ şi de aceea noţiunea de exces, diferă de la caz la caz. Indivizi cu aceiaşi stare de sănătate, eu aceiaşi greutate corporală, cu aceiaşi vârsta. Unii pot avea raporturi zilnice iar alţii raporturi săptăminale- Pentru un individ care normal nu

poate avea decât trei raporturi pe săptămână, raportul zilnic va fi un abuz. Consecinţele nu apar imediat ci mai târziu, la fel ca şi în cazurile de onanism. Impotenţa poate să fie absolută sau relativă, cu o hipoexeitabilitate momentană cu o stare de oboseală prelungită. Dacă se forţează repetarea actelor sexuale, fără a se lăsa organismul să se refacă în perioada **refractară** normală, erecţia scade ca durată şi de cele mai multe ori încetează înainte de a ajunge la ejaculare. În astfel de cazuri potenţa sexuală scade progresiv.

Impotenţa prin abstinenţa sexuală

Abstinenţa poate fi întâlnită în situaţii speciale, când în absenţa femeii, nu se produc excitaţii. Sexuale repetate şi abstinenţa în situaţii cu prezenţa femeii.

În primul caz hiperecitabilitatea genitală este prezentă la început pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă cu erecţii psihogenetice frecvente, dar încet, încet, hipersensibilitatea se atenuează, dorinţa diminua pentru a dispare complect. Această situaţie o găsim la indivizii exploratori, navigatori sau privaţi de libertate, fără a veni în contact cu femeia. Aceste forme de impotenţă sexuală, deşi pot dura ani de zile, nil sunt definitive, situaţia revenind la normal în prezenţa femeii.

În cazul celei de-a două categorii, când abstinenţa are loc în prezenţa sexului feminin, excitaţiile repetate în contact cu femeia, erecţiile frecvente, hiperactivitatea testiculară, destinde Aezic-ulele seminare, duce la o hipersecreţie a prostatei şi a glandelor uretrei anterioare. În aceste cazuri apar poluţii nocturne de descărcare a veziculelor seminale, care diminuă astfel tensiunea genitală, se produce o congestie a uretrei posterioare şi o verumniontanită. După tulburările funcţionale apar modificări organice, în aceste situaţii erecţia diminuă treptat, dorinţa sexuală este păstrată, iar erecţia se produce insuficient, astfel că impotenţa sexuală se instalează fără semne premonitorii, de cele mai multe ori brusc.

Impotenţa prin aclul sexual întrerupt

Actual sexual se întrerupe înainte de a avea loc ejacularea prin concentraţia voinţei, care întrerupe ciclul reflex al orgasmului, sau ejacularea se efectuează în afara vaginului. Această ejaculare în afara vaginului, strică echilibrul sistemului nervos central, ejacularea efectuându-se, **1111** sub excitaţia locală a glandului penisului, ci prin concentraţia voinţei care

caută să suplinească excitaţia locală.

Impotenţa în onanisni în aceea ce priveşte masturbarea sau onanismul care de altfel este foare frecventă la tineri, după Mayrowky 88%, după Mavkuse 93%, după Dueck 90%. Aceasta duce la impotenţa sexuală când este practicată în exces.

La majoritatea tinerilor această practică este pasageră, dar se poate rorbi de un onaaism cronic, când acesta se prelungeşte şi la adultul tâaăr şi chiar mai târziu, sunt citate cazuri de mariaj când bărbatul privimdu-şi pe ascuns partenera, se masturbează în loc să aibă raport sexual normal. În onanism se produc două serii de fenomene, unele organice şi altele psihice. Faza de excitaţie dinaintea actului sexual lipseşte pentru că femeia lipseşte, faza de erecţie psihosenzorială este frecvent inexistentă, există numai reprezentarea mintală adică imaginaţia din gândul lui. Impulsul sexual lipseşte, el se transformă repede în plăcerea psihică, care este analoagă actului sexual, dar în acelaşi timp mai greu de realizat, ia producându-se în special prin consum nervos, printr-o erecţie psihică. Fenomenele psihice ale perioadei refractare sunt foarte marcate. Erecţia se produce repede prin manevrarea directă de calotare şi decalotare a glandului penisului. Această practică în onanismul cronic, duce la repetarea actului de masturbaţie, fără a lăsa organismului perioada de refacere. De multe ori actul masturbaţiei se reia fără a ajunge la ejaculare, ceea ce duce la o insatisfacţie şi o iritâbilitate care conduc la noi **repetări. Se** poate spune că onanismul ocazional este compensator în afară femeii şi nu este foarte nociv uneori fiind chiar necesar. Onanismul cronic sau onanismul esenţial se produce la indivizi care deşi au condiţii pentru efectuarea actului sexual, preferă să practice masturbarea. L’a aceştia erecţia psihogenetică în prezenţa unei femei se produce dificil. La aceşti indivizi apar frecvent tulburări psihice: timiditate, evitarea societăţii, iiascibilitate şi în general o inhibiţie puternică în prezenţa unei femei, prin frică unui insucces.

Onanismul cronic duce la leziuni inflamatorii ale uretrei, la uretrite şi veru-montanite, care întreţin la rândul lor tulburările genitale.

Impotenţe prin dezechilibrul humoral.

Diabetul dă impotenţă sexuală, fie prin leziuni medulare, fie prin acţiunea glucozei din sânge asupra sistemului nervos

simpatic. Este afectată în special erecţia, iar după aceea şi ejacularea şi apoi impulsul sexual.

În bolile infeţioase cronice cum este tuberculoza, deasemeni se produce scăderea potenţei sexuale. Acelaşi efect de scădere a potenţei sexuale, se întâlneşte în intoxicaţiile cronice cu cocaină „morfină, alcoolismul cronic şi tabagism. (consumul exagerat de- tutun). Alcoolul în cantitate moderată în special vinul, creşte impulsul sexual, dar dacă este consumat în exces, duce la slăbirea reflexelor excitatorii, prin iahibiţia centrilor medulari.

Intoxicaţia medicamentoasă cu bismut, cu iod, potasiu, duc la ejaculări precoce. Salicilatul de sodiu, bromul, camforul, sunt anafrodiace, scad apetitul sexual.

Aceiaşi acţiune *or* are şi arsenicul. Scăderea potenţei sexuale este deasememi frecventă la indivizii care convieţuiesc un timp îndelungat lângă aceiaşi femeie, această impotenţă este însă relativă căci nil se manifestă decât în prezenţa partenerei cu care convieţuieşte şi nu în prezenţa altei partenere. Aceasta are drept cauză, în general indiferenţa partenerei faţă de actul sexual, sau cu atât mai mult manifestările de frigiditate ale acestuia. Este cunoscut faptul că organsmul femeii, însoţit de manifestările care îl atestă, este cel ce întreţine virilitatea bărbatului.

Impotenţa sexuală prin inhibiţie

Manifestările de origine spirituală joacă un rol important în declanşarea dorinţei sexuale, sub formă de imagini şi asociaţii de idei. Această intervenţie psihospirituală prin intermediul subconştientului, locul de acţiune al spiritului, poate să intervină în unele cazuri în mod voluntar în prelungirea un timp. A fazelor ce se succed în actul sexual. În unele circumstanţe însă aceste manifestări ale subconştientului nostru, pot deveni inhibitorii, determinând întreruperea reflexelor normale ce intervin în desfăşurarea actului sexual. Desigur există şi inhibiţii normale printr-o emoţie, dar şocul emoţional nu este suficient pentru apariţia impotenţei. Şocul emoţional accidental, poate determina o inhibiţie permanentă atunci când alimentăm subconştientul cu ideia obsesivă a neputinţei, căci în acest caz, subconştientul având simboluri c odificate de răspuns la fiecare ideie sau imagine mintală se creiază un cerc vicios, teama de eşec întărind ideia din subconştient, iar acesta face şi mai

imposibil actul sexual.

Tratamentul impoteaţei sexuale în ceea ce priveşte tratamentul medicamentos al scăderii potenţei sexuale aceste medicamente se împart în următoarele categorii:

— Tonice nervoase din care cele mai importante sunt: stricnina şi derivatele sale (tinctura de nucă voinică, fosforul, sub forma de acid fosforic, fosfurei de zinc, fosfatului de sodiu, glicerofosfaţi, arsenicul şi cacodilatii.

— Calmante de tipul bromurilor, tinctura de valeriană, tinctura de crategus niger.

— Medicamente ale sistemului nervos vegetativ: belladona, atropina, scopolamina şi ezerina.

— Medicamente de acţiune vaso motrice genitală directă cum este yoliimbina.

Printre metodele chirurgicale de tratament ale scăderii potenţei sexuale este li ga tura canalelor deferente (spermatice) sau operaţia Steinach.

Tratamentul uretriţelor cronice se face prin dilaţii uretrare şi insti- laţii locale, printre metodele fizioterapice se recomandă frecţii lombare cu apă rece 4—r> minute seara înainte de culcare, sau băi de şezut de trei ori pe săptămâna fie cu apă rece, fie foarte caldă (42—15 grade) înainte de culcare, în cazurile de ejaculare precoce.

Diatermia este indicată în inflamaţiile PIÂOSTATEI, veziculelor seminale şi ale uretrei posterioare.

Cea mai eficientă metodă de tratament a scăderii potenţei sexuale la bărbat este centroterapia Bonnier, o cauterizare foarte uşoară a capului cornetului interior nazal, care de altfel are aceiaşi acţiune nu numai la bărbat ci şi în cazurile de firgiditate la femeie, cazurile de eşec fiind foarte rare, uneori revenirea la normal, apare după o singură şedinţă suprimând inhibiţia psihică şi deterinândo stare de euforie a bolnavilor.

Un fapt insă esenţial, trebuie reţinut, nici-un fel de rezultat nu se poate obţine dacă celula nervoasă de la nivelul hipotalamusului, care are înscrisă în memoria ei, răspunsul, prin elaborarea de hormoni ce stimulează organele genitale, dacă în sânge mi se găseşte o concentraţie de testosteron de 5 ming%, pentru acest motiv la bolnavii în vii’stă, care nu mai au o secreţie normală de testosteron, trebuie administrat acesta mai ales sub forma de proviron.

TELEPATIA

MESAJ MENTAL

GÂNDIKEA, FIIND Uâs ELEMENT material, se poate transmite la distanţă. Există un cod universal spiritual de comunicare prin gând, comun atât oamenilor cât şi plantelor şi animalelor, cu alte cuvinte gândul se poate percepe la distanţă atât de oameni cât şi de animale şi plante, acestea interceptându-le şi deco- difieindu-le. Iată câteva exemple:

— Se ştie că dacă unei plante i se rupe o crenguţă că descarcă un curent electric care se poate înregistra pe o hârtie cu ajutorul unui seismograf: aceasta ca expresie a suferinţei sale. Dar s-a făcut următoarea experienţă: pe lângă o astfel de plantă cuplată la acest seismograf au trecut în şir unul cile unul un număr de cinci persoane; dintre aceste persoane una trebuia să rupă crenguţa, dar această persoană nu ştia că ea va rupe crenguţa; ordinul de a rupe crenguţa era dat de a şasea persoană care se afla departe de plantă. Acest ordin era ştiut de cel ce trebuia să-l dea. În momentul când cel ce trebuia să rupă crenguţa, fără să i se dea niciun fel de ordin verbal, a ajuns în dreptul plantei, planta a reacţionai brusc, descărcând biocurenţi electrici, aceasta însemnând că planta a interceptat gândul celui ce trebuia să ordone, l-a înţeles şi l-a decodificat. Bakster – directorul şcolii pentru detectarea de minciuni din Sew York. A adunat serioase probe care demonstrează existenţa unei percepţii primare care poate fi observată la toate fiinţele vii. Astfel, când minusculii creveţi sunt ucişi, se semnalează o reacţie imediată printre alte vieţuitoare, plantele de exemplu care se află în apropiere. INici-o ecra- nare nu poate să împiedice această comunicare, fie ea cliiar o grilă de plumb. Ruşii au făcut experienţe telepatice pe câini, realizând telepatia animală. Marş era un câine ciobănesc cu care a făcut experienţe telepatice Yladimir Durov. El observase că acest câine reuşea să-i intercepteze gândul său şi să-l înţeleagă. Experienţele s-au făcut în prezenţa academicienilor Yladiuiir Bekteriev şi Alexandru Leo- novici. Astfel Bekteriev îi dădu lui Durov o notă scrisă care cuprindea instrucţiunile ce urmau să fie transmise animalului prin mesaj telepatic. Durov a luat capul câinelui în înâiuile sale şi l-a privit fix în ochi timp în care-i i-a transmis mesajul mental. Clinele şi-a retras capul şi a fugit în camera vecină, aflată în spatele laboratorului şi în care nu mai intrase

niciodată. În cameră se aflau trei mese acoperite cu cărţi şi caiete, el s-a îndreptat spre prima masă unde a stat câteva clipe cu labele pe ea, apoi a plecat la a doua masă făcând acelaşi lucru, ca şi când ar fi căutat ceva, iu sfârşit s-a dus la a treia masă de unde a luai obiectul căutat: Acesta era o carte de telefoane pe care Bekteriev i-o adusese lui Durov. Marş primise mesajul telepatic. Toate animalele cunosc adesea gândul dresorului prin intermediul telepatiei. Durov a arătat puterea hipnotică a ochiului, puterea privirii, ochii -ar emite deci radiaţii, dar ce organ le-ar capta? După ruşi acest organ ar fi glanda pineală, această glandă situată la baza creierului ar fi al treilea ochi, ochiul pineal.

În anul 1962, Kapinski, în lucrarea sa „Comunicaţiile radio şi biologice”, împreună cu Durovj ajung la concluzia că celulele în formă de bastonaş ale retinei, ar avea rolul de minuscule antene radio, care trimit semnale telepatice.

În primii ani ai secolului XX. În Germania era un cal care putea intercepta gândul stăpânului său. El răspundea la întrebările de matematică, geografie sau chiar politice, prin bătăi de copită sau dând din cap în sus în şi jos pentru afirmativ, şi scututându-l într-o parte sau alta pentru negativ. Exemplu: cineva inireba pe Hâns cât face de două ori radical din 9, —1, după o pauză de câteva clipe ridica copita dreaptă şi batea de • "> ori. S-a trimis o comisie de la Academia de ştiinţe condusă de Oskar-Pfungst, să examineze cazul, care era un mirac ol. Kezultatul: dacă stăpânul calului Wilhelm Os- ten nu e>te de faţă sau dacă acesta nu ştia răspunsul la întrebări, nu-l ştia nici calul; fe>sten cunoştea răspunsul atunci şi calul răspundea corect. Concluzia: gândul stăpânului atunci când acesta cunoştea răspunsul era interceptat de cal şi decodificat, dând astfel răspunsuri corecte. Un alt exemplu: dacă în preajma unui om ce suferă un traumatism, se ală o plantă ea reacţionează prin descărcare de biocurenţi, semn că ea suferă alături de om. „

Experienţe de telepatie s-au făcut numeroase. Savanţi din lumea întreagă au observat că modificările undelor cerebrale la un geamăn provoacă modificări ale undelor cerebrale şi la celălalt geamăn. Dacă o mamă suferă, copilaşul suferă şi începe să plângă. Sovieticii au făcut experienţe pe un submarin. Ei s-au servit de o ie- puroaică şi propriii ei pui. Din eite se cunoaşte nu există niciun mij loc tehnic de a comunica cu un submarin de la

suprafaţă. – Undele electromagnetice nu se transmit prin apă. S-au plasat la bordul submarinului puii de iepure, iar iepuroaicei, care a rămas într-un laborator pe pământ, i s-au implantat electrozi în creier.

Când submarinul s-a scufundat în mare, iepuraşii au fost sar criticaţi unul câte unul. Iepuroaica neştiind ce se întâmplă pe submarin, în momentele exacte ale morţii fi căruia dintre fiii ei, creierul iepuroaicei reacţiona. Dar ce formă de energie degajă gândul dacă el poate străbate medii pe care undele radio nu le pot străbate?

Experienţele telepatice făcute între Kamenski şi îsikolaev, primul transmiţător şi celălalt primitor, sunt mult mai convigă-toare- Kamenski transmite de la Moscova iar Nikolaev interceptează mesajul la Leningrad. S-au putut transmite imagini de obiecte dar şi stări afective. S-au constatat şi modificări biologice, în timpul şedinţelor telepatice cum ar fi creşterea globulelor albe cu lo00 u, când s-a sugerat o emoţie plăcută, şi o scădere cu 1600 de globule albe dacă i s-a transmis o emoţie depresivă. Oamenii de ştiinţă americani au observat transmiterea telepatică a simptomelor şi bolilor psihice. Ei au observat de asemenea chiar posibilitatea de transmitere a unor reacţii telesomatice. Doctor Schwaltz descrie astfel un cax în care un ora, trezindu-se într-o dimineaţă cu dureri violente la un dinte, telefonează medicului stomatolog pentru a-i da o consultaţie urgentă. Tot în acea dimineaţă, mama acestui om i-a telefnat pentru a comunica că şi-a extras un dinte- Durerea fiului. Ei a dispărut spontan aşa că stomatologul n-a mai găsit nimic care să-i explice durerea omului respectiv. Easputin, călugărul avid de putere, socotit satanic, se supusese antrenamentelor legate de practicile şamanilor din Siberia, lâasputin era. Singurul care putea să trateze pe cel mai însemnat bolnav din lâusia imperială, ţareviciid. Care suferea de hemofilie. El putea să calmeze durerile copilului şi să oprească hemoragia chiar -de la distanţă. Doamnele din cea mai înaltă societate după ce petrecuseră un minut în preajma călugărului, cădeau literalmente în patul acestuia.

Se pare că avea o putere spirituală foarte mare, căci un mare număr din aceste femei mărturiseau:,.ini s-a rele viat totul, am dor-* mit cu Dumnezeu”.

Este foarte interesant cazul telepatului Wolf Messing, un

evreu polonez, care făcea spectacole cu experienţe telepatice. După ce acesta dăduse un spectacol în orăşelul (Joniel din ltusia, la sfârşitul spectacolului doi miliţieni l-au arestat şi l-au dus lui Stalin. Acesta ca.re auzise de puterea lui telepatică dorea să se intereseze de polonezii pe care îi punea în funcţii şi deasemeni să. Testeze însuşirile psihice ale telepatului. Mesing era o persoană celebră în parapsihologic fiind pus la probe de mari celebrităţi ale vremii ca: Einstein,. Freud şi Gândi. După. Invazia Poloniei de către germani aceştia puseseră un premiu de 200.000 mărci pe capul lui. St alin ceru lui Messing «ă meargă la o bancă din Moscova, şi folosiridu-se de puterea lui telepatică, să ridice prin fraudă de la ghişeul băncii la care le era complet necunoscut suni® de 100.000 de ruble, lată ce povesteşte Mesing: „S-a prezentat la ghişeu cu o foaie de hârtie în alb ruptă din carnetul său, deschise servieta şi o puse pe tejghea oulonind mental casierei să-i dea enorma sumă de bani. Bătrânul casier privi hârtia, deschise casa de bani şi numără 100.000 ruble lui Messing care îi băgă în servietă şi plecă. El se întoarce cu cei doi funcţionari desemnaţi de Stalin ce trebuiau să supravegheze experienţa şi i-a dat banii lui Stalin. Văzând puterea extraordinar de mare a lui Messing, Stalin îi ceru un lucru ce părea imposibil de realizat. Bl a fost pus într-un automobil şi dus în Kremlin dând ordin pazei să nu lase pe nimeni să plece. „Am efectuat această probă fără dificultate”, spuse Messing. Atunci Stalin l-a mai supus la o probă:

i- a spus să pătnindă în biroul lui de la reşedinţa de vară de la KUNTSOYO aceasta era echivalentul cu pătrunderea în banta de la Fort-Knox şi să fure aurul Statelor Unite. Deşi locuinţa lui Stalin era păzită cu străşnicie de cea mai formidabilă gardă personală pe care a putut să o aibă un dictator, Messing îşi făcu apariţia în faţa biroului lui Stalin. Acesta a întrebat: „Cum ai putut să pătrunzi aici?” Messing explică: „le-am sugerat telepatic celor care vă păzesc că sunt Beria, pe lângă fiecare gardian spuneam în gând: sunt Beri a, sunt Beria”. Beria era şeful poliţiei secrete sovietice, un om obişnuit al* vilei lui Stalin.

Şi iată o experienţă care confirmă prezenţa spiritului şi fenomenul de desprindere al acestuia: Kamenski îi transmite de la Moscova lui Nikolaev la Leningrad un mesaj telepatic, prin care îi descrie că în faţa lui are un bloc. Îâikolaev interceptează gândul transmis. Telepatic prin care i se descria imaginea unui

bloc dar în plus consemnează ceea ce există şi în spatele blocului, ceea ce nu putea vedea Kamenski. Aceasta înseamnă că, corpul astral al lui îâikolaev s-a desprins de corpul fizic şi vital şi s-a deplasat la faţa locului. Văzând cu vederea spirituală ceea ce era de fapt în spatele blocului.

Messing spune că gândurile oamenilor îi apăr sub formă de imagini, fapt ce l-am relatat atunci când am vorbit de corpul solar.

„Când am ochii acoperiţi, povesteşte Messing, activităţile telepatice sunt mult mai uşurate”. Iată de ce cei ce se iniţiază în tainele cerului preferă să stea în locuri cât mai izolate, singuratice.

Tot în aceeaşi idje am să descriu un alt caz. Un ziarist i-a sugerat. Mental lui Meesing, să descopere locul undî e pus un exemplar al revistei Ogoniok şi să o deschidă la pagina unde era fotografiat un portret al lui Lenin, să-i spună dică imaginea ce-l reprezenta pe Lenin era o reproducere după o pictură sau era fotografia unui actor care interpreta rolul lui Lenin. Cu ochii legaţi Messing îi aduse revista solicitată, o deschise la pagina indicată, unde era un portret original, aşa cum preciza Messing.

În anul 1940, Mesing prezise într-un discurs la Moscova că deşi Stalin şi Hitler făcuseră un tratat de neagresiune, într-o zi tancurile sovietice vor circula pe străzile Berlinului. De asemenea a mai prevăzut că războiul se va sfârşi în mai 1945. Ambele evenimente au fost confirmate de istorie.

Electroencefalograma arată că omul are următoarele forme de unde cerebrale:

— Unde Alfa cu 8—12 cicluri pe secundă, pe care omul le are în stare de reverie sau de relaxare (cu ochii închişi);

— Unde Beta cu 13—22 cicluri pe secundă, pe care le întâlnim în activitatea mintală intensă.

— Unde Delta cu 1—3 cicluri pe secundă, pe care le avem în tiţnpuL somnului adine.

În telepatie au rol undele alfa.

Percepţia undalor telepatice se face mai întâi în subconştient şi după aceea subconştientul informează scoarţa cerebrală. Aceasta ne arată că interceptarea gândurilor, deci a spiritului, se face la nivelul structurilor nervoase subconştiente, unde ele sunt înţelese, decodificate, şi după aceea trimise conştientului. Creierul lui îsikolaev producea unde înainte ca mesajul să

devină conştient.

MAGIA

LEGAT DE TELETPATIE trebuie să explicăm fenomenul mafiei.

Aceasta era foarte dezvoltată, în antichitate, găsind-o atât la asirobabilonieni cât şi la fenicieni şi egipteni. Ce este de fapt magia? Este tot o transmisie a unui mesaj telepatic, fie în scop benefic (mai (rar) – aşa zisă magie albă. Fie în scop rău – magia neagră sau malefică. Am văzut în capitolul precedent cum gândurile, l'ie bune, fie rele, se pot transmite la distanţă unde în mod inconştient sunt interceptate la nivelul structurilor subcorticale (substanţă reticulară). Aceasta le decodifică şi transmite mesaj pentru executarea lor chiar dacă sunt în defavoarea corpului fizic. Aceasta pentru că subconştientul răspunde la mesajul telepatic reacţionând după scheme pe care le cunoaştem din experienţe de ani de zile. Iată un exemplu: i se sugerează unui om aflat, în transă hipnotică, că pe braţul lui se pune un fi£r roşu: deşi în loc de fier roşu se pune un creion oarecare, la locul atingerii cu creionul se produce-o arsură, aceasta peni ni că subconştientul are o imagine a ceea ce i s-a făcut altă dată, în altă viaţă atunci când într-adevăr pe corpul lui fizic s-a pus un fier roşu. Altfel spus nu cuvântul • este acela care influenţează subconştientul, ci motivaţia afectivă a gindului. Un om hipnotizat, răspunde în acelaşi fel indiferent dacă i se pune prin mesaj mental sau mesaj verbal, pentru că subconştientul nu limbă o înţelege ci gândul, imaginile mentale care se transmit. Subconştientul are o matrice de funcţionare pentru fiecare informaţie mentală, reacţionând ca în cazul de faţă, el practic înşelându-se se numeşte subconştient. Lată un exemplu în acest sens: un lucrător de la calea ferată este închis din întâmplare într-un vagon frigorific, el îşi scrie pe pereţii vagonului senzaţiile produse de frig, de degerături, de semiconştienţă, după care este găsit mort. Spre surprinderea generală, la deschiderea vagonului complexul frigorific nu funcţiona, era defect, iar temperatura din interiorul vagonului era de 13—14 grade. Iată cum autosugestia la gândul că vagonul este cu temperatură foarte joasă a fost înţeles ca atare de subconştient care a produs în corpu^ său fizic jngheţarea corpului, aceasta pentru c-ă în alte trăiri anterioare spiritul omului respectiv, subconştientul lui, trăise un astfel de eveniment.

Vedeţi cit- de mare importanţă are asupra organismului sugestia şi autosugestia, spunându-i unui om mereu că este bolnav, chiar dacă este perfect sănătos, pl înir-adevăr se va îmbolnăvi. Acelaşi efect îl are şi autosugestia. În toată practică mea de chirurg, de mai bine de 30 de ani, niciodată nu am operat un bolnav*care mi-a spus înainte de operaţie să nu-l operez că el moare, cunoscându-se nenumărate cazuri când într-adevăr bolnavii „s-au ţinut de cuvânt”. Aceasta se întâmplă tot prin fenomenul de autosugestie.

Legat de Uceasta. Este practică avansată din Yoga, când prin autosugestie se poate modifica temperatura corpului, se poate modifica presiunea sanguină, se provoacă o temperatură mai mare pe o parte a corpului decât pe cealaltă, sau pur şi simplu pot intra într-o stare de moarte aparentă când tensiunea arterială scade la zero, pulsul dispare, respiraţia încetează; mai mult chiar, pot fi îngropaţi şi la data fixată sunt dezgropaţi şi revin la viaţă.

MAGIA XEAGKA

Prin magia neagră se sugerează de. La distanţă o boală subită a organismului căruia i se adresează. Mesajul telepatic este interceptat de cel căruia i se transmite şi acesta, moare subit. Acesta este’ efectul vrăjitoriei practicată de mediumi cu mari puteri telepatice.

Magia constrânge forţele spirituale să facă ceea ce doresc oamenii, pe când religia face apel la bunăvoinţa lor, se. Roagă de ele, le oferă ofrande, le adoră, le elogiază.

Religia este un act de renunţare*, de abdicare, resemnare şi supunere, pa se bazează pe principiul „crede şi nu cerceta”. Aceasta este deosebirea intrtf magia albă şi religie.

Magia neagră se asociază cii forţele răului,. Adică cele satanice, împotriva forţelor binelui. În lumea antică vrăjitorul sau fermecătorul era un om de vază ce făcea parte din curtea regelui.

Unelş religii condamnă magia şi luptă împotriva ei. De pildă în Palestina, evreii interziceau cu desăvârşire magia; dacă erau descoperiţi, vrăjitorii erau omorâţi eu pietre. Cât priveşte actul magiei, trebuie să facem o distincţie între substratul pe care îl exercită acţiunea magică şi tehnică sau ritualul magic propriu zis. Astfel, substratul care poate fi supus sub influenţa magiei

poate fi:

— Fiinţa sau obiectu^ de fermecat – de vrăjit, sau o parte a sa, sau un obiect, sau o porţiune din părul sau unhgiile omului.

— Substratul poate fi substituit, adică similar cu fiinţa omului, exemplu, lungimea umbrei omului sau o păpuşă de ceară.

— Poate fi un substituit simbolic cum ar fi cămaşa sau alt obiect de lenjerie al omului respectiv.

Ritualul actului magic se poate face prin acţiuni reale, adică se împlântă în jfăpuşa de vrăjit un cuţit real. Este acţiunea numită identică, sau poate fi o acţiune similară acţiunii reale, în care caz se împlântă un cui, o aşchie, un ac, în păpuşa de ceară, sau pur şi simplu poate să fie o acţiune simbolică, cum de exemplu, se sparge un vas care ar reprezenta capul omului ce trebuie vrăjit. Ştim că fenicienii făceau farmece, căci Izabella care era feniciană, fiica regelui Sidonului, Etbaal, făcea vrăjitorie, cum îi spune IEHU regelui lui Izrael – Ioram.

De asemenea din istorie mai ştim că Cleopatra îi făcea farmece lui Marc Antoniu, aşa se explică faptul că acesta a renunţat la un imperiu fugind din lupta de la Ac. Tium Împotriva generalului Agripa, general al lui Octav Augustus, abandonându-şi armata în plină luptă şi fugind după Cleopatra, care părăsise locul luptei în timpul desfăşurării ei.

. Cum poate acţiona magia? Mesajul telepatic, adică gândirea vrăjitorului, este interceptată în mod inconştient de omul căruia i se adresează la nivelul subcontientului acestuia, adică spiritului l\îi. Subconştientul înţelege gândirea, înţelege acţiunea gândului respectiv şi determină în organism ordinul pentru executarea ei. Am văzut că în stare de hipnoză, prin sugestie, comunicând direct cu subconştientul care scapă de sub cenzura conştientului, se pot obţine efecte bune sau rele asupra corpului nostru. Am văzut că se pot produce efecte care nu sunt în concordanţă cu excitaţia externă specifică efectului produs – se sugerează că se atinge corpul cu fier incandescent şi la locul de contact apare o arsură profundă deşi în realitate corpul a fost atins cu un obiect de temperatură obişnuită a camerei.

În stare de hipnoză se pot produce diferite simptome ale unor ’afecţiuni ale unor boli. Personal am văzut o criză de astm bronşie cu cele mai caracteristice aspecte, produsă prin sugestie hipnotică şi de asemenea am văzut o criză de epilepsie cu simptomatologia cunoscută prin sugerarea trecerii unui cui

prin regiunea temporală, deşi în realitate această regiune se atinsese numai cu vârful unui deget.

Dacă prin hipnoză se produc aceste fenomene folosind limbajul care se transmite subconştientului sub formă de diferite imagini, în telepatie acelaşi fenomen este produs prin mesaj mental.

Astfel încât aceste reacţii se produc indiferent de naţionalitatea sau de limba pe care o are cel ce este emiţător telepatie. Aceasta înseamnă, că, gândul, formă a spiritului nostru, este interceptat şi decodificat **111** subconştient. LJe de altă parte, dacă subconştientul reacţionează, exact la mesajul mental, aşa cum el îl ştie, înseamnă, că, el are un model de reacţie cunoscut, o motivaţie afectivă, la fiecare informaţie mentală, o matrice de răspuns la orice informaţie menlală. Dar. De unde poate subconştientul avea acest model de răspuns la mesajul trimis, intincit, poate în decursul unei perioade determiuate de timp. Deci în decursul unei vieţi este posibil ca un **0111** să nu se fi ars niciodată, atunci de unde ştie subconştientul că, un corp incandescent îi poate produce arsura? Acest fapt demonstrează cil se poate de convingător că răspunsul la acest stimul îl are din alte trăiri Unterioare acestei vieţi, pe care le-a inmagaziuat st la care ştie cum să răspundă. Acest fenomen stă la baza magiei, aşa se explică cum se poate îmbolnăvi un om, sau influenţa în activitatea lui prin telepatie. Se produc astfel, atât boli organice cât şi boli psihice. Se poate spune că în subconştient este programat destinul nostru. Prin sugestie şi autosugestie, comunicăm subconştientului anumite idei, anumite gânduri şi organismul nostru reacţionează **111** consecinţă. Activitatea subconştientului prin sugestii mentale bune – aceasta este cheia succesului în activitatea noastră.

Este cunoscut faptul că subconştientul este cel mai bine influenţat în starea de conştienţă crepusculară, în starea Alfa a undelor cerebrale, precum şi îh stare de somn, când corpul astral părăseşte corpul fizic şi eteric păstrând mimai o legătură printr-un cordon ombilical.

Anumite rezultate le obţinem programând subconştientul să lucreze înainte de a adormi, să-i dăm o misiune de realizat şi el o va realiza devenind apoi conştientizate în timpul stării de veghe. Acest fenomen era cunoscut din antichitate. Se ştie că în timp ce Alexandru Maoedun era bolnav şi se găsea în Kabilon,

boală care de altfel i-a produs moartea, medicii lui nereuşind să-i găsească leacul au recurs la trimiterea a doi generali din armata sa, cărora seara li s-a dat din plin să mănânce, în templul zeului Marduc ca în timpul somnuhii să videze tratamentul ce ar fi trebuit să i-l facă lui Alexandru Macedon.

Pe timpul nopţii, subconştientul îşi continuă activitatea, astfel se cunoaşte că în timpul somnului i s-a relevat configuraţia atomului lui îsIELS-BOHR, structura benzenului lui Kekaule, sistemul periodic al elementelor lui Mendeleev, o altă variantă a Henriadei lui Voltaire şi multe alte exemple. Sediul subconştientului se află în structurile nervoase ale trunchiului cerebral, poate la nivelul substanţei reticulare, poate în hipotalamuB. Gel ce se "opune subconştientului de a deveni conştient este corpul eteric care se interpune între corpul astral şi corpul fizic, numai după ce corpul astral este desprins, este scos în afara corpului eteric, putem comunica ea sub-conştientul. În subconştient sunt înmagazinate toate cunoştinţele noastre atât din viaţa actuală, cât. Şi din. Alte vieţi anterioare.

Pe seama subconştientului s-au pus elementele cristalizate ale conştiinţei stinse, automatismele psihice fixate prin repetiţie, montajele intelectuale reflectate, aspecte de deprindere şi de memorie potenţiale, complexe senzoriale neconştiente, ’precum şi deprinderile de orice fel, atât bune cât şi rele. Putem spune că subconştientul este un ansamblu de servomecanisme, ale conştientului, o rezervă de informaţii şi operaţii declanşate prin rezonanţă din care se constituie stările de conştiinţă, fiind un subsistem mediator care face parte din Eu. Subconştientul deţine în profunzimile sale latente soluţiile perfecte la toate problemele care te îrămintă, el- ţi le rezolvă în funcţie de încrederea pe care o ai în el. Spune-i ferm să te scoale la (> dimineaţa şi el te va scula. Orice gând al tău va produce efecte în subconştient, omul nu va scăpa de acţiunile gândurilor sale, căci subconştientul a mai trăit influenţele acestor gânduri şi va reacţiona produciml efectul acestora. Aici ar fi explicaţia efectului rău pe care îl produce blestemul. Legea fundamentală a vieţii este încrederea. În tine, să nu crezi vreodxtă că cineva sau ceva îţi poate face rău căci tot ceea ce gândeşti intens şi efezi ferm că şi se va întâmpla se va realiza numai datorită convingerii tale, cu alte cuvinte „de ceea ce ţi-o frică nu scapi”.

Elimină orice frică fiindcă o fiinţă temătoare este o fiinţă slabă, iar o fiinţă slabă este un pericol nu numai pentru sine ci şi pentru întreaga ambianţă în care trăieşte. Credinţa atotputernică, în forţele proprii- este ajeea încredere profundă, înten# resimţită în supremul adevăr absolut, prezent în tine ca seânteie divină. Subconştientul este un servitor credincios care este subordonat şi nu discută cu tine în contradictoriu. El acceptă în mod necondiţionat tot ceea ce mentalul tău conştient gândeşte. Mentalul tău conştient este cu alte cuvinte paznicul căii de acces spre subconştient. Rolul său trebuie să fie acela de a nu fee să ajungă la subconştient idei false, convingeri perverse sau gânduri negative. Tot. Ceea ce mentalul tău conştient acţionează cu adevărat şi crede fertn, subconştientul va accepta imediat şi va căuta să realizeze dând ▼iată şi expresie, ideii sau gândului imprimate în el. Gândul său ideea este sămânţa pe care subconştientul o va hrăni sji va face să apară mai devreme său mai ■ târziu fructul. Subconştientul controlează toate funcţiile vitale ale corpului, el cunoaşte deja răspunsurile şi soluţiile la toate problemele existente, dar nu te va ajuta eficient decât dacă va fi solicitat în acest sens. Nu căuta să înţelegi pentru a crede, ci crede pentru a înţelege, dacă nu vei crede nu vei reuşi să înţelegi. Din potenţialul cerebral gigantic cu care a fost Înzestrat, omul nu foloseşte decât 40%, restul rămâne neutilizat în stare latentă. Prin gândire fermă, dinamică, poţi face să crească extraordinar acest procent, devii foarte puternic când ai o idee fixă dar justă. Vindecările sau îmbolnăvirile transmise telepatic, prin sugestie sau auto- sugetie, sunt datorate dinamizării adecvate a subconştientului.

Modalitatea cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai eficientă de a genera un gând sau o idee este să o imaginezi, să o v izualizezi mental, cât mai des cu putinţă ca şi cum ar fi în faţa ta, cu toate că tu o vezi numai cu ochii minţii. O imagine precisă valorează cât 100 de cuvinte.

Atunci când voinţa este suficient de puternică, imaginaţia va fi mereu controlată şi nu va putea rezulta conflictul dintre ele.

Cel mai propice moment’natural pentru a dinamiza şi impregna subconştientul prin intermediul unei idei sau a unei imagini, este trecerea de la veghe la somn, aşa numita stare negativă, când legătura cu subconştientul se face spontan şi în

mod optim. Subconştientul este sferă de apel a memoriei, în el sunt înregistrate toate experienţele avute atât în viaţa prezentă cât şi în alte existenţfe anterioare.

Dacă cel care îţi imaginezi în mod eronat că are defecte sau vicii, este o fiinţă slabă, el va fi influenţat telepatic de ceea ce tu gândeşti cu putere şi va avea tendinţa de a se lăsa modelat în sferai subconştientului său de ideile tale, transformându-se în conformitate cu gândul tău. Bste efectul telepatio al magiei. Doreşte altcuiva numai ce îţi doreşti ţie şi vei constata o considerabilă schimbare în bine atât În propria ta existenţă cât şi În starea generală a acelui» pe care astfel l-ai ajutat. Subconştientul tău, ca parte a spiritului etfte mereu acelaşi şi nu lmbătrâneşte niciodată, el este în afara timpului şi de aceea este considerat etern.

Cu cât noi vom reuşi mai bine să ne concentrăm gândurile doar pe *n singur lucru Înainte de culcare, cu atât mai sigură va fi reuşita n» a#tră. Iată o. Împrejurare în care În timpul somnului s-a realizat rewlvara» unoi oaa interesant; un «ader a dat o sumă importantă de bani unei persoane, uitiud să o opereze în registrul lui. La un control care i s-a făcut după l) luni, s-a găsit această lipsă, care i-a> i’ost imputată. Preocupat de acest gând, că nu-şi amintea persoana căreia îi dăduse banii, într-o seară înainte de a adormi, s-a gândit intens la aceasta. În timpul somnului a visat persoana căreia îi dăduse banii şi a doua zi, amintindii-şi visul, s-a dus la persoană şi u luat banii.

Un medic pe nume Magncnus scria în cartea „Detabaco” că înainte de a adormi intotdcauna se gândea la bolnavii lui, ca în vis să cunoascč modul de rezolvare şi de tratament al lor.

Prin autosugestie, persoanelor **111** extaz religios, gândindu-se foarte intens la suferinţele crucificării lui Isus, le apăreau răni sânge- rinde pe mâini şi pe picioare, exact în locurile ce erau înfăţişate pe icoane cu răstignirea lui Isus. De exemplu ţăranca Loise Lăţeau. Tot un efect al sugestiei şi suge^tibilităţii este aşa numitul efect „Placebo”. Sugestionând bolnavului că i se dă **1111** medicament extraordinar şi obţinând astfel rezultate extraordinar de bune, în realitate îi administrăm un medicament oarecare.

Magia se poate efectua în mai multe feluri: prin acţiunea magnetismului. Adică folosind efluviile emanate de corpul uman şi anume de corpul eteric şi electromagnetismul lui, pe care îl

interceptăm, cu gândul nostru şi care va produce afectul magiei alunei când va veni în contact cu persoana căruia i se adresează actul magic. În acest scop se folosesc obiecte de la persoana respectivă care sunt îmbibate de corpul eteric* respectiv: haine, cămăşi, batiste, picături de sânge, unghii, păr, sânge menstrual, sperma. Magia cuprinde două părţi: exoterismul şi ezoterismul. Exoterismul este acea parte a magiei care se poale seri şi poate ajunge să fie ştiut de ore âne sub forma de simboluri şi parabule. Esoierismul cuprinde acea parte a magiei, care nu se poale arăta, decât iniţiaţilor şi care cuprinde filosol'ia simbolurilor şi paralelelor. Magia este cunoscută din antichitate. Astfel piramidele egiptene au o semnificaţie magică, ele au la bază **1111** pat rât care corespunde celor patru puncte cardinale, celor patru anotimpuri, tetragramei magice, cheia coaternarului şi larolului, simboluri cele găsim în cele palru extremităţi ale crucii creştinului.

Fiecare fală a piramidei are trei laturi care corespund celor trei elemente ale macrocosmosului şi pe care le găsim simbolizate şi în creştinism prin Tatăl, Fiul şi Sfintui Duh. (. Fele trei laturi ale fiecărei feţe înmulţite cu patru, numărul feţelor, ne dau numărul 12, număr ce este egal cu 12 ore ce compun o zi, şi 12 ore ce corespund cu noaptea, 12 sunt lunile anului, 12 sunt semnele zodiacului, 12 triburi **şi** avut Izrael etc. Aranjamentul piramidelor ne arată că aceste monumente sunt simbolice şi că ele au un înţeles esoteric. Un alt monument magic e-ste Sfinxul, el reprezintă un bou cu capul de om, cu două aripi de vultur şi la picioarele din faţă cu două ghiare de leu. El reprezintă cele patru devize ale magiei: a voi, a şti, a tăcea şi a îndrăsni. Voinţa este reprezentată de gliiarele leului, ştiinţa prin capul omului, tăcerea p^în corpul de bou şi îndrăsneala prin aripile de vultur.:

Magia se ponte pre-ctica şi cu salivă unui om, astfel misionarul, Garcia, spunea că în insulele Marchize, (oceania) un vlăjitor poate deveni stăpânul corpului şi spiritul oricui, dacă ia o cantitate din saliva cuiva, pe care o păstrează într-o fiunză de arbore.

În China, dacă un hoţ dispare de la locul faptei şi i se găsesc urmele picioarelor, se chiamă un preot care după ce face o rugăciune şi stropeşte cu sânge de câine uimele picicaieli. R, înfixige un cui de lemn în acea urmă, ceea cepreduce o mâie durele hoţului, durere care îl determină să se reîntoarcă căci

attfel nu se] câte. Elibeia de durerea cauzată de vrăjitorie.

Sunt citate cazuri în care în unele ţări efectele vrăjitoriei se produc prin ajutorul unor statuiete sau a unor animale care locuiesc în pământ ea: broaşte, şopârle, care se magnetizează dânduli-se numele persoanei ce urmează a fi vrăjită şi care apoi se pun în faţa focului spre a se topi sau a murişi astfel persoană către care este îndreptată vrăjitoria va muri încetul cu încetul. În alte ţări vrăjitorii folosesc simple corpuri care au aparţinut celui ce urmează a fi vrăjit cum am afiimat mai sus pe haine, etc., pe care învelindu-le într-o peliculă de grăsime le expun în faţa focului, iar persoana vrăjită se va topi pe picioare întocmai ca şi glăsimea. Aşadar practicile magiei cuprind doi factori: voinţa vrăjitorului de a se impune la distanţă, asupra persoanei vrăjite şi întrebuinţarea unor obiecte care au fost în contact eu persoana vrăjită. În această situaţie efectul se produce printr-o programare ce se dă corpului eteric ce se găseşte pe obiectele magnetizate şi care atunci când vor veni în contact cu persoană îi va capta subconştientul acestuia.

Magie

Col. Albert de Bochasa arătat că materiile grase, ceară, plăcile fotografice,. Pot înmagazina efluviile omeneşti şi lucrând asupra lor se obţin efecte ca şi emil s-ar lucia direct asupra corpului persoanei. Astfel A. De Roehas a luat o placă fotografică, pe care ă pitis-o în contact cu o persoană neadormită (al eârui corp astral nu este desprins de corp). Folografia obţinută nu prezintă nici-un raport cu acea persoană, a doua placă fotografică a fost pusă în contact cu subiectul, de data aceasta adormit şi uşor exteriorizat, acbastă experienţă a dat o probă puţin sensibilă. Îil sfârşii, o a treia placă fotografică a fost pusă în aparat, după ce mai îhtii a fost pusă în contact cu subiectul, al cărui corp astral a fost bine exteriorizat (prin hipnoză) şi s-a obţinut o fotografie ce prezenta cele mai curioase caractere: imediat ce operatorul atingea imaginea, şi subiectul se simţea atins. În momentul când operatorul a zgâriat eu un ac stratul unde placa reprezenta mina, subiectul a. Leşinat, iar când a fost deşteptat din acest leşin s-a constatat că epiderma subiectului prezenta, două senine de ^girietură corespunzând locului unde placa fotografică a fost zgâriată.

În afară de folosirea magnetismului, ce are la bază folosirea corpului eteric magia se mai poate efectua prin telepatie.

Aeţionând prin mesaj mental (gândire) de la distanţă asupra subconştientului celui ce urmează a fi «vrăjit, în acest caz magicianul acţionează prin corpul său astral şi subordonând subconştientul celui ce urmează a fi vrăjit, îi provoacă diferite boli sau chiar moartea.. Prin telepatie de exemplu se poate comanda unui om să nu doarmă sau, să fie într-o permanentă stare de agitaţie, sau pur şi simplu să i se ia orientarea în spaţiu, astfel dreapta să fie luată drept şlinga, adică producându-i o halucinaţie a simţului în spaţiu şi o dezorientare a lui în mers sau să poată să reacţioneze de aşa manieră incâl persoana să cadă jos sau să fie împins, la acţiuni de sinucidere. A treia formă a magiei (negre) cea mai evoluată o formează aşa numitele Conjuraţiuni. Sul» numele de Conjuraţiuni se înţelege acţiunea magiei cu ajutorul căreia omul poate face cu forţa ca un spirit al unui mort să i se subordoneze şi să execute toate acţiunile cerute, în această situaţie este un fel de spiritism cu fenomene de materializare a spiritelor diavolare (satanice). În acest scop vrăjitorumna- inte de a se apuca de. Accastă acţiune îşi curăţă corpul şi-sufletul prin spălaturi, post şi rugăciuni. Când a ajuns iu stadiul de a începe acţiunea magică, el descrie un cerc în jurul său eu cretă sfinţită sau cărbune sfinţit, diametrul cercului fiind de l, o m şi foarte bine con- tural. Cretă sfinţită este o cretă care a stat sub faţa care acoperă altarul în timpul liturghiei, iar cărbunele sfinţit este un. Cărbune făcut din lemn de cruce sfinţită. Pentru aceasta se ia lemn dintr-un cimitir de la o cruce şi într-o dimineaţă in- timp ce la biserică se face liturghia se aprinde acasă un foc de lemne, în care se arde şi bucata de lemn luată de la cruce şi care trebuie să devină cărbune. În interiorul acestui cerc el este la adăpost de acţiunea dăunătoare, de acţiunea pe care ar putea să i-o provoace spiritele ce le invocă. Situat iu acest cerc, • magicianul se concentrează cu privirea într-un singur punct din spaţiu folosind pentru această baghetă magică (vezi cap. Respectiv la bagheta magică). Ajuns într-o stare de senii – tranşă el cheamă spiritele prin anumite cuvinte. Acţiunea magică se desfăşoară de această dată cu ajutorul spiritelor libere din lumea invizibilă a spiritelor şi anume cu spiritele cele mai inferioare, nu: mite şi diavouiri sau spirite larvate. O dată apărută acţiunea acestor spirite iu timpul acestei conjuraţiuni, ea poate fi dăunătoare chiar şi magicianului. Astfel ca precauţie acesta se înarmează **cu un**

cuţit cu vârful ascuţit cu ajutorul căruia el retrage forţa psihică, pusă la dispoziţia spiritelor chemate. Magicianul nu va ieşi clin cerc în ţi in-* pul şedinţei fiind astfel în primejdie de moarto. El va oferi drept răsplată a serviciilor cerute. – Un lucru pe care îl va arunca afară din ’cerc. Având insă grijă ca acest obiect să nu fie în atingere cu- corpul său, cel mai adesea aceştia aruncă afară un bun pe care îl scot din buzunar. În acest fel de magie se apelează deci la spiritele morţilor care la rândul lor prin influenţă telepatică intră în contact cu subconştientul celui ce urmează a fi vrăjit- în practicile magice se întrebuinţează diferite parfumuri ca: moscul, fumul de tămâie şi de smirnă. Aceste practici le vedem că sunt folosite şi de biserică, unde se arde tămâie, smirnă şi se fao rugăciuni prin diferite cântări care au drept scop ridicarea astralului către Sfera Divină, chiar slujba din biserică cuprinde o serie de practici ale vechii magii, mai mult sau mai puţin transformată, numai slujba Sfintei Liturghii a rămas aceiaşi ca şi la vechii magi ai templelor egiptene. /

Liturghia cuprinde în sine trei părţi: preparaţia, care începe de la consacrarea pâinii şi vinului, consacraţiunea şi concluziunea, care începe de la comunicarea preotului până la sfârşitul slujbei. En prima parte preotul, imaginea microcosmosului după ce s-a mărturisit, se oferă drept victima expiatoare, în numele credincioşilor prezenţi, el ridică astfel sufletele credincioşilor drept jertfă către Djimnezeu şi încheie oferind drept semn vizibil de sacrificiu ceea ce natura a făcut cel mai bun, pâinea şi vinul. Pâinea din care se face natura se dă şi ea sub formă simbolică, astfel litiile sunt nişte simboluri, aceasta este evoluţia inferioară a omului şi a naturii care este figurată printr-un triunghi cu vârful în sus. În momentul când preotul sfinţeşte pâinea şi vinul curentul fluidic îşi schimbă direcţia, puterea lui Dumnezeu se coboară din eter pentru a se uni cu materia sacrificiului pâinea şi vinul. Pâinea devine carnea simbolică a Fiului şi vinul devine sângele celui coborât din cer către pământ, este de fapt o revocare a incarnaţiunii spiritului universal în Fecioara Maria. Acesta este momentul când preotul comunică că forţa Divină s-a încorporat în sine semnificând deci unirea lui Dumnezeu cu Omul, preotul se întoarce către credincioşi întinde niâinile şi îi binecuvântează, uneşte-i pe credincioşi cu receptacolul simbolic al Divinităţii, cea ce se figurează printr-un triimghi cu vârful în jos. Steaua lui Solomon care eşţe o stea cu şase colţuri, formată

din două triunghiuri unul cu vârful în sus şi altul cu vârful în jos şi care se vede la toate templele Izraelite, simbolizează perfecta acţiune ocultă a liturghiei. Revenind la pâinea din care se face nafura, ea ee dă sub forma simbolică aşa cum am spus litiile sunt nişte sim- • boluri. Litia cu cinci colţuri reprezintă microcosmosul, adică pe om, cele cinci colţuri reprezintă: colţul de sus capul, cele două colţuri din părţile laterale braţele omului, iar celelalte două corpuri de jos picioarele lui. Litia cu şapte colţuri reprezintă macrocosmosul, adică cele şapte planete care îl formează. Litia cu douăsprezece colţuri are aceiaşi însemnătate, ea reprezintă cele douăsprezece semne ale zodiacului.

Bagheta magică de care am amintit la conjuraţie se confecţionează dintr-o creangă de alun cu bifurcaţie, sălbatic-, care **1111** a făcut fruct niciodată. Ea se taie din pădure dimineaţa la răsăritul soarelui, la vârful ei se pune un cuţit cu lama de oţel. În timpul conjuraţiei se ordonă spiritului ţinând furcă în mâna dreaptă în poziţie orizontală cu fierul întors spre spirit. În cercul de care am amintit. Se mai ia apa sfinţită şi busuioc sfinţit şi deasemeni se mai află o lumânare de la Paşti, care este o măsură suplimentară de siguranţă şi care se aprinde at unci când spiritul nu est e domolit cu ajutorul fricii.

În cerc pot fi mai multe persoane dar numai magicianul vorbeşte spiritului ceilalţi tac, chiar dacă sunt întrebaţi sau ameninţaţi de demon. Când demonul cere un gaj, ceea ce se întâmplă mai întotdeauna, nu poţi să-l refuzi, eşti chiar obligat de al nu-l lăsa să plece, fără ai da ceva, nu trebuie să consimţi niciodată de ai da un obiect extras din corpul tău ca: peri, sânge etc. Nu-i poţi da chiar nici batista ta căci ea conţine o parte a corpului eteric a corpului tău. Oea ce trebuie făcut, este să-i arunci un ban peste cerc, gajul trebuie dat imediat înainte de a citi formula de liberare a spiritului, dacă demonul dispare în timpul şedinţei fan? Eonsimţământul tău, adică fără ai citi liberarea se pune furca magică în flacără, sau se citeşte din nou conjuraţia. De îndată ce el reapare se continuă acţiunea magică. În nici-un caz nu se părswşte cercul până nu se citeşte formula de liberare. Iată acuma conjuraţia care se foloseşte la chemarea demonului: „în numele tatălui, fiului şi a Sfântului Duh: fiţi gata a veni toate spiritele”. Prin virtutea şi puterea regelui nostru şi prin cele şapte coroane şi lanţuri ale regilor noştri, toate

spiritele infernului sunt obligate de a veni. Înaintea mea, a acestui pentacol sau cerc al lui Solomon, când eu le voi chema. Veniţi toţi la ordinele mele pentru a face tot ce vă este 11**1** **p**utere când vă voi comanda, veniţi deci din răsărit, miazăzi, apus şi miazănoapte. Vă ordon prin puterea şi virtutea celui care este treime, etern, care este Dumnezeu nevăzut, consubstanţial, într-un cuvânt, care a «creat cerul, marea şi tot ceea ce este sub ceruri.

Vă conjur şi văr ordon, spirite, toate cile sunteţi de a prim această carte, ca de câte ori o voi citi sau o va citi altcineva să fie aprobată şi recunoscută în formă şi valoare şi voi să apăreţi în formă omenească când veţi fi chemaţi.

În orice circumstanţă voi nu veţi avea nici-un drept asupra corpului, ■ sufletului, sau spiritului cititorului, nu veţi face nici-o nemulţumire a celor care-îl vor însoţi, fie prin murmure, furtuni, agomote, scandaluri, leziuni sau neascultare, pentru a executa comenzile sus zisei cărţi. Vă conjur de a veni îndată la cojuraţiunea făcută şi a executa fără întârziere ce este în ea. Veţi asculta, veţi servi, veţi da, veţi arăta, veţi face tot ce vă este în putinţă spre serviciul acelora care vă vor ordona, totul fără înşelăciune, dacă din întâmplare vreunul din spiritele chemate nu ar putea să vină sau să vpară atunci când va fi chemat, el va fi obligat de a trimite pe altul investit cu puterea sa, şi care jură solemn de a esecuta tot ceea c «cititorul va cere, conjurându-vă pe toţi, prin cele mai sfinte num#\tot Puterniciei, Dumnezeu trăitorul Eloim, Jah, El, Eloy, Tetra- jramnnuor, de a face tot ce vis-a spus, dacă nu veţi asculta vă condamn de a merge o mie de ani în greutăţi îşi pedepse sau dacă vreunul Ain voi nu primeşte 6 întreagă resemnare după voinţa cititorului. În fine veţi arunca hârtia în afara cercului şi i se ordonă să semneze. >dată semnătura pusă îi veţi arunca un gaj şi veţi citi următoarele înduri: iată sentinţa voastră care va cere de a nu vă răzvrăti con- Lrayoinţelor noastre şi care va ordona de a vă reîntoarce la locurile voastre. Pace întră voi şi noi şi fiţi gata de a reveni de câte ori *r i* voi **chema** pentru a executa voinţa **mea.**

/

MACIE – BLESTEM

Efectul blestemului «sta binecunoscut, jândul transmis de eel t» blesteamă, este uneori recepţionat de subconştientul celui căruia: m *dres «azi, ţi a ««sta răspunzând. La imaginii* simbol p «**«are!**

Cunoaşte din experienţele vieţilor anterioare, execută mesajul primit, iată un exemplu devenit foarte cunoscut: în Chişinău, a fost descris cazul unei familii, care moare toată datorită blestemului unei ţigănci. În 1895 Alexandru Borovschi ofiţer şi mare proprietar, aflându-se în Basarabia a cumpărat de la o şatră de ţigani, o tanări ţigancă pe nume Maria, de o frumuseţe rară, cu 2000 ruble pe care a dus-o pe moşia lui. Dar după câtva timp, Borovschi a părăsit-o. Ţiganca a venit la curtea boierului şi ţipând a blestemat: blestem ţie şi tot neamul tău, să muriţi de moartea de care voi muri şi eu; a doua zi ţiganca a fost găsită spânzurata. La câtva timp, Borovschi pierzând o sumă mare de bani, s-a spânzurat. Fiul şi apoi soţia lui s-au sinucis, iar după aceea alţi trei membri ai familiei, deasemeni sau sinucis.

FORŢA VITALĂ A CORPULUI nostru e*te animaţii de un curent electromagnetic. Se constată că din corpul omului iradiază o lumină în anumite condiţii, acest lucru se poate vedea şi simţi, lumină care înconjoară întregul nostru corp. Reincheiibiich, a arătat să această lumină nu este decât o polarizare a substanţei ce formează corpul nosiru vital.

Partea dreaptă a omului împrăştie o lumină albăstruie, acesta fiind polul pozitiv, iar partea stângă o lumină roşieiică, fiind polul negativ. Această iradiere diferă (lupă sex şi (lupă sănătatea corpului. Omul bolnav va reflecta ceva înceţoşat şi tulbure, deci produce un fluid slab, acest fluid se reflectă şi este iradiat de toate ■corpurile organice şi anorganice. Tot universul este plin cu el. El formează substanţa fundamentală, eterul primordial care se găseşte în spaţiu şi în interiorul corpului nostru, fiind (le o formă materială necunoscută cănria i s-a dat numele de bioplasmă. Aceasta este forţa care animă activitatea celulară. Corpul nostru absoarbe în permanenţă acest fluid dar îl şi pierde în permanenţă. Electromagnetismul pătrunde în corp prin mâna stingă şi iese prin mâna dreaptă. Pe orice corp punem mâna, eedăin din fluidul nostru, fie că este un lucru sau este ceva viu.

Iradierea din corpnl nostru înspre partea superioară a lui este de culoare albăstruie, cu cil mergem în jos, sau când organismul este bolnav apare culoarea galbenă. Orice om poale să intervină

pentru a-şi reîmprospăta acest fluid, dar pentru aceasta trebuie să perceapă că îl pierde. Această constatare o poate face numai dacă dezvoltă sensibilităţile fizice. Existenţa acestui fluid se poale constata când intrăm brusc într-o încăpere întunecată în care se află un om; în decurs de câtva timp vom observa în direcţia în cure se află acest om, o lumină slabă, fosforescentă, care cu timpul ia forma de om. Fluidul unui corp sănătos poate fi trimis unui corp bolnav, pe care îl poate vindeca. În natură se observă aceasta mai ales pe cristalul de cuarţ. Acest cristal arc o structură spaţială şi are proprietatea de a capta fluid coemic, de a-l depozita şi de a-l transmite corpului omenesc. Voinţa, gândirea şi puterea de viaţă, sunt purtate de acest fluid, el fiind cel ce le vehiculează. Prin natura sa, fiind format din electroni şi ioni, acest fluid trece prin orice corp, fie el cât de dur. Se poate magnetiza orice obiect, care în raport cu fenomenele magnetice imprimate provoacă răspunsul corespunzător asupra persoanei care le poartă.

Rochas a construit o stat velă de ceară, pe care a magnet i-zat-o şi apoi a străpuns-o cu ace. Adresându-se unei persoane în stare- de somn hipnotic, pe această persoană au apărut înţepături exact pe locul unde se înţepase păpuşa, deci totul a fost transmis prin influenţarea fluidului omului din starea hipnotică.

După aceea a magnetizat o fotografie ce reprezenta corpul subiectului din starea de somn hipnotic, înţepând cu acul braţul drept de pe o fotografie, la trezirea din somnul hipnotic, subiectul s-a plâns că îl doare braţul drept pe care apăruse înţepături roşii şi care corespundeau exact cu înţepăturile de pe fotografie, în acest caz sugestia cât şi autosugestia fiind excluse.

Liochas a magnetizat o placă de sticlă în ideea că aceasta să producă somn unui subiect aflat în stare de veghe. Această placă! De sticlă a fost aşezată peste fotografia subiectului, acesta a lăsat care se afla proiectată pe un ecran. Subiectul se afla într-o altă cameră într-o discuţie cu o persoană iar în momentul când plăcuţai de sticlă a fost aşezată peste fotografia subiectului, acesta a lăsat orice discuţie şi s-a întins pe pat unde a adormit imediat.

Fluidul vital purtat de electromagnetism se transmite în special prin ftchi. Putere» de iradiere este influenţată de puterea

de voinţă şi de gândire, cu cât se concentrează mai mult cu atât transmisia de fluid este mai mare. Fluidul este cu caracter absolut individual: dacă persoane diferite magnetizează acelaşi pahar cu apă, de fiecare dată apa va avea alt gust. Pe oameni îi deosebesc unul de altul factori trupeşi şi sufleteşti care sunt pe baza fluidului pe care îl emană fiecare. Cel mai des fluidul este emanat prin mâini şi picioare, la mână în special prin primele 3 degete.

Oamenii cu vedere spiritualizată spun că apa magnetizată este- fosforescentă şi fumegândă, această lumină fosforescentă se vede în jurul capului la oamenii spiritualizaţi ea nefiind decât puternica emanare a fluidului.

Cristos şi apostolii săi au prezentat o puternică influenţă flui-dică care se putea transmite chiar la simplă atingere cu mâna sau printr-o simplă suflare. Fiecare corp material iradiază în permanenţi.

Sau are în permanenţă această iradiere, care constituie un al doilea, corp de aceeaşi formă cu primul compus din materie mai duri. În cazul magnet izării prin suflare aceasta se face de 12 ori iar după o pauză se reia din nou. Magnetizarea trebuie făciită în absolută linişte şi pace interioară, în absolută armonie şi de obicci la o lumină, estompată.

Magnetismul se foloseşte atât pentru magia neagră cât şi pen- trti magia albă, în cazul folosirii lui pentru a trata diverşi bolnavi. Magnetismul este de natură materială, el se poate efectua nu numai pe oameni, ci şi pe orice obiect.

Plantele care sunt bolnave le putem influenţa prin magnetism făc’mdu-le să crească şi să înflorească’, în măsură mai micii sau mai mare. Căci fiecare om dispune de iradieri fluidice.

Această iradiere oricine o poale folosi cu scopuri de vindecare a altor corpuri, fiecare om poate fi tratat de boală indiferent de sex. În tratamentele prin megnetizare trebuie multă grijă căci fluidul trebuie refăcut. Sunt trei erilerii de tratament prin magnetism:

— În timpul tratamentului să ţinem cont de întreţinerea. Polarizării;

— Să avem grijă să evităm stările de nervozitate:

— Să nu atingem bolnavul când acesta suferă de boli contagioase j

Nu vom inagnetiza nâciodală fără martori. Pentru

magnetizare,] magnet izatorjil poate folosi mişcările mâinilor sau să atingă cu mhia bolnavul acolo unde se cere, eventual să sufle pe Incul bolnav. Oân<l) începem tratamentul bolnavul Irelmie să stea cu picioarele spre sud j şi cu capul spre nord. Se ştie că, curentul cosmic circulă din direc-] ţi a sud spre nord, şi trebuie să intre pran picioare tu să iasă prin cap. Apoi ne aşezăm în faţa bolnavului în aşa fel ca să-i atingem genunchii cu genunchii noştri. Îi luăm în mâinile noastre fixhul degetul mare în palma lui, cu mâna stingă a noastră prindem mâna dreaptă a lui, iar cu mâna dreaptă a noastră palma stingă a lui. Îl. Privim în ochi concentrându-ne, şi ne imaginăm că fluidul nostru iradiază prin ochi în ochiul bolnavului, apoi ne ridicăm puţin pe, part ea dreaptă a bolnavului şi punem mâna dreaptă pe fruntea lui iar mâna stângă pe ceafa lui şi stăm aşa câteva minute. Apoi luăm mâna dreaptă de pe fruntea lui şi o îndepărtăm la o distanţă de

2— 3 cm şi cu degetele răsfirate deschidem în lungul corpului până: la genunchi. Mâna stângă în tot acest timp stă pe ceafa bolnavului. Ambele mâini le vom îndepărta de pe bolnav în acelaşi timp, descriind cu ele un cerc. La fiecare început şi sfârşit de **tratament** se va face o pocnire din degete, după care mâinile se spală cu apă şi se usucă. În legătură cu polaritatea se recomandă ca magnetizorul să aibă grijă ca mâna stingă să trateze partea dreaptă a bolnavului, iar mâna stingă să trateze partea dreaptă a bolnavului. Polii (le sens contrar se atrag, iar cei de acelaşi sens se resping. Spatele unui 1k>1- nav se’va trata cu mâinile încrucişate. În timpul tratamentului prin magnetizare, atât magnetizatorul cât şi bolnavul îşi vor da jos orice fel de bijuterii de pe ei. Prezenţa lor cauzând pierderi de fluid.

Imediat după tratament bolnavul trebuie să stea într-o perfectă stare de repaus. În tratamentele locale, partea stângă a corpului o vom magnetiza cu mâna dreaptă şi invers, iar mâna rămasă liberă se va pune pe ceafă. Dacă tratăm doar o mică parte a corpului putem executa mişcări circulare deasupra ei. \ Putem magnetiza şi cu ajutorul unor obiecte: apă, hârtie, vată. Apa se poate magnetiza (descânta) pentru a’ deveni fluidic negativă sau pozitivă, cu mâna stingă se magnet izează negativ iar cu mâna dreaptă se magnetizează pozitiv. Magnetismul se poale aplica şi ţie însuţi, pentru aceasta tratamentul se face atingând locul bolnav cu mâinile încrucişate. Se • pot produce

influenţe magnetice şi prin poştă. Aşa de exemplu prin trimiterea unei fotografii a unui bolnav pe care iu prealabil am magnetizat-o tot cu braţele încrucişate, această poză trimisă bolnavului îi va Iransmite put erea de vindecare, dar acelaşi lucru se poate obţine, şi **111** scop magic prin producerea de efecte rele.

Tratamentul prin magnetism poate fi activat- prin folosirea cristalului de cuarţ. Cristalul de cuarţ reprezintă fosili zarea apei de. - Ţi lungul miliardelor de ani, în care apa se combină cu siliciul, rezultând bioxidul de siliciu, care în interiorul cristalului are o structură spaţială ce îi conferă proprietatea de a amplifica, de a transforma. De a înmagazina, de a focaliza şi transmite energia.

Cristalul de cuarţ amplifică energia- corpului şi puterea gândurilor noastre. Ţinând cristalul în mâna stângă şi creând imaginea mentală a unei fiinţe, transmitem acesteia o mai mare cantitate de energie fie direct, prin magnetism, fie la {listajitfl, prin telepatie. Cristalele de cuarţ se pol încărca cu energia pe care o stochează şi pe care o putem lolosi ulterior localizând-o acolo uiule dorim prin giu- durile noastre, prin el se poate întări transmiterea ghidului la mii de kilometri în telepatie dar şi magie, în vrăjitorie. Prin cristale putem mai uşor să facem experienţe de comunicare prin gând cu plantele şi animalele precum şi pentru a vorbi c-u spiritele morţilor în şedinţele de spiritism.

Tot cu ajutorul lui se poate produce alterarea stării de conştiinţă dirijând energia mentală în anumite scopuri. Pentru a-l putea folosi, cristalul de cuarţ trebuie curăţat de amprentele lăsate în el de, alte corpuri vitale ale oamenilor, pentru că dacă cineva atinge cristalul îşi lasă amprenta lui, în câmpul vital al cristalului, iar în amprenta câmpului vital al omului, se aflã nivelul energetic afectiv şi, mental &1 acelei persoane din momentul imprimării. Acest nivel energetic afectiv poate **fi** recepţionat inconştient de cel ce vine în contact cil cristalbl şi să fie **coedus** în **mod** inconştient de el, o altă persoană poate să pătrundă în noi şi să ne fure energia, dacă acea persoană are o energie mai slabă decât **Eoi.** Pentru acest moliv cristalul trebuie curăţat: el se curăţă punându-l într-o soluţie salină formată din 4 litri de apă şi 4 linguri de sare de bucătărie în care se- ţine timp de 7 zile; se poate curăţa şi într-o soluţie de părţi egale alcool şi

apă în care se ţine tot 7 zile. După ce l-am curăţat, cristalul se'activează ţinându-l în mâna. Stângă. Enevgia vitală şi electromagnetică pătrunde în corp prin partea stângă, din acel moment **nimeni** nu trebuie să mai ia contact cu cristalul pentru a nu amesteca fluidul vital cu al altor oameni. Câiul îl folosim pentru magnetizare **în** diferite tratamente el se spală după fiecare şedinţă de tiru- tament, de asemenea când se supraîncarcă, se lasă o noapte într-o soluţie salină, când devine lipicios deasemeni se spală. Spălarea se face cu apă şi săpun. Contopirea cu cristalul se face ţinându-l aproape- de corp timp de 33 zile. Acest timp reprezintă bioritmul intelectual al nostru. Când cristalul s-a activat acesta provoacă furnicături sau pulsaţii în mină, în acel moment se poate folosi. În timpul somnului pe durata celor 33 de zile neccsare pentru contopire, cristalul se poate ţine în buzunar. Este de remarcat că crislalul de cuarţ. Creşte într-o spirală care ale unghiul de 52 prade ca şi unghiul lateral de la bază la vârf, al marei piramide din Egipt.

G în durii c sunt amplificate de cristalul de euaiţ, ţinând cristalul în mâna stângă. După o jumătate de oră cresc undele cerebrale Alfa, după o perioadă mai lungă cresc undele Teta şi Delta. Undele Alfa creează siwea de vis, cu percepţie extrasenzorială, împrospătează energia celuială şi constituie primul semnal al sugestiei pentru subconştient.

Undele Teta, reprezintă stări mai profunde de percepţie extra-senzorială, toate propice pentru sugestie iar undele Delta. Le găsim în somnul adânc. În această stare este nivelul amintirii integrale „nivelul nonrezistenţei, al stării negative şi al sugestiei totale.

Cristalul de cuarţ acţionează asupra subconştientului care controlează corpul fizic, dar care acţionează şi asupra mentalului prin capacitatea de a depozita gânduri şi programe afective, care funcţionează automat atunci când primesc stimuli adecvaţi. Aceste programe dirijează ceea ce facem şi gândim. Liml) ajul subconştientului ■este constituit prin simboluri. Toate informaţiile înmagazinate în subconştient sunt sub formă (le imagini, cuplate cu motivări afective.

Starea de clarviziune, de desprindere a corpului astral de corpul fizic şi eteric, se poate obţine dacă privim fi\un punct dintr-un glob de cristal timp de 30 minute/zi. ('oncenirindu-ne gândul, putem percepe imagini în globul de cristal, dar

experienţele trebuie repetate.

Starea de profundă meditaţie a comunicării cu Eul nostru se poate obţine midt mai uşor ţinând cristalul de cuarţ în mâna stângă.

Clarviziunea cu ajutorul cristalului

Se ia în acest scop un cristal de **1**C» – **-1** r» cm în lungime şi 4—5 cm în lăţime din sticlă, care se pune pe o catifea neagră, se priveşte 20—30 minute prin partea lui de sus, acest lucru este de preferat să se facă seara, în spate se aşază o lumină obscură. Acelaşi lucru -se poate face cu un inel cu o piatră preţioasă pe care îl vom privi îndelung.

Clarviziunea într-o încăpere complet întunecată

Ne aşezăm comod şi privim alternativ un cristal, oglinda. Şi uşa dulapului. Se pot privi într-o seară cristalul, a doua searăoglinda şi a treia seară uşa dulapului. În zilele următoare se schimbă ordinea, • o dată voin privi oglinda şi uşa. Iar altă dată cristalul şi uşa. Înaintea primului exerciţiu, vom sufla de Irei ori peste obiectul pe care îl vom întrebuinţa, cu scopul de a Iransmile fluidul nostru obiectului, concentrând în acelaşi timp gândirea şi folosind exerciţiile de respiraţie, liepetăm de mai mul le ori gestul de apropiere şi îndepărtare a mâinilor peste obiect, la dreapta şi la stingă şi în direcţii opuse, adică cu mâna dreaptă la dreapta şi cu mâna stingă la stângă şi apoi din nou în cruciş de 2—3 ori ca să putein păi runde şi înconjura obiectul cu fluid peste tot. După aceea descriem un arc mare de cerc cu ambele mâini şi ne îndreptăm din nou spre obiect, exerciţiu pe care îl facem de 3 —7 ori. Apoi se ia cristalul ca nimeni să nu-l vadă şi executăm suflarea. Suflarea peste obiect şi magnetizarea lui se face de 12 ori, cu o mică pauză după care se va repeta din nou. Su- fiarea trebuie făcută în absolută linişte şi pace interioară într-o armonie perfectă, căci altfel ne apar imagini de groază în faţă. Exerciţiile se repetă zilnic, săptămâni şi luni, până obţinem rezultatele scontate. Tot exerciţiul se face la o lumină estompată sau la o lumină roşie. Se priveşte în cristal imaginea propriului chip, ce este reflectată, această imagine apare şi dispare treptat, în locul ei apărând linii curbe confuze. Din aceste pete întunecate, încet încet se vor forma figuri, la început destul de vagi şi de misterioase că mai târziu să se clarifice. «La început -imaginile sunt alburii sau gălbui, dar mai târziu apar ca imagini clare. Numai figurile sau imaginile

animate, sunt cele care dau cu adevărat clarviziunea, când apare vederea spirituală şi auzul spiritual, în această perioadă trebuie să- **1** ne aflăm în starea negativă despre care am vorbit, ea este absolut indispensabilă. Starea de clarviziune se poate obţine cel mai bine într-o cameră întunecată şi individual.

Pentru auzul spiritual, Tibetanii folosesc scoică de mare, ei | intră în starea negativă şi aplică pe ureche scoiea, care este bine să J fie cât mai mare cu cât mai multe spirale.

De remarcat, că biserica romană, şi biserica ortodoxă, **folosesc** ametistul ca simbol al puterii spirituale, el este oferit **tuturor epis- oopilor.** De asemerffea bisericile catolice şi drtodoxe folosesc **crista**lele la construirea altarului celor şapte raze, când sunt invocaţi **cei** şapte arhangheli să intre în altar. Folosirea cristalului măreşte **şi "** aura. Corpului nostru, eâmpul de bioenergie, care se comportă ca un ecran, va opri gândurile negative şi distructive ce se îndreaptă spre noi. Îu funcţie de culcarea cristalului de cuarţ. Acestea acţionează asupra diferitelor noastre orcane. Ouarţul transparent este energi- zant general al organismului, cuarţul verde acţionează **asupra glan- j** delor endocrine, cuarţul roz şi galben asupra corpului **afectiv, cris**talul roz fiind cel mai eficient pentru echilibrul sufletesc, **iar** cristalul de cuarţ **cât** rin echilibrează centrul energetic inferior, inclusiv centrul sexual. Când îl folosim în magnetism pentru **tratament, îl** ţinem în mâna stângă iar mâna dreaptă o punem pe locul **dureros.**

În măsură mai mică sau mai mare, fiecare om dispune **de** iradieri fluidice. Această iradiere orieine o poate folosi în **scopuri** de vindecare a altor corpuri, prin puterea- de concentraţie a **voinţei.** Acea sită iradiere depinde de mai mulţi factori ca ea să fie **folositoare,** în primul rând depinde de gradul de mărime al ei, de **bunăvoinţă,** de intensitatea iubirii dintre oameni şi în mod deosebit depinde **de** «alitatea fluidului şi de putere» cu care crede în vindecare. **Concen**traţia gândirii şi a voinţei, este procedeul care face **posibilă desfid** şurarea tuturor puterilor spirituale. Atât în forma activă cât şi în forma pasivă concentraţia gândirii, constituie baza tuturor apariţiilor fizice. Cei care nu posedă concentraţia gândim nu pot ajunge să-şi consulte propriul lor corp astral. Eul lor. Succesul depinde exclusiv de intensitatea gradului în care suntem capabili să ne concentrăm gândirea asupra unui singur punct, sau să facem

abstracţie totală de acest punct, aceasta se realizează cu o foarte puternică concentraţie a voinţei. Iată un exemplu de concentrare al gândirii: după ce ne izolăm şi nu^nai primim niciun fel de excitaţii vizuale sau auditive, ne imaginăm că facem o călătorie, eventual una pe care am mai făcut-o. Pentru început încercăm să, re reamintiţi toate etapele şi peripeţiile cil ocazia unei călătorii făcute mai demult, ca acum să facem din nou acea călătorie. Să presupunem deci că ne sculăm de dimineaţă, ne ridicăm din pat, ne spălăm şi ne îmbrăcăm. Apoi ne luăm bagajele şi ieşim din cfisă încet, pentru a nu deranja locatarii care dorm la acea oră şi încet, încet ieşim pe poartă. Apoi să ne reamintim că afară era întuneric, că iluminatul era destul de slab şi că se vedea greu în depărtare din cauza ceţii. În sfârşit ajuns la gară intrăm în restaurantul său bufetul gării, unde servim ceva, pentru că mai era timp până la plecarea Trenului. Timpul de plecare eJ trenului apropiindu-se ne-am cumpărat repede un bilet şi ne-am grăbit să urcăm în tren. După semnalul de plecare dat **<14** locomotivă, trenul se pune în mişcare, apoi trecem în revistă Tovarăşii de drum din compartiment, şi tot astfel ne imaginăm* călătoria noastră până la capăt. În ţot timpul acestei călătorii, imaginare, vom avea grijă să nu fim preocupaţi de niciun alt ghid, dafeă suntem atraşi de gânduri străine, căutăm să luptăm cu toată tăria pentru a le îndepărta de noi şi a le învinge, astfel încât să ne fie limpede numai călătoria proprie. Dacă nu vom reuşi la prima încercare, vom încerca cu eforturi sporite a doua oară acest exerciţiu şi-l vom face în fiecare zi pe o perioadă de 10—24 zile. Avem gri jă ca timpul rfectai^xecutării exerciţiului să nu depăşească 20—30 minute. Numai după ce am parcurs cu bine acest exerciţiu trecem mai departe la exerciţiul următor. De data aceasta cu ocliii nelegali, dar cu urechile totuşi astupate, hlăm de exemplu un obiect oarecare, de exemplu un cţas, o brichetă sau altceva şi îl cercetăm amănunţit ne gândim la ce ne foloseşte cum este făcut, la materialul din care este consfruit, la istoricul obiectului, la muncitorii care l-au executat etc., Acest exerciţiu îl vom executa 15 minute şi apoi îl vom p’relungi la **1**~> minute, repetând procedeul de

4—5 ori. Când am reuşit să trecem cu bine acest exerciţiu, trecemla exerciţiu] următor în care ne ininginfini un obiect pe care nu-! Avem înaintea noastră, îl vedem deci, doar cu vederea

noastră, spirituală. Urmălorul exerciţiu se va desfăşura astfel: ne derulăm în gând o temă, ca apoi În un moment dat să întrerupem brusc şi să trecem la desfăşurarea unei alte teme, apoi rupem din nou ideia şi trecem la prima, revenind exact acolo unde am întrerupt.

Vom socoti cam **2** – 3 minute pentru întrerupere la exerciţiu, următorul exerciţiu conslă în a ne gândi 4a un obiect sau o fiinţă şi cu viteza gândului încercăm să trecem de la punctul original al gândirii la exact opusul său, ’ de exemplu: ne gândim la conceptul de vid căreia îi corespunde conceptul de plin, ca fie în echilibru,: Tot astfel ne gândim la foc şi la opusul său la apă, la lumină la întuneric, la cer senin sau la cer înourat, după cyp am reuşit şi acest exerciţiu, reluăm ţoale exerciţiile de la început dar de dataj aceasta cu urechile neastiipate. Vum căuta să facem exerciţiile în. Împrejurări cu zgomote din ce în ce mai mari, citim de exemplu un ziar şi încercând să ne reamintim cât mai mult din cea ce am citit, cu cât ne vom concentra mai puternic forţele în timpul cititului cu atât mai bine ne vom aduce aminte de mai multe lucruri, citit e. Concentraţia gândirii trebuie exersată mereu, după ce am reuşit, prin aceste exerciţii să ne concentrăm uşor voinţa, vom trece la obţinerea stării negative aşa cum am descris-o la începutul capitolului de magnetism. Concentraţia voinţei şi obţinerea stării negative, ne ajulă să pătrundem în subconştientul nostru şi prin ajutorul forţei spirituale, a spiritului localizat la acest nivel să putem face mai uşor, tratamentul prin magnetism, prin care să cedăm din forţa noastră vitală (din fluidul nostru vital) altor obiecte sau fiinţe. Înainte de toate facem experienţe pe obiecte neînsufleţite, adică vom magneţi za apa, difeajte materiale, cristale etc. Puterea noastră de magnetizare, încet, încet se va întări. După aceasta vom exersa pe persoanele simpatizate şi sănătoase. Procedura de vindecare cu ajutorul magnetisnfului a fost cunoscută din antichitate, dar aceasta fiind doar un privilegiu al popilor se păstra în cea mai mare taină. Şi în Biblie se pot citi întâmplări în care prin transmitere de fluid se făceau vindecări, uneori prin simplă atingere cu mâna. Cel care posedă puteri de vindecare va vindeca cele mai diferite boli. Natural insă că în faţa morţii sau a bolilor de natură, profesională nu va avea nici-un fel de putere fiind indicat să nu încerce ceva în asemenea cazuri. Cât timp poate lua un tratament pentru vindecarea unei boli prin

magnetism este foarte greu de spus.

Referitor la acest lucru sunt Întăritoare semnele b jlii şi sensbili- tatea bolnavului la boala respectivă, pentru unii bolnavi este suficientă doar o singură magnetizare ca să-i putem salva (le durerile fizice, care le-au avut de-a lungul anilor, iar pentru alţii să fie necesar să repetăm chiar şi de o sută de ori. În oarecare măsură acest luciu este impropriu pentru ca un bolnav poate să-şi piardă răbdarea şi renunţă la tratament abia după câteva iradieri magnetice, sau poate chiar să susţină că magnetizarea nu are nici-un efect asupra lui. Se poate observa în general că magneţi zorul poate trata boli diferite, dar nu orice bolnavr. Cu cât boala este mai avansată şi corpul a suferit transformări importante din această cauză, cu atât bolnavul poate să fie mai insensibil la magnetizare, exemplu: boli congenitale, sau bolile cancerigene.

Cele mai dese boli ce se pot trata prin magnetiaare sunt: temperaturile, erupţiile, paraliziile, crampele spasmotice, dezvoltarea greşită a unui organ etc.

Clarvăzătorii au urmărit deseori fenomenul că chiar şi după o singură şedinţă (le tratament, iradierea bolnăvicioasă a bolnavilor era complect anihilată. Acest lucru natural ce se întâmplă destul de rar, de^ obicei fiind necesare cam 15 şedinţe pentru tratament • complect. În ceea ce priveşte comportamentul bolnavului magnetizat, unii spun că în timpul iradierii magnetice, simt o căldură plăcută, pe când alţii simt o răcoare plăcută. Tratamentul nu-l vom face niciodată la un bolnav în stare excitată sau la un bolnav indispus din punct de vedere fizic sau sufletesc.

Vom exersa zilnic, maxim de trei ori, tratamentul prin magnetism, şi în general de 3—4 ori pe săptămână. Nu trebuiesc făcute şedinţe repetate, în mod intempestiv pentru că magnetizorul poate pierde o prea mare cantitate de fluid propriu şi aceasta îi va slăbi considerabil corpul lui. Aşa cum am mai spus în tratamentul prin magnet izare se recomandă, ca magnetizorul să aibă grijă ca partea dreaptă a bolnavului să fie tratată cu mâna stingă a lui, iar partea stângă a bolnavului, cu mâna dreaptă a lui, respectând polaritatea electromagnetică a corpului ştiindu-se că, cu mâna stingă suntem încărcaţi electromagnetic negativ, iar mâna dreaptă este încărcată electromagnetic pozitiv. Polurile de sens contrar se atrag, iar

cele de acelaşi fel se resping, de aceia trebuie respectată polaritatea. Apa magnetizată se poate folosi cu succes în tratamente interioare, când trebuie băută, sau exterioare sub forma de prişniţe (comprese); proprietatea apei de a fi fluidic negativă sau pozitivă este o însuşire a ei. Apa magnetizată negativ exercită influenţe dezlegătoare, (le a dezlega ceva, ehair dacii ea este. Ţinută astupată într-o sticlă timp de ani (le zile. Cu mâna dreaptă apa se descântă pozitiv şi cu această apă se vindecă (le exemplu diareea. Această polaritate de negativ şi pozitiv respectiv, cu mâna stingă sau cu mâna dreaptă este magnetizarea atunci citul este făcută (le bărbat, dacă magneţi zarea este făcută de femeie, ea este inversă decât la bărbat, adică cu mâna stingă ea va magneţi za pozitiv, iar cu dreaptă vă magne- tiza negativ. Electromagnetismul corpului nostru vital şi polaritatea lui, nu trebuie să se confunde cu polaritatea fluidului cosmic, care (lupă câte ştim este electric poziliv şi el pătrunde prin mâna stingă atât la bărbat cât şi la femeie, părăsind corpul prin mâna dreaptă. Apa mngnetizată este bine să o bem zilnic, circa o linguriţă de supă pe zi. În durerile de gât se recomandă a se folosi apa magnetizată pentru gargară. Ca somnifer este foarte bună apă tratată cu fluid negativ. Mulţi dintre inagnetizori fulosesc pentru magnetizarea\uior obiecte sau cliiar a unor fiinţe procedeul de suflare peste ele. De multe ori este mai eficace o suflare peste locul bolnav decât o uşoară mângâiere. În cazul durerilor (le cap mognite, vom sufla de la o margine a fruntei până la cealaltă margine în scop de vindecare. De aicea obiceiul popular; n special în mediul rural ca atunci când un copil este bolnav să se magnetizeze apa cu un cărbune stins în ea. Din care i se dă să bea, iar peste copil. Se suflă de câteva ori. Cărbunii de lemn magnetizaţi se folosesc deasemeni şi pentru a provoca somnul în stări de insomnie, în acest scop se vor lua două bucăţi de cărbune lungi de **10—1** 5 cm şi de 3 —Ti cm grosime care se prind în mână şi se suflă peste ele, pe cele patru feţe ale lor. Şi eon- centrându-ne puternic ne gândim ca ele să provoace somnul. Ei se pot folosi imediat. În care scop îi vom da în mâna bolnavului care îi va ţine timp de 8—15 minute în’palma- sa, după ce bolnavul a- doarme luăm de la. El. Chiar dacă bolnavul nu adoarme imediat, nici atunci cărbuni mi-i vom lăsa moi mult de **8** – 15 minute, somnul se va produce oricum după **1—2** ore; ’c-ind nu se folosesc imediat ei se

împachetează" în hârtie fină şi se păstrează la loc întunecos putând fi folosiţi altă dată.

În cazul durerilor de inimă pe lângă obişnuitele mângâieri magnetice pe care le facem este bine să folosim şi placa de sticlă magnetizată în prealabil. Placa de sticlă de 4 cm lată şi înaltă de **6** cm, să fie bine şlefuită, iar extremitatea ei să aibă o gaură în ea, prrn care vom trece un şnur şi astfel o vom agăţa de gâtul bolnavului, nu insă înainte de a o freca bine cu ambele mâini pe cele. Două părţi ale ei, până când placa de sticlă se încălzeşte, suflăm peste ambele părţi frecate şi apoi o agăţăm de gâtul bolnavului, în aşa fel încât să ajungă până >n dreptul inimii şi o ţinem **8—10** minute.

La fiecare folosire se va magnetiza din nou. Tot mateilalul magnetizat. Îl vom ascunde înainte de magnet izare c-a să nu fie văzut de nimeni, ştiindu-se că prin privirea ochilor se transmite fluid magnetic de o altă persoană.

TRATAMENTUL PRIN MAGNETISM IX DIFERITE BOLI

Trebuiesc luate în considerare legile polarităţii.

DURERILE DE CAP

În cazul lor, cu ambele miâni puse pe capul bolnavului, sau punând dreapta în aşa fel încât vârful degetelor să atingă regiunea inimii, iar stânga să o punem pe fruntea bolnavului în’aşa fel încât degetul mic să atingă baza nasului, apoi dinspre partea stângă spre dreapta vom sufla peste el. Tot un procedeu bun este şi acela când în timp ce executăm mişcarea de îningiiere de la cap la picioare, această mişcare să o executăm în aşa fel încât ea să se termine într-un vas cu €ipă, adică aducem. Mâinile până deasupra vasului cu apă, pe care îl punem alături de bolnav.

DURERILE DE URECHI

Mâna aflată la polul contrar, se va pune pe urechea bolnavului în aşa fel încât cu degetul gros să ajungem în ureche, apoi începând de la cap înspre gât vom executa mişcări de îningiiere, şi vom sufla în ureche de mai nuijte ori. Apoi vom picura un strop de ulei iu ureche sau o astupăm uşor cu o bucăţică de vată magnetizată.

DURERILE DE OCHI

Vom executa de la cap spre gât mişcări de mă gen ţi zare şi ne vom opri în dreptul ochilor sau una din mâini o punem pe ceafă iai cealaltă o ţinem aproape de ochiul bolnav. – Cu vârful

deget el o ■deasupra ochiului bolnav, apoi vom sufla de mai multe ori peste ochi în inflamaţii ale conjunctivei, vom aplica pe ochi compresii mag- netizate.

DURERILE DE DINŢI «

Vom executa mişcări de sus în jos pe faţa după care vom sufla peste partea, dureroasă, se recomandă deasemeni a ţine o înghiţitură de apă în ignetizată în gură mai multă vreme.

BOLILE GÂTULUI

Punem inimile pe gâtul bolnavului şi până la piept vom executa mişcări de mingâiere oprindu-ne la gât. Se pun comprese cu apă, cu vată, cu flanele şi se face gargară cu apă magnetizată. Aceste obiecte magnetizate se pot păstra seara mai mult timp pe gât. La sfârşit suflăm peste gâtul bolnavului de mai multe ori.

TUŞEA

Se procedează la fel ca la gât, cu deosebirea că mâna o vom duc «adiind mai departe, oprindu-ne în dreptul stomacului, se ţin mâinile deasupra pieptului puţin, apoi se suflă peşte bolnav în final.

BOLI DE l’LĂMÂM

Cu mişcări de mângâiere uşoare şi în lungul corpului, vom porni de la cap până la picioare, ne vom opri între timp la stern, adică la mijlocul pieptului şi în dreptul inimii, spatele îl vom mân- giia cu braţele încrucişate, iar apoi vom aşeza mâinile pe piept, ne vom odihni mâinile sub umăr şi se vor pune peste piej>t vată, hârtie, flanelă sau comprese înainte de a ’adormi peste care suflăm, putem să-i dămjşi câteva înghiţituri de apă magnetizată.

DIKEKILE 1) E LMMA

«

În durerile de irrimă. Regiunea inimii, dacă se poate o vom descoperi, complet şi suflăm peste ea, mâna dreaptă o punem pe- inimă, mâna stingă pe ceafa bolnavului, de obicei tratamentul îl aplicăm bolnavul fiind culcat.

Tratamentul de mângâiere se face irieepind de la gât până li partea inferioară a corpului, tot în durerile de inimă putem să folosim placa de sticlă aşa enn am descris mai ir. Ainte şi să-i dăm l’ol- navulni să bea apă magnetizată.

DERANJAMENTE DE STOMAC

Foarte des se foloseşte aici apa magnetizală (descântală) care se bea în afală de a cea şi a folosim împachetări **111** materialele amin ţâţe flanelă, vată, comprese etc.

Cel mai bine este să facem aceste împachetări după ce bolnavului mâncat, înainte dea adormi bolnavului i se aplică comprese care să dureze o oră, san dacă păşim necesar atunci se poate lăsa şi toată noaptea compresă pe abdomen în dreptul stomacului, natural că vom pune peste comprese ceva material cald şi gros, dea.

— Semeni pul i m pioecda la aplicarea uleiului în mişcări circulare deasupra stomacului pe piele direct.

Mişcarea de mângâiere se va extinde pâră la genunchi, în cazul când punem mâna pe bolnavi, atunci mâna dreaptă o vom pune pe stomac, iar mâna stingă pe gât, şi suflăm peste regiunea stomacului de mai multe «îi. Nu uităm nicicc’ată să bea apa în final.

DURERI ÎN 1’AIlIEA INFERIOAltÂ A CORPI IXI

Vom pune ambele mâini cu degetele desfăcute pe Locul indicat că dureros şi le ţinem atâta limp până când nu va mai simţi durerea.

Vom executa mişcări de mângâiere începând din dreptul stomacului până la bazin. Se mai pot faje băi de şezut în apa magnetizată, împachetări cu diverse materiale magnetizate, sau se poate da să bea apă magnetizată. Iată cum se prepară apa magnetizată pen- ’ t-ru băi: partea băii în care va fi capul bolnavului să fie îndreptată spre nord, iar picioarele spre sud, ca cel ce face baie feă aibă privirea în spre sud, temperatura apei să fie de 24—28 grade, magnetizorul cu mâna goală la o distanţă de **2** cm de suprafaţa apei, va descrie uşoare linii de la cap până la picioare, când va ajunge la partea inferioară a picioarelor să le depărteze cu aproximativ **1/2** metri, ea apoi să poată -păşi comod înapoi, mâinile să descrie un arc de cerc pentru ka evita mişcările contrare, apoi de la regiunea capului din nou se va repeta mişcările respective. Se recomandă să se termine încet acest exerciţiu iar magnetizorul să. Se concentreze puternic. După 7—12 trasări de acest fel va sufla deasupra apei. Bolnavul trebuie să stea timp de 15—20 minute în apă după care se va culca pe pat.

Îmbolnăviri ale organelor genitale

Vom executa mişcări uşoare» de-a lungul întregului corp,

mişcări de mângâieri generale şi vom utiliza tratamente, locale. Putem aplica comprese locale magnetizate, partea dureroasă se va freca cu ulei magnetizat. Putem folosi băile (le şezut magnetizate Naşterile – nu cu mult înainte de naştere va trebui să aplicăm magnetizarea, se va proceda zilnic până în momentul naşterii. Mai întâi vom executa mişcarea de mângâiere pe tot corpul, apoi vom face câteva mângâieri de la piept până la genunchi, ne vom upri în dreptul inimii şi în partea inferioară a abdomenului, adică deasupra bazinului, vom aşeza apoi mâinile noastre pe partea inferioară a corpului şi de la stingă la dreapta vom sufla de câteva ori pe această parte. Înainte de naştere

i se va da o înghiţitură de apă magnetizată, apoi una şi în timpul naşterii, care bineînţeles că a fost prealabil magnetizată cu putere de voină concentrată pe care o vom transmite şi gravidei.

Influienţările pe care le vom transmite înainte de naştere

— Putem începe tratamentul deja din luna a o-a de sarcină, la femeile de constituţie slabă le vom aplica acest tratament săptămânal, în acest fel unele boli de copii se pot evita chiar înainte de naşterel iar mama se poate salva de la o naştere grea şi de multe alte stări rele.

BOLILE DE COi'II

Copii se tratează la fel ca şi adulţii, cu deosebirea că îi tratăm timp mai scuii, cu mai puţine pase magnetice.

UMFLĂTURI ŞI **RiXI MAI MICI**

Vom executa mişcări uşoare în jurul rănii respective cu ulei, apoi vom unge rana sau umflătura cu ulei şi suflăm peste ea, punem comprese deasupra şi din nou suflăm peste rană. Putem executa uşoare mângâieri pe deasupra.

REUMATISM – ARTRITĂ

Pe lângă tratamentul care se aplică în general vom trata şi spatele bolnavului cu mişcări mângâietoare de-a lungul şirei spinării, cu mâinile încrucişate, putem face mângâieri locale putem sufla peste locul dureros sau putem face băi magnetice.

BOLILE DE NERVI

Vom pune mâna stingă pe ceafa bolnavului, iar mâna dreaptă în apropiere de inimă, deasemeni se fac băi magnetice, se poate sufla peste locul dureros, se pot aplica comprese magnetizate, iar în final

ii dăm să bea apă magnetizată.

T – e. «7»

STĂRILE DE ASTENIE (Slăbiciuni generale)

Se fac mângrâieri de-a lungul corpului, mâna stingă fiind pe ceafă, iar mâna dreaptă, va descrie linii începând de la frunte până a genunchi. Acest- fel de mângâiere îl putem face şi în cazul stărilor de iraseibilitate. Aţa cum am mai descris magnetismul face posibilă şi autovindecarea prin tratamentul aplicat cu mâinile încrucişate. Oriw* om poate face acest tratament cu pase magnetice (mângâieri magnetice) pe partea anterioară a corpului său. Când vrem să mag- netizăm o plantă în scopul de ai da mai multă vigoare, aceasta va fi magnetizată de la rădăcină spre tulpină, apoi vom sufla peste ea şi apoi o udăm. Energia vitală se poate transmite plantei ţinând mâna dreaptă câteva minute deasupra ei, în timp ce mâna stângă o vom pune pe ghiveci. Cei care au părul identic cu magnet izorul, fife exemplu închis la culoare, au tendinţa sări înfrunte pe magnetizor ceia ce vă pretinde de la el un efort dublu pentru vindecarea bolnavului. Nu acelaşi lucru se petrece cu subiecţii deschişi la culoarea părului, aceştia fiind mai uşor de magnetizat.

FEXOMEXUL DE DESPRINDERE

SEPARAREA CORPULUI ASTRAL (le corpul fizic şi corpul eteric, arc loc în hipnoză, în telepatie, în meditaţia transcedentală, • în Yoga. După anumite medicamente halucinogene, în moarte clinică şi o detaşare parţială are loc la somnambuli. Mulţi bolnavi care au intrat în moarte clinică, descriu fenomenul desprinderii. Moartea clinică este acea stare în care bolnavul îşi pierde cunoştinţa pentru un timp limitat, după care revine la starea de conştientă normală.

În cazul că sunt pe masa de operaţie, după ce-şi revin din moartea clinică, declară că spiritul lor se găsea alături de corp, (le cele mai multe ori în tavanul sălii de operaţie, de unde au văzut tot ce s-a petrecut cu organismul lor în timpul morţii clinice. Ei descriu cu exactitate ce personal era în sala de operaţie, ce au vorbit şi tot ce au întreprins pentru salvarea lui. William Woalcott. Declară că a murit şi după expresia lui a ajuns în rai.

Înainte de a fi operat i s-a comunicat, că operaţia pe care’ urma să o facă este dificilă şi comportă un anumit risc. Operaţia

a decurs bine clar anestezia i-a afectat inima care a intrat în fibrilaţie şi pacientul a murit. Lui Woalcott i s-a părut că şi-a părăsit corpul, fiind în stare să privească înapoi, să. Şi-l vadă ofilit şi acoperit cu nu cearceaf. Nu simţea decât puţină tristeţe prâvindu-şi pentru ultima oară corpul, dintr-un loc situat la o mare înălţime de unde şi-a continuat călătoria în sus.

Dacă la început lucrurile din jurul său erau scufundate într-un întuneric adine, a realizat că în partea de sus lumina devenea tot mai strălucitoare. Dintr-o dată a fost scăldat într-o lumină venită de la distanţa. A pătruns astfel într-un domeniu al razelor şi a putut discerne silueta unei fiinţe, minunat luminată din spate, de care se apropia acum fără efort. Woalcott a încercat să-i zărească faţa dar s-a trezit. În sala de operaţie funcţiona un defibrilator, care i-a fost conectat în grabă, pacientul fiind readus la viaţă în ultimul moment. Woaleott era sigur că murise şi că i s-a îngăduit să arunce o privire asupra vieţii de (lupă moarte şi să obţină astfel o confirmare a teologiei iudeocreştine asupra nemuririi sufletului. Trăiri asemănătoare sunt astăzi semnalate de medici, ca şi de alte persoane, în. Toată lumea. Asemenea fenomene trăite în pragul morţii au fost trăite nu numai de oameni aparţinând unor religii creştine tradiţionale, dar şi de hinduşi, budişti şi sceptici.

Pare plauzibilă ideea că multe dintre părerile noastre convenţionale despre rai. Derivă din astfel de trăiri din pragul morţii, experienţe care de-a lungul mileniilor trebuie să fi fost relatate în mod frecvent.

Nici-o veste nu ar putea fi mai interesantă ori mai plină de speranţă dec it povestirea călătorului care se reîntoarce, istorisându- şi drumul şi existenţa după moarte. Aceste experienţe constituie o dovadă în formarea credinţelor religioase, credinţe zdruncinate serios de ştiinţă în ultimele secole. Cum se face că oameri de toate vârstele, culturile şi predispoziţiile escatologice, au acelaşi fel de a trăi în pragul morţii? Fenomenul de desprindere se poate produce şi cu droguri halucinogene, cum ar fi marvhuana extrasă din cânepă, atropina şi alţi alealoizi extraşi din beladonă, mătrăgună sau laur. Se ştie că la oracolul clin Delfi. Pitia intra în transă mestecând frunză de laur. Aceste trăiri produse de droguri ca şi revelaţiile din pragul morţii, pot fi oare degenerate de vreun fel de defect de cablaj neuronal, cu semnificaţie neutră din punct

de vedere al evoluţiei, defşete cart» din întâmplare să producă ocazionale alterări ale percepţiei lumii înconjurătoare.’ O asemenea posibilitate este extrem de puţin plauzibilă, fiind mai degrabă o încercare disperată de a evita ciocnirea frontală cu concepţia mistică. Toţi cei ce se întorc din moarte clinică, descriu senzaţia de zbor, cu ieşirea de la întuneric la lumină, per- cepând câteodată prezenţa unei figuri scăldate în lumină şi aureolă. Tot pentru a nu confirma concepţia teologiei iudeocreştine, se încearcă să se facă o analogie între aceste trăiri şi acele ale naşterii, prin reamintirea cu claritate a trăirilor perinatale, după naştere şi în timpul imediat anterior. Ei ar distinge patru stadii, în prima fază fericirea c-opihdui aflat în pântece, lipsit de teamă, plasat în centrul unui mic univers cald şi întunecat, un adevărat cosmos închis în sacul amniotic. În stadiul al doilea încep contracţiile uterine şi presiunea îngrozitoare se exercită asupra fătului. Lumeţi binevoitoare se transformă brusc într-o stare de tortură. Stadiul al treilea este sfârşitul naşterii, când capul copilului a pătruns prin colul uterin, iar copilul poate vedea, chiar dacă are ochii închişi, un tunel luminos la un capăt şi lumea, extrauterină strălucind, cu privirea lui slabă ar distinge ca prin ceaţă nişte figuri de zei înconjuraţi în cercuri de lumini (moaşa, medicul, alte persoane).

În stadiul al patrulea de după naştere, pruncul e. Ste înfăşat, îmbrăţişat şi hrănit, cu alte cuvinte, ceea ce descriu oamenii întorşi din moarte clinică, ar fi primele lui amintiri de viaţă; dar un copil la naştere poate el distinge imagini? Ochii lui sunt mai degrabă sensibili la lumină şi întuneric, el nu poate fixa lumina, <lar ce se întâmplă cu copiii născuţi înainte de începerea travaliului prin operaţia cezariană, cum mai pot fi explicate aceste trăiri! De ce astfel de amintiri sunt posibile şi de ce dacă experienţa perinatală produce atâta nefericire, evoluţia n-a înlăturat consecinţele sale psihologice negative? Dar copiii nou născuţi chiar trebuie să-şi vadă mediul înconjurător? Trebuie oare să-şi amintească ororurile experienţei perinatale? În ce sens sunt toate acestea necesare pentru supravieţuire? Dacă totuşi într-adevăr şi-ar aminti cu ce şi-ar aminti, gindi- rea creierului lor este la această etapă complet nedezvoltată, aceasta ar însemna că şi-ar aminti prin spiritul reîncarnat în ei?

Ioung în 1944, în urma unei come prin infarct miocardic, s-a ridicat în eter văzând pământul rotund şi înconjurat de un halou

albastru, aşa cum încă nu mai fusese descris până atunci, abia' în 1969 navele cosmice au putut descrie fenomenul de la o înălţime de 150 km deasupra pământului.

IXSTIXCTUL – Fenomen de manifestare al spiritului

Lumea vie este dominată (le două instincte: unul de conservare a speciei şi al doilea de perpetuare a speciei. Instinctul este o formă de manifestare a spiritului, prin el specia are cunoştinţe prin alte trăiri anterioare, de diverse fenomene şi evenimente pe care le-a trăit şi individul pus pentru prima dată într-o situaţie asemănătoare, reacţionează conform experienţei trăite în acea viaţă anterioară. Dar de ce orice mică vietate, nu mai vorbim de om care chiar în pragul morţii imploră cerul să-l ajute să mai trăiască puţin, vrea. Să trăiască în loc să prefere sau să-i fie indiferentă moartea, ştiind că viaţa este o luptă continuă pentru existenţă, de cele mai multe ori eu mari suferinţe? Aţi văzut cât de mult se apără o mici insectă atunci când vrei **s-o** omori se/. Bate şi aleargă în toate părţile să nu fie prinsă? Explicaţia este una singură: viaţa pe pământ, este ordonată de spirite superioare, care hotărăsc reincarnarea pentru a te ajuta să-ţi purifici spiritul şi atunci doreşti să trăieşti, să te purifici pentru a nu mai fi nevoie de alte vieţi, de alte suferinţe. Că viaţa este o suferinţă poate explica de ce la naştere atât mama cât şi copilul se manifestă în acelaşi fel, ţipând. În natură nimic nu se produce la întâmplare, nici eliiar destinul omenesc, totul este reglat şi ordonat de aceleaşi legi care guvernează şi materia şi forţele şi psihicul. Creierul este un instrument necesar funcţionării unei inteligenţe, unui psihism înăuntru corpului omenesc, dar nu instrumentul acesta cerebral produce inteligenţa, după cum nu pianul pe care cineva execută o melodie este autorul melodiei. Pentru ce un medium chiar când **1111** a citit cărţi spirituale spune imediat că întruchipează pe cutare sau cutare mort. Fantomele materializate, spun şi ele că reprezintă spiritul unui om care a trăit în altă viaţă. Anumite fapte şi evenimente spuse sau scrise de medium **111** transă, sunt necunoscute medium-ului şi asistenţei, singur defunctul care le putea cunoaşte şi dezvălui. Deci ştiinţa paranormală manifestată este el mortul, nu poate fi decât el. Întrucât faptele sau evenimentele spuse în această şedinţă de spiritism verificate ulterior se dovedesc a fi exacte. O altă confirmare a persistenţei spiritului după moarte, este statornicia deosebirilor

radicale, dintre medium şi fantomele materializate (vezi capitolul Materializare şi dematerializare).

Se citează cazuri de opere literare sau filosofice dictate post moriem de scriitori celebri, opere ce sunt specifice numai scriitorilor respectivi, exemple: Charles Dickens. Oscar Wilde şi Frederic Nietzsclie.

Identificarea fantomelor materializate, este o altă confirmare că într-adevăr există materializarea acelui spirit: experienţa cu fantoma Kati King care spune că numele ei adevărat este Annie Owen Morgan.

Animalele îşi adaptează existenţa prin două modalităţi, una instinctivă (automată) şi alta deliberată, supusă voinţei.

Instinctele sunt garanţii pe care şi le ia specia pentru perpetuarea ei. O viespe care se întâlneşte pentru inima dată cu un păianjen otrăvitor, penţ ru **a-l** face inofensiv, mai întâi culcă păianjenul pe spate şi apoi îl înţeapă în ganglionul nervos, prin care sunt comandaţi palpii cu otravă (Dumitru C – „Inteligenţa materiei").,

De unde ştia viespea unde se găseşte ganglionul nervos dacă ea întâlnea pentru prima dată acest păianjen? Concluzia este una singură, spiritul vieţii deşi rudimentar, 'este acela care ştia în ce pericol se expune viespea şi tot el cunoştea locul unde se află acest ganglion, el' ştia aceasta din alte vieţi, când probabil corpul viespei a murit din această cauză. Instinctul de perpetuare – al speciei este dominat de instinctul sexual. Spre deosebire de animale, fecundarea ovulului unei femei se poate face în fiecare lună. Pentru ca specia umană să evolueze şi să nu dispară, divinitatea a făcut- ca ambii parteneri să alerge după plăcerea actului "Sexual, dar în realitate, în mod inconştient, ei fac aceasta pentru a-şi asigura perpetuarea speciei. În timpul orgasmului la femeie se produce contracţia ligamentelor rotunde care aduce în axul vaginului, axul longitudinal al colului uterin, glera care acoperă orificiul extern al colului uterin se elimină, lăsând orificiul liber, pereţii din treimea posterioară a vaginului se contractă ritmic, din afară spre interior, impingâţid sperma spre orificiul colului uterin, iar uterul, prin contracţiile sale ritmice nu face P.ltceva, dec-it să aspire în interiorul lui sperma. Iată cum pentru o plăcere de câteva secunde, cât durează orgasmul, o femeie poate să rămână însărcinată. Spiritul duce în eroare sufletul animal al

femeii. Mai mult chiar, se ştie că o femeie în timpul vieţii ei sexuale poate să pregătească pentru ovulaţie un număY aproximativ de 400 de ovule corespunzător celor aproximativ 400 <le menstruaţii pe care le are. Deci are un capital biologic fix, ceea ce nu se întâmpla la bărbat, el având într-un singur ejaculat sute de milioane de spermatozoizi, dintre care insă numai unul va cisliga cursa de alergare spre ovul, pentru **a-l** fecunda, şi anume cel mai dotat cu substanţe nutritive dar şi cu un fluid eteric corespunzător.

În jurul vârstei de 32—33 ani, atunci când are loc consumul a jumătate din cele 400 de ovule, aceasta în funcţie de data când a avut prima menstruaţie femeia, spiritul acesteia, prin subconştient, îşi dă seama că începe panta descendentă a vieţii ei sexuale.

Pentru a-şi atinge scopul – acela de procreere, subconştientul o împinge instinctiv pentru legături extraconjugale, tocmai pentru a se mări posibilitatea ca ea să rămână gravidă. Acest instinc t poate fi însă oprit uneori prin voinţa şi prin conştiinţa ei, dar dintre de rinţa subeonştientă şi inhibarea conştientă, se nasc perturbări neu- rovegetative descrise sub denumirea de,. Nevroza femeii de 33 ani”.

SUBCONŞTIENTUL

SUBCONŞTIENTUL este totalitatea fenomenelor şi însuşirilor psihofiziologice şi psihice, ce nu persistă permanent în sfera conştiinţei, dar pot acţiona selectiv şi cu uşurinţă în sfera acesteia, în raport cu împrejurările. Subconştientul este un fel de subconştâinţă latentă şi potenţială care este inferioară, dar coexistă cil conştiinţa şi o deserveşte cu fidelitate.

Pentru subconştient se mai utilizează termenii de subcon-ştiinţă sau zona marginală a conştiinţei.

Subconştientul a mai fost calificat uneori şi cu numele de preconştient. Pe seama subconştientului sau pus elementele cristalizate ale conştiinţei stinse sau uitate, automatismele psihice, aspectele de deprindere şi memorie potenţiale, montajele intelectuale reflectate, structurile operaţionale nereflexive, fenomele perceptive neintegrate conştient, care astfel îndeplinesc funcţii reglatorii. În subconştient intră deasemeni complexe senzomotorii aconstiente, deprinderile de orice fel atât bune cât şi rele. Operaţiile necontrolate conştient, cât. Şi fenomenele de memorie potenţială cu toate energiile

latente existente în fiinţă. Keferindu-se la subconştient Tudor Arghezi spune: „Omule nebunule, tu faci minuni fără să ştii şi nu cunoşti aproape deloc puterea formidabilă a gândirii tale, să ştii că tot ce incliipuieşti este realizabil şi se face direct proporţional cu încrederea ta. De ce te fereşti să stai de vorbă cu tine însuţi şi să te incliipuieşti descoperindu-te un perfect zeu”.

Orice acţiune a gândirii, a imaginaţiei, a vorbirii sau a corpului, poartă în sine fructe bune sau rele. Omul este într-o măsură nebănuită creaţia gândirii, la ce gândeşte în această viaţă, mai târziu el devine.

Tot ceea ce există în tine, se află pretutindeni, ceea ce nu există în tine, nu se află nicăieri, toate comorile universului sunt înlăuntrul tău, caută cu fervoare în tine însuţi puterea sau răspunsul la care aspiri, pe care inima ta le doreşte şi direct proporţional cu credinţa ta, vei primi ceea ce vrei! Marele secret caracteristic geniilor şi tuturor oamenilor cu adevărat mari <lin loate epocile, este capacitatea lor de a intra în contact fie conştient, fie în mod spontan, cu puterile nelimitate ale subconştientului, eliberindule. Dacă poţi face la fel, vei fi capabil de performante exlraordinare. Subconştientul este servitorul, constructorul şi susţinătorul corpului. Dacă învăţăm cum să ne folosim de el şi în ce mod să-i dăm comenzi, el ne poate ridica aproape fără efort, pe culmi nebănuite asigurându-ne mereu succesul. Orice gânrl este o cauză care mai devreme sau mai târziu va produce efecte bune sau rele. Orice trăire proprie sau stare interioară pe care o remarcăm în mod pasiv, este efectul anumitor gânduri din trecutul îndepărtat sau apropiat. Viaţa este o modalitate de cunoaştere, eşti asemănător unui căpitan aflat pe mare (rare îşi conduce vasul, trebuie să dai ordine (gânduri, imagini) clare şi ferme, mentalului subconştient care controlează, intermediază şi conduce majoritatea expeiienţelor vieţii tale. Atât acţiunile pe care le-am comis cât şi gândurile pe care le-am avut în trecut, ne urmează ca o umbră, producând rezultate bune sau rele, în funcţie de natura lor. Nici în aer, nici în adâncul oceanului, nici în cea mai ascunsă peşteră sau pe vârful muntelui, în oricare parte a acestei vaste lumi, nu există loc în care omul să poată scăpa de consecinţele acţiunilor şi gândurilor sale, în prezent sau în viitor, consecinţele lor, nu vor înceta să se dedubleze şi astfel făptuitorul va avea la rândul său, partea care se cuvine din fericirea sau suferinţa pe care a

produs-o. Înţelegând aceasta, trebuie să căutăm să nu facem rău nimănui, nici măcar în gând.

Să nu întrebuinţăm niciodată formulări interioare de formă, nu am mijloace, sau îmi este imposibil, în care să şi crezi, subconştientul te va asculta prompt şi va creia premizele pe care dpar tu le-ai gândit, aducându-le din domeniul posibilităţii la o lealitate efectivă. Astfel la propria ta comandă chiar subconştientul va face astfel că într-adevăr să-ţi lipsească posibilităţile sau mijloacele de a realiza sau obţine ce urmăreşti. Caută să te convingi că totul îţi este posibil prin angrenarea puterii nelimitate a gândtilui tău. De a comanda subconştientului. Realizează însă că deşi totul îţi este posibil, nu orice îţi este permis, în sensul că nu trebuie să încâlci niciodată legile morale ale firii.

Pătrunzând gradat- şi cât mai lucid în profunzimile enigmatice ale subconştientului, vei reuşi să cunoşti adevărata natură din tine însuţi şi atunci ţi se va dezvălui realitatea infinită şi eternă din afara ta. Legea fundamentală a vieţii care îţi permite înflorirea este legea încrederii depline în sine. Încrederea numai într-un ajutor exterior, atrage mai devreme sau mai târziu suferinţa. Singura încredere fermă în sine, generează forţa şi bucuria, în plus această încredere îţi asigură totodată sprijinul exterior de care ai nevoie, încrederea în propriile forţe, care există în stare latentă*în microcosmosul tău lăuntric, este o stare mentală de putere irezistibilă întreţinută cu perseverenţă de conştiinţa ta, care percepe într-o oarecare măsură legătura cu energiile atotputernice ale sinelui tău suprem. Vei atrage mai devreme sau mai târziu tocmai ceea ce crezi că» ţi se va întâmpla rău, iar această tragică desfăşurare va fi realizată de subconştientul tău, care va executa tot ceea ce gândeşti mereu şi crezi ferm. Gândeşte-te totdeauna numai la bine şi binele te va urma ca o umbră pretutindeni. A te lăsa. Cuprins de frică sau a gândi râu, înseamnă al atrage prin rezonanţă, datorită punerii la unison cu acesta, cu alte cuvinte eşti ceea ce gândeşti, aspiri şi crezi cu fermitate. Trebuie să ne cunoaştem cât mai profund pe noi şi abia după aceea vom reuşi să-i cunoaştem atât pe ceilalţi, cât şi universul în. Care existăm. Marea majoritate a oamenilor judecă lucrurile, fenomenele, pe ceilalţi şi chiar pe ei înşişi, după propriul lor nivel superficial de gândire şi simţire, din această cauză cel mai adesea, ei îşi imaginează mai mult sau

mai puţin eronat totul, decât înţeleg.

Sugestiile, părerile, convingerile, sau remarcile altora nu au nici-un fel de putere asupra ta în sensul de a te putea influenţa atât timp cât nij eşti la unison, pentru a rezona cu energiile pe care le evocă sau le manifestă. Singura putere stăpână, este gândul tău, care poate accepta simpatizând sau respinge prompt aceste sugestii. Poţi alege să nu iei în consideraţie, ceea ce nu vrei, refuzând să crezi, ceea ce nu doreşti ori consideri fals. Supraveghează totdeauna tot ceea ce gândeşti, cea ce simţi şi ceea ce faci. În virtutea legii acţiunii şi naturii (. Karma) mai curând sau mai târziu vei răspunde pentru tot ceea ce faci, atât cu tine însuţi – cât şi pentru modul în care te comporţi cu tot ce te înconjoară.

Acela care comite un rău, sau o nedreptate îşi dăunează tot atât de mult lui însuşi, căci devine rău. Dacă vei reuşi să fii pe deplin stăpânul propriului tău subconştient, vei deveni stăpânul propriului tău destin. Dacă îţi controlezi subconştientul devii spontan, un model pentru ceilalţi şi îi poţi ajuta infinit. Aminteşte-ţi că în orice moment ai posibilitatea alegerii, alege iubirea în locul urii, alege sănătatea în locul bolii, alege fericirea în locul suferiuţei, alege existenţa spirituală pură, în locul unei vieţi banale şi cenuşii, păstrează-ţi o puritate şi o spontaneitate de copil. Atunci când ai încetat să mai fii copil, eşti deja un suflet mort, adevărul este descoperit mai uşor dură îl căutăm cu o inimă pură de copil, lnteleclul tău nu este rău, nici-o formă sau energie a naturii, nu este fundamental rea, totul depinde de intenţia pe care o ai şi de modul în care te serv eşti de forţele naturii, care sunt perfect neutre precum curentul electric. Toi ceea ce mentalul tău conştient acceptă ca adevărat şi crede ferm, subconştientul la rândul său va acc-epla imediat şi va căuta să realizeze «Unii viaţă şi expresie ideii sau ghidului imprimat în el. Gândul săli, ideia, este sământa, subconştientul o va hrăni şi va face >& apară mai devreme sau mai târziu, fructul. De sământă, depind roadele, rine seamănă vânt, culege furtună. Gândeşte-te la supremul absolut, gindeşic-te la ceia ce este sublim şi pur, la ceea ce este perfect, frumos, şi bine. Subconştientul propriu controlează toate funcţiile vitale ale corpului omenesc şi el cunoaşte deja răspunsurile şi soluţiile la toate problemele existente dar nu te va ajuta eficient decât dacă va fi solicitat în acest sens. El este un servitor atotputernic,

care mi jniate avea iniţiative atât timp cât mentalul nu-i dă dispoziţie să acţioneze în acest sens. Credinţa, gândurile, ideile, reprezentările tale, pot produce adevărate miracole, prin intermediul nelimitatei puteri de expresie a subconştientului tău. Realizând aceasta, vei putea înţelege că dacă ai credinţa cât im bob de muştar, poţi să dai la o parte munţi de obstacole. O modalitate simplă de edificare, înainte de a adormi, propune spre rezolvare în imagini dare şi ferme o anumită problemă subconştientului şi ulterior odată cu răspunsul, vei avea proba formidabilei tale puteri. Toi ceea ce imprimi în subconştient prin gânduri. Idei, imagini, aspiraţii, speranţe, seva exprima ulterior mai devreme sau mai lărziu pe ecranul existenţei ca experienţe, stări, condiţii, trăiri, întâmplări sau evenimente pe care le'vei suferi în mod pasiv ca pe nişte reflexii. Din momentul din care ai înţeles această legătură, trebuie cât mai des să supravegheri, cu mare grijă orientarea ideilor, gândurilor. Convingerile şi concepţiile pe care le întreţii preponderent în conştiinţă. În trecut ţi-ai determinat prin modul de a gândi prezentul. Acum clipă de clipă îţi programezi şi îţi pregăteşti viitorul. Multe evenimente vor fi reflexia la ceea ce gândeşti acum. Absolutul este deja în interiorul tău şi ca pe un martor tăcut îl porţi pretulindeni. Penii-u ce să-l pângăreşti prin gânduri negative, prin acţiuni josnice şi impuse, ori prin dorinţe infame. Legea acţiunii şi reacţâunii sau legea Karmei. Este expresia armoniei universale, în virtutea acestei legi, gândurile sau ideile. Tale, 'ântreţinute predominant şi cu o fermă convingere în mentalul constant, sunt o acţiune la care mai de\ruue sau mai târziu, va urma o animilă reacţie, care va.fi de fapt răspunsul sau expresia, reflecţia fiilelă a subconştientului tău la acele gmduri sau idei. Supraveghea- zi-ţi ideile şi evită să menţii în mentalul conştient anumite gânduri, căci reacţiile care vor urma vor fi expresia-lor precisă în subconştientul tău.

Forţa subtilă a vitalităţii va circula din abundenţă manifestându-se armonios şi ritmic în fiinţa ta, dacă v ei gândi cu forţă, având în acelaşi timp fermitatea necesară: „cred cu tărie în puterea gigantică a subconştientului meu, pe care îl dinamizez prin aceste gânduri. Sunt foarte sigur că el mi le va împlini impulsionat de concentrarea ideilor mele în acest sens, absolutul este cu mine şi de aceea voinţa mea este irezistibilă”. Această afirmaţie gândita intens, ca atare anulează conflictele şi

înlătură dificultăţile de tot felul care pot apare. Atunci, când într-adevăr vrei să reuşeşti ce ţi-ai propus, ima- ginează-ţi cât mai clar cu putinţă încă de când te-ai hotărât ce vrei, deznodământul fericit, sau cu alte cuvinte sfârşitul încununat de succes al problemei tale. Este esenţial să se mentalizeze cu o fermă credinţa sfârşitul problemei, ’ ca ceea ce gândeşti ferm cu anticipaţie, subconştientul va realiza, intercalărid şi corelând astfel etapele şi desfăşurarea evenimentelor în timp, ca să permită îndeplinirea principalului scop şi anume expresia finală, aceia ce ai gândit. Indiferent dacă obiectul, starea sau modelul proiectat de tine în gând, există sau nu în manifestare, datorită gândirii tale ferme şi cât mai clare, subconştientul tău va căuta să-l realizeze, dându-i expresie, după planul pe care l-ai gândit şi cristalizat în gândirea ta. Acesta este idealul, iar concretizarea ta conformă cu gândirea şi credinţa apaiţine numai subconştientului. Dacă credinţa ta este considerabil de fermă, direct proporţional cu intensitatea acesteia, mai devreme sau mai târziu, subconştientul rău va face ca aceasta să se îndeplinească. Plantează ideia cu putere în subconştient, prin intermediul focalizării mentale repetate şi după un timp vei avea reuşita scontată. Un subconştient puternic, debordând energie şi o concentrare mentală excelentă accelerează considerabil, atingerea scopului urmărit. Vindecările aparent miraculoase, despre care auzi vorbindu-se, sunt în marea majoritate a cazurilor, datorate unei credinţe ferme transmise telepatic prin dinamizarea adecvată a subconştientului. Majoritatea bolilor încep în minte datorită erorilor devenite obişnuite, care sunt semănate mereu în sfera pasivă de forţă a subconştientului, nimic nu se manifestă în fiinţa ta, fără să aibă anterior imprimat un arhietip mental sau o engramă corespunzătoare. Şimptomele caracteristice a majorităţii bolilor, pot fi provocate rapid prin inducerea anumitor stări de sugestie hipnotice (letargie, catalepsie, «omnabulism, tranşă). Această gamă de fenomene determinate prin hipnoză verificate mereu în decursul timpului, dovedeşte puterea uriaşă a gândirii asupra subconştientului. În cazul hipnozei, gândul său ideia este transmisă telepatic de hipnotizator, iar manifestarea sau cu alte cuvinte, realizarea acestuia, se produce prin intermediul subconştientului subiectului hipnotizat, la care se suspendă setu se diminuează propria responsabilitate sau posibilitatea controlului mental

asupra subconştientului propriu. Dovada puterii gândului asupra subconştientului este foarte clară aici. În cazul autohipnozei îţi induci singur gândul său ideia în mod ferm, iar realizarea acesteia datorită forţei de inducţie se produce foarte'repede prin intermediul propriului subconştient. Atât hipnoza, cât şi autohipnoza sunt probe certe ale corelaţiei dinamice existente între mental şi subconştient. Un mental puternic, energizat. Şi intens focalizat prin concentrare, poate provoca cu uşurinţă prin rezonanţă, influenţe sau manifestări în subconştientul altei fiinţe umane. Un aport extraordinar de mare în cazul vindecării majorităţii bolilor şi redobândirea stării de sănătate jo are credinţa fermă în finalizarea cu succes a procesului curativ.

O imagine mentală adecvată, reluată mereu şi mereu cu Încred ere şi entuziasm, accelerează minunea grabnicei însănătoşiri. Dacă doreşti să trezeşti în tine şi să-ţi amplifici puterea de a vindeca, vei reuşi cu uşurinţă, dacă vei ajunge să-ţi nlăreşti şi să-ţi rafinezi magnetismul vital, prin accelerarea activităţii centrilor corespondenţi de forţă (rozetele de absoipţie ale corpidui eteric). Atunci când vrei să produci asupra cuiva o influenţă curativă, imaginează-te ferm, drept releu prin care se manifestă energia binefăcătoare pe care tu doar o tranzitezi, focalizând-o prin emisie asupra fiinţei pe care urmăreşti să o ajuţi. Această energie este recepţionată de tine, direct proporţional cu gradul de dinamizare a planului corespondent în propria ta fiinţă şi provine din sfera infinită a macrocosmosului cu care în acel moment este necesar să te menţii la unison prin concentrare mentală continuă. Efectele sunt rapide atunci când încrederea ta în eficacitatea rezonanţei este mare, graţie integrării acţiunii tale în armonia legilor fundamentale ale existenţei. Modalitatea cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai eficentă de a genera un gând atu o ideie este să o vizualizezi mental cât mai clar cu putinţă ca şi cum ar fi în faţa ta aevea cu toate că o percepi numai cu ochii minţii. Referitor la aceasta un proverb chinez spune:,. O imagine precisă valorează cât o sută de cuvinte, iar o imagine menţinută după propria ta voinţă neschimbată timp de **o** oră valorează cât un diamant şlefuit de mărimea unei portocale". Cel mai Imn mijloc **de** a intra **în legătură** cu sfera de forţă a subconştientului este de a-ţi **induce** o **stare modi**ficată, de unitate deplină, a fiinţei, determinată de o **intensă sugestie** mentală în care modul de a

gândi şi de a acţiona, **este în** întregime independent de contextul situaţional, dar se afla sub **totală influenţă** a mentalului. Evilă orice tensiune posibilă, orice crispare **sau cori**st rângere mentală, atunci c-ind soliciţi ceva subconştientului, **eventual** înainte de culcare, generează **din** nou solicitarea mentală **adresată** subconştientului şi aduciiuhi-ţi starea de somnolenţă caută să **adormi** chiar cu sentimentul că rugămintea ta este îndeplinită. **Acţionează** astfel mai mereu până la succesul final. Datorită activităţii **gândirii** tale, permanent fiinţa ta vibrează la unison, intrând astfel **în rezo**nanţă cu anumile straturi ale manifestării macrocosmice **şi astfel** captează diferite forme de energii care determină efecte **sincone** în **sfera** subconştientului lău. Dacă vei ajunge să-ţi **supraveghezi gându- rile. Dii; du-le** orientare benifică, pozitivă, creatoare, vei **fi totdeauna aproape** de **energiile** universului, iar reuşita **va** fi de partea ta. **Orice ideie** său gând odală acceptat se transformă în focar de **autosugestie operând** în straturile corespondente ale subconştientului **şi apoi este** transmis **în centrul** subtil de expansiune al plexului **solar (creierul** lău **abdominal) de unde** se va manifesta în afară determinind**efecte sincrone** în **domeniul** universal al posibilităţilor. În general **motivele** nereuşitei **sau eşecului,** sunt slabă energie, lipsa încrederii, **absenţa continuităţii** în dinamizarea subconştientului, imaginea **mentală imprecisă sau** difuză.

Cele trei faze ale realizării unei dorinţe prin dinamizarea puterii subconştient e sunt:

A – considerarea lucidă şi mentalizarea atentă a problemei din punctele majore de vedere:

B – acceptarea plină de încredere a gândului că în mod cert există o soluţie pe care subconştientul ţi-o va releva, permiţându-ţi totodată îndeplinirea ei într-o formă adecvată în sfera realităţii concrete;

C – trăirea anticipată a bucuriei succesului, ee se bazează pe convingerea de nezdruncinat, a unei reuşite depline.

Atunci când mentalul tău conştient, este suficient de **linişti**t **şi se poate** localiza cu uşurinţă, poţi fi pe deplin convins că **poţi realiza** în scurt timp, prin intermediul subconştientului **ceea ee** gândeşti ferm şi clar. Aşa cum am mai scris, cel mai propice **moment** natural pentru a dinamiza subconştientul prin

intermediul **unei idei sau imagini clare, este starea de trecere de la veghe la somn, pentru faptul că în acele clipe, legătura cu sfera subconştientului se poate realiza spontan. Nu poate să existe o reuşită în bine, prin intermediul ■subconştientului, fără o anumită linişte a minţii. Dacă îţi imaginezi cât mai clar cu putinţă un ţel sau un ideal, direct proporţional cu eforturi depuse, mai devreme sau mai târziu vei primi de la ambianţa cosmică infinită, care acţionează prin intermediul subconştientului tău, tot ceea ce îţi este necesar pentru realizarea acestuia. Puterea imensă a imaginaţiei susţinută cu perseverenţă de o gândire controlată ce vă atrage în mod natural, trezirea extraordinarelor puteri ale subconştientului. Pentru a te mobiliza cât mai bine, raportează constant la anumite modele care te entuziasmează foarte mult. Prin consonanţă telepatică cu exemplul ales, îţi poţi accelera propria reuşită. Aminteşte-ţi că în majoritatea cazurilor, subconştientul a avut o contribuţie majoră în inspirarea celor mai minunate descoperiri ale marilor genii. Atunci când o anumită problemă te preocupă mult şi reuşeşti să fii suficient de atent asupra ei, focalizând-o lucid o durată adecvată de timp, urmărind cu tenacitate soluţionarea ei, subconştientul tău, va atrage magnetic către tine inclusiv prin telepatie, toate informaţiile şi datele necesare referitoare la problema ridicată de tine. Subconştientul poate să apeleze la cunoştiinţele înmagazinate în el în timpul vieţii, dar uitate de conştientul tău şi neuitate de el, la cunoştiinţele înmagazinate în el în alte vieţi anterioare, precum şi la comunicări telepatice cu spirite evoluate din atmosfera extraterestră. În final se va cristaliza în subconştient sinteza de unde va apare intuiţia sau chiar soluţia clară definitivă. Ideia fermă anticipativă a succesului în ceea ce urmărim să realizăm conţine deja într-o formă dinamică ordonatoare, energiile generatoare ale succesului ulterior. Persoanele care se consideră norocoase, aplică conştient acest mecanism, care le uşurează mult reuşita. Abordează-ţi problemele din punctul de vedere al succesului anticipat, în tot ceea ce**

urmăreşti să faci şi în acest fel subconştientul tău va fi orientat inteligent să-ţi materializeze triumful. În funcţie de nivelul de forţă al subconştientului tău şi de puterea ta mentală de mobilizare, reuşita sau răspunsul nu se produce neapărat la câteva ore sau după o zi pe alta, continuă cu perseverenţă să impregnezi subconştientul prin intermediul ideii şi nu abandona această sistematică solicitare decât după ce suceesul final s-a realizat. Subconştientul nu are reţineri, inhibiţii, temeri, ci numai reacţii, răspunsuri, sau oglindiri fidele care sunt expresia exactă a gândurilor şi ideilor pe care cândva le-am lăsat să pătrundă în el şi să încolţească. Dacă fructele sunt dulci, gândurile au fost bone, dacă fructele sunt amare, gândurile au fost eronate sau negative. Fructele mixte sunt rodul unor gindiii mixteT fructele dureroase pot fi nimicite prompt dacă vom face efortul de a semăna în subconştient, opusid acestora, exemplu: tristeţea- bucurei, slăbiciune-forţă, în diferenţă-simpatie, agitaţie-calm. Roadele acestor seminţe noi, apar imediat, mimai atunci când energia este gigantică, în celelalte cazuri fructificarea, lor va fi ulterioară.

Orice ce mentalizare precisă sau cu alte cuvinte, oricare imagine mentală clară susţinută prin credinţă şi dinamizată cu perseverenţă, ■va avea tendinţa de a se realiza efectiv sub forma unui efect în virtutea miraculoasei legi a materializării prin intermediul subconştientului. Este suficient să ai o nemărginită încredere în puterea subconştientului şi succesele vor apare mai devreme sau mai târziu^ într-un interval de timp direct proporţional cu energia investită. Subconştientul este sferă de apel a memoriei şi în acesta sint-înregistrate toate experienţele avute de o fiinţă atât în existenţa prezenţa, cât şi în existenţele anterioare sub forma unor impregnări subtile, care chiar dacă nu sunt clar conştientizate din punctul de vedere al cauzelor pe care le reprezintă, ne condiţionează întreaga noastră existenţă prin feluritele efecte pe care le generează în universul nostru lăuntric. În fazele profunde ale somnului, subconştientul în funcţie de natura ideilor fuzionează cu anumite aspecte ale naturii superioare, participând ca o picătură reintegrată în ocean la înţelepciunea supremă.

În unele situaţii subconştientul se poate manifesla mai uşor în vis sau chiar prin viziuni ce survin în stări de reverie, toate

acestea fiind răspunsuri la solicitările tale conştient sau nu, formulate. Dacă cel despre care îţi imaginezi în mod eronat c-ă are unele defecte sau vicii este o fiinţă slabă el va fi influenţat telepatic de ceea ce tu gândeşti cu putere şi va avea tendinţa de a se lăsa modelat în sfera subconştientului său de ideile tale transformându-se în conformitate eu gândurile tale. Rezultatul chiar dacă respectivul nu prezintă înclinaţii pentru viciul. Sau defectul pe care tu **ţi-l** imaginezi acum în îi generezi de fapt tendinţa în acea direcţie şi contribui din plin să devină aşa cum numai tu îl imaginezi (este efectul magiei benefice sau malifice).

Prin urmare fii atent căci gândurile tale se reproduc identic în sfera subconştientului, materializându-se ulterior în conformitate f'u conţinutul lor, atât în tine cât şi în subconştientul celor pe care simultan îi afectează în măsura în care se referă la ei, datorită rezonanţei. Iată deci semnificaţia psihologică profundă a regulei de aur: „ „îndesi e despre alţii numai ceea c-e ai dori ca ei să gi tulească despre line" şi „ceea ce ţie nu ţi-ar place, nu-i face celuilalt", caută să atingi şi să-ţi menţii un cât mai profund echilibru emoţional, acceplă cu toleranţă ca pe ceva firesc, fă piui că alţii pol să nu gândească sau să perceaj) ă ca line, respeclă-i şi caută să-i ajuţi preluându-i de la nivelul la care se află, a să cum lu ai dreptul să fii în dezacord cu ei şi ei datorită ignoranţei sau rea voinţei au acelaşi drept, de a fi în dezacord cu line.

Trăirile tale interioare ce implică gândurile, slările şi sentimentele tale, sunt într-o foarte mare măsură cauza reacţiilor celorlalţi faţă de tine. Datorită reacţiilor pe care în mod spontan, prin rezonanţă le produci în subconştientul lor, care interferează cu **a-l** tău telepatic, cheia simpatiilor sau antipatiilor fulgerătoare, ţine de afinităţile sau dizarmoniile ce apar între două sau mai multe subconştient un. Doreşte altuia numai ceea ce îţi doreşti ţie şi vei constata o considerabilă schimbare **111** bine. Atât în propria la existenţă cât şi în starea generală a aceluia pe care astfel l-ai a jutat. Hrăneşte-ţi zi de zi inima cu o bunăvoinţă fără limite, pentru tot ceea ce trăieşti şi vei constata cum se dezvoltă o bucurie imensă pe care o vei revărsa sub forma de iubire, faţă de tot ceea ce te înconjoară. Identici cu mine în şinele spiritual sunt aceşti oameni, identici cu ei în şinele spiritual sunt eu, identificându-se astfel cu fiecare, înţeleptul se regăseşte pe sine însuşi pretutindeni şi

îmbrăţişează întreaga lume într-o stare de iubire nesfârşită, profundă şi fără limite.

Numai tu singur le poţi eleva, numai tu însuti te poţi pedepsi, precum roţile din faţă şi roţile din spate ale unui car, ignoranţa merge prima, iar suferinţa vine pe urmă. Dumnezeu, viaţa nu pedepsesc de fapt, omul ignorat este acela care se pedepseşte singur, prin falsele sale idei, despre ceilalţi oameni, despre viaţă, divinitate şi univers. Datorită erorilor, el devine sclavul propriilor sale adevăruri, iar obişnuinţa, îl împietreşte în această stare. Legea esenţială, a înţelepciunii practice, constă în trezirea, dezvoltarea şi punerea în valoare a principiului absolut al spiritului. Toate acestea sunt uşor realizabile dacă, ne fixăm definitiv ţelul în perfecţiune, acţiunile tale sunt binele tău, în măsura în care sunt bune, acţiunile tale sunt moştenirea ta, acţiunile tale sunt deasemeni refugiul tău. Mentalul tău conştient este aparatul fotografic prin intermediul căruia fotografiezi, fixând pe fina peliculă a sferei subconştientului idei, imagini, aspiraţii, sugestii, dorinţe care vor da ulterior roadele corespunză-

10-c. 470

Toare, întocmai cum se materializează (lupă revelare şi fixare imaginile pe hârtia fotografică. Înainte (le a forma un obiect bun, mai întâi trebuie să fim foarte convinşi că el este dorit. Când dorinţa de a abandona un obicei rău va fi mai mare decât acela de al continua vei fi vindecat în proporţie de

Ca să faci să se micşoreze şi să-ţi dispară frica de nu contează ce, imaginează-ţi cu putere cât mai clar de mai multe ori pe zi, că faci fără teamă chiar acţiunea de care îţi este frică. Actul mental va încărca şi pregăti în mod adecvat subconştientul, uşurând foarte mult după aceea actul fizic corespunzător de care înainte îţi era teamă şi astfel frica nu va mai exista, reuşita este rodul programării inverse a subconştientului prin gândirea fermă a opusului – curaj ce va anula direct proporţional cu efortul, frica existentă.

Frica este de două feluri: normală îşi anormală. Frica normală este un fel de sistem de alarmă a cărei rădăcină se află în instinctul de conservare şi ne este dată de spirit pentru a ne ocroti. Frica anormală ia naştere atunci când îi perniiţi imaginaţiei să galopeze după bunul său plac. Remediul constă în aţi induce şi menţine în sfera imaginaţiei mentalizări sau

anticipări benifice. Atât timp cât stăpâneşti imaginaţia conduci, când imaginaţia ajunge să te stăpânească eşti fatal condus şi te simţi neputincios ca un sclav supus.

Subconştientul tău este mereu acelaşi şi nu îmbătrâneşte niciodată, el este în afara timpului şi de aceea este considerat etern, el face parte din Fiinţa Universală a maorocosmosului şi deoarece nu s-a născut niciodată, nici ni? Va muri vreodată. Viaţa este un nume pe care îl dăm unei miraţi, ioase puteri invizibile pe care iA majoritatea cazurilor nu o înţelegem din punctul de vedere al complexităţii ei. Răbdarea, stăpânirea de sine, bunătatea, blândeţea, iertarea, dragostea, abnegaţia, bunăvoinţa, credinţa de nezdruncinat, bucuria. Înţelepciunea, fericirea, încântarea, înţelegerea, toate aceste calităţi sublime nu îmbătrânesc niciodată. Cultivă-le, exprimă-le, amplifică-le, rafinează-le şi vei putea rămâne tânăr atât cu spiritul cât şi cu trupul. Îmbătrâneşti mult mai repede şi te ofileşti în mod penibil, atunci când te închistezi îri prejudecăţi aberante şi încetezi să mai visezi avântat.

Îmbătrâneşti ca prin farmec atunci când eşti irabcibil, suspicios, egoist, răutăcios, certăreţ, gelos şi deznădăjduit.

SPIRITISMUL

SPIRITISMUL ESTE CUNOSCUT din antichitate. Prin spiritism, sunt chemate spiritele morţilor cil care se poartă convorbiri. Chiar şi Biblia – care este isloria poporului evreu, spune că Suni. Regele Israelului s-a dus la En-l) or să consulte un spirit prin intermediul unui medium, prin care să evoce spiritul lui Samuel. Acesta i-ar fi spus că-şi va pierde viaţa în lupta oi filistenii. Şedinţe de spiritism se fac numai în prezenţa unui medium, acesta fiind un om în organismul şi în apropierea căruia se petrec fenomene paranormale. Acest fenomen paranormal se produce în organismul mediumului prin luare la cunoştinţă de forţe exterioare fără ajutorul simţurilor normale. Această însuşire neobişnuită se numeşte mediumnitate. Ştiinţa care se ocupă de fenomenele paranormale se numeşte metafizică. Spiritismul modern s-a răspândit aproape spontan în toată lumea, odată cu anul 1848, din fenomenele de la Hvdes- ville. În satul Hydesville «lin S.U.A. Trăia o familie numilă Fox, alcătuită din părinţi şi trei fete: Kate, Margaret şi Leah. Fetiţele auzeau în pereţii camerei lor lovituri inexplicabile, fără o cauză cunoscută. Una din fete şi-a dat cu părerea că poate fi spiritul unui mort.

Atunci Margaret Fox, a imaginat un alfabet convenţional pentru a observa dacă se poale înţelege cu spiritul mortului. Fiecare literă a fost înlocuită cu un număr de bătăi în perete şi astfel comunicarea s-a putut efectua. S-a constatat că cel ce lovea în perete avea o inteligenţă conştientă, el a mărturisit că este spiritul unui mort, un negustor ambulant care a fost omorâl şi îngropat în pivniţa acelei case. S-a controlat pivniţa acelei case, dar nu s-a găsit nimic deosebit. În anul 1910, adică după 62 de ani de la, evenimentele amintite, demolându-se casa respectivă, s-a găsit între zidurile pivniţei scheletul unui om şi alături de el o geantă, ceea ce a confirmat că într-adevăr loviturile din perete erau ale spiritului acestui negustor. Fenomenul a fost numit spiritism de către Antoine Rivail (Allan Kardek) iar fiziologul francez Charles Pichet l-a numit melafizică.

Obiectul metafizicii se studiază oficial în facultăţile din Lisabona, Suedia, Olanda, Germania, S.U.A., Beldia, Anglia, Grecia, Argentina şi alte ţări.. ’

Verificarea că spiritul unui mort dă răspunsurile la întrebările ce se pun mediumului de către asistenţă, este că acest răspuns i i iad necunoscut nici de medium, nici de asistenţi, se dovedeşte a fi real. Iată un exemplu: o familie disperată, prin dispariţia unicului fiu în vârst-ă de 7 ani, merge la o astfel de şedinţă de spiritism şi prin mediumul respectiv se încearcă chemarea spiritului copilului consi- derând că copilul ar putea să fie mort. Într-adevăr a apărut spiritul copilului dispărut, care a comunicat să caute trupul lui într-o groapă cu văr din apropierea casei părinteşti, unde se află. Părinţii au căutat în groapa cu var şi au găsit cadavrul copilului. O altă verificare că într-adevăr este spiritul unui mort, este ca întrebările să fie făcute mediumului fără glas adică prin, mesaj mental, iar răspunsurile spiritului să fie ulterior verificate ca fiind reale.

După natura mediumnităţii, mediumurile se împart în mai multe categorii: mediumi de levitaţie, adică care pot să se ridice de la pământ fără niciun sprijin, sau pot să ridice un obiect în aer numai prin gâiulirea lor. Un medium de levitaţie a fost şi Isus el putând merge pe suprafaţa apei.

Mediumi de scriere directă, când spiritul scrie direct fără mâna mediumului, mâna spiritului este invizibilă, numai creionul se vede mişcând.

Mediumi de scriere precip:’r ■ îl. Când literele apar fără

ajutorul creionului.

Mediumi de scriere automată, când mediumul scrie cu o mână sau cu amândouă, mina fiind condusă de spirit (vezi Bogdan P. Haşdeu în cartea SIC COGITO).

Mediumi de rapsuri, când conversaţia se face prin lovituri date direct de spirit.

Mediumi de scriere autografică – se reproduce scrisul unei persoane decedate pe care mediumul nu a cunoscut-o înainte de şedinţa de spiritism.

Mediumi de efecte fizice sau motoare. Se produc singure mişcări de obiecte mese, scaune. Unii mediumi produc mişcări la voinţă, alţii insă, în mod involuntar, pot mişca obiectele prin atingerea lor sau de la distanţă (telechinezie). Exemplu la ruşi, Xellv Mihailova, în Franţa Rudy Gheler.

Mediumi triptologi, care conversează cu spiritul prin lovituri date de piciorul mesei, de un scaun sau de un alt ebiect.

Mediumi autori, care compun automat scrieri literare sau filosofice dictate de spirite. Un astfel de medium autor a fost Moise, cure prin auz spiritual a scris primele 4 capitole din Biblia şi Malio- med care tot prin auz spiritual a scrif Coranul, care i-a fost dictat de spiritul îngerului Gabriel.

Mediumi pictori, care uneori pictează şi cu ochii închişi, reproducând picturi celebre, pe care normal nu le pot picta nefiind în stare de transă.

Mediumi clarvizuali, care văd prin corpuri opace, ceea ce se petrece la distanţă.

Mediumi de apariţiuni, care au puterea spirituală să facă să apară fantome nematerializate.

Mediumi de materializări, care fac să apară fantome materializate sau numai organe dintr-un corp, mină, picior, cap.

Isus imediat după înviere apare ca fantomă nematerializată, atunci când îi spune Mariei Magdalena să nu-l atingă, căci încă nu s-a înălţat la Tatăl, iar mai târziu apare de trei ori ca fantomă materializată, ultima dată când i se arată lui Toma. Necredinciosul, care vrea să vadă urma rănilor din timpul crucificării.

Mediumi de dematerializare, care dematerializează obiecte şi Ir pol trece prin corpuri materiale, producând fenomenul de trecere **31**1 materiei prin materie.

Mediumi de aut-odematerializare, care se dematerializează în

întregime sau parţial.

În timpul atacului japonez de la Pearl Harbour, un marinar american ce-şi făcea stagiul militar a reuşit o astfel de dematerializare, el fiind dat dispărut, ca după un timp să reapară în carne şi oase.

El a povestit că, concentrându-se. De frică a reuşit să se facă dispărut, spunând că poate să mai repete fe’. Iomentul. Într-adevăr şi repetat de mai multe ori fenomenul, în unele experienţe fiind chiar aruncat din avion, iar în timpul căderii libere din avion dispărând, apărând apoi pe pământ nevătămat. Acest om trăieşte şi în prezent în oraşul Chicago.

Alte mediumuri reuşesc să se dedubleze şi să-şi proiecteze dublul său fluidie, făcându-l invizibil şi tangibil. Altele se reîncarnează, reproducând aspectul, vocea şi limbajul spiritului mortului respectiv.

Există mediumuri de premoniţie. Ei prezic viitorul. Exemplu: Oracolul din Delphi, unde Pitya, un medium d «premoniţie, intra în transă, mestecând frunze de laur. Se $ţie că împăratul Traian care cunoştea oracolul dar care nu credea **111** el, a pus mai întâi la încercare dacă fenomenul este real. Pentru aceasta i-a trimis Pityei un plic sigilat în care era o coală de hârtie albă, Pitya fiind în stare de somn hipnotic a luat plicul şi a pus să i se trimită răspunsul lot într-un plic sigilat, dar **111** plic era tot o coală de hârtie albă, ea’nu putea să vadă conţinutul plicului fiind în somn hipnotic. Constatând că fenomenul este real, împăratul Traian trimite al doilea plic, de data aceasta cu o întrebare precisă: el întreba dacă se va întoarce victorios la Konia în urma unei campanii pe care urma să o facă împotriva Părţilor. Pitya a spus asistenţilor ei, ea fiind în stare de transă tot timpul, să ia o ramură de viţă de vie pe care să o rupă în bucăţele şi să o pună în plicul pe care l-a trimis lui Traian.

Se ştie că împăratul Traian întorcându-se spre Roma după lupta împotriva Părţilor, a făcut o hemoragie cerebrală şi a murit. Corpul lui neînsufleţit a fost purtat în triumf pe străzile Romei. Abia atunci s-a înţeles răspunsul dat de Pitya, bucăţelele crenguţei însemnând moarte, iar viţa de vie – glorie.

Foarte mulţi profeţi au prezis naşterea lui Isus, prezicâml chiar şi locul naşterii, la HETHLEEM, precum şi multe alte din faptele lui, dar însuşi Isus a fost şi un medium clarvăzător, el şi-a prevăzut trădarea de către luda. Pentru .50 de monezi de argint,

în grădina UHETSIMANI. De asemenea a prevăzut, că apostolul Petru după arestarea lui Isus, se va lepăda de trei ori de acesta, până la cânt.at. Ul cocoşului de ziuă, şi-a prevăzut felul în care va fi condamnat la moarte, precum şi învierea lui a treia zi, toate aceste fapte au fost confirmate de desfăşurarea evenimentelor.

Alte mediu muri, fac să apară instantaneu obiecte din afară, de la distanţă, prin dematerializarea şi rematerializarea lor, cu prilejul trecerii prin ziduri. Sunt şi alte feluri de mediumuri, care vorbesc prin inspiraţie spirituală, care vorbesc automat cu cuvinte dictate, uneori în limbi străine, limbi pe care nu le cunoştea înainte de şedinţa spiritistă. Din Evanghelie se ştie că în ziua cincizeciniii, adică la 40 de zile după înviere, Isus s-a arătat deasupra apostolilor sub forma unor limbi de foc, cărora le-a dat puterea de a vorbi în toate limbile, limbi ce nu le cunoşteau până în momentul respectiv, peniru **a** putea vorbi tuturor popoarelor.

Alţi mediumi execută partituri muzicale celebre pe care altfel nu le cunosc.

Alţi mediumi se numesc fotografi, făcând să apară imagini pe o placă fotografică, exemplu şi în zilele noastre americanul Red Serios care este capabil să fixeze pe un film imaginea unui imobil situat la distanţă, prin concentrarea privirii sale asupra unui aparat fotografic.

Mediumi de efluvii vitale, prin punerea de mină sau prin pase magnetice. Tot din evanghelie cunoaştem că Isus le-a dat apostolilor putere spirituală, punând mâna dreaptă pe capul lor. Se ştie că fluxul vital electromagnetic intră în corp prin mâna stingă şi iese prin mâna dreaptă. Acest ritual se face şi în zilele noastre când se hirotoneşte un preot. Puterea spirituală i se dă prin punerea mâinii episcopului pe capul său. Prin efluviuni vitale se transmite energie, puţind face să germineze un bob de grâu şi să crească văzând cu ochii, acest fenomen îl fac şi în zilele noastre fachirii din India.

Alţi mediumi, prin atingerea unui obiect, descriu persoana căruia i-a aparţinut obiectul, regiunea de unde provine, şi se numesc mediumi psihometri.

Sunt şi mediumi vindecători, care prin eluvii vitale, pot să vindece boli. Exemplu: în Eusia, Yasiliev ajutat de către doctorul Finnei hipnotizor, a încercat să trateze o bolnavă numită

Cuzmina, care era internată într-un spital din Leningrad de mulţi ani, pentru o paralizie a părţii stângi a corpului. După ce a primit sub hipnoză o serie de sugestii puternice repetate cu voce tare, bolnavă a putut să-şi mişte braţul şi piciorul paralizat. Acelaşi efect s-a obţinut nu prin voce, ci prin mesaj mental, prin telepatie. Doctor Finne a ordonat mental bolnavei să întindă ambele braţe cruciş, după un minut şi treizeci de secunde, asistenţa a observat mişcări convulsive care agitau braţul stâng cel paralizat al Cuzminei. Încetul cu încetul, ea întinse braţul stâng, însă nu întinse braţul drept care de fapt era normal, ceea ce imprimă experienţei un ’semisueces.

Yasiliev se concentră el de data aceasta pentru a da un nou ordin mental – „întindeţi piciorul drept” şi Cuzmina întinsepiciorul. Cuzmina fiind în stare de hipnoză a fost întrebată de ce a executat aceste mişcări, ea i-a răspuns „profesorul Yasiliev mi-a cerut”. Ea nu se înşela niciodată asupra persoanelor care îi dădeau mesajul telepatic.

Sunt şi mediumi autoscopi sau eteroscopi, care îşi văd organele interne proprii sau organele interne ale altor persoane.

Sunt şi mediumi călători al căror corp fizic este transportat brusc în depărtare, iar alţii îşi transferă dublul fluidic în trupuri de animale de obicei în lupi, precum alţii pot merge pe cărbuni aprinşi fără să se ardă, sunt aşa- numiţii mediumi salamandră.

Se spune că Şamanii, oamenii sfinţi, sau vrăjitorii Siberiei practicau telepatia, clarviziunea, călătoria astrală, profeţia şi cura spirituală. Ei constituiau cheia de boltă a societăţii tribale, de puterea lor depindea supravieţuirea sau nimicirea grupului tribal.

Indivizii care simţeau această vocaţie se xelrăgeau în păduri pentru meditaţie, ei trebuiau să treacă prin multe încercări extrem de "rele printre altele ei trebuiau să **1** rea că printr-o galerie săpaţii în gheaţă.

Se consideră că cei orgolioşi erau eliminaţi la ultima probă. Potrivit antropologului Gerald Heard nu se cunoaşte decât un singur caz care nu a putut să treacă prin toate probele. El nu a mai aşteptat sfârsitiil iniţierii căci şi-a asasinat profesorul. Acesta a fost Gin-Gâs Han. Şamanii, luau diverse droguri şi practicau unele dansuri sacre pentru a intra în legătură cu lumea spirituală; ei dansau în jurul unui foc care ardea până cădeau în transă. Şi mişcau picioarele din ce în ce mai repede

până ce spiritul lor se desprindea de corp.

Biblia ne vorbeşte despre fenomene paranormale de care se ocupau magii ealdeerii. Ne mai vorbeşte despre sanctuarele herme- tice din piramidele Egiptului, unde a fost iniţiat Moise. Eeligiunea Vedică, a primilor arieni, instauraţi la Roma, afirmă clar denumirea spiritului şi reîncarnarea lui.

Religia romană instituită de regele Num a Pompelu. Se baza pe profeţiile unor mediumi, misterele lui Dionysos, iniţierea lui Socrate şi a lui Platon. Ritualul bisericii creştine, altar, tămâie, muzică, ocolul mesei, este o copie a anticului ritual magic.

Magii din anticliitale erau cu toţii iniţiaţi.

Yoga este un sistem indian de autoeultivare a mediumnităţii personale active, prin exerciţii respiratorii. După o pregătire care parcurge opt etape, ei ajung la performanţe extraordinare, pot deveni insensibili la durere şi îşi pot transporta corpul astral la distanţă.

Spiritismul, are la bază concepţia dovedită ca spiritul ca parte distinctă a corpului omenesc, este nemuritor, el continuându-şi existenţa în lumea spiritelor, ca spirit liber, până când urmează o nouă reîncarnare. Cu spiritul liber al unui om mort se comunică în şedinţele de spirit ism, aici t rebuie să arătăm două aspecte importante care de fapt au fost şi întrebări pe care mi le-au pus cititorii primei ediţii a cărţii şi anume: pe care spirit îl reprezintă spiritul liber din spaţiu, având în vedere că el suferă numeroase reincarnări? Având în vedere legea evoluţiei spirituale, el reprezintă ultima lui încarnare, ca entitate spirituală, dar aceasta nu înseamnă că în structura sa nu sunt înmagazinate toate amintirile vieţilor sale anterioare încarnate. Din această cauză este posibil ca atunci când în şedinţa de **spiritism** vrem să chemăm spiritul unui mort, acesta nu ne răspunde. Aceasta înseamnă că el nu mai este spirit liber **şi** că este încarnat, **şi** ca atare nu mai poate fi interceptat de spiritul desprins din **0013)111** mediumului care se află în transă.

În al doilea rând foarte mulţi fac apeluri la spiritele diferitelor personalităţi din istorie cum ar fi: Alex. Macedon, Napoleon, Iulius Cezar, sau la altele mai apropiate de zilele noastre, dar de ce ar răspunde aceste spirite chemărilor noastre? O legături spirituale există între aceste personalităţi şi nişte oameni oarecare, care îi invocă? Dacă vrem să comunicăm cu spiritele morţilor, trebuie să ne adresăm unor rude sau prieteni decedaţi,

care ne cunosc şi cu care am avut diferite afinităţi în viaţa pământească. Dar şi în acest caz există posibilitatea ca spiritul chemat să nu vină şi în locul lor să apară un spirit cu un alt nume care se substituie numelor rudelor noastre. Explicaţia este că între timp spiritele pe care le-am chemat au fost reincarnate sub numele care ne apar şi viaţa lor pământească a fost foarte scurtă, astfel încât ele au devenit spirite libere cu aceste nume.

Cu spiritismul s-au ocupat o mulţime de oameni de ştiinţă, astronomi, matematicieni, chimişti. Fizicieni, naturalişti, antropologi şi filosofi, cum ar fi": William C'rokes, Busscl Wallace, Fichte, Zollner Fechner, Ostrogvadski, Eutlerov, Hâre, De Morgan, Barret, Huggins, E. Chambers, Gladstone, Oxon, Varlev, Edison precum şi foarte mulţi scriitori ca: Victor Hugo, Georges Sand, Thakeray, Trollope, Lytton Bulwer, Arsene Hossav, Theophile Gautier, Long- fellow, Victorien Sardon şi mulţi alţii.

La noi în ţară cel mai cunoscut este B. P. Haşdeu care de altfel scrie şi o carte „Sic Cogito'\în care descrie fenomenul din spiritism şi în care sâut descrise pe lângă aspectele teoretice ale spiritismului şi comunicările făcute lui de spiritul fiicei sale moarte, Iul ia Haşdeu.

Iută câteva şedinţe de spiritism: în zilele de 28 FEBEUARIE şi 22 mart io 1910 s-au ţinut la Neapole două şedinţe spiritiste la care au luat parte profesorul Lombroso însoţit de mai mulţi invitaţi: Tamburini, Ascensi, Dr. Bianclii, Dr. Penta, profesorii Gigli, Vizioli. Şi alţii. Ziarele italiene din f» iulie acelaşi an, reproduc procesele verbale autentice ale acelor şedinţe şi totodată o scrisoare din partea lui Lombroso, prin care el declara: mie ruşine şi îmi pare rău că am ■combătut până aici, cu atâta stăruinţă, faptele zise spiritiste., Care au fost de fapt aceste fapte care în cele două şedinţe au fost în stare să zguduie scepticismul lui Lombroso? Acestea au fost nişte fenomene spiritiste, nesugestionate şi anume: o masă s-a înălţat în aer, s-au auzit bătăi în masă din partea unui agent nevăzut, un clopoţel ridicându- se singur de pe masă a făcut răcoare şi a sunat deasupra capetelor celor de faţă.

Scaunul pe care şedea Lombroso, fugea de sub el astfel că profesorul trebuia să rămână în picioare. O măsuţă umbla singură prin odaie, o tăviţă plină cu făină s-a răsturnat de la sine **fără** a împrăştia un pic de făină, în sfârşit unii asistenţi sau

simţit pişcaţi de cineva sau de ceva nevăzut, (’a medium sen-ea o femeie doamna EUsapia Paladino un medium celebru în acea perioadă.

’ Dr. Paul Gibier unul din elevii de frunte ai lui Pasteur s-a ocupat de asemenea cu spiritismul. El experimenta cu celebrul medium american Slade. Iată descrisă una din şedinţele lui. La 29 aprilie 1896 la orele 11.00 dimineaţa eu şi amicul meu A. Ne-am dus la Slade. Eu am luat cu mine mai multe tăbliţe de scris pe care le-am iscălit cu creionul albastru. Am inspectat odaia, am examinat masa şi mânecile lui Slade. L-am căutat sub haine şi l-am descălţat. Apoi după cererea lui Slade am scos din ghiozdanul pe care nu-l lăsasem o clipă două t ăbliţe., şi le-am pus pe fiecare pe masă. Slade a luat un beţişor de scris pe tăbliţă, lung de **8—10** mm şi f-a rupt pe din două apoi l-a aşezat pe una din tăbliţe, la capătul opus iscăliturii mele. Apei a acoperit placă cu cealaltă, cu iscălitura înlăuntru, amândouă plăcile astfel unite le-a pus vertical pe antebraţul meu stâng. În momentul când Slade a pus plăcile ca să stea vertical, s-a auzit înăuntru alunecarea beţişorului din spaţiul dintre cele două tăbliţe. Odaia era bine luminată, noi trei aveam mâinile pe masa goală, eu fiind încadrat de dl. A. Iar la stânga de Slade. Urmăream eu ochii mâinile lui Slade şi picioarele lui, pe care el nu le ţinea- sub masă, am văzut foarte clar pe antebraţul meu stâng cele două tăbliţe lipite una de alta şi ţinute cu mâna stingă a lui Slade. După 20 sau 30 de secunde am simţit plăcile apăsând cu putere antebraţul. Slade a spus atunci că, curentul trece. Prin braţul lui şi s-a plâns **că-l** doare puţin. Câteva lovituri surde au răsunat în tăbliţele mele şi mâna lui Slade a devenit ţeapănă. Deodată s-a auzit foarte lămurit scrierea. Mâna lui Slade era nemişcată astfel că nu se mişca nici-un singur deget. Am ascultat tăbliţele, nu putea fi nici-o îndoială înăuntrul lor se auzea scârţâind, auzul meu nu mă înşela: scriere, punctuaţiune, de patru- ori o liniuţă trasă. Scrierea era mai întii înceată apoi după prima liniuţă a devenit mai repede, iar după a doua liniuţă din nou îneeată…

Plăcile s-an dezlipit şi pe una din ele s-a înfăţişat următoarea înscriere: într-adevăr ideia dumitale este foarte hună, al dumitale devotat L. De M. Scrierea a fost făcută în limba engleză şi în limba franceză. „De reţinut felul cum se încheia scrierea: scumpe domnule „X” noi toţi ne unim în cele de mai sus, astfel

spiritul răspundea la o cugetare a Dr. Gibier care la-nceputul şedinţei de spiritism, se gin- dise în sine”: dacă voi reuşi, voi scrie despre aceasta o carte, această cugetare nu o cunoştea nimeni decât el. În această situaţie spiritul «■are a scris scrierea pe tăbliţa i-a interceptat gândirea lui Gibier şi
i- a răspuns.

Iată o altă experienţă spiritistă făcută de William Crdokes, adică fizicianul care a descoperit materia radiantă. El a efectuat foarte multe şedinţe de spiritism având ca medium pe faimosul Home. El a cumpărat o armonică pe care a aşezat-o într-un coş, astfel încât să rămână afară partea neinstrumentală a armonicii. Home a pus mâna pe această parte descoperită a armonicii şi fără aşi mişca mâinile sau picioarele, armonica a început să se clatine şi apoi să cânte arii, una după alta, deşi Home şi-a îndepărtat mina de pe armonică, aceasta lăsată singură a continuat să cânte mai departe. Era evident că nu mina mediului Home stăpânea, ci o altă mină, o mină nevăzută, pe care nu o împiedica coşul. Oiteodată ■această mână se făcea chiar văzută pentru un timp oarecare. Ascultaţi pe însuşi l’rookes: „o mică mină de o formă foarte frumoasă s-a ridicat de pe masa sufrageriei şi mi-a ini ins o floare, ea a apărut în trei rânduri, dându-mi prilejul de a mă încredinţa pe deplin, că este o mină tot atât de reală ca şi a mea proprie. Lucrul s-a petrecut la lumină chiar în odaia mea, pe când mâinile şi picioarele mediu- imilui erau ţinute de mine. Mai de multe ori. Eu şi alţii am văzut o mână apăsând pe clapele armonicei. În timp ce ambele mâini ale mediumului erau văzute deosebit şi uneori ţinute de cei de lângă mine. Mâinile şi degetele nu mi-au părut totdeauna solide şi vii, uneori ele păreau mai mult ca un nor aburos, îndesat în parte sub forma de mină. Noi toţi nu le vedeam la fel de bine, de exemplu pe când se mişca o floare sau altceva mic unul din asistenţi vedea numai un abure luminos plutind în aer, altul vedea o mină mai groasă, iar altul numai floarea pusă în mişcare. Eu însumi am văzut nu o dată mai întâi un lucru mişcindu-sedupă aceea un nor luminos formându-se deasupra-i şi în sfârşit acel nor eondensindu-se, luând o formă şi prefăcându-se într-o mână, cât se poate de perfectă, în a**cest moment toţi cei de faţă puteau să vadă acum acea mână, ea nu era întotdeauna o simplă formă, ci uneori avea aer de a fi însufleţită şi foarte graţioasă.**

Degetele se mişcau şi carnea părea, a fi pe deplin omenească. La încheietura mâinii sau la braţ această formă, devenea buroasă şi se pierdea într-un nor luminos. La atingerea acestei mâini, câteodată sunt reci ca ghiată şi moarte, altădată, din contră, mi-au părut calde, vii şi strângeau mâna mea cu tot avântul unui vechi prieten. Odată eu am reţinut una din aceste mâini în mâna mea, strângând-o eu hotărâre ca să nu poată scăpa. Ei bine fără nici-o încercare sau sforţare de a se Smulge din strânsoare, acea mână încetul cu încetul s-a topit şi m-am pomenit că în mâna, mea, nu a mai rămas nimic". Aceste fapte sunt relevate de William Crookes, care pentru englezi este ceea ce este Pa sten r în Franţa, aşa cum am mai spus el este cel care a descoperit materia radiantă, descoperire pentru care Academia de Ştiinţe din Pariş i-a decernat un mare premiu şi o medalie de aur. În ceea ce priveşte aducerea florilor în timpul şedinţelor de spiritism, naturalistul de, talia lui Darwin, Alfred Russel Wollace, a făcut şedinţe de spiritism având ea medium pe domnişoara Nichol, care putea să aducă în odăi închise, flori şi fructe. Iată cum povesteşte el faptele: pentru prima dată văzusem acest fenomen, chiar la mine acasă într-o epocă când mediumnitatea domnişoarei Xichol, era puţin dezvoltată. Aveam la mine mai mulţi amici intimi, era în toiul iernii. Într-una din aceste şedinţe acest medium a făcut să apară pe o masă care înainte era goală, o mulţime de flori: lalele, crizanteme, aglici de China şi mai multe feluri deferi ge. Toate erau proaspete şi acoperite cu o gingaşă rouă. Asemenea fenomene le-a putut efectua de sute de ori în diferite case şi în diferite împrejurări, ea putea să aducă florile pe care cei de faţă le comandau mediumului, astfel un prieten al lui Bussen a cerut să i se aducă, floarea soarelui şi îndată aceasta a fost adusă pe masă cu rădăcina ei înconjurată de pământ. Aceste exemple sunt relatate din cartea Sic Cogito a lui B. P. Haşdeu.

Celebrul astronom Zollener inventatorul astrofotometrului şi al colorimetrului, autorul unei capodopere asupra cometelor a cerut şi a obţinut de la

spirite, ca ele să-şi întipărească urma inimilor şi a picioarelor goale pe făină sau pe funingine pe când mediumul şedea alături încălţat. Mai mult decât atât acele mâini sau picioare au fost băgate în parafină şi au lăsat în ea forma lor întreagă.

YOGA

Fenomenul de desprindere al corpului astral în Yoga.

Katura a fixat, la 21.600 numărul de respiraţii între două răsărituri de soare, o respiraţie prea rapidă, agitată şi zgomotoasă, accelerează acest ritm şi scurtează viaţa. O RESPIRAŢIE adâncă şi liniştită, economiseşte şi prelungeşte viaţa.

Schimburile respiratorii economisite ajung să formeze o importantă rezervă, care înseamnă ani întregi de viaţă. Yoghii, respiră mai lent decât oamenii obişnuiţi, ei cunosc misterioasele efecte ale respiraţiei. Ei ştiu că respiraţia şi circulaţia sunt în strânsă legătura, şi că spiritul este în strânsă legătură cu ele. Prin respiraţie ei pot deştepta o conştiinţă spirituală. Respiraţia nu este altceva, decât suportul material, alunei alte forţe care este viaţa însăşi. Această forţă nevăzută, se ascunde în toate organele noastre vitale, ea este forţa vitală, corpul eteric al organismului uman. Când această forţă părăseşte corpul, respiraţia se opreşte şi atunci intervine moartea. Controlul respiraţiei ne îngăduie să controlăm într-o oarecare măsură acest curent nevăzut. Prin concentrare, Yoghii, controlează sistemul nervos vegetativ şi prin el toate organele interne ale corpului nostru. Ei, reuşesc să-şi rărească contracţiile inimii până la oprirea lor şi apoi să facă ca acestea să reapară normal… ei pot izola o arteră şi să oprească acolo circulaţia, de asemeni ei pot să-şi oprească complet circulaţia timp de mşi mult e ore fără >ă intervină moartea.

În lumea animală, există multe exemple când acestea îşi încetează respiraţia. În munţii Himalaia, se găseşte o specie de liliac, care doarme tot timpul iernii, rămânâml agăţată de pereţii peşterilor din munţi, eu respiraţia cu desăvârşire suspendată, până la deşteptare, Urşii din Himalaia, prezintă în tot timpul iernii o rigiditate cadaverici ca şi cum viaţa i-ar fi părăsit. De asemenea în anumite crăpături ale pământului din munţii Himalaia se găsesc arici, care negăsind niciun fel de hrană în timpul iernii, îi poţi vedea dormind cu respiraţia complet

întreruptă.

Yoghii, consideră moartea un nou model de existenţă al spiritului, ei prin reţinerea respiraţiei, reţin în acelaşi timp şi fluidul vital al organismului. Se cunoaşte cazul fachirului Haridas, care a fost îngropat de Eanjeet Singh într-o criptă din Lahore. Înhumarea a avut loc în prezenţa ofiţerilor englezi şi a celui din urmă rege Sâcâi. Mormântul a fost păzit de militari timp de şase săptămâni, după care au scos fachirul şi acesta şi-a reluat viaţa normală, el era perfect stăpân pe funcţiile lui respiratorii şi putea să le reţină după bunul plac, fără să intervină moartea. În general Yoghii, dispreţuiesc- xâaţa, locuind în peşteri şi în munţii Himalaia, ei neconsumind nici carne, nici peste. Ei reuşesc să-şi prelungească viaţa la sute de ani, praeticând toate exerciţiile de poziţiuni de respiraţie, în care se însumează şi exerciţii secrete, care compun sistemul Yoga, cel al controlului corporal. Ei consumă anumite ierburi pe care le ţin în mare secret şi nu le spun decât atunci când mor. Secretul ierburilor îl dezvăluie unui discipol al lor pe care îl consideră cel mai destoinic. Ei cunosc secretele controlului fluidului vital, care prin pierdere duce la bătrâneţe.

Dar, cucerirea corpului fizic, este primul pas pentru cucerirea corpului spiritual. Prin exerciţii secrete, ei reuşesc să facă desprinderea spiritului, Eului nostru, pe care ei îl numesc fie împărăţia Cerurilor, fie suflet, fie Nirvana, iar hinduşii îl denumesc Eliberarea. Isus Christos spunea:,. Acela care îşi iubeşte viaţa o va pierde, iar acel ce şi-o urăşte o va câştiga’\

Yoghii. Cunosc foarte bine că nici corpul, nici creierul, nici dorinţele simţurilor noastre, **1111** sunt cu adevărat Eul nostru. Ei, ştiu că viaţa are un scop, acela de a ajunge la’ perfecţiune şi la unirea cu Dumnezeu, ei consideră că omul se naşte şi moare, pentru a se naşte din nou şi că destinul său îl urmăreşte”-de la o naştere la alta. Dacă nu reuşeşte să scape de consecinţele unei fapte rele în timpul unei vieţi, va plăti în altă viaţă. Dacă 11**11 p**rimeşte 11**1 t**impul unei vieţi o răsplată meritată, o va obţine absolut sigur într-o altă viaţă. În afara doctrinei reincarnării sufletului pe acest pământ până la atingerea perfecţiunii, întâmplările vieţii par datorită numai unui hazard orb. Şi cum ar putea un Dumnezeu drept să îngăduie aşa ceva? Nu, ei cred cu tărie că dimpotrivă, la moarte sufletul continuă să existe cu personalitatea lui până în clipa în care se întrupează iarăşi într-

un înveliş carnal. Faptele bune şi rele împlinite în timpul unei vieţi, îşi vor căpăta sancţiunile în timpul ei sau în cele următoare.

Dumnezeu rezervă destinul fiecăruia dintre noi, din pricina unei greşeli pe care am comis-o în timpul unei vieţi anterioare.

Yoghii, reuşesc desprinderea spiritului de corp. În această situaţie, sufletul apare ca o fiinţă dotată, de o viaţă proprie şi pe care omul o poartă în el şi a cărei seninătate îl iluminează şi îl copleşeşte. O singură experienţă este de ajuns ca omul să ştie apoi pentru totdeauna, să deţină dovada, că în el există într-adevăr o viaţă divină veşnică.

Ei reuşesc acest lucru prin ajungerea la stadiul de extaz.

Extazul este obţinut în singurătate sau cel mult în prezenţa unui prieten, care observă experienţa. În acest extaz, ei stau timp de 2—3 ore şi se trezesc când vor. Puterea extazului este atât de mare, încât moartea nu-l poate lua pe om în această stare. Există pe poalele tibetane ale munţilor Himalaia, yoghi care au atins perfecţiunea pe această cale, de bună voie ei s-au retras în peşteri ca să se dedea la aceste extaze şi să le prelungească până la gradul cel mai înalt al perfecţiunii.

În această stare, pulsul se opreşte, inima nu mai bate. Sângele nu mai curge în artere, corpul ia înfăţişarea mortului şi orice doctor s-ar putea înşela. Dar nu este vorba de somn, ei sunt conştienţi, ei au intrat în lumea interioară în care trăiesc o viaţă mai intensă decât în lumea exterioară, ei consideră centrul spiritului în glanda pineală, ca factor al spiritului care dă viaţă corpului şi personalităţii spirituale. Când această entitate se retrage în glanda pineală, con- diţiunile visului şi ale extazului sunt realizate, iar dacă părăseşte cu totul glanda, atunci moartea survine instantaneu.

Corpul uman, fiind o prescurtare a universului în înţelesul că toate elementele întrebuinţate în creaţie se află în el. Când părăseşte glanda pineală, drumul ei prin substanţa cenuşie a creierului o pune în atingere cu zona spiritului universal şi trecerea ei prin substanţa, albă în altă facultate a ei conştientă până la nivelul celor mai înalte realităţi spirituale.

Pentru a atinge aceste performanţe extraordinare, Yoghii, parcurg mai multe etape, în prima etapă ei învaţă cum să-şi concentreze gândirea. Concentrarea gândirii, este o cugetare sau o stăpânire absolută a raţionamentului, filtrată etanş de

toate influenţele exterioare, ca la un moment dat să ducă la o completă aprofundare. Acela care doreşte, cu ajutorul gândirii, să-şi exercite influenţa asupra altora., trebuie în primul rând să înveţe, el însuşi să-şi dirijeze intensiv gândurile. El trebuie să ajungă la însuşirea acelei stări de a rămâne într-un singur stadiu al gândirii, iar orice alte gânduri care nu au tangenta concentraţiei gândirii să fie eliminate complet. Toate excitaţiile externe, vizuale, auditive şi de altă natură trebuie suprimate. Gândurile trebuie îndreptate c-ătre o singură ideie, într-o singură direcţie.

Pentru a ajunge să-şi concentreze gândirea, trebuie parcurse succesiv mai multe experienţe. De exemplu, la început se ţine sub observ aţie o porţiune din corp în mod prelungit şi hotărât, exeluztnd orice alt gând care ne-ar perturba. După un anumit timp, suprafaţa de corp respectivă, observăm că se va înroşi. În acelaşi timp se cere o relaxare musculară cât mai completă. La început nu se reuşeşte să se ţină privirea fixă pe o porţiune de corp, decât circa. J minute, dar repetind, se reuşeşte **1111** timp mai îndelungat, uneori chiar şi o oră. Concentrarea gândirii este procedeul care face posibilă desfăşurarea tuturor puterilor spirituale. Toate experienţele următoare depind exclusiv de intensitatea gradului, în care suntem în stare să ne concentrăm gândirea, într-un singur punct. Acest exerciţiu se face zilnic o perioadă de 12—14 zile iar timpul afectat acestui exerciţiu nu trebuie să depăşească 20—30 minute. În următoarea etapă, gândirea. Se îndreaptă spre un obiect mai mic, de exemplu un ceas, obiectul în cauză se examinează în mod amănunţit, în scopul pentru care a fost făcut, la folosirea lui, la materialul din care este făcut, la felul cum a fost asamblat, exerciţiul acesta va dura 5 minute şi apoi timpul se creşte până la 15 minute, după ce acest lucru a fost realizat, se poate trece mai departe la exerciţiul următor. În etapa următoare, se pliveşte un obiect, apoi se închid ochii şi îşi imaginează obiectul, repetă exerciţiul până când la redeschiderea ochilor va fi convins de perfectă asemănare dintre imaginea mentală şi imaginea vizuală. În următoarea etapă, se concentrează gândirea, spre un obiect care nu este vizualizat cu vedere fizică, pe care îl au doar în imaginea spirituală sau mentală. În următoarea etapă, îşi desfăşoară un gând pe o temă, ca apoi. La un moment dat să-şi

întrerupă brusc gândirea şi să treacă la desfăşurarea unei alte teme, apoi tot brusc, întrerupe nouă idee şi trece la prima, revenind exact acolo unde a întrerupt gândirea. Este vorba de o întrerupere a conştiinţei, a gândirii. În etapa următoare se gândesc- la un obiect sau la o fiinţă şi brusc trec de la punctul original al gândirii, la exact opusul său, de exemplu: se gândesc la conceptul de „vid” căruia îi corespunde conceptul de plin, sau pentru foc – apa, pentru lumină întunericul, pentru cer senin – cer inourat etc.

Ţoale exerciţiile până la acest stadiu se fac eu urechile astupate cu dopuri de vată, după aceea se reiau din nou toate exerciţiile de până acum, dar urechile neastupate. În următoarea experienţă, se citeşte un ziar sau ceva interesant, ce ne poate capta cu totul, dar într-o atmosferă cu mult zgomot, şi apoi încearcă să se reamintească totul şi să se scrie pe hârtie, cele citite. Cu cât se vor concentra mai tare forţele în citit, cu atât ne vom aduce aminte mai bine. Se trece apoi la citirea unui text mai puţin important, şi din nou se va căuta să se aducă aminte cele citite şi să se scrie pe hârtie.

Exerciţiul trebuie să dureze în medie 30 minute, dar nu mai mult, se poate exersa insă de mai multe ori pe zi.

Următoarea etapă, este aceea de a se obţine starea negativă.

(’el ce poate să-şi concentreze bine gândurile, îşi va însuşi şi această stare, adică să se transpună într-o asemenea stare care poat e fi asemuită cel mai bine cu: „a nu fi, a nu exista”, în această stan* trebuie să uităm totul chiar şi că trăim, în aee, st. Fel ne deschidem sufletul, spre planurile spirituale pe care iu alt mod nu le putem sesiza. În această stare sufletul ajunge să-şi învingă cu mai multă forţă, rezistenţa fizică. Astfel sufletul este deschis deopotrivă pentru a, primi influenţele spiritelor binevoitoare, dar şi cele ale spiritelor inferioare. În această situaţie, pentru a înlătura influenţele spiritelor inferioare ne stă la dispoziţie concentrarea voinţei sau starea de voinţă pozitivă. Dacă totuşi simţim influenţe negative care ne indispun, ne concentrăm gândurile la polul opus lor, reuşind în acest inod să obţinem numai influenţele de ordin spiritual superior. Ol ce vrea să atingă starea negativă, trebuie să aibă mai întâi foarte bine stăpânită concentraţia gândirii şi concentraţia voinţei.

Cel mai potrivit moment pentru obţinerea stării negative, este seară sau dimineaţa, pentru obţinerea ei se face următoarea

experienţă: având poziţia culcat în pat, în absolută stare de repaus, eu tot într-o stare de completă relaxare şi cu respiraţia reglată cât mai rar, ne imaginăm că privim cu vederea minţii, vederea spiritualii, un disc eu diametrul de 20—30 cm, alb, pe un fond negru, ne imaginăm că discul se roteşte liniştit şi uniform, în această stare se slă

2— 5 minute, după **10—20** experienţe de acest- fel, se ajunge să se menţină cel puţin 3 minute această stare. Se repetă exerciţiul ajungându-se treptat până la 10 minute. Următoarea experienţă se’face privind tot cu ochii gândului, imaginar, tot un fundal negrupe care să apară imaginea fixă a unui mic punct rotativ luminos, durata fiind tot de 10 minute. Dacă am reuşit acest lucru, putem deja renunţa şi la punctişorul luminos şi nu ne mai gândim la nimic, aşa ajungem de fapt la starea negativă. În această stare nu mai auzim nimic, nu mai vedem nimic, nu simţim şi nu ne mai gândim de fapt nici că mai existăm. În gândire rămâne numai fundalul negru, apoi şi imaginea fundalului negru dispare şi se transformă într-o culoare gri, ca apoi să treacă în nimic, această fază de trecere de la punctul luminos la nimic se face treptat. Starea negativă este un strălucit calmant pentru toate pornirile sufleteşti, întăreşte sufletul şi ne di noi speranţe de viaţă, căutăm să obţinem starea cel puţin **10** minute. Când am ajuns în acest stadiu putem să luăm legătura de pe ochi.

Vom lua apoi o poziţie şezândă, şi o pânză de circa 1. - F» mp o întindem în faţa noastră îndreptându-ne privirea exclusiv spre această

II – i. 470 suprafaţa, albă, care trebuie să fie absolut albă fără niciun fel de pată care ar putea să ne sustragă atenţia, apoi trecem lai exersarea procedeului de mai înainte.

După aceea tot cu ochii deschişi, trebuie să privim „în nimic” cel puţin **10** minute cu muşchii relaxaţi, îndepărtând toate grindurile, făcând abstracţie de lucrurile din jur.

Exerciţiile de respiraţie

Respiraţia este foarte importantă, în cultivarea instinctului de conservare, fără respiraţie nu există viaţă. Corpul nostru eteric se hrăneşte, prin inspirarea aerului, cu fiecare inspir introducem în organism, materie eterică din univers, care se distribuie tuturor celulelor corpului uman. Un nou născut respiră de 44 de ori/minut, un copil de r> ani respiră de 26 de ori/minut, iar un

adult respiră de 16—17 ori/minut.

Am spus mai înainte că natura a fixat; la 21.600 de ori numărul respiraţiilor/24 ore... Aerul curat este extrem de important ca hrană pentru organism, scopul primelor exerciţii este de a învăţa, modul corect de respiraţie. Cel mai corect procedeu este de a inspira numai pe nas şi de a expira numai pe gură... Exerciţiul ce urmează se face în picioare, se ridică braţele orizontal la dreapta şi la stingă, apoi ne încordăm muşchii antebraţului şi ridicăm braţele, unind mâinile la ceafă, îndreptăm umerii, capul, ne împingem pieptul înainte şi închidem gura. În poziţia aceasta inspirăm numai pe nas şi expirăm numai pe gură. Acest exerciţiu îl facem de 8—10 ori, cam **8** zile în şir, apoi astupăm o nară şi repetăm exerciţiul numai cu nara rămasă liberă. Următorul exerciţiu este acela în care căutăm • să reţinem aerul în plămâni cât mai mult timp, dar tot cu mâinile.la ceafă, astfel inspirul va dura **10** secunde, ţinerea aerului în plămâni alte 10 secunde şi expiraţia tot 10 secunde. Acest timp va fi crescut mereu cu câte 2 secunde, dar nu-l vom duce totuşi la extreme. După 40—14 zile, schimbăm exerciţiul, de data aceasta el se execută culcat, cu mâinile tot la ceafă. Vom căuta să participăm la respiraţie cn abdomenul, cu diafragmul, retrăgând abdomenul în timpul inspiraţiei, se face astfel o influenţă asupra plexului solar, care are o strânsă legătură cu corpul nostru astral. Respiraţia o vom face părţi cipând- alternativ, atât cu muşchii toracelui cât şi ai abdomenului, ajungând să facem acest exerciţiu timp de 60 minute, trecem apoi la’timpul următor, când în timpul inspiraţiei, ţinem capul pe spate, poziţie pe care o menţinem şi în timpul cât ţinem aerul în plămâni, şi aducem capul în poziţie normală când expirăm pe gură, respectăm şi aici timpul de **10** secunde pentru inspir, **10** secunde pentru reţinerea aerului în piept şi **10** secunde pentru expiraţie, tot exerciţiul acesta se face în picioare. În tot timpul exerciţiului, cât reţinem aerul îri plă-mini. Toţi muşchii vor fi încordaţi, rămânând liberi doar muşchii gâtului şi muşchii capului. Între exerciţiile de respiraţie şi puterea de voinţă, este o legătură absolută. Prin aceste exerciţii de respiraţie, organismul economiseşte din forţa vitală, din corpul său eteric, consum care duce la procesul de îmbătrânire. Referitor la economisirea forţei vitale, la menţinerea vitalităţii şi prelungirea vieţii, în filosofia tibet ană,

se consideră că forţa eterică a corpului nosin se consumă şi după fiecare experienţă sexuală. Se ştie că odată cu spermă, în timpul ejaculării se pierde o mare cantitate de materie eterică, necesară vitalităţii sutelor de milioane de spermatozoizi, care au o mişcare proprie şi tot din această materie eterică îşi va lua forţele şi viitorul ou din care se va dezvolta embrionul. Excesul sexual duce la o pierdere mare a forţelor eterice şi la accentuarea procesului de îmbătrânire.

Este cunoscut faptul că organismul se simte obosit după un act sexual şi are nevoie de repaus pentru a se reface, dar râu efortul fizic al actului sexual oboseşte, timpul acesta poate fi cât de prelungit, dar dacă nu aro. Oc ejacularea, oboseala nu apare. În filosofia Tibe- tană, pentru menţinerea **Abilităţii** şi a forţei fizice, se recomandă că ejacularea să nu aibă loc în fiecare contact sexual. Ei recomandă ca până la 25 de ani, ejacularea să fie permisă de 2 ori pe zi, între 25—34 de ani, o dată pe zi, între 35—40 de ani, o dată la *2* zile, între 40—45 de ani, o dată la 3 zile, între 45—50 o dată la 4 zile, între 50—55 o dată la 5 zile, între 55—60 o dată la **6** zile, între 65 – 70

O dată la 7 zile, iar peste 70 dfe ani o dată la 7-10 zile. Abţinerea de la ejaculare nu înseamnă a nu avea contact sexual în restul zilelor. Contactul poate avea loc în orice moment, de câte ori doreşti, dar fără să se ajungă la pragul de excitaţie care duce la ejaculare. Printr- un act concentrat de voinţă, se ajunge astfel a se controla actul sexual şi a se evita momentul ejaculării.

Asupra femeii aceasta nu are niciun fel de impietate, orgasmul femeii putând avea, loc de mai multe ori pe zi, căci şi actul sexual pentru bărbat poate avea loc în orice moment dacă acesta nu a ejaculat.

Mai este de menţionat faptul, că în timpul unei experienţe-sexuale, se face un amestec de fluide, înire cei doi parteneri, astfel încât pierde unul şi câştigă celălalt. Se cunoaşte faptul cilla o pereche de căsătoriţi, după un timp oarecare, atât din punct de veci ere vnjpe. Se cât şi sufletesc îşi împrumută unul altuia din caractere şi se completează reciproc în multe direcţii, împrumutând unul de la altul din aptitudini, din stările sufleteşti, mai mult chiar, o parte din înclinaţiile trupeşti ale unuia, se vor reflecta exact la fel celuilalt. Cu timpul se vor vedea trăsături comune ale feţei, ale privirii şi chiar vor semăna unul cu altul

foarte mult. Acest amestec de fluide se instalează chiar la simplă atingere ale celor două corpuri.

Aşa cum am scris mai înainte, fenomenul de desprindere al corpului astral în Yoga se obţine prin exerciţii de respiraţie. Yoghii practică gimnastica respirat orie câteva minut e pe zi după ce mai întâi îşi fac o baie corporală, această practică se numeşte 1 ’mnaiama. Ei numesc narea, stingă, împreună cu căile pe unde trece aerul, cu numele de Cliundra Nădi (arterele lunei) iar narea dreaptă cu dependinţele sale, o numesc Surjas2? Adi (artera soarelui). Yoghinul repml timp de o oră încontinuu peaceiaşi nare începând cu prima zi eu lună nouă, se începe cu narea stângă, după o oră respiraţia se face apoi prin narea dreaptă, apoi din uou cu narea stângă o oră şi a să mai departe, alternativ, când cu una când cu alta, în timp ce o nară este folosită pentru respiraţie cealaltă este astupată. În luna următoare, în prima zi cu lună plină, se reia procedeul de respiraţie dedată aceasta începând cu narea dreaptă timp de 20 de minute, urmând a se face alternativ când cu narea stingă când cu narea dreaptă tot câte 20 de minute. În ştiinţa Yoga canalele principale prin care trece- aerul se numesc IDA, PIN GALA şi SUSUMA.

Ida, 1rece prin partea stângă a coloanei vertebrale şi aparţine nării stângi, Pingala trece pe partea dreaptă a coloanei vertebrale şi aparţine nării drepte, iar Susuma frece chiar prin coloana vertebrală. Într-o oră de respiraţie făcută alternativ când pe o nară când pe alta în primele 20 de minute predomină elementele pământului, după aceia timp de 10 minute următoare predomină focul, apoi în continuare 8 minute aerul şi celelalte 4 minute predomina eterul. Termenii pământ, apă, foc, aer şi eter, arată calitatea şi natura, respiraţiei. Pentru a cunoaşte care element predomină în timpul unei ore de respiraţie ne servim de o oglindă în modul următor.: dacă respirând în faţa oglinzii condensaţia arată un pătrat, atunci predomină elementul pământ, dacă arată o semilună predomină apar dacă este un cerc predomină aerul, iar dacă se văd nişte puncte- predomină, eterul. Filosofia yogistă se împarte în mai multe părţi, dintre care cele mai principale sunt: îâatha Yoga şi Raja Yoga. Nathă Yoga este metoda de a robi personalitatea sa. Şi corpul său fizic în scopul unirii între fizic şi astral. Ajungând la starea negativă prin concentraţia voinţei el comunică direct cu

Eul său, dar în acelaşi timp poate, comunica şi cu subconştientul altei persoane. Este foarte periculos să se practice aceste experienţe de cei neiniţiaţi, căci dacă în primul caz se poate acţiona asupra fizicului întărindu-i sănătatea, în cel de-al doilea caz, pot apare cazuri grave de îmbolnăviri ca: surditate, incapacitatea de a mai gândi, pierderea memoriei, mutismul etc. A doua parte a fâlozofiei yogiste, Raja-Yoga nu prezintă pericole în practicarea sa. Yoghii trebuie să-şi întărească şi să-şi controleze personalitatea sa, acţiunile şi gâudurile sale. Dorinţele şi speranţele sale. El trebuie să gândească mereu la maximele înora-le. Aceasta este ceea ce se cheamă Yoina. Urmează perioada de mulţumire şi de răbdare chiar dacă cineva îi aduce injurii sau îi face alte necazuri, este perioada cunoaşterii naturii şi a sufletului, adoraţia creatorului şi fiinţelor supreme, cea ce se numeşte Niagma. Al treilea grad este numit Asana şi cuprinde meditaţia fixă în diferite poziţii. Amintesc aici două din aceste poziţii: Sidohasana, se practică astfel: se pune eălcâiul stâng sub orificiul anal, şi pe cel drept în faţa organelor genitale şi fixând privirea între sprâncene, stă nemişcat şi repetă în gând silaba om, medii înd -asupra ei, a doua poziţie este Padma- sana şi se practica astfel: piciorul stâng sub coapsa dreaptă şi piciorul drept sub coapsa stângă. Cu mâna dreaptă se apucă degetul mare de la piciorul stâng «i cu mâna stângă se prinde degetul mare la piciorul drept.

Mâinile trebuie să treacă încrucişate pe la spate şi nu prin faţa corpului. Bărbia este sprijinilă în piept şi privirea fixată la rădăcina nasului. În ambele aceste poziţii el meditează la silaba om, cu scopul de a calma circulaţia sângelui şi a întârzia mişcările respiră lorii. Când Yoghii ajung la performanţa de a menţine timp de două ore aceste poziţii, ei pot să înceapă Pranayama, faza de transă voluntară, caracterizată prinţr-o transpiraţie abundentă, prin tremu- râturi ale corpului şi un sentiment de uşurare în întregul organism, ceea ce anunţă posibilitatea ridicării în aer. Pranayama constă în reţinerea respiraţiei la început câteva secunde, apoi câteva minute, «■jungindu-se la câteva ore. Pranayama are cinci grade:

— Pranayama propriu zisă, în care inspiraţii se face timp de 12 secunde, a bucea – reţinerea respiraţiei este de 324 secunde, iar expiraţia este de 24 secunde. Efectul produs este letargia.

— Pratiahara în carp inspiraţia pst’p 12 secunde, apneea 048

secunde iar expiraţia 24 secunde. Efectul este calalepsia.

— ’dharana inspini 12 secunde, apneea 1296 secunde, expirai 24 secunde, aceasta produce extrazul şi luciditate.

— Dhyana inspiml 12 secunde, apneea 2~>29 secunde, expirul 24 de secunde, este l’aza în care yogliii se îngroapă de vii.

— Samadlii inspirul 12 secunde, apnee ril8(i secunde, e’xpirul 24 secunde, prin aceasta se obţine moartea aparentă.

Practicarea acestor exerciţii de respiraţii-, este însoţită de băi, de. Masaj, de rugăciuni şi de un regim vegetal special. În Pratiahara simţurile sunt suspendate, este faza ’de aulomagnetizare.

În dharana, corpul poate să stea mult timp într-o poziţie fixă. Dihaiia, este slarea de luciditate în care yoghii spun că sunt înconjuraţi de lumină sau electricitate eternă, o lumină fără de sfârşât.

În samadbi, ultima fază, ei se pot lipsi de aerul atmosferic de hrană şi de apă. În această stare ei îşi pot opri bătăile inimii şi se pot îngropa de vii.

Feuonieuul de desprindere în clarviziune

Clarviziunea este mediumnit atest care ne dă posibilitatea de a vedea în lumea astrală. Ea nu este legată de timp şi de spaţiu, se poate manifesta şi asupra interiorului nostru, atunci când vorbim de vederea lăuntrică, care nu se face cu vederea fizică, ci cu vederea spirituală.

În ceea ce priveşte vederea- astrală, dispărând timpul şi spaţiul, omul poate vedea clar evenimente petrecute cu secole în urmă. Precum şi evenimente ce se vor desfăşura în viitorul îndepărtat. Din Biblie cunoaştem că Moise-şi Solomon, purtau inele prin care puteau să evoce puterea de clarviziune, de asemenea, preotul şef la evrei • (RABINUL) poartă o bijuterie- cu 12 pietre preţioase în acelaşi scop. Caterina de Medici, putea ajunge la aepastă stare cu ajutorul unei oglinzi. Cind’a dorit să ştie cine va domni în viitor în Franţa, în oglindă au apărut fiii ei, fiecare cu ani de domnie care au fost reali, apoi contele de Guise, după el restul şi apoi de 20 de ori a apărut chipul lui Henricli de Isavara.

Se pot face exerciţii pentru a se obţine starea de clarviziune.

Socrate era un bun medium clar auditiv. Isus Cristos a fost un medium foarte dezvoltat: un medium vindecător prin atingerea

cu mâna, un medium de levitaţie (umbla pe ape), medium de tran- sfiguraţie (schimbarea la faţă), medium de premoniţie (a prevăzut, trădarea, prin sărutul lui Iuda); se ştie că acesta trebuia să fie consemnul cu reprezentanţii clerului evreu, pentru a-l identifica pe Isus în grădina Glietsimani, ca să poată să-l aresteze. Mahomed a fost un medium clar auditiv scriind Coranul, sub imboldul spiritului îngerului Gabriel, deşi Mahomed era analfabet. Ioana D'arc-, era un medium clar auditiv, ea auzea glasul sfintei Katerina, de asemeni a fost şi un medium clar vizual, a găsit pe regele deghizat, în mulţimea asistenţei şi era de asemenea un medium de premoniţie şi-a prevăzut felul în care va fi omorâtă. Goetlie, era un clar văzător, văzând aura fluidică a persoanelor.

Evenimentul fundamental al doctrinei creştine este un miracol şi anume, învierea lui Isus Cristos, menită să arate nemurirea sufletului.

Învierea este materializarea spiritului lui Isus. Toţi ucenicii lui Cristos, au murit martirizaţi, propovăduind învăţătura lui, pentru că ei văzuseră cu ochii lor învierea lui Cristos şi nu puteau să creadă altfel, de îndată ce el li s-a arătat de mai multe ori după aceea.

Alături de Isus Cristos alte două personaje au contribuit la naşterea creştinismului. Acestea au fost Maria Magdalena, prima care a văzut, dispariţia lui Isus din grotă, şi primul om, căruia i s-a arătat, prima dată incomplet materializat, când îi spune să nu-l at ingă, că nu s-a înălţat încă la Tatăl şi apoi complet materializa t în mai multe rânduri.

Al treilea personaj este apostolul Pavel. Se ştie că la început acesta, era un adversar înrăit al creştinilor, contribuind chiar personal la uciderea cu pietre a apostolului Ştefan. Dar pe când acesta mergea spre Damasc însoţit de alte două persoane, unde urma să participe la uciderea a încă doi creştini condamnaţi la moarte, Isus

i s-a arătat sub forma unei lumini, care a coborât din cer şi cu vocea lui i-a zis: „Sanie, Saule, de ce mă prigoneşti?" (Saul era numele evreiesc al apostolului Pavel). Acesta se întâmpla la cinci ani după moartea lui Isus. Pavel auzind glasul a zis: „cine eşti tu, Doamne?" iar domnul a spus: „Eu' sunt Isus, pe care tu îl prigoneşti'". Din acel moment apostolul Pavel a devenit un susţinător al creştinilor, răs- pândind învăţătura lui Isus şi fiind

condamnat la moarte pentru aceasta, prin tăierea capului.

În imperiul lăoman condamnaţii la moarte erau executaţi prin tăierea capului dacă aveau cetăţenia romană aşa cum o avea Pavel, sau prin răstignire pe cruce dacii cran de altă cetăţenie. Apariţia mediumnităţii sub formă fie lumină a fost descrisă de William Cro- okes, ca sclipiri de lumină, fulgere luminoase sau nor luminos, (ila- kt. I1 lui Isus a fost auzit şi de cei doi tovarăşi de drum ai apostolului Pavel, ei nu au văzut însă lumina.

Shakespeare cunoştea fenomenul apariţiilor, de aceea spectrul tatălui lui Hamlet este văzut şi auzit de toţi, alteori numai de fiul său. Că Pavel avea însuşiri mediuinnice, ne-o spune chiar el în scri- Hoarea a doua către. Oorinteni, unde afirmă că auzea glasuri spirituale şi putea să vadă tot spiritual. Deci cei trei mari protagonişti ai celei mai mari religii, Isus, Maria Magdalena şi Pavel, au fost mediumi.

Ei au reprezentat reîncarnarea unui spirit solar, ca fiu al lui Dumnezeu şi alte două spirite mai puţin evoluate, dar suficiente ca ele să devină mediumi. Că Isus a fost într-adevăr fiul lui Dumnezeu, ne-o mai arată şi fenomenele extraordinare care s-au petrecut în momentul morţii lui, şi anume un puternic cutremur de pă- inâut’ şi o eclipsă de lună.

De asemenea, întreaga lui viaţă s-a desfăşurat conform previziunilor nenumăraţilor profeţi din Biblie.

Putea fecioara Maria să nască un copil, rămânând însărcinată prin duhul sfânt, aşa cum afirmă religia creştină?

Se ştie că embrionul uman se dezvoltă, prin unirea unui ovul de la mamă care aduce un număr de 23 de cromozomi, cu spermatozoidul de la bărbat, care aduce- şi el tot 23 de cromozomi, pentru a forma-împreună un număr total de 46 de cromozomi, atât cât are specia umană. Orice specie are un număr fix de cromozomi. Această posibilitate există, ea s-a dovedit prin fenomenul de partenogeneză: de exemplu ouăle unei specii de curcă iji ouăle de broască nefecundate, pot da naştere la pui dacă sunt supuse unui flux electromagnetic. Cu siguranţă fecundarea ovulului fecioarei Măria, a fost făcută de spiritul divin prin forţa spiritului, care, aşa. Cum vom vedea, poate produce materializarea unui om întreg, nu numai fecundarea unui ovul.

MATERIALIZARE PRIN SPIRIT

SPIRITELE CELE MAI EVOUJATE sunt spiritele <! I’

materializare. Ele sunt astfel structurate, încât unele sunt programate pentru materializarea mineralelor, altele în materializarea plantelor, altele mai superioare, în materializarea animalelor şi cele mai superioare hi materializarea omului.

Această structurare a formei de energie spirituală, este originară din sfera Spiritului Divin, iar pentru materializare foloseşte drept materie de construcţie, eterul primordial universal. În râudul oamenilor există mediumi de materializare. Celebrele experienţe făcute de William Crookes cu mediumul Florence C’ook prin care a materializat complect fantoma Ratei King, a fost relatată în cartea sa tradusă în româneşte sub titlul.. Nemurirea. Sufletului”. El afirmă că aceste fantome nu Irebuiesc atinse, atâta timp cât nu sunt complet materializate. „Katv recomanda tuturor asistenţilor prezenţi la şedinţa respectivă să stea aşezaţi şi să respecte aceste condiţii, numai eu puteam să fac excepţii de la această măsură, căci de câtva timp Katy lini dăduse permisiunea să lac- ce vreau, să o ating ori de câte ori vreau, să intru şi să ies din cabinet de câte ori îmi place”.

O atingere intempestivă a fantomei duce la o dispariţie prea rapidă a ectoplasmei materializate şi la vătămarea mediumului. Din multiplele cazuri în care William Crdokes a materializat-o pe lvaty King redăm următorul caz: „niciodată nu a apărut Katy eu atât. De mare perfecţiune. Timp de aproape două ore s-a plimbat prin cameră convorbind familial cu cei de faţă, de mai multe ori mă lua, de braţ în timpul mersului şi impresia că lângă mine se afla o femeie vie nu un vizitator din cealaltă lume. Gândind deci că lângă mine nu era un spirit, şi era totuşi o femeie. Îi cerni voie să o iau de braţ, îngăduinţa îmi fu dată în chip graţios şi mă folosii de ea cuviincios cum ar fi făcut orice bărbat bine crescut în asemenea împrejurare. Karitoma era o fiinţă tot la fel de materială ca şi domnişoara Ccok. Vom reproduce şi ultima apariţiunc a Katei King pentru extra- o rdinarul ci. La orele 7,23 minute seara domnul Crolces conduse **1**> <*i* domnişoara Florance Cook în cabinetul obscur unde ea s-a întins **1**> e pat cu capul rezemat pe pernă. La orele 7,28 Katy a vorbit pentru prima dată, iar la 7,30 s-a arătat în afara perdelei în toată forma ei, era înveşmântată în alb cu mâneci scurte şi gâtul gol, avea păr lung

i castaniu deschis de nuanţă aurie căzâud în cosiţe pe ambele părţi ale capului şi de-a lungul spatelui pân la brâu, purta un

voal lung alb pe care şi-l lăsa pe obraz numai o dată sau de două ori în timpul şedinţei. Mediumul Florance Cook purta o rochie albastră deschis de meri nos. Aproape tot timpul şedinţei Katy a stat în picioare în faţa noastră. Perdeaua cabinetului era înlăturată şi toţi am putut vedea desluşit mediumul adormit cu obrazul acoperit cu un voal roşu. Ivat y vorbi despre apropiata ei plecare şi acceptă un buchet de flori pt* care îl adusese dl. Topp, precum şi câţiva crini legaţi împreună oferiţi de dl. Crook.es. Katy îl invită pe dl. Topp să dezlege buchetul şt să pună florile în faţa ei pe podea, ea se aşeză turceşte şi ne ruga pe toţi să facem la fel, împrejurul ei, apoi împărţi florile şi a dat fiecăruia uu mic buchet pe care l-a înfăşurat într-o panglică albas- 1fă, a scriii deasemeni o scrisoare iscălindu-se Annie Owen Morgan, zi când că acesta fusese adevăratul ei nume în timpul vieţii pământeşti. A scris o scrisoare şi mediumului ei şi a ales pentru ea un boboc de trandafir ca dar de adio. A luat apoi o foarfecă şi a tăiat o şuviţă «Uti părul ei, dând fiecăruia în parte.

A luat de braţ pe dl. Crookes şi făcând ocolul camerei a strâns mâna fiecăruia dintre asistenţi, dupe care s-a aşezat din nou, tăind mni multe bucăţi din rochia ei şi din voal, bucăţi ce le-a dăruit celor de faţă. Yăzând găuri atât de mari în rochie fu întrebată dacă ar putea repara stricăciunea aşa cum mai făcuse şi cu alte prilejuri, ea. A înfăţişat atunci partea tăiată la lumină şi a lovit deasupra ei astfel încât într-o clipă partea stricată a fost reparată la loc, cei de faţă au examinat şi au pipăit stofa cu voia ei, afirmând că nu mai exista nici-o gaură, nici-o cusătură acolo unde cu o clipă. Înainte -v ăzuseră găuri de 10 cm diametrul. Katy păru obosită şi a spus cu tristeţe că trebuie să plece, că forţa îi scade luându-şi rămas bun în chipul cel mai afectuos de la asistenţi. În timp ce îndrepta asupra asistenţilor ultimă privire gravă şi gânditoare a lăsat perdeaua să cadă şi s-a făcut nevăzută. Au auzit-o deşteptând pe mediumul ei care o rugă să mai stea puţin, dar Katy i-a răspuns: draga mea nu pot, misiunea mea este îndeplinită, Dumnezeu să te binecu- vinteze. S-a auzit atunci un sunet de sărut de adio, după care mediumul s-a înfăţişat în mijlocul asistenţei, complect sleita şi adine consternată. Katy spunea că de acum înainte nu va mai putea nici vorbi, nici să-şi arate faţa că îndeplinind timp de trei ani aceste apariţii fizice, petrecuse o viaţă foarte teribilă ca să-şi

ispăşească- greşelile. Ea era liotărită să se înalţe la un grad superior de viaţă spirituală, că numai la lungi perioade de timp va mai putea coresponda în scris cu mediumul ei. Dar că acest medium al ei, va putea inlotdeauna să o vadă cu ajutorul vederii spirituale. Citind această experienţă, nu ne mai putem îndoi de apariţiile lui Isus, nu avem absolut nici-un tnotiv pentru aceasta, astţel că doctrina creştină s-a întemeiat pe un fenomen ştiinţific, adevărat.

Apostolii la apariţia lui Isus, ştiau că acesta este fantoma materializată a spiritului său şi nu întoarcerea la viaţă cadavrului său. Ei ştiau ce înseamnă un spirit, o fantomă, o stafie? Dovadă evanghelia lui Luca cap. 24 pag. 36 – 40: şi vorbind ei acestea., Isus însuşi stătu în mijlocul lor şi le zise: pace vouă, dar ei spăi- mântându-se şi înfricoşându-se gin deau că văd un duh, şi El le zise: pentru ce sunteţi tulburaţi şi pentru ce se ridică gânduri în inima voastră, vedeţi mâinile şi picioarele mele că eu însumi sunt, pipăiţi-mă şi vedeţi pentru că un duh, nu are carne şi oase, după cum mă vedeţi pe mine că am, şi zicând aceasta le arata mâinile şi picioarele. Isus a voit să le arate deosebirea dintre el, apariţiune materializată şi un simplu duh, o fautomă nematerializată, obiect de groază şi oroare, un fel de umbră a morţii, pentru evocarea căreia legea mozaică pedepsea cu moartea. Mai târziu sensul învierii s-a pierdut din greşeala bisericii, în loc să lămurească fenomenul învierii ca pe arătarea spiritului lui Isus, biserica pentru a exercita o fascinaţi ime asupra maselor şi de aici o ascultare oarbă, a înfăţişat învierea ca pe o minune, vorbind deî niverea corpului material fizic al lui Isus şi de înălţarea lui la ceruri, şi că aceasta s-a produs niftnai cu Isus fiindcă el a fost fiul lui Dumnezeu.

De altfel religia creştină susţine că există o singură viaţă pământească după care spiritul rămas se înalţă la ceruri aşteptând judecata de apoi, după care va fi trimis în rai sau în iad, după faptele sale. Deasemeni mai susţine că mântuirea păcatelor noastre s-; i obţinut prin răstignirea şi sângele lui Isus şi că materiali zare; i fiului lui Dumnezeu -respectiv Isus firi st os a avut loc o singură dată.

Colonelul Albert de llochas a putut desprinde în mod experimental. Fantoma omului în viaţă reuşind să fotografieze aceste dedublări eterice. Aceleaşi experienţe le-au făcut şi Charles Laneelin şi

LTector Durville. Dedublarea corpului eteric se face la început la mică, distanţă, persistând o legătură eu corpul material, un fel de t ordon ombilical.

Corpul astral poate să se deplaseze la distanţe mult mai mari, părăsind corpul fizic, care rămâne iu transă, un fel de letargie. El se poate arăta la mari depărtări, luâud o formă vizibilă, uneori rostind cliiar cuvinte.

Domnişoara Sagee, institutoare franceză într-un oraş din Livonia a font văzută în timp de 18 luni; în repetate rânduri în dublu <le către un întreg penşion de 40 de fete.

Robert Bruce, un ofiţer scoţian de marină cobora în cabina căpitanului pentru a lua instrucţiuni în legătură eu ruta de urmat. &_colu în locul căpitanului a văzut un om străin care scria la o rnă- ’Uta. Ofiţerul a urcat pe punte unde a găsit, căpitanul şi cu el au ■• oborât în cabină, unde au găsit un bilet pe care scria: cârmeşte spre nord-vest şi niei-o altă persoană. Urmare acestui sfat a fost iţit ilnirea unei corăbii gata să se scufunde, dar surpriza a fost şi mai *’stare* atunci când pe această corabie a fost văzută persoana pe care o găsise în cabina căpitanului.

În oraşul Mantes lângă Pariş, s-a văzut fiica materializată a «oţilor Alexandre decedată în urmă cu 7 ani, la vârsta de 19 ani, laând coipul omenesc îmbrăţişându-şi părinţii ei, bătând note la. Pian, vorbind cu cei 16 asistenţi, distribuind flori şi apoi dispărând treptat într-o negură după cum şi apăruse.

La Charles Livermore, pe o perioadă de *o* ani au avut loc 388 de şedinţe cu apariţii de fantome materializate sub un control riguros. S-a văzut acolo şi figura lui Benjamin Franklin.

Aşa cum am mai spas, faptul fundamental al doctrinei creştine pe ca-r% teologia îl consideră supranatural, un miracol este învierea lui I.sus, ea este menită a dovedi dogma nemuririi sufletului.

Învierea este în termeni metafizici, apariţiunea material izată post mortem, a lui Isus, este cum ar zice spiritiştii arătarea spiritului său. Isus s-a arătat prima dată Mariei Magdalena, apoi celor ţoi ucenici pe drumul înspre Emmaus şi apoi tuturor deodată, iar a patra oară, din nou la toţi apostolii dar de faţă fiind şi Toma care lipsise la apariţia anterioară, când i-a dat lui Toma să-i pipăie rănile de la mâini şi picioare. Religia creştină nu s-a fondat, prin vamare pe fanatismul orb al unor halucinaţii,

pe sugestia colectivă a unora, pe credinţa copilărească a unor naivi, ci pe certitudinea unui fapt, apariţia lui Isus după moartea sa.

Fantoma materializată a lui Isus, a fost alcătuită ca toate fantomele, atât cele de apariţiuni spontane precum învierea, cât şi cele provocate în laborator din substanţa numită de Charles Richet ectoplasmă, care ieşind în mod vizibil din capul mediumului şi invizibil din corpul asistenţilor animalelor şi plantelor. Ectoplasma este o substanţă protoplasmatică prin manipularea căreia, subconştientul mediumului său inteligenţei spirituale, produc fenomene de ordin superfizic, inclusiv materializări parţiale sau totale. Ectoplasma, este invizibilă în stare primară dar îmbrăcând o stare vaporoasă, lichidă său solidă, în diferitele ei grade de condensare, ea emite un miros ca al ozonului, culoarea ei este albă, neagră sau cenuşie, dar obişnuit albă. Senzaţia la pipăit este umedă şi rece, uneori vâscoasă, şi cleioasă, mai rar uscată şi tare, este mobilă, înceată prin mişcarea <>i, ca o reptilă sau iute ca fulgerul, este sensibilă la lumină şi cu o inteligentă interioară.

Ectoplasma, formează fantoma materializată în carne şi oase în câteva minute şi tot în câteva minute, poate dispare, intrând la loc în corpul mediumului sau a celorlalte corpuri de unde a ieşit. Fotografiile şi filmele experienţelor modeme surprind însuşi procesul de formare al materializărilor în diferitele lor faze. În general mai greu se materializează o fantomă complectă, din cap şi până în picioare, aceasta necesitând un mare consuni de energie, de obicei se materializează numai o parte a corpului, aproape întotdeauna faţa pentru a fi recunoscută, restul sau este un gol, sau este acoperit într-o draperie de ectoplasmă de culoare albă, strălucitoare, de aici credinţa populară că stafiile sunt îmbrăcate în cearceafuri albe.

În acelaşi fel s-a produs şi apariţia lui Isus tot în alb. În acest sens relatează şi Marcu, că au văzut femeile (cap. 16 par. 5): intrând în mormânt, văzură pe un om stând dea dreapta îmbrăcat în veşmânt alb şi se înspăimântară. Evanghelia după Luca, vorbeşte de doi inşi (cap. 24 par. 4—5): şi pe când ele erau în mare nedumerire despre aceasta, iată doi bărbaţi stătură înaintea lor, în veşminte luminând ca fulgerul. În acelaşi fel povesteşte şi evanghelia lui Ioan (cap. 20 par. 12—13): şi Maria găseşte doi îngeri îmbrăcaţi în alb şezând unul la cap şi

altul la picioare unde fusese pus corpul lui Isus.

Atingerea fantomelor este un lucru foarte delicat, chiar primejdios. Bruscarea., rănirea sau lovirea fantomei, produc* acelafi efect vătămător asupra corpului mediumului din care a ieşit ectoplasma ce serveşte la alcătuirea fantomei. Fantoma este în. Permanenţă legată de medium printr-un cordon de ectoplasmă ieşit cri mai adesea din corpul mediumului. Substanţa ieşiţii din corpul mediumului îţi păstrează sensibilitatea ca şi în interiorul corpului. Disocierea materiei sau aşa zisa energia intraatomică creează căldură, magnetism, electricitatea, lumina, gravitatea. Aceasta confirmă unitatea de concepţie a universului: forţele se desprind din materie, c-a să poată lucra. Din eterul primordial, sub impulsul unei forţe cosmic* coştiente şi organizatoare, prin. Concentrări, lente în decurs de miliarde de ani s-a format materia, apoi prin dezagregarea acestei materii, iau naştere forţele fizice şi mecanice, care mişcă materia şi fac să funcţioneze maşinăria universului. Este o identitate de construcţie în natură, neînsufleţită ca şi în cea însufleţită. Materia, forţele şi viaţa sunt plămădite după acelaşi tipar. Materia deci, este un loc de refugiu al energiilor care există însă şi în afară de ea. Fenomenul de>disocierc al materiei şi energia care o formează şi reasocierea energiei în materie, este făcută de spiritele angelice., foarte evoluate. Mediumul de materializare are spiritul său foarte evoluat cu înalt grad în ceer şi are o mare cantitate de fluid solar. Biblia spune că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa., aceasta nu înseamnă că Dumnezeu are chipul unui moş cu barbă sau al unui om cu cap, mâini, picioare, etc. Şi totuşi Spiritul Divin este într-adevăr format din trei părţi distincte, ca şi corpul omenesc., aşa cum corpul omenesc este, constituit din trei forme de energie şi anume; spiritul său scânteia divină în interior, corpul astral sau perispâritul la mijloc, şi corpul eteric în exterior, tot astfel şi creatorul divin este format din trei componente, şi anume în interior sfera ce cuprinde spiritele cu cel mai înalt grad de evoluţie.

Forma pe care o are creatorul, este forma cea mai perfectă din univers, adică aceea de sferă, şi duhurile create de divinitate sunt şi ele tot sferice. Această sferă cea mai centrală a Divinităţii se numeşte Capul, sau Tatar, fiind cea mai perfectă şi

din care pleacă scânteia divină pentru toate vieţuitoarele. La mijloc se aflã o altă sferă numită a Pectorarului sau a Respiratorului, din care pleacă corpul astral cu învelişurile fuidice ce formează perispiritul, iar către exterior, a treia sferă, este aceea- a pântecelui sau a Laboratorului, unde se găsesc spiritele de materializare, minerale, plantare, animale şi ale omului. Dumnezeu este Kirvana indienilor, în sânul căreia domneşte cea mai desăvârşită fericire. El este format dintr-o infinitate de spirite divine, «ajunse la ultimul termen al evoluţiei lor. Deşi fiecare divin îşi păstrează conştiinţa individualităţii sale, totuşi aşa de înaltă cute înţelegerea rolurilor lor, că acolo domneşte o singură voinţă şi un augur gând. Deci spiritul de orice grad vin© din

Tătar, materia care va servi de pârghie sau forma spiritului, este trimisă din Mamar. Sfera centrală, execută o mişcare de rotaţie în jurul axei aale închipuite, deasemeni cele patru universuri execută fiecare câte o mişcare de rotaţie în jurul axei lor şi o altă mişcare de revoluţie în jurul sferei centrale. Cele patru universuri sunt de evoluţie şi constituie diferite şi aşezate în jurul Sferei Divine, pe o linie închipuită de spirală, ele fiind la depărtări diferite de centru, iar privite de sus în plan orizontal, cele patru universuri par a fi aşezate după direcţia celor patru braţe ale unei cruci. Fiecare planetă execută o mişcare de rotaţie şi în acelaşi timp una din revoluţie în juriil soarelui din care a derivat o dată. Şi sorii fac două mişcări, umil în jurul axei lor şi alta în formă de eclipsă în jurul centrul universului de care depinde. Mişcarea de rotaţie a soarelui în jurul a xei sale este de 20 km/secundă, iar mişcarea lui de revoluţie este de 220 km/secundă. Întreaga mişcare de revoluţie de la un punct vernal la altul, soarele o face în decurs de 26.000 de ani, parc-ur- giml în fiecare an o distanţă de 600.000.000 de km. Mişcarea de revoluţie a pământului are o viteză de 29,8 km/secundă, iar cea de rotaţie de 1666 km/oră.

Conducerea a tot ce s-a creat, se face de către zece categorii de Fii de Dumnezeu, numiţi de evrei în Zohar cu numele de Sefi-i’oti, de aceea pe cele două table ale lui Moise, sunt zece porunci şi nici mai multe şi nici mai puţine. Şi pentru că totul pe lume se conduce prin două forţe contrarii, cele zece porunci sunt scrise pe două table şi nu pe una.

Din punct de vedere spiritual Isus este considerat

guvernatorul nostru solar.

De ce Isus a avut doisprezece apostoli şi nu mai mulţi?

Pentru că fiecare zonă spirituală este subdivizată în câte trei sub grupe, şi cum există trei zone spirituale albă, albastră şi roşie, cea roşie fiind zona ce cuprinde spiritele cele mai inferioare, zoua deci ce reprezintă Diavolarii, apoi zona albastră mai evoluată cu spirite mai ridicate, având ca oameni o religie şi o credinţă în forţele cerului, crezând în Dumnezeu, este zona ce cuprinde Fiuurii, iar zona albă este cea mai evoluată din acestea trei, cu spirite numite Divinari, fiind spirite încarnate, care au cunoştinţe profunde de alcătuirea universului, de viaţa de pretutindeni şi de legile din natură. Deci fiind trei zone, fiecare cu trei subzone, fac un total de nouă, iar deasupra acestor zone se află zona cu spirite angelice, care şi ea este subdivizată în trei, aşadar un total de doisprezece, pentru fiecare dintre acestea un apostol.

Trebuie să amân! Osc aici şi ceva despre strigoi, moroi sau vampiri. Dacă corpul eteric nu s-a desprins în totalitate de corpul fizic, odată cu moartea, această forţă vitală care mai persistă o perioadă de timp, care ca prin ea să se producă anumite efecte asupra cadavrului, care continuă să-şi desfăşoare o oarecare viaţă vegetativă: unghiile şi părul cresc în continuare, buzele sunt roşii, ochii adesea sunt deschişi, descriindu-se şi cazuri când cadavrul a fost găsit cu faţa în jos. Prin persistenţa corpului eteric legat de corpul fizic. Se pot produce materializări ale strigoilor sub forma de fanlome fie ca oameni fie ca animale, care provoacă efecte mecanice neplăcute în casa unde au trăit sau înaltă parte. Obiceiul la ţară este că se dezgroape cadavrul şi să i se împlânte în inimă un par ascuţit, alteori să i se taie capul său să se ardă cadavrul.

Odată cu incinerarea fenomenul dispare imediat. Aceste efecte mecanice sunt cunoscute ca fiind produse şi de spirite ’rele, iată câteva exemple: în casa lui Bartolomeo Rossi clin Milano, hainele* locatarilor casei erau rupte de forţe nevăzute. Monseniorul Westeri episcop al Zanzibamlui care a prezidat congresul angrocatolic din 1923, a cunos «ut într-o colibă de indigeni acţiunile unor spirite lulburente care aruncau bucăţi de tencuială de pământ ce se desprindeau de pe pereţi în toate direcţiile. Un gazetar englez iv publicat, în 1919 un caz similar petrecut într-o colibă din Africa, unde a fost bombardat în mod

inexplicabil, cu noroi uscat, cum o bucată de stofă s-a ridicat singură până la un metru în sus şi a fost sfâşiată la mijloc de o foiţă nevăzută.

Un caz ciudat s-a întâmplat în Constanţa pe strada Valea Albă înainte de al doilea război mondial în casa unde locuia Ion Hlisa şi mai mulţi chiriaşi, casa. A fost supusă unui bombardament cu pietre timp de trei zile aruncate de mâini nevăzute şi căzând zeci deodată din direcţii diferite.

Acţiune strigoilor se mai numeşte şi vampirism. Licantropia, se deosebeşte de vampirism, ea constă în materializarea unor fantome ce provin de la un om în viaţă, care doarme în patul său, pe când vampirismul este vrăjitorul mort care duce încă o viaţă vegetativă. Iată un caz de ligantropie, în care corpul astral al unui vrăjitor s-a materializat luând forma unui câine. Într-o localitate se găsea o casă prin 187<S pe care proprietarul nu putea să o închirieze nici s-o vândă căci casa. Era vizitată de o stafie, sub forma unui câine care nu lăsa pe nimeni să doarmă noaptea. În apropriere de această casă locuia o babă care se cunoştea că este vrăjitoare. Un ofiţer pe nume

Gustav Bujanso şi-a luat liotărârea de a locui o noapte în acea, casă. Pe la orele 12,00 noaptea s-a auzit o zgârietură pe uşa casei unde locuia. El s-a sculat şi a lovit puternic cu sabia în uşă, astfel încât lama săbiei a trecut dincolo de uşă, în acel moment s-a produs un snop de scântei luminoase şi zgomotul a încetat. A doua zi vrăjitoarea ce locuia aproape de casă a fost găsită moartă în urină unei răni primite în regiiânea- frontală.

Acest caz de. Materializare a fost descria de Ernest W. Oa-ten în cartea.. Amintirile unui medium”.

Cu fenomenul de materializare şi dematerializare, s-au ocupat în zilele noastre şi următorii: Pierre Janet în Franţa, Frederik Myers în Anglia şi William. Lamos în America. În timpul unei şedinţe ei au reuşit să materializeze spiritul unei fetiţe. La ruşi Alexandru Aksanov a asistat la o şedinţă de spiritism când un medium s-a dematerializat complet.

Fenomenul de materializare îl găsim şi în apariţiile Fecioarei Maria/în Polonia şi ultima dată în Spania, în localitatea Pora, când s-a arătat unui grup de copii care se jucau. Cu această ocazie a prezis trei lucruri: mai întâi a pieziş că unul dintre aceşti copii se va îmbolnăvi, lucru care s-a şi întâmplat, a doua zi copilul murind. A doua previziune a fost aceea că sistemul

comunist va dispare, iar a treia previziune o cunoaşte numai Papă care nu are voie să o divulge, fiind înscrisă şi ţinută într-un seif al lui, ce se transmite din Papă în Papă.

Este interesant, că cel care a atentat la viaţa Papei, turcul Hagea care se găsea în slujba serviciilor secrete bulgăre, ştia de existenţa celei de-a treik previziuni pe care o are Papa, pentru că la un interogatoriu când i s-a cerut să spună în al cărui serviciu secret este, a spus că va divulga acest secret, dacă şi Papa va spune ce are scris în seiful lui referitor la previziunile Fecioarei Maria.

FUNDAMENTUL BIOFIZIC AL MED1UMN1TĂŢII

În telepatie şi transmiterea gândirii, ceva se desprinde din sistemul nervos al mediumului. Acesta este corpul lui astral, care în- tâlneşte în spaţiu corpul astral ai altui individ. Ele se întâlnesc, schimbă între ele informaţii şi apoi se reîntorc în corpurile lor fizice. În visul premonitor, corpul astral desprins care călătoreşte în spaţiu, ia cuneştinţă şi cu lumea spirituală pe care o întâlneşte, prin

12_,. 47»

Văzul şi auzul spiritual. În cazul când se produce şi exteriorizarea sensibilităţii, din corp se desprinde „un dublu” care duce cu el sensibilitatea mediumului, astfel corpul rămâne complet insensibil, iar sensibilitatea se concentrează în „dublu-fantoma” care s-a desprins, în experienţele de telechinezie, ceva se desprinde de corp ca a doua persoană fizică, însă Invizibilă şi execută acţiunea mecanică. În experienţele de materializare se desprinde din corpul fizic al mediumului aşa numita ectoplasma sau bioplasmă descrisă când am vorbit de corpul vital sau eteric al organismului. Se cunoaşte faptul că în timpul unei şedinţe de spiritism, când se face materializarea unui spirit, mediumul scade în greutate, cu exact greutatea fantomei. Astfel în toate fenomenele paranormale ceva se desprinde din corpul fizic al mediumului care lucrează independent, posedând facultăţi noi, de care este incapabil corpul material.

Materia apare astfel, doar ca un sediu al unor forţe psihofizice, dar care sunt independente de materie. Altfel spus, mediumul este o persoană ale cărei elemente constitutive, mintale, dinamice şi materiale, sunt susceptibile de o descentralizare momentană. Aceste forţe pentru a lucra trebuie

să iasă din materie. Ele nu lucrează ca alte forţe ale naturii, asupra materiei din care s-a născut, ci în îffară asupra altei materii. S-a constat că forţele naturii: electricitate, ’ căldura, magnetismul, lumina şi gravitatea, constituie materie disociată sau energie intraatomică. Din eterul spaţial primordial, ce cuprinde protoni, neutroni şi electroni, rezultanţi din explozia primordială aşa numitul Big Bang, forţe spirituale conştiente şi organizatoare în decurs de miliarde de ani au constituit materia. Construcţia materiei neînsufleţite sau însufleţite, se face identic. Materia, forţele şi viaţa sunt făcute după acelaşi tipar, materia fiind numai un loc de refugiu al energiilor de tot felul, dar aceste energii există şi în afara materiei. În materia vie, elementul spiritual fiind independent de materie, după îndeplinirea ciulului de evoluţie firească, continuă să supravieţuiască. Am menţionat mai înainte, că sunt mediumi care pot trece materia prin materie. Aceasta nu contrazice legile naturii, pentru că legea fizică arată că atomii materiei se disociază în elementele care i-au alcătuit, adică în forţa care se dispensează în eterul primordial, altfel spus un corp material poate străbate un alt corp material, dacă unul din ele se disociază, atunci produsul acestei disocieri atomice, trece prin corpul rămas material, aşa cum lumina, căldura, magnetismul trec fără nici-o greutate prin corpul material.

Părţile componente ale atomului, protonii, neutronii, au o mişcare de rotaţie din junii axei lor şi o altă mişcare de revoluţie a electronilor în junii nucleului, cu o viteză de 300.000 km/secundă, aceeaşi mişcare, la scară mai mică, pe care o au toate corpurile din univers. Viteza lor constituie cauza energiei pe care o conţin, când viteza loi scade sub influenţa unei cauze oarecare, sub un punct limită, echilibrul particulelor devine instabil şi ele pot fi expulzate în afară, ceea ce constituie începutul disocierii atomului. Materia se disociază sul) influenţa luminii, a electricităţii sau în mod spontan. Toate corpurile se disociază, dar mi ele din ele mult mai intens, de exemplu: radium, uraniu. Foiţa spiritului este o c-auză formidabilă de disociere a materiei. Gustavc de Bon, încă din 1902, calculează că un ban de aramă cântărind un gram, dacă s-ar disocia în întregime într-o secundă ar elibera o putere de (>.800.000.000 cai putere, care ar fi suficientă să mişte un tren de marfă, cu o lungime egală cu de peste patru ori circumferinţa pământului,

pe o şosea orizontală. În mod normal această energie se degajă încet în miliarde de ani, adică tot în atâta timp cât i-a trebuit naturii să alcătuiască materia din eterul primordial. Foiţa spirituală a mediului nu numai că poate disocia materia, dar o şi reasociază, ea creează materie acolo unde înainte nu existase. Acest fenomen este atât de rar că nici natura nu-l mai poate reproduce cel puţin în sistemul nostru sdiar.

Sensul legii lui Lavoisier, că în natură nimic nu se creează, nimic nu se pierde, ci totul se transformă, ese că natura există dintotdeauna, astăzi nu se mai creează, nici nu se pierde, se transformă sub influenţa reacţiilor chimice. Legea lui Gustave de Bon spune că sub împulsul unei forţe necunoscute, din eterul universal, se creaază materie, prin concentrări treptate în timp de miliarde de ani. Odată formată materia, de exemplu un sistem solar ca al nostru, fenomenul constructiv încetează şi materia se descompune încet, încet, în alte miliarde de ani întorcându-se la loc, în eterul universal. Aceasta înseamnă că materia nu se formează sub influenţa unor mecanisme fizico-chimice, ci numai sub influenţa unei forţe psihice, aşa cum fac mediumii de materializare. Accastă forţă, este de natură mintală, pentru că organizarea materiei nu este un element haotic, ci organizat şi inteligent. La fel se întâmplă şi în telechinezie.

Un medium celebru de telechinezie a fost Elena Petrovna Blavatsky. Aceasta încă din copilărie putea hiptnotiza porumbei, este apoi folosită de poliţie pentru prinderea răufăcătorilor prin puterea oi de desprindere a coryului astral. Este arestată, după care pleaeă din Rusia pentru a deveni artistă de circ. În continuare luptă t-r-a- vestită, în bărbat alături de Garibaldi. Din Italia pleacă la Boston în America.

Ea era capabilă, să creeze cele mai suave parfumuri şi cele mai apetisante fructe, numai printr-un singur gest al mimii, ea putea oriciud să-şi desprindă corpul său astral, şi să stabilească contacte cu spirite evoluate, care i-au vorbit de existenţa unei alte lumi, spirituale. Ea putea să spargă de la distanţă obiecte de sticlă, este considerată de altfel, întemeietoarea teozofiei, pe care a dezvoltat-o atât de bine Eudolf Steiner. Sunt citate nenumărate cazuri de mediumi, care fac telechinezie. La ruşi! Nelv Mihailova sau Era- sapia Paladino, Eudy Schneider.

Xelv Mihailova, prin putere mentală, mişca obiecte, le ridică în

aer le spărgea, ea separa albuşul de gălbenuşul oului, tot prin putere spirituală. În Bulgăria, este cunoscută cu aceleaşi puteri Yanga Dimitrova, care în plus este şi un mediu de premoniţie extraordinar, prevăzând lucruri ce se vor întâmpla, cu o exactitate de zile şi ore.

Forţa prin care se reuşeşte acest lucru mecanic, îl reprezintă eterul, un corp care umple tot spaţiul, între corpurile cereşti, între moleculele din materie şi înăuntrul atomilor, este substanţa primordială a universului, din care în urmă cu miliarde de ani s-au alcătuit atomii materiei. Ea nu a putut fi pusă în evidenţă, dar existenţa ei a fost dedusă. Fresnel, dovedeşte că lumina se propagă prin ondulaţiuni, la fel ca acelea care se produc prin căderea unei pietre în apă, aceste ondulaţiuni trebuie să se producă într-un mediu, acel mediu se numeşte eter. Lăsând lumina să treacă cu viteza de 300.000 km/sec. Înseamnă că are o rigiditate mai mare decât a oţelului, cu o densitate extrem de slabă, dar totuşi nu este gaz, căci dacă ar fi gaz, la izbirea aştrilor fără atmosferă ar produce o temperatură de 38.000 grade, el este un solid fără densitate şi greutate, fiind sustras legilor gravitaţiei este deci imponderabil, imaterial. Eterul este solid, fără să fie materie, lucrează întocmai ca forţa psihică putând executa o forţă mecanică, fără să fie observat.

SUFLET ŞI SPIRIT:

2sOŢIU2sEA DE SUFLET nu trebuie suprapun» aceleia de spirit. Prin suflet se înţeleg senzaţiile noastre de plăcere şi de durero, de bucurie şi de tristeţe, de foame sau de sete, precum şi -sentimentele noastre de ură sau de iubire. Toate acestea se datoresc corpului nostru eteric care este sensibilizat prin organele de simţ: văz, auz, miros, gust, tact şi care sunt transmise în interiorul corpului prin fibrele nervoase somatice sau viscerale la centri nervoşi unde corpul eteric este mult concentrat. Aceste formaţiuni etrice concentrate sunt influenţate de excitaţii ce sunt primite prin centrele de absorbţie descrisă la corpul eteric şi care pentru viscerele abdominale se concentrează în special în plexul solar un fel de „creier abdominal” ce controlează funcţionalitatea organelor abdominale şi care la mulul lui este sub controlul hipotalamusului.

Excitaţiile primite prin organele de simţ sunt trimise în ultimă instanţă la scoarţa celebrală unde se conştientizează. Am putea

deci spune că corpul eteric este sufletul senzaţiilor noastre.

În ceea ce priveşte noţiunea de spirit, acesta este o formă de energic necunoscută încă, dar care pare să fie formată din particule infraatomice, bine structurate, fără sarcină electrică sau magnetică, fără masă, care circulă cu viteze de zece la puterea a zecea mai mari decât viteza luminii, care pot străbate orice obstacol fără greutate şi care nu sunt supuse legilor gravităţii. Spiritul este responsabil de gândirea, memoria, imaginaţia şi voinţa noastră, el este nemuritor lămânând în spaţiu după moartea noastră fizică şi supus reîncarnării pentru purificarea lui. În spirit sunt înmagazinate toate informaţiile noastre din actuala viaţă şi din vieţile anterioare, iar sediul lui s-ar afla în subconştientul nostru, în substanţa reticulară în special.

Sufletul nu este nemuritor, el persistă un timp după moarte al-îta timp c it mai persistă legătura dintre corpul astral şi corpul eteric. În această perioadă spiritul prin persistenţa acestor legături cu sufletul simte nevoia de a se bucura de aceleaşi satisfacţii sufleteşti pe care le-a avut în viaţa pământească. Din această cauză persistă în înţelepciunea populară obiceiurile parastasurilor şi pomenilor ce se fac la înmormântare şi după aceea. Se ştie că în general această legătură dintre suflet şi spirit, au altfel spus dintre corpul eteric şi corpul astral este de circa 7 ani, exact perioada de timp în care au loc aceste parastasuri şi perioada în care nu este voie să se deshumeze cadavrul.

Dar cum poate sufletul (-are a părăsit corpul fizic să mai cunnoască aceste senzaţii de îndată ce el nu mai este sub influenţa organelor de simţ care să le dea senzaţiile percepute în lumea fizică?

În lumea astrală sufletul-spirit este hrănit prin gânduri, prin imaginile transmise prin gânduri. Cu alte cuvinte gândurile celor din lumea fizică sunt cele care ajung la suflet, nu alimentele care se irapart la parastasuri şi pomeni.

Aşa cum am spus spiritul est e o formă de energie de provenienţă divină îmbrăcat în mai multe învelişuri fluidice: planetar, solar, universic şi cosmic, care alcătuiesc perispiritul.

Învelişul solar al perispiritului este acela care, este astfel structurat încât posedă voinţă, memorie şi inteligenţă.

În ceea ce priveşte memoria, forma sa cea mai elementară

este aceia a unei memorii de simplă recunoaştere în prezenţa obiect tului perceput, dar fără eA’ocare în absenţa sa, iar cea mai evoluată formă de memorie, este memoria de evocare. *

Adică capacitatea de evocare sub forma de imagini, de amintire, ale unor obiecte sau evenimente care nu sunt percepute în prezent, aceasta presupune o funcţie simbolică de imagini mintale. Chiar şi limbajul evocă tot imagini mintale, aceasta presupune existenţa unor înregistrări inconştiente, presupune scheme fie pentru organizarea amintirii, fie pentru reconstituirea ei, sau poate doar pentru decodarea ei. Ne găsim deci în faţa unei codări sau a un ai decodări legate cu scheme de acţiuni sau operaţiuni. Aceasta însemnă că memoria comportă două aspecte cu totul dinstincte, aceia de conservare a seehemelor ca atare, şi aceia de actualizare a amintirii sau decodarea sub forma de recunoaştere sau evocare. Memoria instinctului, la noul născut de supt, este transmisă prin reîncarnarea spiritului, tot subordonat memoriei spirituale are loc şi funcţia de anticipare. Iată un exemplu: se cunoaşte că dacă are loc o luepă între un şarpe boa şi un tigru, tigrul pentru al face inofensiv pe şarpe, ca să **nu-l** muşte, îl prinde cu dinţii de gât, ştiind că cu capul acesta poate să-l muşte sau să-l omoare prin veninul pe care îl varsă la locul muşcăturii. În acelaşi timp, tigrul s# fereşte de naiş- eările corpului şi cozii şarpelui, acesta puţind să-l omoare la rândul lui pe tigru, nu numai prin muşcătura ci prin axfisiere, în care scop el caută cu mişcarea corpului să-l înfăşoare prin încolăcire în jurul toracelui, în tot timpul luptei, asistăm la această mişcare a tigrului care ţinând strâns cu dinţii capiii şarpelui îşi fereşte corpul pentru ca acesta să nu fie încolăcit şi de cele mai multe ori şarpele reuşeşte acest lucru, astfel că în final mor amândoi. De unde ştie tigrul care nu s-a luptat niciodată cu un şarpe, că acesta ar putea să-l omoare, aceasta se datoreşte memoriei de evocare pe care o are înscrisă în spiritul său şi pe care o decodează, din alte vieţi anterioare şi funcţiei de anticipare prin care prevede ce s-ar putea întâmpla în cazul că nu ar fi atent în această luptă. Această memorie nu poate fi decât în spiritul lui pentru că procesele de memorie nu se transmit prin codul genetic, respectiv prin A.D.N. Sau A.R.N.

Iată şi un alt exemplu de memorie de evocare şi’de anticipare: ;

Se cunoaşte faptul că după ce un leu a îmbătrânit este alungat din teritoriul pe pare îl deţinea împreună cu leoaicele şi puii lor, prin luptă cu alt leu tânăr care vine din alt teritoriu şi de cele mai multe ori este omorât. Leul tânăr învingător imediat ce a pătruns pe teritoriul leului alungat sau omorât prima lui acţiune este acea de a omorî prin muşcătura a coloanei cervicale, a tuturor puilor de leu de sex masculin pe care îi găseşte în colonie, aceasta pentru a nu le da posibilitatea lor, ca atunci când vor fi mari să-l poată ataca nefiind descendenţii lui. Acest instinct, leul nu l-a învăţat din actuala lui viaţă ci îl are înscris din alte existenţe anterioare când probabil la rândul lui a fost omorât de pui de leu rămaşi de la alt leu.

M ceea ce priveşte creierul se ştie că el are o origine ectodermică şi ne informează mai mult asupra mediului exterior în măsură, • mult mai măre decât asupra interiorului corpului nostru, deşi el joacă, rolul de organ reglator pentru ansamblul organismului. Tocmai de aceea creierul în spiritualismul bergsonian este redus în raport cu spiritul, la rolul modest de cui în care s-a atârnat un palton, dar chiar şi acest cui este problematic deoarece dintr-o asemenea perspectivă la originea vieţii este paltonul ca atare ceea ce face cuiul inutil, deci spiritul îşi creiază creierul pentru perfecţionarea evoluţiei lui fiind subordonat interesului acestuia, cum şi corpul fizic este construit de spirit în acelaşi scop de a găzdui în condiţii cât mai bune spiritul, aceasta înseamnă că nu creierul nostru este sediul spiritului. Se cunosc cazurile când unii bolnavi prezintă o inteligenţă şi o memorie perfectă deşi după moartea lor, la necropsie se găseşte creierul distrus, fie printr-un abces celebrai, fie prin procese de distincţie, spccifice senilităţii.

Pe de altă parte deşi sistemul nervos se diferenţiază abia la celenterate, funcţiile sale sunt prezente încă de la protozoarc.

Inteligenţa nu este nici în raport cu greutatea **creierului, Napo**leon, Gambeta şi Anatole. France, aveau creierul cântărind **1500 gr.,** 1250 gr. Şi respectiv 1017 gr., deci o greutate sub normală **şi totuşi** au fost nişte genii. În creierul lui Eistein a existat un exces de celule gliale, celule de susţinere care nu au nici-un rol în funcţiile creierului.

Încă din antichitate filosofii greci, în special Fit agora, Platou şi Aristotel, au gândit asupra relaţiei dintre corpul fizic al omului şi procesele psihice. Ei au numit suflet, acea parte din **organism**

care să fie responsabilă de producerea fenomenelor **psihice. Pitagora** considera sufletul un element material (pneuma) care are **o prove**nienţă cosmică, adică eterul cosmic. El consideră că **mişcarea acestui** eter în organism determină procesele psihice, adică **stările afective,** stările de motivaţie, de gândire sau de cunoaştere, **precum şi senza**ţiile noastre. Conform concepţiei lui, sediul **sufletului este. Localizat** în creier şi inimă, iar contactul cu realitatea **se** face prin **organele** de simţ. Rolul inimii ca **sediul** al sufletului a fost considerat şi de antichitatea romană şi **deasemeni de** gândirea filosofică chineză antică, precum şi în **concepţia** culturii indiene vechi, în **textele** vedice. În cartea egipteană **a morţilor** se descrie judecarea **sufletului** după moarte, sub forma **unei** cântăriri efectuată **111** faţa unui **tribunal** iormat de 42 judecători, având pe cântar inima mortului. În ceea **ce** priveşte rolul creierului, în acest cuplu ca sediul al sufletului **nu** materia cerebrală era considerată a avea importanţa, ci cavităţii» ventriculilor cerebrali. Această concepţie privind sediul sufletul **ai** în ventriculii celebrali va persista până în secolul 18 al e.n. Această concepţie s-a bazat pe faptul că suportul material al sufletului **fiind** un fluid eteric, el nu putea fi localizat decât în aceste cavităţi, care ofereau condiţia anatomică cea mai bună. Pentru localizare. Eterul pneumatic (corpul vital) este de origine divină ca şi **Huidui** cosmic existând o corelaţie între suflet, respiraţie şi aer. Circulaţ **ia** eterului pneumatic prin c-orp după concepţia lui Pitagora, **se făcea** prin artere. Platon reia **concejiţia** lui Pitagora asupra **sufletului** pe care **o** dezvolta şi mai mult.. El susţine transmigrarea **sufletului** din. Spaţiile siderale în corpul uman şi apoi după moarte **reîntoar**cerea lui în lumea astrală. Deasemeni şi el considera sufletul ca o substanţă cosmică de natură divină. Aristotel **atribuie cordului,** rolul principal în procesele psihico şi sediul cel mai important al sufletului. Deşi el consideră eterul ca suport al proceselor psihice, **nu-l** considera şi suport al foiţei vitale care asigură viaţa organismului. Conform concepţiei lui, funcţiile cmoţional-afeetive şi motivaţiile sunt localizate în cord, iar funcţiile de cunoaştere, cognitive sunt localizate în ventriculul cerebral. Aceşti filosofi, nu fac o dinstinctiv între suflet şi spirit între procesele afective şi sentimente pe deoparte şi gândirea şi memoria pe de altă parte, considerându-le că fac parte toate din

suflet.

Apostolul Pavel în scrisoarea căi re (’orinteni admite existenţa a două suflete, unul pe car**e-l** numeşte de esenţă spirituală, singurul care supravifeţuieşte sau învie după moarte şi unul mai inferior, în sensul unei materialităţi mai opace, care structurează corpul fizic. Ambele se întrepătrund cu corpul fizic neavând o localizare precisă, acest fluid de origină divină a fost identificat cu suflarea divină din Geneză. În concepţia religiei islamice, în Coran se consemnează ca sediul al sufletului tot cordul; memoria, at enţia, inteligenţa şi **înţelep**ciunea sunt situate exclusiv în inimă. În ceea ce priveşte natura suţ’le- 1 ului Mahomed se situează pe o poziţie dualistă considerând sufletul ca un principiu ce transcende materia şi care este insuflat de divinitate.

În evul mediu Toma d’Achino considera că natura sufletului nu este eterul cosmic ci spiritul care este transcedental şi de origină divină, eternă el fiind numai temporar găzduit de corp. În felul acesta el combina ideia anatomo-fiziologică aristotelică, cu concepţia iudeo-creştină a sufletului privin**du-l** drept o emanaţie sau o suflare divină. El neagă deşi existenţa pneumei şi a eterului ca un principiu material şi susţine existenţa caracterului transcendent al suporului activităţii psihice, (iu alte cuvinte în actul creaţiei sufetul nu se transmite de fiecare dată ci se generează un suflet nou. El admite totuşi un suport raţional de origine divină şi un suflet vegetativ care poate fi abordat de ştiinţele naturii.

În timpul Renaşterii revine puternic concepţia potrivit căreia ventricul» cerebrali au rol în elal> «jearea proceselor psihice iar dintre acestea apeductul lui Silvius şi glanda pineală (epifiza) ar avea rolul cel mai important.

I’aracelsus este primul care afirmă că omul dispune de un „spirituş vitae adică-un suflu vital care spunea el conferă substanţei ^anorganice calitatea de substanţă organică, el şi-a dat seama că acest corp vital este cel ce determină şi întreţine metabolimul celular şi este primul care îi atribuie calităţile de a avea memorie şi inteligenţă. Pe lângă corpul vital el admite existenţa unui principiu mai puţin material pe care îl **numeşte** anima şi care ar fi de **provenienţă divină,** este cel ee ar fi **suport. Ul** activităţilor **psihice, dar nu a reuşit** să-l localizeze cu **precizie** atribuind totuşi un **rol creierului. După** părerea lui

Paracelsus stomacul ar fi sediul principal **al corpului** vital, sediul unei inteligenţe **a** organismului. Dacă comparăm **această** remarcă cu ceea ce cunoaştem astăzi el, nu a greşit prea mult. **Căci** corpul eteric sau vital **se** concentrează şi în spatele stomacului **în** plexul nervos solar care este un centru neurovegetative controlează, activitatea tuturor **organelor** abdominale. El considera **deasemeni** că tulburările **psihice ar** fi determinate de activitatea lunii, de **aceea** pe **bolnavii psihici îi denumeşte lunatici.** El considera că **soarele este corelat cu inima iar luna cu creierul care ar** fi sediul **proceselor psihice. Se poate trage concluzia** că **toate teoriile despre suflet au următoarele trăsături comune: nu precizează anatomic locul sufletului, se* consideră două componente spirituale** suprapuse, **principiului vital** şi **animă (spiritul vitae), corpul** astral descris **mai târziu. În epoca noastră se consideră ca sediul** proceselor psihice **ar fi scoarţa cerebrală.**

Freud este **acela** care admite existenţa unei **vieţi psihice con**ştiente pe care o localizează în scoarţa cerebrală pe care am **putea-o** numi suflet şi a unei adivităţi psihice subconştient*, cu **localizare** subcorticală. Această dublă localizare a proceselor psihice **pe care a** prevăzut-o Freud m-a **convins** că este cea mai **apropiată de reali**tate, existând două entităţi distincte. Pe deoparte **sufletul care este** localizat în scoarţa cerebrală şi în hipotalamus şi pe de **altă parte-** spiritul, adică Eul nostru **îmbrăcat,** în hainele perispiritului, **de corp** astral, solar, universic- şi **cosmic, care** îşi **are** sediul în **subconştient-,** probabil în substanţa **reticulară.** Spiritul **este** de **provenienţă divină** fiind cel ce ne dă memoria, gândirea si' inteligenţa noastră. **În el se** înmagazinează toate **acestea** şi după moartea fizică el nu **dispare** şi **îşi** continuă viaţa de **spirit liber** în **lumea astrală** până **când revine la** o **nouă reîncarnare,** dar **luând cu el tot ceiace** a **înregistrat din memoria altor vieţi. În ceiace priveşte comportamentul emoţional, tristeţea bucuria, râsul, plânsul, ca elemente ale sufletului acestea îşi au sediul** în **hipotalamus, tot, acolo se află şi sediul poftelor noastre de sete,** de **foame, de saţietate sau** de **sexualitate.** Iubirea **ca. Element** -al sufletului nostru **este o** combinaţie **a** activităţii corticale, **care** admiră frumosul prin **organele** de simţ **şi** hipotalaniusul care

dă impusul de **erecţie şi ejaculare.**

Pe când spiritul este nemuritor sufletul după moartea fizică, făcând parte din corpul eteric, părăseşte corpul fizic, fiind un timp unit cu corpul astral, dar după. Un anumit timp se desparte de acesta şi dispare. El rămâne cu atât mai mult unit, cu corpul astral cu cât în viaţa pământească a fost mai dezvoltat. În toată perioada cât el este unit cu corpul astral, sufletul doreşte să-şi satisfacă plăcerile din lumea fizică, dar nemaiavând organele de simţ fizice pentru perceperea stimulilor specifici, îşi satisface dorinţele apeliud la spirit cu care este unit prin perceperea gândurilor care îi aduc aceleaşi senzaţii, dar nu fizice ci spirituale, cu alte cuvinte spiritul că scânteia divină, pentru perfecţionarea lui îşi creiază sufletul ea şi corpul fizic, dar după un timp se debarasează de amândouă, pentru aşi ereia un alt perispirit cu un alt corp eteric ca suport al sufletului atunci când va veni la o nouă reincarnare într-un alt corp fizic.

Din sfera sufletului, face parte şi trăirea sexuală. Actul sexual se desfăşoară sub controlul liipotalamusului, ca loc central al sistemului nervos vegetativ, care prin centrii simpatici de la nivelul măduvei dorsale şi lombare produce prin nervii splahnici ejacularea la bărbat, şi orgasmul la femeie, iar prin parasimpatieul localizat în măduva, sacrată produce erecţia penisului şi erecţia clitorisului, care induc automat dorinţa sexuală. În ceea ce priveşte erecţia ca şi producerea de stimuli hormonal, pentru ovare şi texticule, aceasta este în strânsă legătură cu concentraţia testosteronului din -singe şi respectiv folicu- lină şi progesteron la femeie. Anumite celule nervoase de la nivelul hipotalamusului, sunt astfel structurate încât prin conexiune inversă în funcţie de această concentraţie în sânge, stimulează sau inhibă organele genitale. Această structurare specifică celulară, este dată de matriţa corpului eteric, specifică fiecărui organ în parte, cu alte cuvinte informaţia genetică se află în structura energetică a corpului eteric a organului respectiv. Orice experienţă, sexuală produce o nouă trăire sufletească, dar plăcerea sexuală făcând parte din sfera sufletului, este trecătoare ca şi sufletul.

Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre iubire, iubirea face parte din spirit, fie că ne referim la iubirea partenerei, a fraţilor, sau a părinţilor, aceasta implică gândirea noastră şi reprezentarea în imagini a acestora şi acestea fac parte din

atributele spiritului. Iată de ce, iubirea adevărată, făcând parte din spirit, este nemuritoare ca şi spiritul.

SOMNUL ŞI **VISUL**

ÎN TIMPUL ŞOM! NULUI, din omul adoimit rămân pe locul de odihnă corpul fizic şi corpul eteric, nu însă corpul astral şi Eul. În somn, corpul eteric rămâne unit cu corpul fizic şi de aceea funcţiile biologice continuă. Dacă corpul fizic ar rămâne singur fără corpul eteric acesta s-ar descompune. În somn se sting reprezentările, suferinţa şi plăcerea, bucuria şi mâhnirea, facultatea de a exterioriza o viaţă conştientă. În timpul stării de veghe, imaginile model pentru corpul eteric nu acţionează cu deplină putere, munca de veghe a corpul astral şi-o îndeplineşte numai înăuntrul corpului fizic, în somn el acţionează asupra acestuia, dar din afară.

După cum pentru hrănirea corpul fizic are uevoie de lumea exterioară cu care se aseamănă, tot astfel şi corpul astral pentru a se împrospăta trebuie să se desprindă de corpul fizic şi eteric pentru a: ieşi în lumea spiritelor să se hrănească cu fluidele eterice din univers. Corpul fizic ar muri imediat dacă ar fi rupt de mediul ambiant, căci de fapt corpul fizic al omului nu este decât o parte a pământului sau al universului fizic, din acest punct de vedere el se raportează la pământ ca un deget al inimii la corpul omenesc, omenesc, despărţind degetul de mină, el nu mai poate să se hrănească şi moare. Tot astfel şi corpul astral, dacă el nu s-ar despărţi d<* corpul fizic şi corpul eterc în timpul somnului, uu ar putea ie, şi iu spaţiu, nu s-ar putea reîmprospăta cu fluidul astral şi astfel omul ’ar muri. În timpul stării des. Veghe corpul astral este smuls mediul ai său, numai în somn el este într-o lume asemănătoare lui. În starea de veghe este absorbit de coipul fizic şi eteric pe care le umple peste tot, iar prin aceste organe corpul astral percepe lumea exterioară. În interiorul corpului el păstrează numai imaginile model de care are nevoie corpul eteric, căci în timpul somnului corpul astral primeşte imaginile lumii care îl înconjoară, trăind în universul din care s-a născut omul întreg, în univers aflându-se izvorul imaginilor prin care omul primeşte forma sa. În timpul stării de veghe sufletul-spirit înlocuieşte imaginile model cu propriile sale modele. De îndată ce simţurile îşi încetează activitatea, o forţă creatoare îşi face apariţia în om, este acelaşi element creator care există şi în somnul fără vise şi care atunci reprezintă starea

sufletească opusă stării de veglie. În timpul somnului cu vise, corpul astral mai păstrează o anumită legătură cu corpul fizic şi corpul eteric printr-un cordon fluidic, dată. Se rupe şi această legătură atunci avem somnul fără vise, nemaiavâud decât parţial legătura cu corpul fizic şi eteric în somnul cu vise, deci şi cu organele de simţ corpul astral nu mai poate raporta just imaginile din vis, la adevăratele fenomene şi obiecte din lumea exterioară

MONODEISMLL ŞI NORMALIZAREA VISELOR. — CLARVIZIUNE ÎN VISE

Prin monodeism se înţelege o gândire puternică despre o acţiune sau un lucru, pe care o aducem în primul plan, căutând în acelaşi timp să nu ne gândim şi la altceva. Monodeismul este o puternică viziune autosugestiei.

În lumea astrală, cu această stare a monodeismului, de visare punem în valoar e o temă pe care s-o subjugăm forţându-se ea scopul propus să-l dobândim cu orice preţ. Cu cât vom reuşi mai bine să ne concentrăm gândurile asupra, muncii pe care o depunem, cu atât mai bine ne vom deconecta de influenţele zgomotoase şi vom coordona forţele sufleteşti şi spirituale în scopul deservirii muncii noastre fără nici-o abatere, cu atât mai bine ne va reuşi atingerea ţelului propus. Cu cât vom reuşi să ne concentrăm gândurile doar pe un singur lucru înainte de culcare şi mai ales acest gând să fie ultimul cu care adormim, cu atât mai singură va fi reuşita noastră, acest gând va fi preluat în timpul somnului de corpul nostru astral la care se va gândi pe tot parcursul nopţii şi care se va ocupa de el pentru rezolvare, încât la trezire, problema care ne-a frământat în cursul zilei precedente va avea o rezolvare sigură. Cu alte cuvinte starea de monodeism poate să transpună în spaţiu corpul nostru astral, fără să intervină hipnoza, această stare de monodeism este-foarte utilă în mai multe acţiuni ale noastre. Înainte de a adormi, Eul nostru trebuie să-şi amintească în linişte şi singurătate toate amintirile zdei trecute şi să-şi fixeze în gând ceiace doreşte să realizeze a doua zi. Doctor Bernardt în lucrarea sa „Cartea, minunilor şi secretele naturii” descrie cum prin starea de monodeism se pot rezolva probleme care în starea de veghe nu s-au pulul rezolva. Vise de asemenea natură sunt destul de des întâlnite şi în literatură. Important este ca oamenii să-şi

însuşească capacitatea prin caro să-şi amintească exact ceea ce au visat. Pentru aceasta trebuie că dimineaţa la trezire să se concentreze asupra visului şi să-şi retrăiască toate fazele lui, chiar să-şi noteze pe hârtie visul. Pentru a ajunge la starea de mono- «leism natural, trebuie să exersăm mai iuţii cu lucruri mai uşoare, ca de exemplu: ne impunem ca a doua zi dimineaţa să ne sculăm veseli şi bine dispuşi sau să ne trezim la o oră fixă, apoi se trece la exerciţii mai grele. Pentru obţinerea stării de monodeism trebuie să alungăm, alte gânduri care ne îndepărtează de la planurile noastre ca astfel să putem ajunge la o concentrare puternică şi curată, problema pe care vrem s-o rezolvăm să fie ultimul nostru gând cu care adormim. În ceea ce priveşte visele acestea sunt de trei feluri:

— #vise care se produc din instincte fizice, aceste vise sunt chinuitoare şi se produc înainte de miezul nopţii.

— Vise care se produc sub influenţe exterioare şi pe care le putem condiţiona.

— Adevăratele vise care se produc în majoritatea cazurilor în orele de dimineaţa.

Visele produse în legătură cu influenţele excitaţiilor fizice sunt legate de sânge, de organele interne ale organismului. Dacă înainte de culcare mâncară, sau am mâncat seara alimente greu digerabile, visele vor fi chinuitoare, căci respiraţia este îngreunată, nervii se abat de la starea lor normală de reapus. Din conţinutul viselor se pot produce modificări importante în organism, aşa de exemplu în caz de vise cu accidente mortale, se produc pulsaţii puternice ale inimii, se măreşte tensiunea arterială, respiraţia este îngreunată. A doua zi munca este obositoare, iar starea generală a noastră este foarte proastă. Excitaţiile sonore din timpul nopţii, pot produce diferite vise, de exemplu zgomotul monoton al ploii duce la vise prin care asistăm la concerte de muzică, sau ^zgomotul pe care îl face vâutul ce bate iu uşa, duce la vise prin care hoţii încearcă să spargă uşa., etc.

În scopul ducerii la bun sfârşit a oricărei dorinţe, precum ar fi visele determinate, trebuie să avem în vedere următoarele reguli: cu cel puţin două ore înainte de culcare vom mânca masa de seară, care va fi uşoară şi nu vom bea băuturi excitante ca,: alcool, cafea, ceaj.

Cu cel puţin două. Ore înainte de a adormi, nu vom face nici-

un fel de eforturi fizice, timpul ce se scurge de la terminarea cinei pirul la culcare, să-l petrecem ki pace şi linişte şi să ne gândim numai la lucruri plăcute, deasemeni înainte de a adonni, să căutăm că corpul să fie într-o poziţie cât mai comodă, să nu ne culcăm pe partea stângă, căci această poziţie îngreunează bătăile inimii, şi nici pe burtă, capul să fie în direcţia Nord, iar picioarele spre Sud, căci curentul cosmic circulă pe direcţia sud-nord, el trebuie să intre în corp prin picioare şi să iasă prin creştetul capului, este bine să avem deasemeni în camera de dormit aer proaspăt, şi dacă se poate, să dormim cu geamul deschis, pentru că aerul să pătrundă mereu în cameră, să lăsăm să pătrundă o uşoară rază de lumină, pentru ca visul să nu fie întunecat, deasemeni să nu folosim în camera de dormit parfumuri sau alte mirosuri artificiale. Dacă avem posibilitatea să ascultăm înainte de culcare puţină muzică bună, dar în surdină. Cel ce doreşte să vadă un vis determinat, după ce s-a culcat în pat să nu mai discute cu nimeni, să exerseze timp de 10—15 minute, exerciţii de concentrare a gândirii, care să aibă la bază, închipuirea obiectului dorit. Este posibil că perechea celui adormit (soţ-soţie) să-i sugereze visul ce trebuie visat, pentru aceasta, cu ajutorul concentraţiei gândirii să-i şoptească la ureche, ce trebuie să viseze, la o oră, după ce acesta a adormit. Acest procedeu se numeşte educaţie astrală” şi poate fi aplicat şi în cazul copiilor şoptindu-le cuvinte de îndreptare.

Arta condiţionării viselor, duce la al treilea fel de vise, acelea de clarviziune. Preoţii din antichitate, cunoşteau bine acest procedeu, ei putând obţine în starea de monodeism, vise de clarviziune, cu acţiuni ce urmau să se desfăşoare în viitor.

Putem visa deasemeni şi amintiri din alte vieţi trăite, este aşanumitul fenomen „deja viu”.

Aşa cum am descris în timpul somnului corpul astral se; împrospătează cu fluid cosmic. Este bine de subliniat faptul că acest, fluid cosmic, care este încărcat cu electricitate alternativă, **nu-l** putem primi din univers decât în timpul nopţii, atunci când între pământ şi univers, nu se interpune soarele, căci fluidul solar este încărcat

< u electricitate pozitivă şi se opune fluidului cosmic. Din această cauză nu se poate compara somnul din timpul zilei cu cel din timpul nopţii, fluidul solar împrospătează în special corpul eteric, care pătrunde în organism prin mâna stângă şi

iese prin mâna dreaptă, numai că în corpul omenesc acest corp eteric are o dublă polaritate. L*e partea stângă este încărcat electromagnetic negativ, iar pe partea dreaptă electromagnetic pozitiv, aşa cum am descris în capitolul magnetism.

Corpul astral în timpul nopţii, părăsind corpul fizic şi eteric, se întâlneşte în lumea astrală cu alte corpuri astrale-spirite, ale oamenilor incarnaţi, sau a celor morţi cu care poartă conversaţii se plimbă alături de ei şi se informează de la ei.

B ĂTRÂNEŢEA

CU SECOLE *ÎS* URMĂ, B ĂTRÂNEŢE A a preocupat pe gânditori (Cicero Sencca, Shopenhauer) constituind de asemenea subiect de inspiraţie pentru Rembrandt, Michelangelo, Delacroix şi mulţi alţii. Este fenomenul care precede moartea naturală. Oe se întâmplă în organismul omului că acesta se schimbă atât de mult în aspectul fizic şi îi scad toate funcţiile organismului? Ce se consumă sau ce nu se mai consumă? Fundamental din punct de vedere biologic, în procesul de îmbătrânire este scăderea capacităţii de adaptare, fenomen care trebuie înţeles atât la nivelul funcţiilor diferitelor organe şi sisteme cât şi la nivelul metabolismului celular. Ansamblul mecanismelor de reglare care conduc la echilibrul dinamic al homeostaziei, funcţionează mai lent sau insuficient. Homeostazia la bătrâni, adică, constanţa parametrilor mediului intern: PH, presiune parţială a oxigenului şi bioxidului de carbon în sânge şi celule o anumită concentraţie a ionilor. Aceste mecanisme se asigură printr-o reglare neurohormonală, celulară şi intraeelu- ară. La bătrâni această homeostazie se realizează mai greu, iar mai târziu perturbarea este ireversibilă. Apare o arteroscleroză generalizată, o modificare a substanţei fundamentale a ţesutului conjunctiv, a colagenului, o hipotrofie musculară, o scădere ponderală şi în înălţime o miseşorare a capacităţii respiratorii, o osteoporoză generalizată.

Toate funcţiile organismului devin insuficiente, apare o perturbare a proceselor psihice, bătrânii devin anxioşi, agresivi, conflie- tuali, emotivi şi egoişti. Se observă o scădere a memoriei caracterizată prin inerţie şi reducerea asocierilor cu o incontinenţă psihoe- moţională.

Îmbătiinirea aşa zisă primară (programată) situează în centrul atenţiei acizii nucleici şi proteinele componente alemacromoleculelor de acid deaoxirinbonucleic de la nivelul

cromozomilor. Apar erori în replicarea ADN-ului cu sinteze de proteine false. Se modifică pu-

13 – c. 470

Terea imunologică a organismului prin apariţia <le complexe an ţi gen-anticorpi, asupra propiilor organe. Se produce o deshidratare progresivă a organismului.

Se consideră că după vârsta de 40 de ani, vârsta la care se constată un maxim funcţional, capacitatea funcţională a organismu* lui scade anual cu 0,5—1,5%. Procesul de îmbătrânire diferă de la individ la individ, fiind legat de zestrea sa genetică. Se ştie că durata de viaţă este înscrisă în cromozomul 7. Există o îmbătrânire fizio- logică-normală care se produce în anumite etape: între 45—49 de ani este perioada de tranziţie, între 60—75 de ani perioada omului vârstnic, între 75 —89 de ani omul bătrân, iar peste 90 de ani- longevitate.

Există şi o îmbătrânire patologică, similară stării de boală, care presupune o degradare rapidă, avansată, care imprimă un decalaj între vârsta calendaristică şi vârsta biologică. În mod normal începând după 50 de ani se observă o scădere a vitezei de propagare & influxului nervos în lungul axonilor cu o creştere treptată a perioadei de latenţă.

La nivelul scoarţei cerebrale se observă o încetinire a ritmului Alfa a undelor cerebrale. În sistemul imunitar se pierde capacitatea de recunoaştere a celulelor aormale rezultate din diviziunile celulare (se ştie că la nivelul întregului organism zilnic se formează miliarde de celule noi). Anumite toxine exogene au <le asemenea un rol important, dintre acestea alcoolul şi tutunul sunt pe primul plan, se cunoaşte efectul nociv al tutunului, o singură ţigară scade durata de viaţă cu 5 minute. S-a remarcat că vigoarea organismului atât la femeie cât şi la bărbat sunt strâris corelate de futaeţia normală a ova- . Rului şi a testiculului. Cu cât fenomenul de menopauză la femeie şi andropauză la bărbat se produc la o vârstă timpurie, cu atât fenomenul de îmbătrânire, este mai precoce.

Instinctul de perpetuare al speciei nu mai poate fi îndeplinit iar menirea individului în această viaţă se încheie.

MODIFICĂRI ORGANICE î\PROCESUL DE tMBĂTRÂXIRE

Îmbătrânirea pulmonară în procesul de îmbătrânire la nivelul plămânilor au loc modificări care angajează deteriorarea progresivă a ţesutului pulmonar şi o creştere a rigidităţii cutiei

toracice. Se măreşte sistemul alveolar prin dilatarea alveolelor, se reduce elasticitatea plământului şi creşte aerul rezidual din alveole.

Capacitatea respiratorie se reduce, de asemeni se reduc capilarele pulmonare, care duc la o insuficienţă respiratorie. SE^de amplitudinea respiratorie, toracele apare lărgit, globulos, omul respiră mai greu, obosind uşor căci se reduce cantitatea de oxigen pe care plămânul o poate transporta pentru ţesuturi.

La toate modificările pulmonare, se adaugă şi modificări ale cutiei toracice, prin apariţia de deformări ale coloanei vertebrale, prin scolioză şi mai ales prin cifoză.

— Modificări în aparatul cardio-vascular.

Procesul de îmbătrânire, duce la o arterioscleroză generalizată. Cardiopatia ischemică este forma cea mai frecventă de manifestare a arterosclererozei şi cauza cea mai frecventă de deces. La aceasta se mai adaugă o uşoară hipertensiune arterială prin sclerozarea pereţilor vaselor mari. Modificările cardiace încep să apară după vârsta de 40 de aui şi ele încep în special cu modificări în ventriculul stâng, cela care sare sarcina cea mai importantană de a trimite în circulaţie la fiecare sistolă, o cantitate de sânge ce trebuie să învingă presiunea ce o fac pereţii ’vasculari, el se’ măreşte în volum.

Echilibrul hemodinamic, este menţinut de inimă până în jurul vârstei de 55—60 de ani, după această vârstă, inima nu se mai adaptează la efort şi nici la mărirea valorilor presiunii arteriale. Starea funcţională a celor două artere coronare ca^e hrănesc muşchiul inimii se modifică foarte mult. Creşte cantitatea de grăsime din jurul vaselor coronare, lumenul lor se îngustează, inima primind mai puţin sânge ceea ce duce la miocardoscleroza.

Se produc modificări în circuitul influxului nervos specific al cordului, apar blocuri de ramură, extrasistole sau alte modificări de ritm cardiac, apar sufluri cardiace, iar puterea de contracţie a inimii scade. Se produc frecvent crize de angină pectorală, stări de preinfarct. Şi infarcte miocardice.

Cel mai mare număr de bătrâni, mor prin insuficienţă cardiacă.

— Proceul de îmbătrânire normală a sistemului nervos.

Sistemul nervos uman, dispun de circa IO**11** (zece la puterea a unsprezecea) celule şi fiecare neuron dispune în medie de

zece la puterea a patra contacte sinaptice. Fiecare neuron, are circa zece la puterea a opta molecule şi fiecare din aceste molecule se reînnoiesc de circa zece la puterea a patra în cursul. Unei vieţi. Procesul de îmbătrânire, duce la o acumulare de lipofuscină în neuron, o degradare a neurofibrilelor, se produc modificări în mitoeondrii^ care îşi reduc numărul.

La nivelul acidului dezoxiribonucleic şi acidului ribonucleic,. Apar legături alterate, cu dereglări în biosinteza proteică.

Se produce o proliferare a ţesutului conjunctiv dintre neuroni „a nevrogliei. Vasele cerebrale suferă un proces de arterioscleroză,. Se produce o scădere a greutăţii creierului, care ajunge la 1/7din greutatea adultului. Apar instabilităţi în mers, baza de susţinere are tendinţa să se lărgească, mişcările de întoarcere se fac mai greu, apar mişcări involuntare ale mâinilor, tremuraţiuni şi mişcări co~ reice.

Mirosul este diminuat, de asemenea şi vederea este diminuată „apar atrofii musculare la nivelul mâinilor, scade memoria şi apar modificări de orientare. În timp şi spaţiu, se observă o scădere a nivelului intelectual, o diminuare a atenţiei şi o lentoare în gândire. Apar stările depresive, instabilităţile emoţionale cu stări agresive „se accentuează egocentrismul.

Toate aceste simptome pot duce la demenţe şenile.

Îmbătrânirea* aparatului **digestiv**

După vârsta de 50 de ani, musculatura pereţilor stomacului începe că se atrofieze, pereţii devin subţiri, corpul gastric devine aton, se alungeşte căzând uneori =până în pelvis, scade aciditatea gastrică. Deasemeni şi la nivelul intestinului se produce o evoluţie musculară, intestinul devine aton, creşte meterosimul abdominal şi scade peristaltica, majoritatea băntrânilor suferind de confetipaţie, apar tulburări sfincteriene, cu pierdere involuntară a scaunului. Na j^înibălrâuirea aparatului renalgjj

Modificările sclerozei, apar şi la nivelul rinichilor, care îşi micşorează volumul cu 30—50% faţă de adult. Modificările apar at it la divelul glomerunului renal al tubilor renali şi în ţesutul intereti- ţial. Apar micţiuni frecvente, mai ales nocturne cu incontinente de urină, scade capacitatea de concentraţie a rinichilor. În urină apar proteine şi elemente figurate ale sângelui (hematii şi leucoeite).

La bărbaţi se întâlneşte frecvent adenomul de prostată, care

provoacă micţiuni şi mai frecvente şi o greutate în actul micţiutrii.

Modificări produse io sânge în cadrul bătrâneţii

Odată cu vârsta, scade conţinutul hidric al organismului, se pierde atât apă extracelulară cât şi apa intracelulară. Scade concentraţia fosforului şi calciului, scad proteinele din sânge printr-o diminuare a sintezei lor la nivelul ficatului, scade aportul de glucoză spre ţesuturi, dar creşte lent şi progresiv concentraţia lipidelor şi colesterolului, care favorizează producerca aterosclerozei. Scade concentraţia hemoglobinei, având loc o diminuare a hematozei pulmonare şi are loc deasemeni o diminuare a heniatopoezei la nivelul mădu- vei osoase.

Modificări produse de îmbătrânire la nivelul glandelor endocrine

La vârstnici, hipofiza se atrofiază, în special la bărbaţi, procesul de îmbătrânire se corelează cu o scădere a sensibilităţii hipota- lamice la semnalele periferice. Menopauza, s-ar explica prin lipsa inhibării, ciclice, programată genetic, a producţiei de gonadotrofine hipofizare. Are loc o scădere a funcţiei glandei tiroide care se manifestă prin aspectul uscat şi zbârcit al pielei, prin astenie, con st i- paţie, căderea dinţilor, scleroza vasculară şi hipoacuzie progresivă, în ultimele decade de vârstă se remarcă şi o scădere în volum şi greutate a glandelor suprarenale. Are loc o scădere continuă a producţiei de hormoni sexuali. Testiculul prezintă un proces. Continuu de fibroză. Celulele ce secretă testosteronul se atrofiază şi degenerează. Celulele ce secretă spermatozoizi, îşi reţin 50% din capacitate, până la adinei bătrâneţi. Ovarele la menopauză, suferă un proces *intens* de atrofiere, devin sclerochistice, cantitatea secreţiei de foliculină şi progesteron, scade până la dispariţie. Sânii îşi pierd din consistenţă, se produce o scleroză a vulvei, o scleroză a vaginului. Şi o atrofiere a uterului.

. Modificări produse prin îmbătrânire asupra organelor şi articulaţiilor

Oasele corpului suferă un proces de osteoporoză, care apare imediat după menopauză la femeie iar la bărbat după andropauză dar ceva mai târziu. Osteoporoza, dă dureri osoase şi articulare, oar- sele îşi pierd rezistenţa şi elasticitatea, fiacturându-se uşor. La ni velul articulaţiilor, apare frecvent

artroza, mai frecvent la bărbat înainte de 45 de ani şi apoi mai predominant la femei’ după 55 de ani. Ea poale apare pe coloana vertebrală, cervicală, dorsală sau lombară. Adesea se produc şi modificări în discul intervertebral. La genunchi, însoţind artroza, poate apare şi lichid în articulaţie.

După ce am trecut foarte pe scurt, toate modificările organismului uman, în procesul de îmbătrânire, se pune întrebarea firească: de ce îmbătrâneşte omul, de ce trebuie să moară atât de transfigurat faţă. De aspectul lui, din tinereţe? Ce factori intervin? La aceste întrebări s-au încercat foarte multe explicaţii, una ar fi aceea că copierea noastră, care se. Face în continuu schimbând în totalitate toate celulele corpului o dată la 7 ani, nu se mai face exact, că ADX-ul nu se mai copiază identic, după fiecare replicare necesară diviziunii celulare. Dar ce factor intervine pentru a determina acest- proces?

S-a dat şi o ipoteză, că organismul ar fi continuu intoxicat cu produşi toxici, rezultaţi din putrefacţia intestinală şi că aceşti produşi (fenol, scatol, îndoi) ar acţiona asupra celulelor ficatului, unde se face sinteza proteinelor, precum şi asupra măduvii osoase unde fabrică globulele roşii şi globulele albe ale sângelui. De aici, a venit ideea anihilării florei de putrefacţie din intestin, prin consumul regulat de iaurt, pe care îl recomandă Bogomoleţ... S-a insistat şi asupra rolului pe care îl au cele două glande de reproducere, ovarul şi testiculul, plecând de la constatarea că odată cu menopauza şi andropauza, începe un proces ireversibil al îmbătrânirii, cu pierde- reăwigoarei fizico şi a dorinţei de viaţă. Folosirea procainei (gerovi- tal, aslavital) preconizată de şcoala românească de geriatrie, pare a încetini în oarecare măsură procesul, prin acţiune directă asupra celulelor, probabil prin activarea unei enzime, numită adenil ciclază, dar în orice caz nu poate evita procesul de îmbătrânire.

Explicaţia cea mai plauzibilă o dă ştiinţa spirituală. Aţi văzut că forţa viului, forţa vitală care întreţine viaţa, aceea care formează scheletul structural energetic, al organismului, este corpul eteric, sau corpul nostru vital. Mai întâi apare acest schelet energetic şi pe el se aşază corpul nostru fizic.

Mi-am pus de multe ori următoarea întrebare: se ştie dacă printr-un accident sau printr-o intervenţie operatorie, se produce o lipsă de substanţă, să zicem de piele pe un loc oarecare al corpului, organismului îşi reface această piele, dar nu apare la

locul respectiv altfel de ţesut, să zicem os sau muşchi, apare tot piele, sau într-o factură osoasă, organismul îşi creează căluş şi apoi os, dar tot. Os şi nu altfel de ţesut şi aşa mai departe. Cine are inteligenţa aceasta invizibilă să conducă aceste procese? Am amintit la capi-, toiul respectiv că într-o secundă organismul nostru, primeşte peste o sută de milioane de unităţi informaţionale, atât din mediul intern cât şi din cel extern, dar că acestea sunt decodificate, selectate fiecare după importanţa ei şi numai o mică parte devine conştientă.

Aceasta înseamnă că cineva care efectuează un lucru, conştient, inteligent, trebui să aibă el la rându-i o inteligenţă, şi am spus atunci că acesta este subconştientul nostru. Pentru fiecare, stimul, acest organ răspunde corespunzător, acesta este spiritul nostru, el are informaţia cum se poate reacţiona în diverse situaţii, din diverse situaţii trăite în viaţa actuală sau din alte trăiri anterioare. Dar, el pentru a răspunde, are nevoie de materialul necesar lucrării respective, acest material, este corpul nostru de energie, corpul nostru vital, matricea necesară formării diverselor ţesuturi ale corpului. Atunci înseamnă că acesta devine deficitar, de ce devine el deficitar? El se împrospătează prin absorbţie din univers, prin anumite centre invizibile cu ochiul liber, dar vibizile prin vederea spirituală. Sunt cele şapte „roate”, „discuri” sau „rozetc” pe care le-am desoris. Aceasta înseamnă că ele devin insuficiente, pentru că energia cosmică este în permanenţă şi nu se epuizează niciodată. Aceasta este cauza procesului de îmbătrânire, pierderea treptată a forţei noastre vitale, a corpului de energie pe care îl numim corp vital. El nu se mai împrospătează, dar se consumă mereu pentru întreaga noastră activitate celulară. Aşa, se explică de ce o ţigară scurt ează durata vieţii cu 5 minute, ea alterează câmpul de energie nu numai la om chiar şi la o plantă care se află în preajma fumului de ţigară, care se ofileşte. Aşa se explică şi faptul că şi viaţa petrecută Ja ţară în aer curat, sau în staţiune de munte, cu posibilitatea de a se împrospăta mai uşor forţa noastră vitală, duce la o prelungire a duratei noastre de viaţă cu cel puţin 7 —10 ani. De altfel, la capitolul magnetism, am descris cum se poate reda vigoarea fizică şi uneori trata anumite boli, prin acest transfer de energie.

MOARTEA

MOARTEA ESTE FENOMENUL care a preocupat mintea

omenească, de când omul a apărut pe pământ. Nici-un alt eveniment nu l-a pus mai adânc pe gânduri ca această nemişcare şi răceală a corpului omenesc, din momentul morţii.

Sălbaticul cel mai îndobitocit, are şi el un sentiment că s-a petrecut ceva extraordinar cu semenul lui. Acest sentiment s-a. Întărit şi prin observarea că toate fiinţele pe care le-a cynosetit, la o anumită vreme mor. Nimeni nu scapă morţii. Toţi suntem supuşi durerii, de a vedea pe cineva iubit din jurul nostru, plecând în lumea invizibilă ochilor noştri. Acest eveniment aşezat cu desăvârşită înţelepciune de Dumnezeu, a produs mii şi mii de secole asupra omului, atâtea griji, atâta frică şi atâtea superstiţii, încât toată existenţa lor a stat sub teroarea zilei fatale, că mâine, poimâne sau într-o zi, va muri şi va dispare pentru totdeauna. Totul este o deşertăciune. Din pământ ai fost creat şi în pământ vei merge, aşa cum Spune Sfânta Scriptură, lără să iei cu tine nimic din ceea ce ai agonisit. Omenirea nu este lămurită ce se petrece dincolo de mormânt, această trecere diutr-o stare în alta este un element comun la tot ceea ce există în univers. În această lumină, viaţa omului capătă un alt înţeles, iar moartea din oribilă şi respingătoare, devine un element firesc, omul scapă de întunericul vieţii pământeşti şi trece într-o lume de lumină, dacă s-a străduit să respecte pe pământ legile divine. Este bine că omul să aibă cunoştinţe despre actul morţii, căei altfel, agonia va fi prelungită şi în plus spiritul lui ajuns în spaţiu multă vreme nu este lămurit, unde este, ce s-a întâmplat cu el, se zbate în neştiinţă şi abia târziu îşi dă seama că se află într-o lume formată din altfel de material şi în alte condiţii decât în viaţa părnifttească. Pentru materialişti, cei ce pretind că ştiut tot ce este de ştiut în lumea fizică, care nu văd în viaţa plantelor, a animalelor şi a omului decât fenomene fizice şi chimice, biologice şi mecanice, pare că viaţa omului este aceasta pe care o trăieşte pe pământ, totul s-a sfârşit cu tine, când ai ieşit din cadrul vieţii. Deci am putea spune că sunt oameni care nu mai cred în existenţa unei vieţi dincolo de moarte.

O altă categorie înclină a crede în existenţa unei alte vieţi, dar nu îţi închipuie unde şi cum va fi; în fine, o a treia categorie, a celor iniţiaţi, care cunosc perfect evoluţia spiritului uman dupî moarte. Religia creştină, la început a ştiut să propovăduiască nemurirea sufletelor şi nenumăratele lui reîncarnări, dar cu

timpul & pierdut orice cunoştinţă a lumii invizibile, mărginindu-se a susţine numai teoretic şi numai în legătură cu condiţia vieţii pe pământ, soarta spiritului nostru după moarte, ea nemaifiind în măsură şi dea o explicaţie, referitor la domeniul şi felul de viaţă al omului după moarte. Se mărgineşte să ne spună despre o viaţă plină de chinuri în iad, pentru cei ce s-au făcut culpabili în lumea pământească. Şi de viaţă fericită în Rai, pentru cei ce au ascultat de învăţămintele din Sfânta Scriptură. Altă dată, cunoştinţele cu ceea ce se întâmplă cu un om după moarte, erau cur oscute de preoţime şi le transmiteau oral urmaşilor şi discipolilor. Doctrina teozofică, spiritistă, este singura care ne mai dă astăzi ştiri despre rostul sufletului în lumea fizică şi a spaţiilor, de creaţiunile spiritului divin, de natură şi atributele fiinţei supreme. În general, aceste comunicări nu sunt crezute de cei ignoranţi, le neagă cu încăpăţinare, deşi se pretind savanţi, fără să studieze dacă spiritul divin a dat fiecăruia dintre noi judecată de a cerceta lucrurile şi faptele, ca să cunoască adevărul. Este la mintea celui mai simplu om, că dacă asemenea comunicări şi explicaţii de felul cum moare omul, cum se reîncarnează şi cum trăieşte în spaţiu, în stare de spirit liber, se potrivesc la mii şi mii de comunicări făcute unor persoane străine unele de altele, prin ajutorai a diferiţi mediumi şi în ţări depărtate unele de altele şi în diferite timpuri – este nepermis să nu-i dai crezare.

Cunoscând aceste taine, moartea ne apare ca un incident, o simplă formă de trecere dintr-o stare în altă stare.

Moartea fizică nu schimbă natura omului din ceea ce a văzut, citit şi auzit în diferitele lui vieţi pământeşti. După moarte în lumea spaţială, el nu este nici mai mult nici mai puţin, decât gradul lui evolutiv din punct de vedere spiritual. Gradul evolutiv din lumea spiritelor nu corespunde cu funcţia pe care un om a avut-o în lumea fizică. Se poate ca un simplu cioban, cum a fost Petrache Lupu de la Maglavit, care a fost un medium auditiv în lnmea fizică, sau un biet plugar neştiutor de carte, dar admirabil ca moralitate, după moarte să fie de o vibraţiune superioară în lumea eterică unui profesor universitar sau unui preşedinte de ţară. Valoarea unui spirit nu se măsoară "după rangul lui social pământesc, după cunoştinţele din lumea fizică ci după vechimea spiritului lui, după gradul lui de evoluţie morală şi intelectuală.

Moartea fiind un lucru natural, manifestările de a boci, zile,

luni sau ani după plecarea în lumea spiritelor a unui părinte, soţ sau frate nu sunt indicate, căci durerea produce unde eterice, care străbat spaţiile din jurul pământului. Ele merg^şi se adresează ce" lui plecat şi produc asupra lui o mare suferinţă. De multe ori strigătele de durere în pragul morţii, al celor din cameră, fac ca spiritul să nu se poată desprinde uşor de corpul lui fizic, în popor uneori se spune: „l-a întos de la moarte”. Aceasta, pentru un scurt, timp, dar provoacă spiritului o foarte mare suferinţă.

Spiritele din lumea astrală ne vizitează, ne fac cunoscută prezenţa lor, prin mici semne: trosnituri de obiecte, ciocănituri în oglindă sau- geam, spargerea de la sine a unor obiecte, sau o străfulgerare dacă în cameră este întuneric. Dar orice comnicare pe care ne-o fac spiritele, trebuie aprobată de spirite superioare lor. În Bucureşti, înainte de război, î. Şi ducea viaţa lui liniştită un om, care era un medium auditiv. Pe când era la şcoala comercială avusese un coleg cu care s-a înţeles foarte bine, fiind buni prieteni. Acest coleg a murit de tânăr. Într-o seară, aude glasul colegului său mort, oare îl avertizează că va avea o mare nemulţumire de acolo de unde nu se aşteaptă. La puţin timp a primit o citaţie, prin care fratele lui îl acţiona în judecată, pretinzând că ar fi primit o sumă de bani de la marna lor care tocmai murise. Fără probe fratele a pierdut, procesul. Comunicarea care i-a făcut-o colegul mort, o făcuse fără aprobarea spiritelor lui superioare. Pentru aceasta a fost condamnat la o nouă reîncarnare.

După aproape un an, omul aude din nou glasul prietenului său, caro îi spune că „m spaţiu orice greşeală se plăteşte, eu te-am avertizat că vei avea un necaz fără să am încuviinţarea superiorilor mei şi pentru această faptă am fost pedepsit să mă nasc în sânul unei măicuţe aici în Bucureşti, după naşterea trupşorului meu, am mai trăit câteva luni şi am plecat, lăsând lacrimi şi durere pe sărmana mea mamă. Acum sunt iar spirit liber, şi voi mai venija tine dar nu îţi voi mai spune nimic fără ştirea celor mari” (relatare redată din cartea „Taina cerului şi a pământului” de Scarlat Deme- trescu).

ACTUL MORŢII

Senzaţiile c-arc preced şi urmează morţii, sunt variate de la om la om, şi depind de înălţimea morală a spiritului care părăseşte pământul.

În general separarea spiritului de corp se face gradat, încetul cu încetul. Cu cât legătura fluidică dintre corp şi suflet este mai mare,. Cu atât agonia va fi mai lungă. În momentul morţii te-ate evenimentele din viaţa lui îi sunt amintite. Această retrăire a vieţii pământeşti, se face fulgerător, după care spiritul este cuprins de întuneric. Acum spiritul, cu toate învelişurile sale de corp astral, solar şi cosmic, se strecoară afară prin creştetul capului, ieşind că an fum de ţigară, sub forma uuei ceţe alburii, ce se înalţă spre tavanfil camerei.

Clarvăzătoarea Eglen (îarett din New York, vedea spirale de energie părăsind cadavrele, trei zile după decesul lor. Aceste curbe de energie, erau asemănătoare c u traseul, înregistrat la acelaşi aparat în momentul când Nely Mihailova deplasa de la distanţă obiectele.

Seghiev reuşeşte să descopere la oarecare distanţă de mort, circa 4 metri de mort, câmpuri de forţă electromagnetică. Dr. Dou- gali, cântărind omul muribund înainte şi după exitus, constată că greutatea lui scade brusc, cu o valoare şi învelişurilor sale astrale.

La spiritele inferioare degajarea sufletului de corp se fac© prin gură, odată cu ultimul suspin. Când tot perispiritul a ieşit afară din corp, această masă fluidică, se adună şi îşi ia forma de om identică cu acela care moare, apoi cordonul de legătură se rupe de dublul vital, şi spiritul pleacă spre regiunile eterate ale spaţiilor, trecând prin tavan şi perete ca şi când nu ar exista. Până nu s-a rupt acest cordon fluicuc de corpul vital, omul care este în agonie, spune că vede în juiul lui, în camera lui, câteva fluide în care re**cunoaşte** pe mama, tata, vreun frate sau prieten care au murit mai înainte, uneori are loc o conversaţie eu aceştia, cei de faţă se uită, dar nu văd nimic.

Aceste fiinţe invizibile, au venit din iubirea ce o poartă celui ce moare, să-l ajute la destrupare şi apoi să-l petreacă în noua lui călătorie. Unul din ei este călăuza lui în noua viaţă pe care o va avea.

În momentul morţii, cei de faţă sunt cuprinşi de fiori de jale, încep să plângă, să se jelească, manifestări care nu 6ânt bune pentru spirit deoarece, acestea pot duce chiar la rechemarea lui în trup pentru câteva momente şi apoi să fie nevoie de mari sforţări să efectueze destruparea. De acea este bine să, facem tăcere abbolută în jurul omului care moare.

Dar ce se intiraplă cu omul care se sinucide? În acest act nesocotit, nu se dă posibilitate spiritului de a se purifica, în noua lui rincarnare, a încălcat legea divină a nedistru- gerii. Pentru acest fapt, va suferi şi mai groaznic în vieţile lui carnale viitoare.

Spiritul omului ce şi-a distrus corpul, instrumentul orânduit d» spiritul divin, va rămâne pe lângă cadavrul său, până în ziua când avea să-l părăsească în mod firesc conform destinului său, în tot acest timp el va repeta actul sinuciderii provocându-şi o suferinţă cumplită.

Din relatările spiritului stintului Mina, rezultă că în momentul morţii, sosesc trei mesageri destrupători. Cel mai mic îu grad, are rolul de a demagnetiza şi a deelcctriza corpul, de a nu mai avea puterea de atracţie asupra sufletului, al doilea taie toate firicelele fluidice ce sunt animate de celulele corpului fizic, al treilea absoarbe ca un magnet spiritul, toate particulele eterice ce formează perispi- ritul acestuia, în acelaşi timp, uu spirit foarte evoluat lucrează asupra sein teii din spirit, (a Eu-lui) pentru ca acesta să părăsească primul corpul. După ce spiritul s-a desprins de corp şi a devenit liber- fiind dezbrăcat şi de hainele lui planetare, nemaiputând sta în preajma pământului fără acest înveliş, îmbracă o nouă haină cu care se prezintă în faţa spiritelor superioare.

Haina lui planetară, fiind folosită de alte spirite ajunse la acel grad de dezvoltare, adică la stadiul planetar, pentru o nouă reîncarnare. Tot ce v-am relatat până aici despre actul morţii, sunt comunicate oamenilor pământeni de spiritele morţilor, prin îne- diumi, în şedinţele de spiritism. Iată o relatare a unui soldat, care a murit de tifos exactematic, în timpul războiului dintre Nord şi Sud, în S.U.A.

Fiind întrebat ce impresie a avut când a intrat în lumea spiritelor el a răspuns:

— Mi-a părut că şi cum mă deşteptam dintr-un somn, nu mă mai simţeam bolnav, lucru de care mă miram grozav, aveam o vagă bănuială că s-a întâmplat cu mine ceva ciudat, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume, vedeam corpul meu întins pe pat şi ziceam: ce ciudat fenomen! Privii în jurul meu şi mirarea îmi fu şi mai mare când văzui trei din camarazii mei ucişi în tranşeele din faţa Wickburgului, pe care îi îngropasem eu.

— Ce senzaţii ai mai avut tu apoi?

— Am simţit întocmai ca şi când te cuprinde somnul şi când gând urile se pierd încetul, cu încetul, mi-am adus aminte de toate evenimentele vieţii mele, de tot ce am văzut şi auzit, de tot ce am făcut, spus şi gândit.

— Povesteşte primele tale impresii de când ai sosit în lumea spiritelor.

— Yâ spun că bunii mei soldaţi nu m-au părăsit în momentul dezîncarnării mele, până în momentul când mi-am făcut intrarea în lumea spiritelor, mi se părea că umblu pe pământ şi deodată văzui o femeie bătrână care mi se adresă: Jim, iată-te, ai venit la noi? O privii cu atenţie şi strigai: O, mamă, tu eşti? Eu sunt dragul meu Jim, vino cu mine, şi atunci mă conduse în casa ei.

— Locuinţele de care îmi vorbeşti au aspectul unei case?

— Desigur în lumea spiritelor, cu puterea gândului poţi să crezi orice doreşti (relatare din cartea „Startling în Modera Spiritualism” de E. Wolfe).

Iată un alt exemplu extras din lucrarea intitulată „The Morrow of Death by Amicus”, în care spiritul preotului N. A. Stockwell, comunică prin mediumul numit Ernest H. Pekam următoarele idoi, referitoare la actul morţii lui: „Când mă găseam în lumea pământească nu mi-am făcut nicio idee de existenţa omului dincolo de mormânt. În timpul meu nu se cunoştea posibilitatea comunicării cu spiritele morţilor. În lumea spiritelor, mă văzui privit şi ajutat de pesoane pe care le-am cunoscut pe pământ şi care muriseră înaintea mea. Cea mai mare bucurie a mea am avut-o când am în- tâlnit-o pe scumpa mea tovarăşă. Primii paşi în lumea cerească au fost supravegheaţi de ghidul meu. Procesul morţii fizice ca şi cel al renaşterii în lumea spiritelor este interesant. După moarte, se trece într-o nouă existenţă duhul la început nu-şi dă searaa că a murit.

Toate spiritele când ies din criza morţii, sunt primite de conducători experimentaţi. Ei vor intra în existenţă, aşa după cum cer condiţiile lor morale, intelectuale şi spirituale. Mediul care îi va primi, va fi determinat de gradul lor de spiritualitate. Nu poţi să t «duci în alt loc, gravităm pe un plan spiritual, corespunzător meritelor noastre. V

Omul merge după moartea sa, în locul pe care el şi l-a preparat prin traiul său de pe pământ. Lumea noastră, este a gândului, tot ceea ce se vede aici, tot ceea ce este utilizat aici,

este creaţiunea gândirii.

Chiar corpul nostru spiritual este o creaţiune a jindului. Noi suntem fiinţe construite din gândire, existând într-o iunie creată prin gândire”. Aceste învăţăminte, constituie unul din numeroasele taine, pe care Isus Cristos, fiul lui Dumnezeu, nu le-a dezvăluit generaţiei Lui, pentru că aceasta nu era coaptă pentru a le înţelege. Se pune întrebarea de unde ştim noi că cele relatate de spiritul morţilor sunt lucruri reale? Răspunsul vine din faptul, că de multe ori, informaţiile pe care ni le dă spiritul în şedinţele de spiritism despre fapte din lumea pământească, necunoscute de mediumi sau de asistenţi, verificate ulterior se dovedesc a fi exacte. Iată un exemplu: un mare artist de cinema pe numele de Rudolf. Valentino, era ţi un bun medium scriitor şi văzător. În timpul unui turneu în America, a, avut de suferit o intervenţie chirurgicală la New York, în urma căreia, a murit. Soţia sa care locuia în Franţa, în apropiere de Nişa „după decedarea soţului a făcut o şedinţă de spiritism cu mediumul american G. Benjamin Wener, care pe vremuri a fost utilizat şi de teosoafa H. P. Blavatski. În timpul şedinţei de spiritism s-a manifestat spiritul unei bune prietene a familiei; care murise, cu numele Jenny, care comunică, că a stat tot timpul la capătul muribundului Valentino, descriind transportul, operaţia şi înmormântarea lui. După o săptămână, soţia lui Valentino, care nu fusese la New York în momentul morţii soţului său, primeşte o scrisoare de la o soră a ei, care a fost tot timpul lângă Valentino, şi în care îi scrie printre altele că Valentino în ultimele moment ale vieţii, spunea că vede şi se întreţine cu fosta doamnă Jenny, însuşi spiritul lui Valentino care a venit într-o altă şedinţă a confirmat că a fost asistat în ultimele moment ale vieţii pământeşti, de către spiritul lui Jenny. Cunoaştem deasemeni comunicarea dintre B. P. Haşdeu şi spiritul fiicei sale Iulia Haşdeu, însăşi construcţia castelului de la Câmpina, s-a făcut sub îndrumările spiritului său.

Concluzii

Sunt zeci de ani de când se fac tot felul de observaţii, se experimentează şi se adună materiale. Astăzi cantitatea faptelor spiritiste, este aşa de mare încât numai cel ce închide ochii nu vrea să le vadă.

Se poate constata că sunt faze fundamentale, care indiferent de gradul evolutiv al decedaţilor, se reproduc în mod constant şi

sunt apoi fenomene secundare care se produc sau nu după înălţimea spirituală a celui care a murit. Ca puncte fundamentale sunt: sufletul nu crede la început că a murit, se vede un om ca şi mai înainte, îşi aduce aminte de toată activitatea lui din lumea pământească, că a fost primit de rude şi prieteni, că a căzut într-un somn, că lumea în care a ajuna este frumoasă sau întunecată după faptele din viaţa pământească, că lumea spirituală este reală şi analoagă, ca aspect cu cea pământească, că spiritele comunică prin gândire, care este limbajul spiritual, că. Gândirea este forţa creatoare de lucruri şi aspecte, **că** spiritele străbat spaţiul cu gândul, în **sur şi** în jos, împrejurul pământului, că potrivit condiţiilor lor morale, spiritele gravitează automat, către nivelul spiritual corespunzător. Aceste aspecte sunt descrise şi de unele- persoane care, fiind în moarte clinică, după ce-şi revin la starea normală a conştientului, povetese fenomenul desprinderii spiritului de corpul fizic, detaşându-se şi privind de pe tavanul camerei unde se aflâ, tot ce se întâmplă cu corpul lor. Ei descriu ce manevre s-au efectuat şi cine anume le-a făcut. Toate acestea el nu le poate vedea decât cu vederea spirituală şi. Cu auzul spiritual.

Spiritul nu părăseşte dintr-o dată corpul său fizic, în primele zile el stă alături de cadavrul său, cu care ocazie asistă la. Înmor- mântarea lui. După 42 de zile, spiritul se înalţă spre lumea astrală este ceea ce religia creştină sărbătoreşte la înălţarea Domnului. După ce au ajuns în lumea spiritelor, spiritele incrioare sunt judecate de un grup de spirite evoluate şi sunt retrimise pentru o nouă viaţă, care va fi în raport cu meritele sale din lumea pământească. T) acă spiritul este evoluat şi poate singur să-şi dea seama de greşelile şi meritele lui, el singur după un număr de luni sau ani, alcătuieşte planul unei noi vieţi pământeşti. Această hotărâre a lui est© apoi judecată de un spirit superior, care aprobă sau nu, reîncarnarea într-o altă viaţă. A treia formă de judecată, este după un ciclu de 26.000 de ani de existenţă, în atmosferă spirituală a unei planete, pe care o va face spiritul solar, care să cobare în atmosfera fluidică a planetei noastre însoţit de juriul său solar, alcătuit din duhuri angelice solare. Cu alte cuvinte, omul trăieşte prin trei judecăţi, cele din timpul unei încarnări, cea după fiecare reîncarnare şi cea de la sfârşitul şcolii spirituale planetare.

Până la 7 ani, duhurile inferioare coboară mereu la suprafaţa pământului şi îşi privesc prin pământul de deasupra mormântului, cadavrul său. Iată legătura între faptul că nu este voie să se deshumeze morţi, timp de 7 ani, aceasta pentru că între spirit şi coi pul său carnal, mai persistă un timp o atracţie magnetică.

După, ce spiritul a părăsit corpul fizic, la început mai st. Ă pe lângă cadavrul său şi numai după 42 de zile pleacă în lumea astrală. La început cade într-un somn adine, care ţine la unele duhuri câteva zile, câteva luni sau chiar câţiva ani, acest somn fiind necesar pentru a-şi reface forţele pierdute în efortul desprinderii de corpul lor fizic. Unele spirite BÂnt înconjurate de alte spirite cunoscute şi îl fac să înţeleagă noul lui mod de viaţă. Altele nu pot să realizeze ec s-a întâmplat cu el nevăzând pe nimeni în jur. În această situaţie, legătura cu corpul vital nu s-a rupt complet, ele simt nevoia să coboare pe faţa pământului şi pe firul legăturilor eterice revine acasă, unde îşi vede pe cei lăsaţi, el se crede încă viu printre oamenii de pe pă- mâut, el se adresează chiar acestora dar nu este auzit, căci vocea, lui nu mai este sonoră, este o voce spirituală. Vrea să aşeze unele lucruri prin casă, dar vede că mâna lui trece prin aceste obiecte. Toate acestea sunt realităţi eterice, constituite cu puterea gândului lui şi din materialul eteric care umple universul. În lumea astrală spiritele nu se găsesc într-un anumit loc din spaţiile universului, ci se găsesc în jurul pământului pe diferite zone, de vibraţii diferite, după vechimea şi meritul lor. Cu cât spiritul este mai puţin dezvoltat, cu atât se vor afla imediat în apropierea pământului, în zona cea. Mai inferioară, cu eterul cel mai grosolan din jurul pământului. Ei vor simţi sete, foame, şi alte dorinţe, dar cum nu mai au corp fizic nu şi le pot îndeplini şi vor suferi foarte mult. Ele vor coborî pe suprafaţa pământului şi vor sugestiona oameni, simţind satisfacţie în săvârşirea unor fapte rele ale acestora.. Aceste spirite inferioare, reprezintă ceea ce biserica spune diavol sau satana. În această zonă inferioară îşi duc viaţa şi spiritele animalelor.

Orice amintire sau orice discuţie despre un mort, provoacă vibraţii fluidului din jurul său, se propagă în spaţiu şi va ajunge la DUHUL ACESTUIA. Morţii noştri ştiu tot ce se vorbeşte despre ei şi chiar ceea ce se gândeşte despre ei, de multe ori ei coboară şi văd pe aceştia dar ei nu pot fi văzuţi, uneori prezenţa

lor provoacă o senzaţie de frig sau de cald, pe care o simţin în special în partea dreaptă a corpului. Când au mai mult corp vital, cu care vor con- **Tieţui** mai mult, spiritele pot sărşi condenseze fluidul, şi să-şi realizeze un deget aproape materializat şi cu el să producă ciocănituri în camera unde sunt lăsaţi pe pământ, ciocănituri în mobilă, în geam, în oglindă, să spargă un geam, un pahar, un bec, să trântească jos an obiect, în această situaţie în cameră se simte un curent, o mişcare de aer. Se^citează cazuri când flacăra a pâlpâit 'ântre' asistenţi, ori un punct luminos s-a arătat fulgerător. Cu ocazia parastasurilor, preotul pomenind numele lui, el ia cunoştinţă şi ca fulgerul coboară în biserică. Prin rugăciunile celor de jos, el se poate desprinde mai repede de aceste legături ale sale cu corpul vital pe care le mai are şi se poate ridica mai sus pe o altă zonă, un alt plan spiritual.

În spaţiul astral spiritele stau pe diferite planuri sau zone conform vibraţiunilor fluidelor lor. Spiritul inferior nu vede niciodată pe cel superior căci nu poate pătrunde în zone superioare. Keâncar- narea spiritelor inferioare este hotărâtă de spiritele superioare pe care ele nu le văd. Numai spiritele superioare de pe ultima pături a existenţei spaţiale sunt instruite cum să alcătuiască un trup de om, acest lucru am mai spus, că se poate realiza în şedinţele de spiritism cu materializări şi dematerializări de persoane. Cum duhurile creatoare sunt rare se înţelege că şi oameni cu caracter de mediumi, de materializări, sunt foarte rari.

Din punct de vedere spiritual, orice planetă are în junii său trei zone, trei planuri în care se găsesc spiritele noastre.

Toate se găsesc în fluidul comun, o materie eterică formată din eterul primordial, din care se hrănesc, deci toate corpurile cereşti înoată într-un ocean de materie fluidică. Fiecare corp ceresc atrage în jurului acest fluid, datorită magnetismului pe care îl posedă, acţiune pe care o mai numim gravitate.

Cele trei zone în care se găsesc spiritele noastre, sunt: roşie cea mai inferioară, cea mai aproape de pământ, urmează zona albastră care este la mijloc şi zona albă cu spiritele cele mai evoluate. La spiritele roşii, va predomina fluidul voinţei, la cele albastre fluidul memoriei iar la cele albe fluidul inteligenţei. În spaţiul sideral materia primă este formată din mici particule de voinţă, memorie şi inteligenţă.

Spiritele între ele, se văd şi ae aud, prin interceptarea ideilor oare prezintă fiinţe vii, sunt forţe electrice. Noţiunea, de plan, nu ar© nimic comun cu noţiunea de spaţiu. Există planuri şi subplanuri precum şi supraplanuri, fiecare dintre acestea îşi au însuşirile şi fenomenele sale deosebite, dar totuşi sunt guvernate de aceleaşi legi comune şi generale.

Dimensiunile planului astral, alcătuiesc dimensiunile timpului, deoarece vibraţiile pot fi detectate prin măsurarea vitezei mişcării, care poate fi determinată numai prin caracteristicile timpului, cu cât gradul de vibraţie este mai mare, cu atât mai mare este şi viteza manifestată de vibraţii.

Sufletului îi este imposibil să treacă pe un plan mai înalt, care nu corespunde dezvoltării lui, deoarece legea vibraţiei nu permite acest lucru, dar fiecare spirit poate călători în planuri inferioare, în planul astral nu există nici-o formă de materie în afară de aceea a gândurilor şi a ideilor, fiecare suflet îşi aduce cu sine mediul din propria imaginaţie.

Sufletele care au aceleaşi gânduri şi aceleaşi idei, locuiesc în acelaşi subplan. Ele îşi vor aduce cu ele acelaşi mediu spiritual.

Odată cu actul morţii, spiritul se desprinde de corpul fizic şi împreună cu corpul eteric, evoluează în lumea spiritelor.

Aşa, cum am mai descris, spiritul este format diutr-e formă de energie ce are la baza elemente subatomice, probabil neutrino. Aceste elemente, îşi au o structurare deosebită, ele fiind înzestrate cu capacitatea de avea memorie, inteligenţă şi voinţă. Această formă de energic ce intră în componenţa corpului astral, este înalt vibratorie având o viteză de zece la puterea a zecea, până la douăzeci la puterea douăzeci mai mare decât viteza luminii, aşa cum a putut constata W. T. Tiller.

După unii cercetători, elementele subatomice ce intră în alcătuirea spiritului şi pe care îi numesc tahioni, se pot deplasa atât înainte în timp, cât şi înapoi, ele sunt aceleaşi ce dau vederea spirituală şi auzul spiritual, deci imaginea spiritulă şi vocea spirituală.

Friederidh Jurgenson în Suedia şi Konstantin Raudive în Germania, au putut înregistra pe benzi magnetice, vocile unor persoane decedate. Aceleaşi rezultate le-a obţinut în America, Attila von Sza- lay şi Raymond Bayless. S-a putut dovedi că greutatea spiritului eate în jur de **20** g greutate cu care muribundul scade brusc, în momentul morţii, fapt evidenţiat de

Dr. Dougall.

Dr. Baraduc fotografiind pe fiul său Andre în momentul morţii, developând clişeele a constatat prezenţa unor vârtejuri deasupra capului cadavrului. Acelaşi autor fotografiind şi soţia lui în momentul morţii sale, a observat prezenţa unor formaţiuni globulare luminoase, plutind deasupra capului muribundei.

În timpul ce se desfăşoară actul morţii, toate fluidele eterice ale corpului, se desfac de acesta şi pleacă în lumea astrală, este o nouă naştere, o naştere spirituală. Aşa cum în viaţa pământească este nevoie de o moaşă care să asiste pe noul născut şi care trebuie să, taie legătura cu placenta şi prin ea cu corpul mamei, legând şi tăind cordonul ombilical tot astfel şi la naşterea spirituală este nevoie de un spirit moaşă, care să supravegheze desprinderea' spiritului împreună cu toate învelişurile fluidice ce formează perispiritul.

Acest spirit moaşă, trebuie Bă taie legătura cordonului ombilical ce face legătura dintre corpul fizic şi corpul eteric.

În acomodarea spiritului la noua lui viaţă astrală, acesta este ajutat de spiritele rudelor decedate. În şedinţele de spiritism, când se aduc, spiritele morţilor, toate comunică unele aspecte fundamentale ale trecerii lor în lumea astrală. Astfel după moarte, spiritul nu-şi dă seama că corpul său fizic a murit, el îşi vede înfăţişat corpul ca şi mai înainte această pentru o perioadă de timp.

După această primă fază, urmează o etapă, când spiritul îşi vede imaginile întregii sale vieţi pământ eşti. În mod regresiv, din momentul morţii şi până la. Naştere. Toate suferinţele pe care le-a provocat, altora, le trăieşte el. După această fază intră într-un fomr. Care poate dura foarte puţin sau chiar ani de zile.

Existenţa în noua sa viaţă, este întunecoasă sau luminoasă în raport cu faptele din viaţa eterestră. Comunicarea dintre spirite se face prin gânduri, gândirea este forţa, ce creează lucrări şi aspecte. Spiritele Be văd ca având un corp eteriform.

Imediat după moarte, spiritul este luat de ghidul Său şi dus în faţa a trei şefi ai grupului său care examinân**du-l** dau o holărire provizorie, pentru locul unde trebuie să locuiască la început.

Jacques Monod, au semnat un manifest care se împotrivea terapiilor intensive abuzive. Ei cereau să se uşureze suferinţa bolnavilor incurabili chiar dacă prin aceasta se scurtează existenţa lor, deasemeni să nu se menţină în viaţă un bonlav

împotriva voinţei sale şi dincontră dacă el cere, să fie ajutat să moară mai repede. S-a ajuns la formarea unor asociaţii pentru dreptul de a muri cu demnitate, care prevede să se folosească remedii capabile să uşureze durerile chiar dacă acestea ar scurta. Viaţa, să se abţină de la orice încăpăţânare terapeutică iar, ca ultimă soluţie, cei ce au făcut cerere expresă de a muri de o moarte bilndă, să poată fi ajiaaţi în acest Beop. Acesta este un testament biologic la al cărui ultim punct acela al Eutanasiei, este greu de luat o hotărâre.

Eutanasia, adică uşurarea morţii, poate fi pasivă atunci când i se refuză tratamentul muribundului în mod voluntar, sau activă atunci când i se administrează acestuia medicamente care îi grăbesc moartea. Pentru un medic, Eutanasia activă este o problemă foarte greu de rezolvat. Aşa-zisul respect al vieţii, este uneori iluzoriu, căci cum altfel să interpretezi milioanele de oameni pe care îi omori în plină tinereţe trimeţându-i în războaie, Bau sutele de milioane de avorturi, unde este de fapt respectul pentru viaţă.

Ult ima clipă a vieţii este cel mai greu de sesizat, nu toate organele mor în acelaşi timp. Din. Punct de vedere spiritual exişti trei cadavre: cadavrul fizic, cadavrul eteric şi astral. Când ae depune, ultimul cadavru, cel astral rămâne numai Eul, sau scânteia divină, care va îmbrăca o nouă reîncarnare. Până la depunerea ultimului cadavru, după moarte spiritul îmbrăcat cu peri spiritul său va retrăi toate momentele vieţii sale pământeşti în mod regresiv până la naşterea sa, este focul purificator prin care va trece, suferind toate suferinţele provocate altora. După purificare Eul trăieşte o stare de conştientă. Cu totul uouă, iar când Eul vine la reîncarnare el îşi creează un nou corp astral, eteric şi fizic. Omul coboară mereu la reîncarnare, când rodiul pe care l-a însuşit într-o viaţă fizică s-a, copt, în lumea spiritului.

La reîncarnare exact în momentul când s-a conceput viitorul embrion, în acelaşi moment, un spirit din lumea astrală, cel ce vine la reîncarnare, coboară şi înconjoară corpul mamei că un voal, numai corpul nu şi capul. El este împrejurul corpului mamei, dar nu vine în atingere cu acesta, apropiindu-se mai mult în regiune» ombilicului, acesta este spiritul ce urmează mai târziu să se încorporeze, luând la partea superioară forma unui con. El acţionează în permanenţă asupra corpului care se dezvoltă în interior, acest spirit din afară va determina sexul

copilului, execut înd ordinul dat de spiritul angelic. În timpul naşterii, spiritul din exterior al noului născut se îndepărtează de mamă, până la o distanţă de 2—3 m. Acesta se situează spre răsărit şi de acolo trimite o rază de fluide spre micul prunc. Din această cauză este boligatoriu ca moaşa care asista copilul la naştere şi alte lucruri şi persoane de faţă, să nu se interpună între raza ce vine din răsărit şi noul născut. Când copilul s-a născut, spiritul se strânge ca un fir, venind fulgerător pe raza de legătură cu «răsăritul, lovind puternic creştetul copiului după care se întinde ţi închide copilul, luând tot forma de con. Spiritul rămâne în afara corpului copilului până la vârsta de 7 ani, la această dată, spiritul ae încorporează în interiorul corpului, localizândii-se probabil în subconştient, el se încorporează în timpul somnului.

Tot ce există pe pământ, este destinat pieirii, indivizi, specii, ansamblul regnului vegetal şi animal.

Chiar şi pentru astro-fizicieni sfârşitul vieţii este prevăzut atunci când soarele se va stinge după epuizarea rezervelor de hidrogen. După moarte,. Încetează anabolismul care se opune entropiei, dar continuă catabolismul, încep o serie de degradări, proteolitice, determinate de enzime dintre care unele se găsesc în organism (pto- mâine, proteaze, fibrinolizina etc.) iar altele provin din oxterior. La fiecare generaţie numărul de morţi creşte geometric, într-un secol mor aproximativ 5 miliarde de oameni. Moartea este indispensabilă eternei tinereţi a vieţii şi a evoluţiei sale.

Cimitirele militare, cu alinierea lor de cruci identice, exprimă cel: nai bine egalitatea noastră în faţa morţii. Fenomenul morţii comportă trei etape: agonia – momentul de ireversibilitate şi etapa de după moarte. Cele trei siptome principale pe care le simte omul care moare sunt: o senzaţie fizică de apăsare, ca şi când pământul se scufundă în apă, o senzaţie de frig ca şi când corpul ar fi aruncat într-o apă, senzaţie care se transformă treptat în fierbinţeală apa acufundindu-se în foc şi senzaţia de explozie a atomilor corpului aşa cum numesc tibetanii „focul scufundându-se în aer”. Fiecăreia din accate trei simptome îi este caracteristică o schimbare exterioară vizibilă a corpului, pierderea controlului muşchilor faciali, pierderea auzului, pierderea vederii, iar respiraţia devine spasmodică înainte de pierderea cunoştiinţei. În timpul actului morţii, corpul vital se

poate scurge prin cinci ieşiri, dar preferabil este ca el să iasă prin creştetul capului. Din acest motiv nu este voie să se atingă muribundul în această regiune, pentru a nu pune obstacol în cale părăsirii corpului vital. A doua regiune preferabilă prin care să plece corpul vital, o reprezintă aceea situată imediat deasupra om**biliculu**i. În fenomenul morţii a intervenit cu ultimele cuceriri medicale, apariţia reanimării, aici însă intervine un factor pentru care este greu să luăm o lioţărâre. Este oare nevoie să menţinem în viaţă cu orico preţ uneori cu eforturi materiale imense, orice bonlav care este oricum supus pieirii'? Cu alte cuvinte până unde se întinde reanimarea în faţa unor bonlavi care sunt incurabili, numai cu dorinţa de ai mai menţine în viaţă câteva zile, săptămâni sau luni chiar dacă aceştia sunt irecuperabili şi de cele mai multe ori aflaţi într-o stare de obnubilare, adică fără cunoştiinţă? La ce este bun aă prelungim viaţa unui bătrân ramolit şi senil cu escare infectate nevindecabile, oare în virtutea apărării vieţii nu se atentează la respectul faţă de persoană? În faţa unui bonlav ce prezintă acest aspect dezolant, oare cei ce-l **i**ubesc sau cei ce l-au iubit, consideră că este normal să-l mai menţină în suferinţă câteva zile sau săptămâni La această întrebare este greu de dat un răspuns căci cei din familia bolnavului văd lucrurile în mod diferit, după nivelul lor de cultură şi înţelegere.

Aceleaşi probleme le pun şi bonlavii cu cancer în stadiul terminal. De multe ori familia pentru a nu se mai ocupă de ei, îi aduc în spital pentru ultimele lor zile, fiindule mai uşor să-i ia de la^morga spitalului, decât sări menţină în sânul familiei, pe care probabil a iubit-o, şi să moară alături de ei; nu se poate menţine o relaţie afectivă până la sfârşit, de ce oare?

Trei laureaţi ai premiului nobel fizicianul britanic George-Thomson, chimistul american Linus. Pauling, şi biologul francez Jacques Monod, au semnat un manifest care se împotrivea terapiilor intensive, abuzive, Ei cereau să se uşureze suferinţa bonlavilor incurabili chiar dacă prin aceasta se scurtează existenţa lor, dease- meni să nu se menţină în viaţă un bolnav împotriva voinţei sale şi din contră dacă el cere, să fie ajutat să moară mai repede. S-a ajuns la formarea unor asociaţii pentru dreptul de a muri cu demnitate care prevede să se folosească remedii capabile să uşureze durerile x chiar dacă acestea ar scurta viaţa, să se abţină de la orice încapă, ţânare terapeutică

iar ca ultimă soluţie cei ce au făcut cerere expresă de a muri de o moarte blândă să poată fi ajutaţi în acest scop. Acesta este un testament biologic la al cărui ultim punct, acela al Eutanasiei este greu de luat o liotărâre.

Voltaire spune că specia umană este singură specie care ştie că trebuie să moară şi aceasta o ştie datorită experienţei trăite prin moartea altcuiva.

Animalele au unele presentimente ale morţii, dar numai când se ailă sub ameninţarea ei directă, ele se întind la pământ şi aştepta moartea eu calm şi demnitate. Prin acest presentiment nu înseamnă că animalele au o cunoştiinţâ despre necesitatea morţii, ele nu înţiileg că moartea este o caracteristică a esenţei vieţii şi a speciei. Această înţelegere o are numai omul.

Din punctul de vedere al lui Scheler moartea «apare ca punct limită previzibil după procesul de îmbătrânire. Omul îmbă-trânind îşi limitează posibilităţile viitorului, el Be simte din ce în ce mai puţin liber, îmbătrânind omul nu pierde nu numai sentimentul libertăţii şi chiar libertatea însăşi.

Noi cunoaştem moartea, în special ca moarte a celuilalt, la care asistăm sau de care luăm cunoştiinţă în mod indirect. Astfel, observăm că moartea nu este legată neapărat de procesul înibătrinirii adică nu o putem considera întotdeauna ca naturală, urrnind imbă- trinirea, dar chiar şi în cazul acestei morţi zise naturale, trebuie să intervină un accident, o boală intercurentă, o gripă, un guturai, o inflamaţie undeva, la care organismul nostru nu mai poate reacţiona, în aceste cazuri puterea de apărare a organismului este prea slăbită. Omul are nu numai certitudinea că o să moară odată, dar şi aceia că în fiecare clipă din viaţa lui se află în faţa posibilităţii reale a morţii. Dintre categoriile de fiinţe omeneşti cele care ignoră necesitatea morţii sunt copiii şi oamenii primitivi. Aşa cum arată Levy- Bruhi pentru popoarele primitive, moarte are o cauză exterioară, prezentâiul un caracter întâmplător. Dar moartea nu este decât trecerea spiritului într-un alt individ, este inversul naşterii. La popoarele antice teama de mort este mult mai mare decât aceia de moarte, ele se tem de morţii încă nereincarnaţi, ca nişte fiinţe aflate în apropiere ascunse şi ameninţătoare. Văd în ei posibili strigoi, care trebuie satisfăcuţi şi fermecaţi prin ritualul, pentru a nu putea să facă rău.

Învăţătura creştină făgăduieşte o naştere spirituală, căreia

nu-i mai poate urma nici-oalta moarte. Budha promite o moarte căreia nu-i mai poate urma nici-o naştere. Creştinismul este afirmarea supremă a vieţii biruitoare. Budismul este negarea vieţii pe temeiul însăşi a realităţii morţii. Pentru noi cei în viaţă experienţa morţii celuilalt are o Valoare de neînlocuit. EXISTĂ nenumărate feluri de a ne presimţi propria moarte. Muţi sfinţi şi-au prevăzut moartea prin meditaţie. Moartea aproapelui însemna pentru noi mult mai mult decât moartea altcuiva. Dacă moartea este o prezentă absenţă, mortul este o absenţă prezentă, corpul viu devine cadavru iar prezenţa persoanei nu mai este posibilă într-un cadavru, deci un cadavru este o absenţă, un lucru părăsit, o rămăşiţă pămân- tească. În ochii deschişi ai unui mort, observăm nu numai sfârşitul vieţii dar mai ales dispariţia persoanei spirituale. Vocea familială nouă, a devenit imposibilă, căci gura mortului numai poate vorbi, ochii lui par a fi de. Sticlă, ci nu ne mai pot privi, comunicarea cu persoana moartă nu se mai poate realiza.

Moartea nu este o durere a defunctului, căci el nu mai simte durerea, aceasta rămâne persoanelor familiale, care rămân în preajma mortului. Moartea ca sfârşit absolut, este o ideie goală, numai spaima morţii este o reprezentare a ei.

Seneca afirma: decind te-ai născut te tot duci, aceasta este o lege generală inevitabilă [egală pentru toţi; Moartea nu este un sfârşit absolut pentru că omul aparţine cosmosului, care n-ar putea să-şi îndeplinească marea lege şi să ajungă la deplinătatea fiinţării sale decât prin moartea indivizilor. Trebuie să învăţăm să putem murir căci omul înţelept se cunoaşte după felul în care moare şi în care îşi aşteaptă moartea. Cel care moare fără teamă şi spaimă, aratăcăfli-a, îndeplinit misiunea umană, conform ordinei divine; viaţa omului fără Dumnezeu, semănând cu o tragedie.

Isus Hristos aduce credincioşilor, o eliberare de moarte cu totul nouă, omul poate transforma şi transcende condiţia sa. De muritor, căci există dincolo de moarte posibilitatea unei alte vieţi. Viaţa» pământeasca este o viaţă trecătoare, pieritoare, lumea se degradează cu fiecare clipă, clipa moare pe măsură ce se naşte. Clipă este singurul loc şi singura şansă pământească a prezenţei, singura şansă a unei existenţe posibile.

Persoană spirituală a defunctului nu dispare, ea capătă o

— Existenţă nouă, într-o lume astrală o lume a spiritelor.

Tot ce există este născut din. Iradiaţia sferei Divine. Originea noastră este într-o subdiviziune a planului spiritual etern.

Nu există o ereditate spirituală, copilul nu primeşte spiritul, nici de la tată, nici de la mamă, el primeşte spiritul unui om mort aflat în lumea astrală. Atragerea însă a spiritului la reîncarnare se datorează, tatălui, mamei sau altor persoane care se găsesc în anturajul viitoarei mame. În ceea ce priveşte formarea spiritului unui nou născut el nu se formează nici în momentul fecundaţiei nici în momentul creşterii copilului în viaţa intrauterină, căci el este deja format din alte vieţi. Singura contribuţie a celor doi părinţi în reîncarnarea noului spirit al copilului, constă în legea atracţiei afinităţilor conform căreia. Spiritul spaţial liber ce vine laşreâncamare este atras în locul ce se aseamnă cel mai mult cu caracterul său, cu gradul de vibraţie al energiei lui. Dar atracţia spiritului poate fi determinată şi de anturajul femeii însărcinate, căci spiritul acestor persoane, poate determina aceiaşi atracţie ca şi a mamei în special.

După Abd-ru-shin, momentul încorporării noului spirit în făt are loc în mijlocul sarcinii, atunci când apar primele mişcări ale fătului, odată cu formarea sângelui şi bătăile cordului.

După filosofia hinduso-tibetană, această incorporare are loc în momentul naşterii, în timpul expulzării fătului. Considerăm că această filosofie este mai aproape de adevăr pentru că atributele principale ale spiritului sunt: gindiţea, imaginaţia, voinţa şi memoria, ori este greu de crezut că un făt în viaţa intrauterină posedă aceste însuşiri. În dezvoltarea pe mai departe a spiritului, rolul determinant, îl are destinul său, care este conform Karmei sale, după felul cum a evoluat în altă viaţă anterioară îşi are hotărât destinul într-o nouă viaţă pământească. Spre deosebire de acest aspect al spiritului, cotpul fizic al copilului se dezvoltă conform legilor naturale. În care mama are rolul de a hrăni prin circulaţia placentară, embrionul şi apoi fătul, dezvoltarea lui fizică este supuşii legilor eredităţii celor do’ părinţi.

Din anturajul mamei, tatăl, fraţii şi surorile sau alte rude ale mamei, pot juca un rol în atracţia noului spirit.

În ceea ce priveşte întreruperea voluntară a sarcinii, discuţiile nu sunt încă rezolvate, în a se pronunţa hotărât când începe viaţa. Aşa cum am spus, pentru unii spiritul este format de Divinitate, în momentul procreaţiei, pentru alţii în momentul

naşterii, iar pentru alţii în mijlocul sarcinii. Admiţând că spiritul se încarnează în mijlocul sarcinii, întreruperea cursului normal al acesteia, după ce se produc primele mişcări fetale, este calificată drept o crimă, în ţările unde este permis avortul la cerere, acesta se efectuează numai în primele douăsprezece săptăm’mi ale sarcinii, tocmai pentru a se evita considerentul că s-ar înfăptui o crimă.

MOARTEA PRIN SIXIQDERE

Sinuciderea este considerată, un păcat de moarte de teologia creştină, de orice nuanţă ar fi ea, sinuciderea fiind interzisă de autoritatea Divină. Plaţon şi platonieienii, aveau o aversiune faţă de sinucidere, aceiaşi poziţie o întâlnim şi la evreii din Vechiul Testament şi la budişti, dar sinuciderea există la toate popoarele şi în toate epocile.

Isatura suferinţei umane, face ca să apară şi ispita sinuciderii.

Sinuciderea se manifestă în lume ca un fapt cotidian, se pune întrebarea: cum poate fi considerat cel ce se sinucide, un laş sau un curajos?

În istorie aceste cazuri sunt numeroase, este suficient să ne amintim de Kato, Hanibal, Brutus, Mitridade, Seneca, Lucreţiu şi mulţi alţii.

Pentru popoarele războinice, pentru spartani, romani, japoneji,. Sinuciderea constituie un act de îndrăsneală şi de datorie. Creştinismul insă, consideră sinuciderea un păcat luciferic, şi nu o laşitate obişnuită. Argumentul că sinuciderea ar fi o slăbiciune a voinţei nit este adevărat, căci există o voinţă, de a muri, ca şi o voinţă de a trăi.

În sinucidere intervine acţiunea unor spirite rele, care pun stăpânire pe subconştientul nostru şi îl determină să ia această hotă- râre. Prin aceasta se contravine Karmei, destinului nostru, care **ne-a** trimis la reîncarnare într-o evoluţie spirituală superioară conform legilor divine spirituale. Procedint la sinucidere; întrerupem evoluţia spiritului şi această nesupunere se pedepseşte de Divinitate. În această situaţie spiritul rămâne pe pământ, legat, de corpul său fizicr atât timp cât era destinat acestuia să trăiască, repetând de nenumărate ori, actul sinuciderii şi al suferinţei spirituale ale acestuia, în acest caz spiritulţnu poate fi liber în spaţiul astral şi nici nu se poate reîncarna.

Problema morţii libere este una fundamentală în toate marile

filosofii morale. Unii o consideră o filosofie a libertăţii, a eliberării.

Epicur credea că moartea nu ne priveşte, căci când existăm noi, nu există ea, iar când există ea, numai existăm noi, aceiaşi aceiaşi filosofie o întâlnim la Seneca şi Tacit.

Înţelepciunea stoică, atribuie persoanei liberul judecător **a-l** vieţii sau al morţii. Este de semnalat raţiunea lui Seneca care spune că^omul nu trebuie să trăiască sub imperiul necesităţii, căci nimic nu te obligă să trăieşti.

Dar în actul sinuciderii sunt mai multe aspecte care trebuiesc interpretate.

Cum poate fi calificată acţiunea de sinucidere a unui bonlav psihic, care nu are discernăinintul de a hotărî acţiunea prin deplină capacitate a responsabilităţii actului în sine.

Alteori, oamenii se sinucid tocmai pentru a scăpa de un anumit fel de moarte, sute şi mii de oameni sau sinucis în închisorile Inchiziţiei ca să nu fie arşi de vii, sau în închisorile Revoluţiei Franceze <ia să scape de moartea prin ghilotinare sau în închisorile fasciste şi comuniste pentru a evita repetarea chinurilor fizice şi morale la care erau expuşi.

Din^acest punct de vedere martirii creştinismului, au suferit tocmai moartea cea mai înspăimântătoare fără să dorească să-şi ia viaţa înainte, pentru că în sufletul lor biruise credinţa. În actele martiriului Sf. Petru găsim un dispreţ faţă de moarte şi faţă de viaţă, întemeiat pe exemplul oferit de Hristos: „fraţi şi fii nu trebuie j să fugiţi^de suferinţele întru Hristos, pentru că El însuşi s-a dăruit de bunăvoie morţii, pentru mântuirea noastră”.

Sinuciderea este contrară, înclinaţiei naturale a omului, contrară legii naturale şi contrară milei, acelei mile pe care omul trebuie să o manifeste faţă de el însuşi.

Dacă omul este creat de Dumnezeu, însemna că suntem proprietatea Lui, şi că numai El hotărăşte, în legătură cu viaţa şi moartea noastră.

IERARHIA CEREASCĂ

Spiritul mineral a evoluat pe toate planetele solide din univers* iar când a terminat seria complectă, de minerale din lume, a animat apoi un corp de plantă. Spiritul de plantă, va trăi şi va evolua prin toate planetele, de pe toate gradele de planete din univers purtătoare de plante, şi când va termina întreaga serie, de la cele mai solide până la cele mai, eterice va deveni

spirit de animal. Aceiaşi filieră o va urma şi spiritul animal, evoluând din planetă în planetă şi din sistem în sistem, până la formele cele mai evoluate de animale, când va deveni spirit uman. Spiritul uman prin acelaşi fel de evoluţie va, ajunge la stadiul de înger planetar, acesta mai departe la stadiul de conducători de îngeri planetari (conducător de înger planetar & fost Moise). Conducătorul de planetă prin evoluţie va deveni înger solar şi aceasta la rândul lui va deveni conducător de sistem solar, aşa cum a fost Isus. Toate sistemele solare din univers au câte un conducător de sistem solar, consideraţi a fi fii lui Dumnezeu.

Orice planetă din univers, din oricare sistem solar ar face parte, are trei zone fluidice în jurul ei, în care trăiesc spiritele ce îşi. Fac şcoala spirituală pe acea planetă. Fiecare spirit din zona cea mai inferioară trebuie să evolueze şi să urce pe rând în sus, pentru a ajunge la zona cea mai superioară.

Din punct de vedere al evoluţiei spiritului, cea mai inferioară, zonă este zona roşie, situată imediat în jurul pământului. Un spirit din zona roşie a planetei pământ, va trăi pe planeta noastră fie ca spirit liber în spaţiu, fie ea încarnat pe pământ toată durata evoluţiei necesară globului nostru. La sfârşit, dacă va reuşi să evolueze continuu, va trece pe o altă planetă a sistemului nostru solar, cea imediat următoare evolutiv, şi va trăi şi evolua pe ea tot ca spirit roşu până cât va dura evoluţia pe acea planetă şi astfel va trece tot ca spirit roşu pe fiecare planetă din sistemul nostru solar. Când va termina cu'bine toată seria de planete ale sistemului solar va reveni la prima planetă, cea mai inferioară a sistemului, dar de data aceasta făcând parte din a doua zonă fluidică aceea a spiritelor albastre, la fel va evolua şi spiritul acesta albastru, şi dacă totul decurge evolutiv, se va transforma în spirit alb, trăind în a treia zonă fluidică, acea cu spirite albe. Când şi spiritul alb va termina tot ciclul său evolutiv, pe toate planetele sistemului se va întoarce la cea mai inferioară planetă sub forma de înger planetar.

Sunt douăsprezece grade de sisteme solare, şi deci douăsprezece categorii de planete şi ca atare orice spirit roşu, albastru sau alb de pe pământ vă trebui să treacă cu alte învelişuri astrale, prin toate acestea, până când va ajunge înger. În afară de universul nostru mai sunt. Încă trei universuri şi pe fiecare în parte spiritul are aceiaşi evoluţie de la spiritul roşu, la

stadiul de înger.

Fluidul eteric universal, este mai concentrat în jurul sorilor şi plantelor dar toate spiritele pentru a trăi au nevoie de acest eter universal, în special corpul eteric este acela care are nevoie de eterul universal, cel care formează dublul vital al tuturor vietăţilor. Fluidul eteric este mai condensat în apropiere de planete şi cu cât ne îndepărtăm de acestea dăm de straturi din ce în ce mai rare, mai fine până dăm de eterul solar.

Fluidul universic este o masă de mici corpuşoare vii, de nişte vietăţi ultramicroscopice, formate din elemente infraatomice şi dotate cu inteligenţă, memorie şi voinţă. Aceste vietăţi ultramicroscopice. Sunt într-o continuă mişcare şi prin natura lor fiind electrice, cu alte cuvinte fiecare zonă are caracteristic o anumită vibraţie electrică. Spiritele evoluate ale spaţiilor, angelii solari, spun că eterul universal este format din particule libere, dar pe măsură ce se depărtează către sori, se asociază şi devin sferule din ce în ce mai mari, formând fluidul Bolar şi apoi cel planetar. Particulele vii din eterul universal, sunt deci de trei feluri: cu inteligenţă, altele cu memorie şi altele cu voiinţa. Dar distribuţia lor este inegală, cele mai numeroase sunt «• ele de voinţă, apoi urmează cele de memorie şi după aceia cele de inteligenţă. Kaportat la 100 de particule, raportul ar fi 90 de voinţă, U memorie şi 1 de inteligenţă. Dacă în eterul universal aceste fluide sunt libere, în jurul sorilor se adună câte trei la uu loc, formând un corpuşor sferic care este tot o vietate. Aceste mici corpuşoare sferice se asociază între ele, formând particule din ce în ce mai mari.

În sfera divină, particule inteligente sunt mai numeroase, iai cele de voinţă sunt cele mai puţine. În această sferă divină fluidul este de trei categorii: un fluid psihic, din care va lua naştere scânteia spiritului, un al doilea care va forma corpul astral şi planetar numit fizic şi al treilea va fi combinaţia lor, fluidul fizico-psihic. În zonele spirituale ale planetei, aceste glomerule sunt repartizate astfel că în zona roşie predomină cele de voinţă, în zona albastră predomină cele din memorie, iar în zona albă cele cu inteligenţă. De menţionai ca între cele trei zone roşie, albastră şi albă, sunt zone intermediar* în care nu se găsesc spirite. Spiritele nu au sex, dar după felul cum sunt încărcate cu electricitate, sunt masculine sau femenine, TespeetW «• ele masculine, cu electricitate pozitivă iar cele

femenine cu electricitate negativă. Spiritul spaţial femenin se hrăneşte numai cu electri citate negativi, iar cele masculine, numai cu electricitate pozitivă. Scânteia divină este o unitate indivizibilă, ea nu poate suferi subdiviziuni, fiind un tot perfect, dar perfect ca un instrument de evoluţie, aşadar deşi scânteia divină este formată, din aceiaşi materie’ ca şi Tatăl, nu are atributele desăvârşite ale acestuia. Fiecare zonă de spirite roşie, albastră şi albă, precum şi zona angelică sunt subîmpăr- ţit-e fiecare în câte trei subzone, în total fiind deci dousprezece, adică cxact câţi Apostoli a avut Isus. Între zona’ spirituală albă şi zonă spirituală Angelică, este o distanţă de 5000 km, zonă intermediară fără spirite, zona Angelică ţine până dincolo de lună pe o distanţă egală cu distanţa de la pământ la lună. Îngerii la rândul lor au diferite grade de evoluţie şi anume;

— Îngeri cu spirite ale înţelepciunii, ceea ce corespund în esoterismul creştin, cu Domnii sau Kyriotetes;

— Îngeri cu spiritele voinţei, în esoterismul creştin corespund cu Tronurile;

— Îngerii cu spiritele mişcării, în esoterismul creştin corespund cu Dinamis sau Puterile;

— Îngerii cu spiritele formei, în esoterismul creştin corespund ■cu Stăpâuirile sau Exsusiai;

— Îngerii cu spiritele personalităţii, în esoterismul creştin corespund cu începătorii sau Archai;

— Îngeri cu spiritele focului, în esoterismul creştin corespund cu Arhanghelii sau Arhangeloii;

— Îngerii cu spiritele iubirii, în esoterismul creştin corespund cu Serafimii;

— Îngerii fii ai amurgului sau fii vieţii, în esoterismul creştin ■corespund la Angeloi.

Ultima categorie de îngeri o formează spiritele armoniilor adică Heruvimii.

REÎNCARNAREA

REÎNCARNAREA ESTE REVENIREA spiritului din lumea astrală, în lumea fizică, într-un nou corp omenesc. Acest fenomen, era cunoscut de marii iniţiaţi din veacurile apuse. Este cunoscută şi astăzi la pieile roşii din America, la Celţii din Irlanda, Anglia şi Bretania, la locuitorii băştinaşi ai insulelor Hawai, în India, Indochina, Tibet, China, Mongolia şi Japonia. Reîncarnarea este o lege fundamentală, care se exercită asupra tuturor corpurilor

din univers, fie ele minerale, vegetale, animale sau om. Această idee a reîncarnării o găsim, chiar şi dacă numai cât un sâmbure, în toate religiile, dar trecută prin mintea diferitelor popoare, a ajuns până. În ziua de astăzi însoţită de nenumărate erezii.

Materiali şt îi socotesc că dogmele religiei contravin datelor ştiinţifice. Şi totuşi, ei constată că în afară de materie, care este supusă legilor ei, mai sunt şi substanţe eterice conduse de alte legi decât cele fizice. Se afirmase chiar de materialist!, că nu există în univers, decât materia şi legile care o pun în mişcare, că sufletul nu este decât produsul imaginaţiei, iar religia nu ar fi decât o înşi- rare de poveşti şi rugăciuni. În peste 45 de ani de suprimare a gândirii realiste despre om şi despre viaţă, oamenii s-au îndoctrinat cu idei ateiste, marxist-leniniste. Despre viaţă.

Desigur, după atâţia ani, oricine se întreabă dacă există un Dumnezeu care a creat tot universul, căci văzând în jurul lor atâtea nedreptăţi îşi pun întrebarea: dacă există un Dumnezeu de ce cel slab este prada celui puternic? Dacă Dumnezeu a creat această lume atât de nedreaptă, ce se mai poate aştepta în lumea de dincolo"? Dacă toate sufletele se nasc egale, pentru ce viaţa’lor este atât de neegală? De ce unii oameni se îmbolnăvesc şi mor în fragedă copilărie? Această ordine este, în aparenţă nedreaptă. Explicaţia ne este dată tot de spiritele evoluate şi are la bază, revenirea noastră, mereu la viaţa pământească, la reincarnarea noastră repetată, pentru că sufletul nostru să se purifice. Suferinţa unor oameni pe pământ,.

Este dată de păcatele spiritului în alte vieţi anterioare, el trebuie să sufere pentru a se purifica.

Astăzi în urma numeroaselor experienţe spirististe, putem afirma că nil creierul este sediul înţelegerii, el este numai instrumentul spiritului, iar înţelegerea este rezultatul unei activităţi, de mii şi milioane de secole ale spiritului omenesc, redată lumii exterioare cu ajutorul creierului.

Este adevărat că, ascuţimea inteligenţei este dată de felul cum este alcătuită scoarţa cerebrală. Gând moartea distruge instrumentul spiritul nu se mai poate exprima fiziceşte, dar conştiinţa persistă mai departe, pentru că ea este o însuşire a spiritului, rezultanta unei imense învăţături obţinută în lunga^ serie de forme vieţuitoare prin care a trecut spiritul. Spiritul şi corpul au vârste, dar nu este un paralelism între trup şi spirit în privinţa vârstei lor. Sunt două serii de evoluţii: evoluţia corpului

fizic şi evoluţia spiritului care animă fizicul.

Actul spiritului de a lua în decursul secolelor rând pe rând în posesie corpuri noi, se numeşte reîncarnare. Ea se aplică la scara întregului univers; corpurile fizice se distrug pentru că din ele să se formeze alte corpuri, în care să-şi facă şcoala vieţii un alt spirit. Se distrug formele materiei, dar se păstrează toate amintirile spiritului

Reîncarnarea este trecerea unei fiinţe conştiente, nepieritoare, într-un alt corp fizic, potrivit stadiului lor de dezvoltare.

Reincarnarea spiritelor din lumea astrală nu cere ca noi după moarte să ne reîncarnăm imediat, cu toate că să poate întâmpla şi asemenea cazuri. S-au citat cazuri, în care, când un om a murit. Şi părăsit corpul lui căzut de boală, sau printr-un accident, s-a re- carnat brusc, în corpul unui copil aflat în agonie, după ce spiritul copilului părăsise corpul lui fraged. Dar cu cât spiritul este mai evoluat, cu atât perioada de la moarte şi până la reîncarnare este mai lungă, perioada medie între două reîncarnări, este de **2000** de ani, dar dacă un spirit vrea să evolueze mai repede, atunci el hotărăşte să se reincarneze mai repede. De aceea este greu de a indica chiar şi în medie, perioada dintre două reîncarnări. Marele scop al reincarnării este evoluţia spiritului. Evoluţia materiei s-a produs lent în timpuri incomensurabile, pentru a transforma eterurile în atomi, atomii în mineral, materia minerală îi^ plante, a plantei în animal şi a animalului în om. S-ar părea că cu ceea ce am afirmat, am susţine teoria materialist evoluţionistă a lui Charles Darwin, dar să nu facem această greşeală, este vorba de evoluţia perispiritului mi neral, al plantelor şi al animalelor, nu de evoluţia **0017**) ului lor fizic. Nu s-a format nici-o specie nouă de-a lungul mileniilor, suit lot atî- t-ea «pecii astăzi, al iţea câte divinitatea a creat. De altfel dacă tot reproducem pe Charles Linne, acesta a spus: „speciae tot sunt diver- sae qvod diversae formae, ab initio creatum, mfinitus est” (sunt atâtea specii pe pământ dâte au fost create de Dumnezeu). Suferinţa pe care lumea o constituie ca o nenorocire în general, este un excelent răscolitor al spiritului nostru, o excelenţă antrenare pentru dezvoltarea facultăţilor lui. Noi vom cunoaşte măreţia vieţii, când ne vom aduce aminte de experienţele din trecut, când vom vedea legăturile ce le unesc, când vom şti sensul profund şi

scopul spiritual al evenimentelor din viaţă.

Noi nu ne-am ales părinţii şi locul unde să ne naşterii, spiritele superioare decid locul şi părinţii din care să ne naştein. În general locul unde ai să te naşti, e determinat de iubirea sau ura ce ai eoniractat-o într-o trăire pământească anterioară. Reîncarnarea poate să se facă în corpuri de sexe diferite, într-o viaţă fiind bărbat, îuir-o altă viaţă fiind femei. În general după **6** – 7 reîncarnări, trecem **111** corpuri fizice (le sex opus: această hotărâre o iau spiritele superioare. Aşa se face că pe plan mondial, este un echilibru, între sexul masculin şi sexul feminin, deci numărul bărbaţilor ucişi în timpul războaielor, de când este lumea, este egal cu populaţia actuală îi globului. Cum se poate explica altfel, această refacere a echilibrului dintre sexul masculin şi sexul feminin?

Oricine va cili această carte, va pune câteva întrebări: ce probe sunt în acest sens? De ce sunt mai mulţi locuitori pe pământ astăzi decât în timpul din trecut? Sau de ce un copil care este reîncarnarea unui sjiirit evoluat într-o trăire anterioară, nu îşi aduce aminte de această viaţă?

Biserica spune că după moarte, sufletul nostru merge în lumea astrală şi acolo stă pentru a aştepta judecata de apoi. Nu ni se spune ce face el acolo în tot acest timp, în ce state se găseşte acolo, rămâne el cu aceleaşi cunoştinţe ca şi pe pământ?

Ştiinţa spirituală spune că în lumea spaţiilor, omul face studii de ordin spiritual, dar evoluţia cere studii şi în lumea materiei fizice. Evoluţia este **1111** fenomen universal şi mineralele şi plantek şi animalele evoluează de-a lungul veacurilor, ureând treaptă cu treaptă. Spiritul aimalului cel mai evoluat revine la reîncarnare în corpuri omeneşti, bineînţeles la oamenii sălbatici şi astfel numărul naşterilor creşte mereu.

Un copil care se naşte în sânul unei familii, deşi seamănă fiziceşte cu unul din părinţii săi, este foarte diferit ca intelect, sau se poate naşte chiar un geniu. Nimic clin mediul înconjurător nu a putut dezvolta calităţile lui sufleteşti, de unde această inteligenţă, evident din alte trăiri anterioare pe care le aduce spiritul lui. În acea reîncarnare. S-a pus întrebarea: dacă noi am avut şi alte trăiri de ce nu ne aducem aminte de acele vieţi? Pâră a răspunde la aceste întrebări să spunem că noi nu ne aducem aminte nici din trăirea noastră actuală, dacă ne

întrebăm ce am făcut în urmă cu Io**—20** de ani, la o anumită dată nu ştim nimic, dar să ne mai amintim din trăirile noastre anterioare, şi totuşi dacă se adoarme un om prin hipnoză, când ştim că se face desprinderea corpului astral de cel fizic, dacă i se pun aceleaşi întrebări, răspunde cu precizie nu mimai la ee am făcut noi, dar şi cei din anturajul nostru, referitor chiar şi la evenimentele social politice din acea vreme, (’el ce se opune în stare normală pentru ca spiritul să ne spună ceea ce am făcut noi î: i copilărie sau în alte vieţi, este corpul nostru eteric, care se interpune între spirit, şi exterior. Dovadă că în hiponoză când corpul nostru astral, sufletul sau spiritul nostru este desprins, ieşind în afara corpului vital, ne aducem aminte.

Divergenţele dintre oameni au la bază tot reîncarnarea. Unii dintre noi înţelegem mai bine şi mai repede iu ele idei, pentru că. Am mai avut aceste informaţii şi din alte viţii anterioare. De aceea nu trebuie să ne batem capul cu cei ce ne contrazic din principiu, c-lci ei au. Un spirit mai puţin evoluat şi nu-i putem convinge. În sprijinul teoriei reincarnării vine şi constatarea că geniile în general. Nu au dat naştere la copii cu aceeaşi inteligenţă, chiar mai mult, unii copii, că urmaşi ai lor. Sunt reduşi mintal. Unde este în acest caz informaţia eredităţii genetice? Hermafroditismul, când întâlnim caractere masculine la unele femei sau caractere feminine la unii bărbaţi (homosexuali pasivi, voce feminină etc) se explică foarte bine prin actul reîncarnării. Bărbaţii cu aspect feminin, au fost într-o viaţă anterioară femei, iar femeile cu caracter masculin, au fost într-o viaţă anterioară bărbaţi. Tot aşa se explică, de ce unele persoane au frică de unele elemente ale naturii. Sunt persoane care au o frică nestăpânită, de a pleca cu barca pe un lac sau cu vaporul pe mare, alte persoane au frică de foc, tunete şi fulgere, sau nu vor să rămână singure într-o pădure etc.

Fiecare dintre aceste persoane au acest sentiment, pentru că. Au trecut într-o altă incarnaţie, printr-unul din aceste evenimente tragice, au murit într-un naufragiu, într-un foc sau în bezna nopţii-

O alt fi dovadă a reincarnării noastre, este amintirea unor oameni, <". Ire îşi reamintesc perfect de bine de’ fapte, împrejurări, localităţi, persoane clin alte vieţi.

Această reamintire poate fi naturală sau provocată, aşa cum am spus în stare de hipnoză, ei ne povestesc cu lux de

amănunte locul unde au trăit, unde au murit, cu cine au fost căsătoriţi, câţi oopii au avut, cum îi chema şi unde sunt dacă mai trăiesc. Kelatări care prin observaţii ulterioare s-au dovedit a fi exacte. Reamintirea naturală fără a apela la hipnoză, se face în stare normală, dar de <rele mai multe ori este parţială, fragmentată. Majoritatea oamenilor însă, nu-şi reamintesc că ar mai fi trăit o viaţă anterioară, această neştiinţă este o lege pe care Dumnezeu a pus-o în viaţa omului.

Dumnezeu vrea să pună la c* nouă încercare spiritul nostru pentru a vedea, dacă se purifică sau nu. Acesta este scopul pentru ■care spiritele au fost reîncarnate. Spiritele umane în spaţiu, sunt absolut la fel ca aspect nu au niciun fel de sex, sunt nişte sferulc luminoase, fiecare cu un nucleu format din spiritul divin, şi un înveliş eteric format din învelişurile eterice de care am amintit: eteric, astral, solar, universic şi cosmic. Acestea formează corpul spiritului său perispiritului. Deşi identice ca aspect, spiritele din lumea astrală sunt încărcate eu două feluri de electricitate şi anume: cu fluid electric negativ, şi un fluid electric pozitiv, ţ. A unele spirite predomină electricitatea pozitivă, iar la altele cea negativă., în lumea astrală spiritele îşi reîmprospătează în permanenţă peri- spiritul său şi electricitatea. Spiritul care va avea în junii său mai mult fluid pozitiv, va lua pe pământ corp de bărbat, iar cele **111** care predomină electricitatea negativă se va reîncarna adesea în femeie.

Unirea celor două sexe se vede peste tot în natură.

În lumea plantelor elementul mascul merge către elementul femei, ele se atrag pentru că au electricitate de sens c ontrar. Aceasta este explicaţia unirii grăuntelui de polen, cu ovulul, de pe urma căruia se formează oul, începutul viitorului pui de plantă. În lumea animală, spermatozoidul provenit de la mascul, se uneşte cu ovulul celula germinativă, eliminat de ovarul femeii. Spermatozoidul părăseşte testiculul, înconjurat de o aureolă fluidică, în care sunt fixate toate particularităţile fizice ale tatălui. Ovulul la rândul său este înconjurat tot de o zonă fluidică, în care sunt imprimate, toate caracterele fizice ale femeii. Din unirea lor se naşte oul, ce va da ulterior naştere embrionului uman. Când doi îndrăgostiţi se unesc, din corpul lor spiritual, din perispiritul lor, se produce o descărcare electrică, pozitivă de la unul, negativă, de la altul. În acest moment,

spiritul lor simte o senzaţie de fericire, pe care omul în neştiinţă, de cauză, o atribuie corpului carnal. Sunt cazuri când fluidele celor doi soţi, se neutralizează şi în acest caz celulele sexuale lipsite de fluidele lor respective nu se mai pot uni, pentru a avea loc fecundarea.

Copilul din pântecele mamei fură din fluidul mamei în **1** impui nopţii, iar de la tată fluidele le absoarbe ziua. În cazul când copilul va absorbi mai mult fluid de la tată, el va semăna cu tata. Dacă absoarbe mai mult de la mama, va semăna: cu ea, când absoarbe în egală măsură, copilul va semăna cu amândoi, când nu seamănă cu niciunul, spiritul a absorbit fluide de la o altă persoană rudă cu părinţii şi cu care este legată într-o alia viaţă anterioară.

Marele curent cornii c, după ce a înconjurai soarele nostru, vine să înconjoare şi planeta noastră, direcţia aceslui curent, este la început fie la răsărit la apus, iar apoi se îndreaptă de la sud spre nord. Curentul trebuie să intre prin picioare şi să iasă prin cap. Aceasta este explicaţia obiceiului moştenit din vremuri îndepărtate, că mortul se îngroapă cu faţa la răsărit. Am spus când am vorbit de actul morţii, că spiritul nostru ne părăseşte în momentul morţii, ieşind tot prin cap. ’

Cele trei ursitoare ale copilului, cunoscute în popor nu sunt altceva decât cele trei raze fluidice venite de la spiritul divin, cel solar, şi cel planetar. Până la 7 ani spiritul copilului este mai mult extensiv atunci la această vârstă, el păi runde în interiorul corpului. Asupra copilului o influenţă o au şi pknetele, fluidul lor planei ar, care acţionează în momentul naşterii sale. Cea mai mare influenţă o are planeta care se află la meridianul locului de naştere, sau vecin cu el în momentul naşterii. Fiecare planelă va imprima copilului un anumit caracter, planeta Marte va imprima copilului un caracter războinic, de om hotărât, planeta Venus, va determina un sistem nervos sensibil, cu înclinaţii către frumos, el însuşi fiind cu un coip armonics şi plăcut, va’fi un sentimental,

Voi relata în următoarele rânduri. O experienţă celebră a renumitului liipnotizor francez Alphonse Houvier, din Lyon, făcută în 1905, care arată în mod evidenţ nemurirea sufletului şi nenumăratele lui încarnări. Mediumul pe care a lucrat era o femeie instruită, născută într-un mic orăşel, de pe apa Isere. În 1876, ea a urmat cursurile universitare după care s-a măritat cu un militar, fiind mama unei fetiţe de 4 ani.

Iată cum explică ol această experienţă: „ele c-îte ori fac ea mediumul mon să se apropie de virala copilăriei, gesturile sale şi vorba sa. Ia timbrul unui copil, către o fază şi mai înapoiată copilului abia poate vorbi, în fine când mediumul este adus până în faza de mai puţin de un an el face gesturile cu mâinile şi buzele ca şi cum ar suge. Când îl fac să revie în faza din pântecele mamei, el se încon- voaie ca un fetus, cu mâinile pe lângă corp şi cu pumnii în dreptul ochilor. Din luna a treia până la concepţie, mediumul cade pe spate, în fine când mediumul este dus şi mai departe înapoi, adică în stare de spirit liber şi rătăceşte prin spaţiu, se vede cum la momentul incarnării, face eforturi ca şi cum ar fi voit să se sustragă unei forţe care îl atrage şi îl poartă către viitoarea lui mamă. De câte ori trece prin o fază de femeie are timbrul şi gesturile de femeie, de câte ori se prezintă ca bărbat, are tonul mai gros şi atitudinea caracteristică a bărbatului, în fine când e vorba de un băl rin bolnav, vârsta şi starea sa suferindă e zugrăvită prin gesturile şi vocea obosită a unui bătrân”. Iată pe scurt experienţa sa, aşa cum o descrie el: „am aşezat mediumul pe un fotoliu comun, i-am făcut pase de adormire, încetul cu încetul mediumului i s-au lăsat pleoapele şi a adormit profund. Când am luat cunoştinţă că s-a exteriorizat complet, îl fac să treacă repede prin toate vârstele din înapoia prezentului, adică ca tânără falã, copilită, copil, o trec apoi mai departe prin faza celor nouă luni din pântecele mamei sale şi în line ca spirit în spaţiu.

Adusă până în această fază, ea îmi spune că acum este spirit liber în spaţiu, că se mişcă în jurul pământului, vizitând părinţii şi prietenii, că îşi caută pe logodnicul său Louis, care a plecat de pe pământ înaintea ei, dar că **nu-l** găseşte şi mai adaugă că adesea se duce la cimitirul din Briancon unde îşi priveşte corpul pe cave l-a purtat în viaţa pământească numită Margareta Duchesne. A murit în anul 1860 în vârstă de 26 de ani, fiind bolnavă de piept, readusă şi mai înapoi ca om, ca domnişoara Duchesnee, se vede tânără dar e bolnavă tuşind tot mereu. Îşi duce mâna la piept spunând că are sentimentul că va muri, din cauza acestei boli şi e tare mâhnită pentru că-l iubeşte pe Louis Jules Martin, care îşi face acum stagiul militar la Brianson. Din acest stadiu am trecut-o înapoi prin copilărie, naştere, până la starea iarăşi de spirit. În această stare, declară că e nefericit, pentru că suferă chiar în spaţiu. N u prea ştie co-i cu el, pentru

că se simte greoi ca şi plumbul (acum e bărbat). I-am ordonat atunci să^şi ia corpul acestui bărbat. Se vede bărbat dar tuşeşte mereu şi acum, se exprimă că ar vrea mai bine să moară, căci viaţa este grea, plină de mizerie, preferă să moară pentru că alunei nu va mai suferi. L-ain întrebai în ce an trăiţi acum“*!* Şi-ini răspunde că. Este în 1780 şi are 42 de ani. Spune că la 32 de ani era la Milan, unde era lucrător, la un oarecare Paoli, tăietor şi sculptor în marmură, dar că nu prea era indemânatee, cu această ocazie îşi descrie patronul ca fiind un beţiv, o brută care l-a bătut de. Mai multe ori. Dus înapoi la vârsta ele 25 de ani spune că este slugă într-o băcănie, iar la **21** de ani a fost cliemat la recrutare, dar a fost respins, fiind prea slab de corp.

Când avea 19 ani, spune că vindea jurnale, între care ziarul „Durance”. Întrebat: dar ce scrie acest, ziar? Răspunde că nu ştie, dar se aude că vor veni Austriecii. Şi din nou este întrebat: dar în ce an e acum? Şi el răspunde: 1757. La ÎS ani se vede un ucenic la un cismar, meserie pe care o găseşte prea grea, nu i-a plăcut şi a părăsit-o. La 16 ani, se vede acasă la părinţi şi mărturiseşte că vrea să fugă pentru că prea- îl pune să face mereu treabă. Dar unde locuieşti acum? La Saint Pierre, aproape de Braicon, unde tatăl meu e cultivator la o fermă.

La 12 ani, urmează o şcoală dar nu-i place deloc cartea. Ca profesor are pe un preot, numit Antoinc, cu care învaţă Catehismul. La 10 ani, spune că îi este frig, pentru că nu are haine. Mama pii-a i’ăcut nişte pantaloni dintr-o rochie veche a ei, şi copiii când mă văd cu ci, îşi bat joc de mine. Mi s-a spus să fiu cuminte, căci îmi va face nişte haine noi când mă voi împărtăşi. Atunci voi avea şi eu pantaloni frumoşi. Şi continuă expunerea: când mă răzbeşte frigul, nul duc în grajdul boilor şi vacilor unde e cald…

La **6** ani, e. Întrebat dacă se joacă.

— Aşi, de unde să mă joc, mă pune mereu la treabă. Din an în an e adus iar în pântecele mamei sale – şi din nou ca spirit în spaţiu. I se spune că c spirit şi el rămâne nelămurit, întrebând: Dar ce e acela spirit M-am dat explicaţia că spiritul e omul fără corp de carne – explicaţie pe care se pare că toi nu a înţeles-o.

Priveşte în jurul său şi întreabă: dar unde sunt? Pentru că nu-ini văd prietenii? I-am spus, a doua oară: „pentru că acum nu mai ai corp de carne şi ai trecut prin faza numită moarte. Ai tăi,

au rămas jos printre pământeni”.

În fine, e readus înapoi, în’faza. De pământean şi e întrebat, ce sex şi ce vârstă are. Lââspunde că e femeie de 30 de ani, că se numeşte Jeny Ludovic, şi e în anul 1702, că are doi copii, unul de 7 ani, Auguste şi altul Jean, pe care l-a născut de curând, că locu- io. Şte eu soţul ei în localitatea Plouermel, unde soţul ei lucrează la doage pentru butoaie.

La 16 aui, se vede la unchiul ei, numit Marielli, fiind orfelină- Unchiul său mi a dat-o la şocală, dar a învăţat-o să semneze. El face serviciul la un farmacist. Şi aplecându-se într-o parte, pare că-mi spune o confidenţă: „Cred că unchiul e tatăl meu, dar nu trebuie să o spun. Când vorbesc de tatăl meu îi vin lacrimi în ochi.’ El e foarte drăgăstos cu mine. Cred, însă, că unchiul meu n-a fost cuminte, dar n-am dreptul să-l judec, fiind foarte bun eu mine”.

— Numai pentru unchiul tău ai iubire?

— Nu, cunosc şi pe Ludovic, deoarece deşi e văduv, şi are 2 copii de la prima, soţie, am
0 deosebită dragoste şi aşteptăm amândoi, nerăbdători, să. Ne căsătorim. E aşa de drăguţ, şi dulce cu mine! Ne-am înţeles ca pe copii să nu-i ţinem noi, ci să-i trimitem la bunica lor, păstrându-le totuşi, toată atenţiunea noastră.

E readusă la 2 2 ani. Se vede tot. La Blouermel. Pe marginea apei, unde aduna flori de cârnp din caic se fac ceaiuri pentru sănătate. Unchiul meu mi-a arătat care sunt acele plante căci i le dă farmacistului – Ursului, cum îi zice el, d-lui Ioannes Jvens.

Întrebat, dacă poate spune câteva din aceste plante, răspunde că da, şi începe să le înşire: Ochiul pisicii, planta cerului, steaua firmamentului piciorul păianjenului, oglinda sufletului şi multe altele. La 5 ani, se vede pe genunchii unchiului, care o mângâie şi o ajută să-şi facă. Coroniţe din Berberită.

E magnetizată şi dusă mai departe, la vârsta de 3 ani. La această vârstă, orfelina afirmă: „spun unchiului meu „unchiule” când e de faţă cineva, dar când sân tem numai noi doi amândoi îi spun „tată” şi atunci mă miiigâie pe obraji. Pe mama nu o ştiu” Adusă în momentul naşterii, mediunuil spune: văd o femeie pe pat care e greu bolnavă şi pe tatăl meu (unchiul) care plânge.

E dusă îndărăt de această incarnare, adică în faza de spirit, în

această etapă, el spune că suferă grozav de lovitura de lance ce
1 s-a dat între coaste, pe partea sa dreaptă.

E întrebat: Dar cum se fyee că ai o durere fizică, când tu nu mai ai corp de carne?

— Da, răspunde el, şi totuşi simt mereu durere în partea mea dreaptă, din cauza unei împunsături pe oare am primit-o la Marignian. Suntem în anul 1615 şi am **22** de ani. Cum te numeşti? Michel Bery şi punindu-i-se un creion în mâna mediumului, scrie foarte neînilernânatic: Mielul Bery, de la curtea regelui. Dai- nu ai spus contra cui v-aţi luptat? Şi răspunde că luptă de 3 zile şi 3 nopţi contra Elveţienilor.

— Ce părere ai de regele tău?

— O, Franşois este un brav şi areo inimă bună.

— Cam îl socoteşti tu că e'bun, când el omoară atâta lume?

— Omoară, fiindcă e necesar.

— Dar dacă tu vei fi omorât, crezi **că** mai rămâne ceva din tine?

— Aşi, ce să mai rămâie, totul se sfârşeşte cu moartea.

— E dus la vârsta de 20 de ani. Ce faci tu acum?

— Cii să fac, plecăm spre Amiens. Englezii vor să le mai dăm o lecţie. În ce an e acum: 1513. Nu cred să mai trăiesc mult timp, după visul ce l-am avut. Cred că peste 2 ani nu voi mai trăi. Am visat în primăvara asta, că îmi curge sânge dintre coaste, din partea dreaptă a corpului, pe care cineva mi-o străpunsese cu o lance (ceea ce s-a întâmplat mai târziu, era un vis prevestitor).

— Crezi în vise?

— Da, pentru că ceea ce am visat mai totdeauna mi s-a realizat. N-am fost înşelat niciodată. E dus la vârsta de 19 ani. În acest moment se vede glumind cu prietena sa, Diane de Concy. E întrebat dacă o iubeşte şi dacă se gândeşte să întemeieze o familie.

— Aşi, de unde. Mi-e dragă, dar nu mă gândesc să mă însor cu ea.

— Şi ce faci acum?

— Sunt în serviciul regal ca muşchetar, corp creat de. Oarol VI, fiindu-i frică şi de pielea de pe el. La 18 ani, apune că se duce să se înroleze în garda stăpânului său. „Mă duc cu plăcere, dar trebuie să părăsesc pe Diana mea, pe micuţa mea, cu bărbia roză şi dinţişorii ei micuţi”. La 16 ani, spune că se fâţâie

pe lângă Charlotte de Montmorency, de la care nu-i fuge gândul. E întrebat dacă se bucură numai el de favorurile acestei tinere, la care mediumul răspunde: „O, ştiu bine, că ea cochetează cu Franţois, care c de aceeaşi vârsta cu mine, dar puţin îmi pasă de asta”. La 12 ani e paj la curtea regelui de doi ani.

— Ia spune micule, ce faci tu acum la curte?

— Ei, ce să fac? Fac lectură, ’conduc doamnele şi cu un gest graţios întinde mâna şi cu surâsul pe buze, imită conducerea unei doamne a curţii. Dau scaunul şi îndrept rochia doamnelor şi eâteo- dată mă plec şi le sărut picioruşul. „A, trebuie, să ştii, că nu se permite la toţi pajii să sărute piciorul doamnelor. Mi se spune, că sunt drăguţ, pentru că am ochii albaştri şi părul blond. Doamnele mă plac şi eu le voi plăcea când voi fi mai mare”.

La 9 ani, spune că tatăl său îl va trimite la curte, ca să servească de paj. Întrebat: dar ce ocupaţie are tatăl tău? „Cum, nu ştii? E paznicul casei de Montmorency. * I s-a promis că mă va lua ca paj la curte, dar se teme să nu mă stric acolo”.

Din nou e adus până la fetus şi’ mai apoi în stare de spirit. Din acest sladiu i se comandă să treacă în faza de încarnat, în momentul morţii sale. Întrebat ce vârstă are, răspunde că arc **20** de ani. Se numeşte Maiiette Maerlin, că face lecturi unei doamne care are un băiat, pe Gaston, care dacă n-ar fi murit, ar fi devenit soţia lui, contra voinţei mamei sale. Sărmanul a fost omorât de calul său.

Dusă la 18 ani, e întrebată: acum ce face? Răspunde că acum e la contesa de Guise, unde predă lectura nepotului ei. E dusă înapoi până la 4 ani. Mama e speriată, căci tata e mereu bolnav, nu mai poate face desenuri pentru rege.

— De care rege e vorba? Nu ştii? E Filip cel Frumos. De aici e readusă până la faza de spirit. În această stare, nu-şi dă seama exact că a murit- I se pare că <• tot un om pe pământ, Starea aceasta nedesluşită se datoreşte numeroaselor sale greşeli făcute pe când era încărnată. Într-adevăr, în precedenta viaţă a fost stareţa unei mănăstiri, tiranizând tinere fete, din ordinul celor mai de sus, ţinându-le în carcere, fără soare, şi totuşi punându-le să. Lucreze lucruri migăloase cu acul. Întrebată, dar în ce an trăieşti? Răspunde în **1010**.

— Ce rege trăieşte acum? Robert al II-lea, Capetul: Nu-mi vine să pronunţ numele lui, căci clin cauza lui frumoasă Blancha de Pariş e închisă, pentru că fratele său Robert să-i ia toată averea.

La 60 de ani se vede pregătind tinere fete care voiesc să se călugărească.

— Dar pentru care motiv sunt aduse să se facă călugăriţe?

— Pentru ca fraţii lor să le ia averea.

— Cine ţi-a adus pe Blanche de Pariş?

— Nu pot să-ţi spun. Mi-e frică de abatele Chilselles.

— Dar ce eşti tu la mânăstire?

— Sunt superioară de 20 de ani în mânăstirea „Compagne de Jesus” şi am sub Ordinele mele 20 de călugăriţe, dar sper să fiu avansată şi mai sus, ca stareţă, când voi avea sub mâna mea totul şi toată lumea la picioarele mele”.

Trecută în faza de spirit spune că o dor ochii şi îşi poartă mâinile peste ochii săi. Întrebată din ce cauză suferă, răspunde că, fiind soldat, a fost prins de Atila, la Chalons sur Mame şi că, din ordinul lui i s-au ars ochii. Nu avea la această epocă decât 31 de ani, se numea Carlomee şi era şeful uuei unităţi franceze, sub ordinele lui Masoce, iar deasupra tuturor şefilor, avea pe Marovee. Această luptă a avut loc ân anul 449. Întrebat dacă cunoaşte pe Dumnezeu, răspunde că da, şi toţi ai timpului său, îi fac sacrificii de oameni, care sunt arşi, căci aşa îi place Lui. (Era păgân).

La 25 de ani, era plugar. Împreună cu inama să Li, cu care locuia în ţinutul Albinos, prin care curge apa Toum, unde lucrează pământul. E dusă treptat iar în sânul mamei sale şi apoi în stare de spirit. Şi din nou, spune că suferă mult, căci a fost ars de viu de împăratul roman Probus, la vârsta de 40 de ani. Fusese păzitor al palatului lui şi era originar din ţinutul numit Romulus, prin anul 279, când a purtai numele de Esius. Spune că urăşte de moarte pe împărat, pentru ea i-a răpit fetiţa sa, pentru a o face metresa lui. Pentru a se apropia de el s-a oferit, ca soldat lui Pecius, şeful gărzii palatului, cu gândul că la prima ocazie, să-l omoare, răzbunând astfel pe fiica sa Florina. A fost însă prins asupra încercării sale şi ars de viu împreună eu fiica sa. Printre lacrimi, mediumul spune, că prietenii din gardă i-au jurat **că-l** vor răzbuna, omorând pe împărat. Dcclară că are mingâierea că copila lui a murit pură. În această stare, îşi descrie viaţa sa. În viaţa precedentă acesteia, a fost o tinără, numită Irisee. Adufta flori pentru a le ila preotului Aii, ca să le ardă la picioarele zeilor, producând un fum care se ridică până la eer, până la locuinţa zeilor.

Povesteşte că preotul povăţuieşte pe oameni, să se roage, pentru că sufletul lor să se ridice sus până la el, în cer.

A trăit în ţara numită Imondo (aproape de Triest). „Preotul mă ia şi mă l’ac-e să respir din fumul plantelor arse, care au proprietatea să mă trimită spre zei, cu care să vorbesc şi să-i comunic şi lui. Eu nu văd zeii, dar îi aud şi-i spun lui, ceea ce spun ei” (devenise medium de transă). Spune că ea munceşte, şi alţii îi aduc de mâncare, dar nu are voie să fie văzută de nimeni.

„în fiecare zi adun flori de Irum, pe care preotul le depune la altar, iar seara le arde, al cărui fum respirân**du-l**, corpul meu rămânejos, iar eu mă ridic în sus către zei”. Întrebată, când te ridici în sus, cum te vezi tu? Ea răspunde: „ca un glob alb. Aii mă iubeşte şi m-a crescut de mică, cerându-mă părinţilor mei, care m-au dat cu bucurie”. E în anul 100 după Hristos.

Descrie că fiind mică de 6 ani a fost luată să fie sacrificată zeilor, dar a fost scăpată de un tânăr şef războinic, numit Jeus. Când s-a făcut mai mare, spune că l-a iubit şi la rândul ei l-a 6c&- pat din închisoare, în care el fusese pus de un adversar al lui cu numele de Joanime. Cu viaţa aceasta se termină experienţa lui Bou- vicr, căci de aici înainte spiritul mediumului începe să nu mai vadă clar, în vieţile sale anterioare. • r în rezumat, d-najeus, a făcut cunoscut nonă din vieţile sale anterioare şi anume: într-una a fost Margareta Ducmsne. În a doua viaţă, precedentă acesteia, a fost bărbat, un sculptor în piatră. În a treia, a fost un copil orfan, numit Jenny Ludovic. A patra, ca bărbat numit Michel Bory. În a cincea viaţă a fost o instituitoare, numită Mărictte Marin. În a şasea a fost stareţa unei mânăstiri. În a şaptea, ca ofiţer în armata lui Merovee, care a luptat contra lui Atila. Ina opta, ca soldat-pe timpul împăratului roman Probus. În a noua vestală în templul din ţara Imondo.

Această strălucită experienţă a lui Bouvier, alăturată de cele ale lui Kochas şi a altor mulţi experimentatori, pune în evidenţă existenţa unei individualităţi – spiritul – care îmbracă în decursul veacurilor, diferite corpuri mnane, devenind astfel diferite personalităţi, care îşi deapănă viaţa pe scena pământului, după cum un actor joacă diferitele lui roluri pe scena unui teatru oarecare.

Experienţe de regresie în timp au fost făcute şi de doctorul

Krian Weiss un medic psihiatru american de origine evreică actualmente medic şef psihiatru la un mâie spital afiliat universităţii din Miami. Pacienta de care s-a preocupat cel mai mult în domeniul regresiunii în timp, este o bonlavă suferindă de nevroză astenică pe nume Ivatherine, pe care sub stare de hipqoză, comunicând cu subconştientul acesteia a regresat-o în mai multe vieţi anterioare, mai toate sfârşindu-se prin morţi violente, ceea ce explica de fapt-starea anxioasă a vieţii actuale. La fel ca şi la alte experienţe privind resncsrca- rea Katherine îşi vede vieţile anterioare ca şi când ar fi privite din afară, ea a trăit în alte vieţi, fie sub formă de bărbat, fie sub formă de femeie, iar atunci când a trăit într-o altă ţară, cu o altă limbă, ea vorbea în limba respectivă aflându-seân stare de hipnoză, când retrăia acea viaţă. Când se afla regresată în stadiul de spirit liber, ea descrie lumea spiritelor aşa cum’ fac toate spiritele aflate în acest stadiu. Dr. Brian Weiss a efectuat regresiuni detaliate în vieţile anterioare ale mai multor pacienţi, descoperind aceleaşi caracteristici generale, el a folosit în acest scop **12** bolnavi de diferite formaţii intelectuale, de exemplu: o casnică evreică din Miamii Beach şi-a reamintit cum a fost violată de un giup de soldaţi romani în Palestina, la scurt timp după moartea lui Isus, în altă viaţă a condus un bordel ’m New Orlens, în altă viaţă a trăit, într-o mânăstire în Franţa în Evul Mediu, iar în alta a trăit în Japonia.

În stare intermediară, de spirit liber, atunci când erau aduse deci în această stare, Katherine şi această evreică din Miami puteau r^l-î splină Dr. Brian Weiss, fapte din viaţa lui, petrecute în trecut şi să-i prevesteacscă desfăşurarea anumitor evenimente viitoare cu mare precizie. Ele afirmau că mesajele le primesc de la un anumit spirit, ceilalţi pacienţi îşi amintesc părăsirea corpului fizic şi îndreptarea către o lumină strălucitoare. Experienţele Dr. Weiss efectuate în jurul anului 1980 aduc şi un element care confirmă cele scrise de mine privind comunicarea cu. Spiritele în şedinţele de spiritism cu ajutorul unui medium, astfel Katherine consultând un medium pe numele de Iris Saltzman un astrolog vestit care putea prezice vieţile anterioare, acest medium intrând într-o stare de transă, i-a descris Katherinei toate vieţile ci anterioare întocmai cum fuseseră înregistrate pe banda magnetică de dr. Weiss şi pe care le descrisese chiar ea iu stare de hipnoză. De data aceasta

Katherine nu se mai afla în stare de hipnoză ci medium Iris se afla în trântă. Experienţe de regresiune în timp au fost efectuate în ultimul timp de foarte numeroşi autori: Dr. Ioseph B. Rhine de la Duche Universiti, Dr. Ian Ste- venson de la Universitatea din Virginia, Dr. Gertrude Schmeider de la colegiul oraşului New York, toate eonfirmând existenţa noastră în mai multe vieţi anterioare. Referinţele la reîncarnare au existat şi în Vechiul şi Noul Testament, dar în anul 325 după Hristos, împăratul roman Constantin cel Mare şi mama sa Elena, au scos referirile la reîncarnare din Noul Testament. În anul 553 după Hristos la al doilea conciliu de la Gonstantinopole s-a confirmat această acţiune declarându-se conceptul de reîncarnare drept erezie, care după opinia lor a slăbit puterea bisericii căci reîncarnarea oferă oamenilor un ţimp mai îndelungat pentru îndreptarea păcatelor. Primii părinţi ai bisericii acceptaseră ideia de reîncarnare.

În experienţele de regresiune în timp, când se pun în evidenţă multiplele reincarnări, subiectul poate fi în trântă hipnotică şi el nu-şi aminteşte în stare conştienţa de aceste evocări, sau regresiunea poate fi făcută în stare de veghe când toate aceste evocări rămân conştiente. Da. R ceea ce este important în ambele cazuri subiectul ce regresează în timp, vede imagini din acea viaţă, cu alte cuvinte în memoria spiritului toate amintirile sunt reprezentate de imaginea gtndurilor.

Şi în telepatie gândul se trasmite sub formă de imagini, şi chiar memoria în stare de veghe, deci în stare conştientă este păstrată 6ub formă de imagini.

S-au făcut experienţe prin care s-a reuşit să se fotografieze imaginea gândurilor, de exemplu: te gândeşti la casa părintească şi acest gând apare fotografiat arătând casa întocmai cum arată ea. În regresiunea în timp subiectul se vede pe sine privindu-se din exterior. Tot ceea ce îşi aminteşte este descris la modul prezent ca şi când evenimentele s-ar petrece în momentul actual. Vocea cu care sunt evocate aceste trăiri, este cea care corespunde vârstei descrise în momentul trăirii, dacă este copil are vocea de copil, dacă este bătrân, vocea este a unui bătrân, dacă este femeie, vocea este de femeie, sau dacă este bărbat, vocea este de bărbat. Toate datele privind viaţa socială, politu’ft şi istorică descrise, corespund exact cu cele descrise în istorie. Aici intervin două aspecte foarte importante;

este posibil ca în viaţa actuală subiectul să nu aibă cunoştinţă despre unele date istorice sau social politico, fiind necultivat. El totuşi le descrie dacă regresat în timp, în acea viaţă le cunoştea; precum şi aspectul invers chiar dacă în viaţa actuală are cunoştinţe despre aceste fenomene, nu le descrie dacă este regresat în altă viaţă, dacă la vârsta respectivă nu le cunoştea. Ou alte cuvinte memoria nu se amestecă într-un conglomerat. Ea se păstrează şi se acumulează pe un fel de fişe separate pe perioade sau poate chiar pe zile şi ore.

Experienţe privind reincarnarea au fost făcute de A. De. Rochas, apoi în 1971 în Anglia au fost făcute de Arnall Bloxliam, care foloseşte ca medium, pe Jane Evans, pe care a regresat-o în alte şase vieţi anterioare şi anume: în viaţa actuală născută în 1939, în viaţa imediat înapoi, este călugăriţă în Maryland în S.U.A. Pe numele dn Graces, aflându-se într-o mânăstire catolică. Înainte de a se călugări şi-a petrecut copilăria într-un oraş din satul Iowa, numele ei de familie fiind Ellis.

Dusă mai înapoi în altă viaţă a fost croitoreasă la Londra, în timpul reginei Aane în anul 1702 într-un mare atelier de modă şi se numeşte Ann Trasker.

În altă viaţă anterioară este doamnă de companie şi croitoreasă, se numeşte Anna de Cistille şi este originară din Madrid. Ea o însoţeşte pe Catherina de Aragon în Anglia, unde aceasta urma să se căsătorească cu prinţul Arthur. Mai înainte într-o altă viaţă este camerista lui Jacques Goeur în 1451, se numeşte Alison şi este foarte tânără. Ea s-a sinucis atunci când stăpânul său, a fost acuzat de otrăvirea favoritei regelui, Agnesa Sorel şi închis.

În viaţa imediat următoare este evreică în oraşul York în anul 1190 şi se numeşte Rebeca, fiind soţia unui preot evreu bogat, ea descrie cum evreii sunt obligaţi să poarte un inel galben în dreptul inimii, pentru a se vedea că sunt evrei. Aceasta se întâmpla pe timpul lui Henric II Plantagenet. Lui i-a urmat la tron Richard inimă de Leu, care când a pornit la cruciadă, în Anglia a izbucnit o revoltă împotriva evreilor.

Rebeca, soţul, fiica şi fiul s-au ascuns într-o biserică.’dar în timp ce soţul şi fiul erau plecaţi după hrară, au fost găsite şi ucise.

În fine în cea de-a şasea viaţă anterioară, era soţie romană, în anul 286, soţia unui preceptor numit Titus. Ea dă multe relaţii

despre Hritr. Nia Romacă şi descrie revolta în urma căreia, Anglia a ieşit de sub stăpânire romană, dar aceasta pentru puţin timp, pentru că ulterior, Anglia revine sub stăpânire romană. Este asasinată împreună cu soţul ei în timpul împăratului Diocleţian.

În 1904 Rochas magnetizează o tânără fio 18 aiii care se numea Iosefina, aceasta este regresată în timp mai întii la vârsta de 7 ani. Apoi în altă viaţă, este ţăran şi se numeşte Jean Bourdon şi îşi povesteşte întreaga viaţă din anul 1812 când s-a născut până la moartea sa, în 1892, regresată mai înapoi este dusă în altă viaţă de femeie, născută în 1702. În alte situaţii, amintirea unei alte vieţi este în stare naturală fără a fi magnetizată (hipnotizată) iată un exemplu: tui copil japonez Kasugoro. Care îşi aduce aminte că a mai fost născut într-o altă localitate numită Odecimo, în Japonia şi că mama lui în existenţa precedentă se numise Oscizu Sau. Kasugoro ţinea minte că se îmbolnăvise de variolă chul avea doi ani, ho-.lă care i-a provocat moartea. Dusă în satul unde spunea că a mai avut o viaţă, aceasta a recunoscut imediat casa şi părinţii care erau acolo.

În general însă, la reîncarnarea individul îşi pierde memoria din alte vieţi anterioare. Platon era convins că a mai trăit şi în alle vieţi, de asemenea şi Pitagora. Napoleon, ar fi fost o reîncarnare a Ini Hanibal. Hindemburg, a lui Alexandru Macedon, Ion Botezătorul* a profetului Ilie, iar Ion evanghelistul, reîncarnarea lui Buda.

Prin reîncarnare se explică capacitatea unor copii care nu sunt încă la şcoală şi pot rezolva probleme foarte grele de matematică, sau copii foarte mici, fără lecţii de muzică, care pot executa partituri muzicale de Mozart, Beethoven, Chopin şi alţii.

Mozart a scris o simfonie la vârsta de 5 ani.

Mayrbeer dădea concerte, la vârsta de **6** ani, iar Reisin la vârsta de 4 ani.

Leonardo Davinci, a învăţat singur pictura, iar Victor Hugo a fost laureat la vârsta de 13 ani şi astfel de exemple sunt nenumărate.

Diferenţierea dintre oameni, este explicată prin actul reîncarnării. În diferite ţări din lume, există legi care garantează egalitatea juridică, şi politică între oameni, iar în alte ţări ace**6**te legi nu există. Se punu întrebarea: dacă toţi oamenii se nasc egali din punct de vedere al vieţii interioare, a capacităţii de

adaptare, a modului de a aborda şi jezolva diferite probleme. Răspunzând la toate acestea, se ponte constata că aceste capacităţi diferă de la individ, la individ. Unii copii, din primii ani de viaţă, au o predispoziţie pentru muzică, alţii pentru ştiinţă iar alţii nu maifestă nicio atracţie pentru nimic. Diferenţele dintre modul de viaţă al oamenilor sunt enorme. În afară de aceasta, sunt copii care se nasc morţi, sau care mor imediat după naştere la câteva zile, luni sau ani. De ce aceştia să aibă o existenţă atât de scurtă prin viaţă, faţă de alţii care trăiesc 70—80 de ani. Spiritul acestor copii după moartea lor, unde se duce, în Iad sau în Rai, aşa cum susţine religia? La aceste întrebări răspunsul este unul singur, numai actul reîncarnării este acela care le. Explică. Oamenii se nasc inegali, căci fiecare copil la naştere, iar cu el un spirit mai mult. Sau mai puţin evoluat, nu de la părinţii săi, căci spiritul copilului nu se moşteneşte de la părinţi, el reprezintă reîncarnarea unui spirit aflat liber în lumea astrală, un spirit al unui om care a murit, şi care trebuie să se reîncarneze pentru o nouă evoluţie spirituală. Din acest punct de vedere un spirit al unui părinte poale să fie reincarnarea spiritului propriului său fiu din alte vieţi anterioare. Aceasta înseamnă că la naştere copilul nu moşteneşte în nici-un caz spiritul părinţilor săi, căci pentru ca acesta să se reîncarneze trebuie să fie liber-dezântrupat. Faptul că unii copii mor la puţin timp după naştere sau că se nasc handicapaţi şi trăiesc, în suferinţă şi mizerie, se datoreşte Karmei lor, destinului, care li se programează înaite de naştere în lumea astrală, ei trebuie să treacă prin suferinţă pentru a se putea purifica din punct de vedere spiritual. Îu afara reincarnării este imposibil să explicăm această diversitate frapantă între anomaliile aparente de injustiţie revoltătoare în repartiţia bucuriei şi suferinţei, în suferinţa îşi au explicaţia cuvintele lui Hristos: „Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor”.

Este o mare greşeală a se erede că o viaţă absolut nouă începe odată cu naşterea. Problema reîncarnării este susţinută astăzi de mai multe religii din Asia: budismul, brahmanismul, jainismul.

Dar reîncarnarea este cunoscută şi în antichitate. Iulius Cezar descrie credinţa Galilor în reîncarnare, care credeau că moartea nu este decât o trecere a sufletului într-o altă existenţă.

’ Descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă „nu arătat

că comunitatea religioasă a Essenienilor, din timpul imediat premergător vieţii lui Hristos, demonsreazăclar, că aceştia credeau iii numeroase reîncarnări, pe care oamenii le trăiesc în viaţa pământ cască.

Şi primii creştini credeau în reîncarnare, astfel Origene care a. Trăit între anii 185 —254 în e.n. Considerat ea părinte nl bisericii creştine, scrie că sufletul este imaterial şi invizibil şi că el trece după moarte într-un alt corp.

Abia- în anul 553 Consiliul de la Corstantir. Opole, sub presiunea- împăratul Justir. Ian, condamnă această credinţă şi o interzice. Această tăccre impusă de dogmele bisericii creştine, privează- reincarnarea-milioane şi sute de milioane de oameni de cunoştiinţele precise în acest domeniu.

Scriitori ca: Paracelsus, Giordano Bruno, Edmond lăostand, Goetlie, Schiller, Lamartine, Victor Hugo, Balzac, Flaubert şi mulţi alţii au crezut în necesitatea mai mniter vieţi terestre, pentru a ajunge la maturitatea spirituală.

LEGILE REÎNCARNĂRII

Lieâncarnarea este supusă la trei legi cosmice:

— Legea atragerii, afinităţii.

— Legea cau-zei şi efectului.

— Legea suferinţei.

Spiritul tinde să se reîncarneze în familia, societatea, regiune»! Şi epoca, care-i oferă condiţiile evoluţiei sale spirituale. După moarte- spiritul este atras spre locul corespunzător adevăratei sale personalităţi, care nu mai poate fi disimulată ca pe pământ, prin viclenie intelectuală.

Sub legea cauzei şi efectului, este supusă felul cum se va desfăşura o nouă reîncarnare, în condiţii mai bune sau mai rele, în raport cu faptele noastre de pe pământ. Felul în care s-a desfăşurat viaţa terestră, îşi are efect în următoarea reîncarnare.

Legea suferinţei este legea supremă, care conduce la, evoluţia spiritului. Îâumai prin suferinţă se poate purifica spiritul. Reîncarnarea, nu este metepsihoză, această teorie a metepsihozei susţine posibilitatea transmigraţiei spiritului de la om la animale, plante sau insecte şi invers. Metemsihoza contrazice legile divine ale reîncarnării. Legile naturale confirmate de ştiinţă interzic cu desăvârşire amestecarea speciilor. EBte deci exclus ca un spirit uman, să se reîncarneze

într-un corp animal sau invers. O singură dată de-a lungul istoriei umanităţii, terestre, are loc evoluţia unui spirit de animal foarte dezvoltat într-un spirit de om primitiv, acesta este un fenomen evolutiv ce se petrece o singură dată.

Viaţa pe pământ este un stagiu în marele ciclu al evoluţiei noastre, ea nu este depi un început ’ci o continuare.

Spiritul nu se formează în momentul procreaţiei şi nici la naştere, căci el exista dinainte de aceste două elemente, la naştere? Este numai momentul când spiritul vine din lumea astrală şi se incorpor- rează în corpul noului născut. Dacă există o ereditare fizică, nu există o ereditate spirituală. Fiecare om pe pământ îşi are propria, sa viaţă, căci fiecare cm îşi are propriul său spirit.

Problema întreruperii sarcinii, atât de discutată între relişrii este aceea care vrea să răspundă la întrebarea: când încape viaţa, spiritul copilului, în momentul procreierii sau al naşterii? Răspunsul cert ezită să fie dat, chiar de religie. Pentru cei ce consideră că spiritul se reîncarnează în timpul sarcinii, întreruperea sarcinii, este a crimă premeditată.

Privind lucrurile prin prisma reîncarnării, teoria rasială nu are niciun suport din punct de vedere spiritual, căci spiritul unui negru sau unei alte rase umane, poate fi reînernarea celui mai evoluat: spirit uman european. Iată deci de ce trebuie combătută această teorie rasială, care subjugă popoare şi le extermină în virtutea, acestei teorii rasiste.

Legat de problemă rasială, este şi problema Eugeniei, în baza căreia, multe regimuri fasciste, au purces la aşa-zisa purificare a raselor, prin sterilizarea sau folosirea altor mijloace care interzice- procreerea.

Legea divină a Karmei, face ca pe pământ să se nască milioane de handicapaţi.

— Reîncarnare

Numai în Franţa sunt peste 2,5 milioane de handicapaţi. Regimul fascist al lui Hitler îi trimitea pe aceştia automatjân camerele de- gazare. Dar legea suferinţei fizice, legea Karmei, este o lege divini şi ea explică naşterea acestor handicapaţi,.al căror spirit trebuie să sufere pentru a se putea purifica, interzicând procreerea sau folosind Eutanasia nu facem altceva, decât să contravenim legilor divine, împiedecând evoluţia spiritului.

SPIRITUL IX GÂXDIREA DIFERITELOR CONCEPŢII RELIGIOASE

IUDAISMUL

RELIGIA EVREILOR este una din puţinele religii naţionale ale lumii antice, care s-a păstrat până astăzi. Iudaismul osie mimit şi religie mozaică, adică religia lui Moise. O parte foarte importantă a iudaismului a intrat în componenţa creştinismului şi islamului, astfel biblia care reprezintă istoria poporului evreu, este un obiect de credinţă şi veneraţie pentru elenii catolic şi ortodox. Ea este considerată a fi fost scrisă după inspiraţie Ştiutului Duh. Biblia înseamnă în greceşte – cărţile, în componenţa ei intră căr- ţ-ile legii (în ebraică Tliora sau aşa numitul „Pentateu” al lui Moise).

Aceste mici cărţi sunt:

— Facerea, care vorbeşte despre crearea de către Dumnezeu a> lumii şi a omului, despre viaţa primelor oameni în rai, despre eăderea în păcat şi izgonirea lor din rai, despre potopul lui Moe, despre patriarhii Avraam, Isaac, Iacov, Iosif şi fraţii săi şi despre aşezarea evreilor în Egipt.

— Ieşirea, cuprindea viaţa lui Moise şi eliberarea evreilor din Egipt, cu vestitele zece porunci ale lui Dumnezeu.

— Leviticul, cuprinde legislaţii religioase.

— N umerii, este istoria evreilor după ieşirea lor din Egipt şi până la cucerirea Palestinei, (ţara Canaanului).

— Deuteronomul, cuprinde de asemenea un corp de legis-alaţii religioase.

Al doilea grup de cărţi biblice îl alcătuiesc cărţile istorice: cartea judecătorilor, cartea Rut, cele patru Cărţi ale Regilor, două cărţi de cronici, cărţile lui Ezdra, Neemia, Cartea Esterei, Cartea lui Iov precum şi psalmii (culegere de imnuri religioase atribuite lui Qavid), pildele lui Solomon, Ecleseiastul şi Cântarea Cântărilor.

În al treilea grup. Sunt cărţile profeţilor: ISAIA, EREMIA, EZECHIEL, DANIEL şi cărţile celor 12 aşa zici mici profeţi: Oseia, Lol, Amos, Avdia, Iona, Miheia, Naum, Avacum, Sofonie, Agheri, Zaharia şi Maleah.

Toate aceste cărţi sunt denumite de creştini Vechiul Testament. Originea acestor cărţi nu este bine stabilită până în momec-

1 ui actual, dar primele 4 părţi sunt atribuite lui Moise, care

le-a scris prin revelaţii de la Dumnezeu. Legătura în credinţă a poporului evreu şi Dumnezeu s-a făcut prin actul circumciziei. Avraam a primit poruncă de la Dumnezeu care i-a spus: „iar legământul dintre mine şi ţânaşi urmaşii tăi după tine, din neam în neam pe care trebuie să-l păziţi este acesta: toţi cei de parte bărbătească ai voştri- să se taie împrejur. Să vă **1** ăiaţi împrejur şi acesta va fi somnii! Legământului dintre mine şi voi. În neamul vostru tot pruncul departe bărbătească născut la voi în casă, sau cumpărat cu buni de la alt neam, ’ care nu-i din seminţia voastră, să se taie împrejur în ziua a opta”.

Evreii, cred cu toţii într-un singur Dumnezeu, cel caro a creat lumea şi tot universul şi pe acesta îl numesc lahve.

Cucerirea Palestinei de către evrei, a început în secolele XV — XIV î.e.n. Şi s-a prelungit câteva secole. Această cucerire este reprezentată în Biblie tot ca o poruncă a lui Dumnezeu: scoală dar (îi spune Dumnezeu lui Ioasua) şi treci Iordanul, tu şi tot poporul acesta în ţara pe care o voi da fiilor lui Izrael, tot locul pe care-l voi călca tălpile picioarelor voastre, **vi-l** voi da vouă, cum ani spus lui Moise. Iată îţi poruncesc: fii tare şi curajos să nil te temi. Nici să te spfiimintezi, căci Domnul Dumnezeul tău este eu tinepretutindoni pe unde vei merge (Iosua I 2—4, 9). Ierihonul a fost primul oraş Oanaa- nean cucerit prin luptă. Uneori Ialive, ia parte direct la luptă ajntindu-şi poporul, astfel în bătălia izraeliţilor împotriva Amovitilor. Domnul a aruncat asupra lor grindină mare din cer iar cri ce au murit de grindină au fost mai mulţi decât cei ucişi de fiii hă Izrael cu sabia.

Este descrisă apoi cucerirea Ierusalimului de către regele Babilonului în anul 586 e.n., captivitatea evreilor în Eabilon şi întoarcerea în Palestina în timpul regelui persan, Cirus. Aşa cum am mai scris în această carte, toate aceste evenimente au fost prevăzute cu exactitate de mai mulţi profeţi, care nu reprezintă altceva decât nişte mediumi de premoniţie.

Iudaismul a fost şi rămâne o religie legată în întregime de viaţa pământească şi nu de viaţa de după moarte. El a dezvoltat ideea* că poporul evreu reprezintă poporul ales al lui Dumnezeu, dacă» evreii suferă, vinovaţi de acest lucru sunt ei însăşi, ei păcătuiesc, ei calcă poruncile Domnului, iar Dumnezeu îi pedepseşte pentru aceasta, cu toate acestea ei rămân poporul ales căci va veni timpul când Ialive, va ierta poporul evreu şi-l va înălţa mai sus decât toate popoarele.

Se crede că evreii ar fi trăit pe o altă planetă. În ciclul lor pe această planetă, au fost supuşi unei judecăţi de către Dumnezeu şi acesta găsindu-i viuovaţi, i-a trimis pentru o nouă reîncarnare şi un nou ciclu evolutiv, spiritual, pentru purificarea spiritului lor. Ei au trăit prin veacuri, prin diferite ţări şi în vremurile existenţei marii civilizaţii Egiptene, s-an reîncarnat în această ţară, unii dintre ci fiind cliiar incarnaţi ca preoţi egipteiâ, cele mai superioare spirite din atmosferă spirituală a pământului s-au încarnat în sânul poporului egiptean, iar unul dintre ei a fost chiar spiritul guvernator al planetei respective, cunoscut sub numele de Moise, care s-a născut în Egipt. Când spiritele superioare reîncarnate în preoţi egipteni au părăsit planeta, în Egipt s-au încarnat alte spirite inferioare şi odată cu aceasta începe persecuţia şi robia evreilor din Egipt. Din acel moment evreii au trebuit să se separe de noile spirite care se reîncarnau în poporul egiptean. Datorită acestei persecuţii şi acestei robii a poporului ales, spiritul lui Dumnezeu i se arată lui Moise pe muntele Sinai, care îi spune lui Moise să-şi ia poporul său şi să treacă în ţara Canaanului. Este de reţinut un aspect neexplicat, în afara unei intervenţii a unei forţe divine: conform etimologiei din exod, termenul mana provine de la cuvintele ebraice man-hu, care însemna „ce-i asta?” Biblia arată că timp de 40 de ani cât durează, exodul, în fiecare dimineaţă, această mană cădea din cer şi evreii o mâncau zilnic, căci lăsând-o pentru a doua y. I se altera. Sutele de mii de evrei, plecaţi în exod, trebuiau să consume în decurs de 40 de ani cât durează exodul, peste un milion de tone de mană. Mana cădea zilnic din cer în afară de sabat, în schimb vinerea cădea o porţie dublă, care putea fi conservată căci nu se altera. Se pune întrebarea cum şi cine cunoştea zilele? Sabatul fiind zi de odihnă pentru evrei, porţia de mană le cădea de vinerea în raţie dublă şi nu se altera. S-a presupus că aceste hidrocarburi care constituiau mână ar fi căzut din coada unei comete, dar cometă cunoştea zilele săptămânii? De ce mâna cădea numai în locurile unde erau triburile de evrei? Preferinţa cometei nu are nicio explicaţie, iar până acum nu s-a detectat niciun fel de mană în comete, singura explicaţie, este aceea că mâna cădea din cer, printr-un proces de materializare pe care îl făceau spiritele superioare poporului evreu. Aşa se explică şi numărul mare de profeţi ai poporului evreu pe care îi face cunoscuţi Biblia, şi aşa ar putea

să se explice data de început a evenimentelor cu care începe Biblia, adică acum 6 000 de ani, primii evrei ar fi reîncarnaţi la această dată. Poate primii oameni «axe s-au reincarnat au fost Adam şi Eva. Ca prime spirite ale poporului evreu, venit din alt ciclu evolutiv planetar la reîncarnare pentru purificare. Noi ştim că datele arheologice ne arată o vechime mult mai mare a omului pe pământ, date ce intră în contradicţie cu descrierea bibliei, dar fiind vorba de istoria nu numai a poporului evreu ifi presupunând provenienţa lor pe pământ printr-o nouă reîncarnare la data respectivă, adică acum 6 000 de ani, aceasta nu ar mai contrazice documentele arheologice. Aceasta ar explica şi capacitatea intelectuală a poporului evreu, dar nu explică de ce nu au recunoscut cel mai superior spirit ■ reîncarnat în sânul poporului lor, pe Isus • Cristos ca fiu al lui Dumnezeu, căci se ştie, condamnarea lui la moarte şi răstignirea lui a fost cerută cu insistenţă însăşi de poporul evreu, atunci când Pilat din Pont, ca guvernator al lăomei pentru Palestina, a cerut ca poporul evreu să aleagă pentru graţiere între Isus şi tâl- harul Baraba, poporul evreu a cerut să fie graţiat Baraba, iar Isus să fie răstignit.

Se cunoaşte de asemenea faptul că poporul evreu aşteaptă încă pe trimisul lui Dumnezeu* căci pentru ei încă nu a venit.

Revenind la procesul reîncarnării după moarte, după ce spiritul s-a despărţit de corpul fizic, evoluţia în perioada de purificare în lumea astrală durează aproximativ a treia parte din timpul vieţii, cuprins între naştere şi moarte.

Lungimea timpului dintre moarte şi o nouă naştere, este determinară de faptul că în regulă generală, spiritul se reîntoarce în lumea fizică, când aceasta între timp s-a modificat în aşa măsură, încât spiritul poate face o experienţă nouă, această modificare este în legătură cu marile modificări din univers, cu schimbările de poziţie ale pământului faţă de soare. În general, ciclul evolutiv al spiritului în univers este de 26.000 de ani, perioada când sunt nenumărate reîncarnări, acesta îşi găseşte expresie în timpul cât îi trebuie soarelui să parcurgă distanţa pe o mişcare de revoluţie, ce o face cu tot sistemul solar, de la un punct în care răsare soarele la înccputul primăverii descriind un circuit complet, bineînţeles că acest punct numit vernal, se deplasează dintr-o regiune cerească în alta.

După cataclismul uriaş, care a pus capăt vieţii de pe continentul Atlantida, evoluţia spirituală a lumii a cuprins cinci etape: epoca Indiei străvechi, a Persiei străvechi, epoca Egipto-Caldeeană. Epoca Grteco-Latină şi epocă a cincea în care ne găsim astăzi. Această epocă a început treptat în veacul XII-XIII şi XIV după Christos,

Epocă anterioară a început prin veacul al optulea (VIII) în era creştină. După consumarea epocii a Yll-a pământul va fi bântuit <le un cataclism care poate fi comparat cu acela dezlănţuit în perioada Atlanteeana. Noile modificări care se vor stabili după acest cataclism, v or continua să evolueze într-un nou ciclu de şapte epoci, sufletele omeneşti ce se vor întrupa atunci, vor vieţui pe un plan mai înalt în acea comunitate.

Revenind la istoria poporului evreu din biblie, se ştie că după înăbuşirea în sânge a revoltelor împotriva dominaţiei romane (anii 60 – 67 respectiv 132, 13o e.n.) după ce a fost distrus în întregime Ierusalimul, are loc emigrarea evreilor în masă, urmează perioada diasporei poporului evreu. În diasporă a apărut organizarea sinagogilor, o adunare ce reprezintă o casă de rugăciuni şi totodată centrul vieţii sociale, un fel de organ al autonomiei comunitare. Sinagogele au apărut nu numai în diasporă, dar şi în Palestina inclusiv în Ierusalim.

Din scurta istorisire a credinţei poporului evreu, constatăm că iudaismul crede într-o singură divinitate supremă, Dumnezeu, pi- care ei o numesc Iahove, crede în existenţa spiritului după moarte şi deasemeni crede în puterea de a comunica cu spiritele morţilor. În biblie se spune că Saul, regele Israelului s-a dus la Eli Dor să consulte spiritul unui mort prin intermediul unui medium, care era o femeie şi că a reuşit să evoce spiritul lui Samuel, spirit care i-a comunicat c-ă o să piardă lupta dar şi viaţa în lupta cu finisteniu eveniment ce într-adevăr a avut loc. Deosebirea faţă de alte credinţe religioase şi faţă de ştiinţa spirituală, constă în aceea că ei nu cred în reîncarnare, spiritul aşteptând judecata de apoi, în urină căruia vă. Fi trimis după faptele sale în iad sau în rai.

HIIIÂUDISMUL

Bhuddismul este a doua religie mondială monoteistă, care joacă un rol important în istoria popoarelor Asiei, originea ei nu s-a putut încă- stabili exact. Budişt. Îi din Sud, îl situează aproximativ spre sfârşitul secolului VI, înaintea e.n. Bhudda s-a

născut probabil în Nepal, anul ipotetic al naşterii sale a fost aproximativ 490 î.e.n. Baza concepţiei budismului o constituie cele patru adevăruri supreme: TEORIA suferinţei, a cauzelor suferinţei, a urmării suferinţelor şi căile de curmare a suferinţelor. Întreaga viaţă este o suferinţă, iar cauza suferinţei este ataşamentul la viaţă, dorinţa fierbinte de îi exista, această dorinţă fierbinte duce din reincarnare în’ reîncarnare. Calea compusă din cele opt drumuri duce la nimicirea dorinţelor: credinţa dreaptă, hotărârea dreaptă, cuvântul drept, fapta dreaptă, modul de viaţă drept, dorinţele drepte, gândurile drepte şi contemplarea dreaptă. Urmând această cale a celor opt drumuri poţi să ajungi la. Perfecţiune, adică Nirvana, treapta cea mai evoluată şi spiritului, prin reincarnări succesive (Sansara). El conduce inevitabil orice fiinţă vie de lă o renaştere la alta prin nesfârşite suferinţe. Moartea nu eliberează pe om de suferinţele existente deoarece după ea, urmează o nouă naştere. Nu se mai reincarnează decât acela, care a ajuns la starea de Arliat, de sfânt, care a ajuns la cunoaşterea adevărului. Budismul crede că reîncarnarea se poate face în orice chip, nu numai în om ci şi în animal, în plantă, dar formă superioară a reincarnării o reprezintă naşterea ca om, deoarece numai în această stare este posibilă trecerea în starea ideală de Nirvana <sfânt). Budismului cuprins întreaga Asie de sud-est luând cea- mai mare răspâiidiie în Tibet. În India se dezvoltă yoga, prin care se îijunge la despriuderea corpului astral de trup cu performanţe extraordinare asupra subconştientului.

Am scris deja că yoghiştii avansaţi îşi comandă trupului modificări de temperatură, de presiune arterială, de puls, put. Înd avea o temperatură pe o parte a corpului şi o altă temperatură pe cealaltă parte a corpului. Îşi pot comanda o stare cataleptică sau chiar o moarte aparentă, când sunt îngropaţi, acoperiţi cu pământ, dar la un anumit timp, pe care aceştia l-au spus înainte de această experienţa, sunt dezgropaţi şi treptat, treptat, îşi revin la viaţă. Este cunoscută de asemenea puterea extraordinară a fachirilor de a produce hipnoza prin telepatie în masă. Este relatată o experienţă de tele- chinezie când o pasăre moartă este însufleţită şi poate zbura, atât timp cât fachirul se concentrează, sau puterea de germinare şi creştere a unui bob de grâu în câteva minute prin puterea de transmisie a forţei vitale, prin privire şi prin gând.

Budismul crede într-o singură divinitate supremă, în Dumnezeu, ca unic creator a omului, şi a universului.

CREŞTINISMUL

Creştinismul este a treia religie mondială, monoteistă, în prezent fiind cea mai răspândită religie de pe glob. Creştinismul nu este insă unitar, el se împarte într-un întreg şir de curente şi secte. Creş tinismul a, fost întemeiat de Dumnezeul om, Isus Cliristos, care a trăit pe pământ în Palestina în timpul domniei împăiaţilor romani August şi Tiberiur Acolo şi-a propovăduit învăţătura şi a fost transmis omenirii de către discipolii săi, apostolii. Izvoarele utilizate pentru studiul creştinismului sâtit cărţile canonice ale îs oului Testament care cuprind:

1 — Cele patru evanghelii (Cuvânt grecesc, care însenina bunavestire) atribuite lui Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Ele povestesc viaţalui Isus Christos, predicile pe care le-a ţinut, minunile pe care le-; i făeut, răstignirea şi învierea lui.

2 — Faptele apostolilor, adică povestiri despre primii propovăduitori ai creştinismului.

3 — Epistolele apostolilor către diferite comunităţi creştine.

4 — Apocalipsa sau revelaţia sfântului Ioan Teologul.

Cele patru evanghelii ca şi apocalipsa, biserici creştină le consideră de revelaţie divină, inspirate de Duliul Sfmt, din caic cauză fiecare cuvânt este considerat adevăr absolut.

Problema existenţei istorice a lui Isus nu mai poate f i pusă la îndoială, numai marxiştii au căutat s-o pună la îndoială.

Figura lui Isus Christos este complexă. Isus, este numele propriu al propovăduitorului, iar Christos un nume comun care în greacă înseamnă „unsul”. Naşterea lui a fost prevăzută de foarte mulţi prooroci ca trimis al lui Dumnezeu. Însuşi Isus când se referă la Dumnezeu îi spune Tatăl Ceresc. Cunoaştem foarte bine toate calităţile sale de medium, fiind cel mai mare din câţi s-au născut pe pământ. Cât despre existenţa spiritului după moartea, religia creştină crede în el, susţinând că după moarte el se înălţa la ceruri as- teptând judecata de apoi. Chiar Isus, atunci când este întrebat dacă- pe pământ a avut şase soţii cu care dintre ele se va înlilni în viaţa de apoi, el răspunde că în acea existenţă spiritul nostru nu va avea niciun fel de sex, aşa cum arată şi ştiinţa spirituală, pentru că în acea existenţă, există numai gândurile noastre, imaginile noastre şi ideile

noastre.

Toate faptele ce le-a înfăptuit Isus Christos, sunt descrise în ştiinţa spirituală, ca fiind efecte ale unui medium foarte dezvoltat, în ceea ce priveşte învierea lui din mormânt, un singur aspect poate fi diferenţiat, nu trupul de came al lui Isus a revenit la viaţă, acesta a fost dematerializat, iar apariţia lui a fost ca fantomă materializată, ca putere a spiritului de a face materie. Referitor la acest aspect al materializării şi dematerializării, am să redau mai jos o experienţă spiritistă în acest sens: prin 1929, într-o familie din Bucureşti se ţineau astfel de şedinţe în prezenţa unui medium de dematerializare foarte puternic. După ce s-a făcut întuneric în cameră, după. Un minut de aşteptare se auzi căzând ceva, ca un sunet surd, pe masă, de unde se rostogoli jos. Se aprinse lumina şi pe covor se afla o mandarină. Ghidul şedinţei prin mediumul care se afla în transă, le spuse: rupeţi mandarină şi mâncaţi-o, rupând coajă şi desfăcând feliile una după alta, nu mare le-a fost mirarea când în mijlocul ei au găsit un mic sul de hârtie. Luară hârtia şi constatară că pe ea se găsea o cruce şi cuvântul „credeţi”. În timp ce examinau bucăţica de hârtie şi cuvântul scris, mediumul începu a vorbi: stupina casei a cumpărat astăzi **12** mandarine şi le-a pus în bufetul col mare pe care le-a încuiat, eu am prefăcut una din aceste mandarine în fluid, în acelaşi timp m-am dus în biroul soţului şi am rupt un colţ de hârtie, dintr-o cpală ce era pe birou şi apoi am proiectat pe ea plotnbagina, creată din fumul ce era în cameră şi cu el am scris cuvântul, după aceea am luat biletul şi l-am răsucit, şi apoi l-am dematerializat şi pe el, bileţelul fluidizat, l-am introdus în mijlocul mandarinei fluidice. După ce am făcut aceste două operaţii, am t recut mandarina din birou prin pereţii biroului şi prin uşile camerelor, până la voi, aici am rematerializat mandarina fluidică făcând-o iarăşi cum a fost ea la început în bufet, plus bileţelul din interiorul oi materializat şi el. După ridicarea şedinţei, mergând în sufragerie şi descuind bufetul, s-au găsit numai **11** mandarine, au plecat apoi în birou şi au găsit pe birou o coală de hârtie din care lipsea un colţişor, punând colţişorul ce l-au găsit în mandarină pe coală, el se potrivea exact cu ruptura.

De-a lungul istoriei, în sânul credinţei creştine, au apărut foarte multe erezii şi secte religioase, astfel în Egipt, în Alexandria, a apărut Arianismul. Potrivit afirmaţiei lui Arie, Isus

Christos nu a. Fost născut din Dumnezeu, ci a fost creat de El. Prin urmare el nu este de aceeaşi esenţă cu Dumnezeu Tatăl, ci de esenţă asemănătoare cu a lui. Aceste controverse au dus la adevărate lupte de stradă, între partizanii celor două tabere. A trebuit să aibă loc primul con- ciliu ecumenic, al bisericii creştine în anul 325, la Niceea, pentru ca ■ereziile lui Arie să fie condamnate. O altă erezie a fost a lui Nesto- rius (episcop de Constantinopol). Care predică că Isus a fost om, că **«1** numai în mod exterior s-a identificat cu cel de-al doilea element al treimii – Duinnezreu-Fiul şi de aceea Fecioara Maria trebuie numită nu născătoare de Dumnezeu ci născătoare a omului. Această erezie a fost condamnată la al treilea conciliu ecumenic, ţinut la Efes în anul 431.

Treimea creştină este formată din Dumnezeu Talăl, Dumnezeu Fiul şi Sfântul Duh, care este principiul abstract al gnosticilor- în ştiinţa spirituală, această trinitate, este prezentată de sinea spirituală (Eul) corpul astral şi corpul eteric.

În ceea ce priveşte existenţa spiritului ca viaţă de apoi, religia creştină, propovăduieşte această existenţă a spiritului dar nu dă niciun fel de indiciu asupra felului cum evoluează el, mulţumindu-se cu credinţa că el vă aştepta acolo judecata de apoi, după care va merge iu rai sau în iad.

De menţionat că prigoana împotriva creştinilor, a încetat «dată cu Edictul din Milan în anul 313. Un rol decisiv având împăratul Constantin cel Mare, care înainte de lupta cu Maxenţiu, de la podul Milvus, a visat pe cei; o cruce, sub care scria „prin ea vei învinge”, el apus acest semn al crucii pe steagurile luptătorilor lui, repurtând victoria respectivă şi după această victorie a declarat creştinismul religie de stat.

Scindarea imperiului roman, din secolele 3 – 4 e.n., ducând la apariţia imperiului roman de apus şi imperiul roman de răsărit, a dus şi la scindarea bisericii în una de apus şi alta de răsărit. În apus din cauza declinului şi apoi a dispariţiei puterii imperiale, aproximativ anul 476 e.n. A crescut foarte mult autoritatea episcopului de lăoma, care a căpătat denumirea de papă. Ruptura definitivă dintre cele (louă biserici s-a produs în sânul 1054. Spre deosebire de dogma bisericii de răsărit, care admite provenienţa Sfânt ului Duh şi de la Dumnezeu Fiul, dogma bisericii de apus admite provenienţa Duhului Sfânt numai de la Dumnezeu Tatăl, această divergenţă este ireconciliabilă.

Doctrina catolică despre purgatoriu, adoptată la conci- liul din Florenţa din anul 1439, susţine, ea sufletele păcătoşilor se purifică, arzând în flăcări pentru a ajunge ulterior în rai, durata ră- minerii sufletului în purgatoriu, depinde de rugile biserici, el putând fi scurtat.

Doctrina catolică, mai susţine şi infailibilitatea papei în problemele credinţei, lucru statornicit în anul 1870.

Au apărut de asemenea între cele două biserici, şi deosebiri în particularităţile rituale ale ler: botezul prin stropirea cu apă, în loc. De scufundarea în apă ca la ortodocşi, ungerea cu sfântul mir numai a celor majori, nu şi a copiilor, împărtăşania numai’cu pâine (cu pâine şi vin mimai a membrilor clerului) pâinea nedospită (asma) pentru împărtăşanie, semnul crucii făcut cu cele cinei degete şi folosirea limbei latine în slujbele religioase şi altele. Particularităţile canonice ale catolicismului sunt următoarele: celibatul întregului cler (la ortodocşi numai pentru călugări), interdicţia de a ieşi (lin tagma preoţeasca, instituţia cardinalilor, primatul papilor, recunoaşterea st **2**l-a de concilii ecumenice în loc de şapte ca la ortodocşi, caracterul indisolubil al căsătoriei. Dar răspund aceste dogme la problema fundamentală a viei îi, a morţii şi a evoluţiei sufletelor noastre după moarte? Este atât de important că ne închinăm c-u trei sau cu cinei degete ’ Este atât de important că suntem catolici, ortor docşi, protestanţi, adventişti, evanghelişti, baptişti, penticostali sau ntuea şi atât ea alte secte religioase, atât timp cât toate susţin existenţa unui Dumnezeu Tatăl şi a Fiului său Isus, precum şi prezenţa spiritului nostru după moarte? Merită să se ucidă oameni pentru că fac parte dintr-o religie creştină sau alta, atât timp cât toţi ştim că suntem creaţi de uii singur Dumnezeu? Este mai bine să credem că sufletul nostru nu mai are nicio şansă de îndreptare*!*

Reîncarnarea, dovedită şi expusă în capitolul respectiv, ca fiind absolut reală, aşa cum aţi citit, este singurul mijloc pentru purificarea sufletului nostru şi de aceea mi se pare mult mai drept să crezi în ştiinţa spirituală, care dezvoltă această credinţă.

Religia creştină are la bază învierea lui Isus Hristos. Aşa cum am mai scris, nu corpul carnal al lui Isus a fost dus la cer, deşi mulţi cred că el s-a înălţat la cer în corpul său de carne, deoarece acesta nu a fost găsii în inormânt după învierea sa.

(Alarcu 16 – 7). Deasemeni după moartea sa, Isus s-a arătat discipolilor săi într-un corp de carne, pentru ale dovedi că el este într-adevăr în viaţă. Arătându-se odată când de faţă era şi apostolul Toma, cel care nu credea încă în înviere. – Ia spus acestuia să-şi pună mâna pe cicatrice» sa dintre coastele sale, pentru a se convinge (le învierea sa (Ioan 20:24 – 27), dar acestea nu sunt dovezi că Isus a înviat în corpul său de carne în care a fost dat morţii.

Isus a fost dat la moarte în carne, dar a fost făcut viu în spirit. (1 Petru 3:18). Oamenii formaţi din carne şi oase uu pot trăi în cer. Vorbind despre învierea pentru viaţa cerească Kiblia spune: este semănat corp fizic, este sculat corp spiritual carnea şi sângele nu pot moşteni regalul lui Dumnezeu (1 Corinteni 15:44—50) numai spiritele dotate cu corp spiritual pot trăi în cer. Dar ce s-a-ntâmplat cu corpul carnal al lui Isus? Apostolii au găsit înti-adevăr mormântul gol, de ce? Deoarece Dumnezeu a făcut să dispară corpul lui Isus conform celor scrise în Biblie (PSALM 16:10; fapte 2:31). Dumnezeu a procedat la fel şi cu corpul lui Moise (Deuterouul 34: o —**6**). Pe de altă parte dacă corpul lui Isus ar fi fost lăsat în mormânt, discipolii săi nu ar fi înţeles că el ar fi înviat din morţi, deoarece pe vremea aceea ei nu deţineau încă, o înţelegere deplină a lucrurilor spirituale. Isus s-a, materializat prin puterea spirituală întocmai ca îngerii din trecut. Bl a apărut ca un om real care putea să măriince şi să, bea asemănător îngerilor cărora Avraam le-a oferit ospitalitate (geneza 18**:8**; evrei 13:2). Isus s-a materializat şi sub forma unui grădinar arătându-se astfel Mariei Magdalena. Nu înfăţişarea sa exterioară, a fost aceia care i-a făcut să-şi dea seama c-ă este Isus. Ci un cuvânt sau un gesî din partea sa (Ioan 20:14—16; 21:**6**,. 7, Luca 24:30, 31). Iată cum descrie Biblia modul în care a plecat Isus la cer: „în timp ce ei priveau el a fost înălţat şi un nor l-a ascuns vederii lor (Fapte:

1 9) astfel în t imp ce Isus se înălţa la cer, un nor l-a ascuns privirii apostolilor făcându-l invizibil. Atunci în corpul său spiritul el s-a ridicat la cer (1 Petru 3:18).

În ceea ce priveşte întrebarea câţi oameni sub forma spirituală vor merge alături de Isus să guverneze pământul, în Evanghelia, după Matei se spune că nu toate spiritele se vor înălţa dintr-o dată la rangul spiritual al lui Isus şi că vor trebui mai multe readuceri la viaţa pe pământ (Matei 16:24, Ioan 5:28,

29) chiar şi Moise, profetul Ilie şi Ioan Botezătorul, vor mai trebui readuşi la viaţă pe pământ. Până când vor fi ridicaţi în guvernarea lui Isus, aceasta o spune chiar însuşi Isus. Astfel că cei ce se vor ridica în guvernarea lui Isus, vor fi puţini în raport cu cei ce vor trebui să revină pe pământ. Biblia precizează că numai 144.000 spirite evoluate vor fi în guvernarea condusă de Isus (evrei 12:22). Apocalips 7:4.

Care este importanţa bisericii creştine şi în special cea ortodoxă din punct de vedere al comunicării spiritului nostru cu spiritele sfinţilor?

În biserică, prin puterea de concentraţie şi de gândire a preotului, prin rugăminţile ce se adresează sub forma diferitelor cântări ale acestuia, în special la Sfânt a Liturghie, se urmăreşte ooborirea puterii spirituale a Divinităţii şi materializarea ei prin coborârea Duhului Sfânt care va sfinţi pâinea şi vinul, cu care credincioşii vor fi împărtăşiţi fiind astfel binecuvântaţi de Dumnezei;, sâabilindu-se indirect legătura credincioşilor cu Spiritul Divin.

Toată slujba de Liturghie nu este altceva decât un act de magie benefică, prin care se încearcă comunicarea cu Divinitatea cerândui-se acesteia ajutorul, în îndeplinirea diverselor dorinţe. Diferenţa dintre Liturghia Ortodoxă şi cea Catolică, este ca în Liturghia Ortodoxă,. Domnul se face prezent cu trupul şi sângele său, prin chemarea Duhu-

Ini Sfânt. Pe când în cea Catolică, prin cuvintele: luaţi, mâncaţi, beţi dintru aceasta toţi. În Liturghia Catolică nu se afirmă decât o legătură de amintirea la cea ce s-a făcut la Cina cea de Taină, nu se afirmă deci o lucrare prezentă a Duhului Sfânt. De altfel întregul act al Liturghiei are un ritual magic bine precizat. Să începem să descriem altarul şi semnificaţia lui: Sfânta Masă, închipuieşte mormântul lui Hristos dar şi tronul ceresc pe care s-a aşezat El. În acelaşi timp este şi masa, Cinei cea de Taină. În timpul Liturghiei toţi credincioşii trăiesc revărsarea puterii lui Hristos, revărsare, venită asupra lor prin rugăciunile şi binecuvântarea preotului. Pe partea dinspre răsărit a Sfintei mese se află chivotul cu Trupul şi Sar. Gele lui Hristos, ce stăruie permanent sub chipul pâinei şi vinului. Închipuirea Sfintei Mese ca, mormânt al lui Hristos o arată şi antimisul aşezat pe ea, cu chipul punerii lui Hristos în mormânt. În antimis şi Sfânta Masă sunt. Şi moaşte ale mucenicilor, ca să

arate că pildă predării lui Hristos prin moarte tatălui, a fost urmată de ei."Masa propriu zisă se lipeşte pe stâlpii ei de piatră, cu ajutorul unui amestec de ceară, sac-îz, aloie şi alte substanţe, care toate închipuiesc îngroparea rnântuitorului (Simeon Tesaloniceanul op. Cât. P. 111 cap. 104). În acelaşi timp, acestea prin puterea lor de lipire închipuiesc, dragostea şi unirea pe care a avut-o Hristos faţă de noi până la moarte.

Atunci când se sfinţeşte biserica, Sfânta Masă se spală cu apă, închipuindu-se taina botezului lui Hristos. După spălarea cu apă şi săpun a Sfintei Mese, se spală cu vin şi cu apă de trandafiri, care închipuie spălarea chipului lui Hristos după moarte, cu mir, spre cinstirea lui. Urmează apoi ungerea Sfintei Mese, cu Sfântul Mir în chipul crucii. Prin aceasta cobora Sfântul Duh, în unire cu Tatăl şi cu Fiul, în urma jertfei aduse de Hristos, pentru noi. Sfântul Dub rămânea astfel în Sfânta Masă, lucrând din ea, prin preot în loate Tainele, dar mai ales, sfinţind pâinea şi vinul. Pe Sfânta Masă se mai aflâ patru bucăţi de pânză, pe cele patru colţuri ale Sfintei Mese, cu icoanele celor patru evanghelişti. Sfânta Masă este îmbrăcată apoi în cămaşă, care înfăţişează giulgiul lui. Hristos, iar deasupra se pune o pânză albă care reprezintă haina de slavă şi de lumină a. Lui. Peste pânzătura albă se aşază Sfântul Antimis care reprezintă îngroparea lui Hristos, având în el moaştele vreunui mucenic. Antimisul se dă fiecărei biserici de arhiereul de care depinde, căci biserica întemeiată de Hristos prin Sfântul Duh, înt-îi în Ierusalim, se întinde- peste tot de El, prin arhierei. - Ca organe ale lui, episcopii fiind urmaşi ai apostolilor.

Deasupra antimismului se pune Sfânta Evanghelie tji micea. La sfinţirea bisericii, episcopul clădeşte biserica şi un preot va unge cât Sfântul Mir toată biserica. Numai după aceasta arihiereul intră **111** sfântul altar, îngenunchează în faţa Sfintei Mese, şi după o altă rugăciune, încheie lucrarea de sfinţire a noului lăcaş cu următoarea rugăciune, în care se arată că sfinţirea noului lăcaş, este o adevărată cincizecime sau continuarea acesteia: mulţumim ţie Doamne că darul I>e care l-ai vărsat peste apostolii tăi, l-ai vărsat şi peste noi păcătoşii, <lrept- aceia ne rugăm ţie ca jertfele ce se aduc întinsul să se prefacă în proasfintul tău trup şi sânge al unuia născut fiului tău, spre mân- tuirea a toată lumea şi a nevredniciei noastre”. Cincizecimea şi Buhaiist ia sunt strâns unite, cum este

Cincizecimea cu toate tainele (Convorbiri Duhovniceşti: Ioanichie Bălan).

Tot acest ritual magic se bazează pe credinţa în puterea spiritului înalt al lui Hristos şi pe amintirea învierii lui, aşa cum spuneam plin materializarea spiritului lui şi apariţia în carne şi oase după moarte, precum şi puterea pe care El a dat-o apostolilor în ziua Cinci- zecirnii, a cincizecea zi după înviere, când duhul sfânt s-a coborât ssupra apostolilor sub forma unor limbi de foc, dându-le acestora ta rândul lor puteri de a face minuni ca şi Hristos şi de a vorbi în limbi pe care până atunci nu le cunoşteau, spre a putea propăvădui credinţa în Hristos, în toată lumea...

SFEHA DIVINA CA TRINITATE

Este Dumnezeu o persoană reală? Mulţi cred că Dumnezeu este o persoană reală, căci orice inteligenţă presupune o capacitate de gândire, capacitate cu care sântern şi noi dotaţi, iar când spunem ffândiiv presupunem creier, şi aceasta face parte dintr-un corp bine definii. Atunci are Dumnezeu un corp fizic? Nu, corpul său este spiritul. Spiritele au un corp aşa cum spune Biblia: dacă există un torp fizic, există şi unul spiritual (1 Corinteni 15:44; Ioftn 4:24). Unii oameni vor primi recompensă, viaţa în cer cu Dumnezeu, primind atunci corpuri spirituale, ei îl vor vedea pe Dumnezeu şi vor fi ia el (1 Ioan 3:2) asemănarea dintre om şi Dumnezeu nu se referă la aspectul fizic, ci la cele trei corpuri pe care le posedă omul şi anume: seini eie divină, cor]) astral şi corp eteric, tot astfel şi sfera Div ină? Ste formată dintr-o trinitate, în centru sfera centrală formată din miliarde de spirite ajunse la acelaşi grad de evoluţie care funcţio- nează ca un tot unitar, din care pleacă Scânteia Divină a tuturor vieţuitoarelor, această sferă se numeşte Capul Divin sau Talar, urmează a doua sferă mai în exterior numită Toracele sau Respiratorul din care pleacă corpul astral şi învelişurile ce formează perispi- **riiul.**

Mai la exterior urmează a treia sferă, numită Pântecele său Laboratorul Divin, din care pleacă corpul eteric. În această zonă se {Tăsesc psiritele de materializare specifice pentru mineral, plante, animal şi om.

ISLAMISMUL

Islamismul a luat naştere în Arabia în secolul VII. Potrivit Iradiţiei musulmane, fondatorul islamului a fost Mahomed, un

arab din Mecca. Mahomed fiind orfan, a fost crescut de bunicul său şi apoi de către un unchi. Prima lui soţie a fost Ivhadidja, moi mare cu 15 ani decât el. Mahomed avea 40 de ani când a auzit pentru prima oară în deşert vocea îngerului Gabriel. După moartea Khadid- jei, a mai avut încă 10 soţii, iar la vârsta de 47 de ani, au apărut revelaţiile. Doctrina musulmană spune că prima casă a lui Alah, construită de Adam, a fost distrusă în timpul pol opului lui Noe, ea a fost reconstruită la Mecca, de către Abraham şi fiul său Jzmail. Ea conţine în zidurile sale o piatră neagră, căzută din cer, Irimisă de îngerul Gabriel Ini Abraham. De atunci musulmanii se întorc spre Mecca în timpul rugăciunii. Revelaţiile trimise de Dumnezeu lui Mahomed, au fost consemnate apoi, în cart că sfântă numită Coranul, aceasta este principala carte sfântă a musulmanilor, cum este pentru evrei Pentateuhul lui Moise, sau pentru creştini Evanghelia. Mahomed personal n-a scris nimic, el rra după toate probabilităţile neştiutor de carte. Din însemnările lui, a fast alcătuit iu anul <». R)0, pe timpul domniei lui Osman, cel de-al treilea urmaş al lui Maho- med, o culegere care a fost intitulată Coranul (citire), iar cartea aceasta a fost declarată sfântă, ră ar fi fost dictată profetului, de către arhanghelul Gabriel (Djebrail). Coranul este împărţit în 114 capitole (sure) în el se fac proslăviri ale măreţiei şi puterii lui Alah, care nu este altul dec-ît Dumnezeu, cel ce a creat lumea şi pământul. Islamismul susţine persistenţa spiritului după moarte, cei păcătoşi, vor fi trimişi în gheenă.

O altă parte a literaturii religioase a musulmanilor, este sunna» alcătuită din legende sfinte despre viaţă, minunile şi învăţămintele lui Mahomed. Se poale considera că Maliomod a trăit în jurul anilor oTO —1)32, mai iuţii în Mecca şi apoi în Medina. Elementul fundamental la Mahomed, era credinţa de a adora numai pe Allah şi de a da necondiţionat ascultare voinţei lui. Însuşi cuvintui islam, înseamnă, „supunere”. În concluzie, doctrina islamică susţine că există un singur Dumnezeu, Mahomed fiind trimisul şi profetul său, că înaintea lui, Dumnezeu a trimis şi alţi profeţi. Aceştia sunt menţionaţi în biblie adică: Adam, Noe, Avram, Moise, Isus al creştinilor, dar că dintre toţi, Mahomed este cel mai mare. Islamul crede de-asemei’i că există spirit, împărţm**du-l** în spirit bun (îngeri) şi spirit rău, că în cea din urmă zi, morţii vor învia şi toţi îşi vor

primi pedeapsa după fapt ele lor, cei drepţi vor merge în rai, iar cei păcătoşi vor arde în focul gheenei. De asemenea mai susţine, că există o predestinare divină, Allah a stabilit fiecăruia dinainte destinul său. Poruncile sale practice şi ritualice sunt: rugăciunea obligatorie repetată de cinci ori iu fiecare zi la ore stabilite, spălare obligatorie înainte de rugăciune, un impozit în folosul celor săraci, un post anual în decursul întregii luni a zecea (ramadanul), pelerinajul la oraşul sfânt Mecca, unde musulmanul credincios trebuie să meargă cel puţin o <iată în viaţă. Musulmanii au o serie de obiceiuri comune cu evreii: circumeizia obligatorie la băieţi între 7 şi 10 ani, interdicţia de a mitica carnc de porc, interdicţia strictă de a desena, picta sau sculpta chipul lui Allah, precum şi orice imagine de om viu sau animal, interdicţia de a consuma alcool. Prescripţiile religioase musulmane propagă războiul sfânt în numele, credinţei: timp de **8** luni pe an, să se poarte război împotriva necredincioşilor, aceştia să fie exterminaţi, iar averea lor să fie luată că pradă (Coranul 2, 168—190; 2, 212, ; i, r>; 3, 29; 36; 3, 74 etc).

Islamul s-a răspândit pe un teritoriu vast din Spania până în Asia centrală şi la frontierele Indiei, în nordul Indiei, în nordul Cau- cazului şi în Siberia occidentală, precum şi în alte teritorii. În concluzie, şi Islamul crede într-o singură divinitate supremă, care a creat viaţa şi universul, crede în spirite superioare, pe care îi numeşte îngeri şi în spirite inferioare care vor merge în gheenă (iad). Consideră profeţii ca trimişi ai lui Dumnezeu, nu crede în reîncarnare, dar cum ar putea fi trimis profeţii lui Dumnezeii, dacă nu printr-o reîncarnare a spiritelor superioare din lumea astrală! Cum ar putea altfel să se nască la indicaţia lui Dumnezeu?

Religia mahomedană, crede în puterea revelaţiei, ca şi credinţa iudaică, ca şi credinţa creştină, ca formă de manifestare a spiritului, prin apariţia auzului spiritual.

CULTUL MORŢILOR LA POPOARELE DIN ANTICHITATE

ı — CULTUL MORŢILOR LA EGIPTENI

«

CONCEPŢIA EGIPTENILOR despre natura omului şi nemurirea sufletului. Potrivit căreia, omul era compus din trei părţi: corpul material, sufletul invizibil şi imaterial şi al treilea element denumit de ei Ka, dublul sau principiul vital din om, un fel de fantomă vizibilă, dar impalpabilă, având formă exactă, a omului.

Acest TE A îl însoţeşte pe om toată viaţa, iar după moartea lui, îi supravieţuieşte, ca un geniu protector continuând să se intereseze, de trupul şi sufletul lui. Dar pentru ca să poată aceasta, KA are nevoie de două lucruri: de o locuinţă materială, de aceea mormintele aveau aspect de adevărate locuinţe, amenajate cu toate cele necesare vieţii, precum şi de un suport material. Acest suport, este corpul distructibil, dar care poate fi îmbălsămat şi astfel conservat, îmbălsămarea, este absolut indispensabilă pentru ea defunctul să-şi poată coptinua viaţa şi după moarte. Dacă totuşi şi mumia s-ar distruge, atunci pentru continuarea dublului, a lui KA, se mai anexează în mormânt o statuie a mortului, din piatră, lemn sau teracotă, care va servi drept suport şi care va fi deci o garanţie asupra vieţuirii omului. Prima grijă, trebuie să fie conservarea corpului defunctului, pentru că sufletul să poată reintra în el. Pregătirea mumiei începea cu extragere* creierului şi a viscerelor, care impregnate cu parfumuri se păstrau în patru urne (pentru ficat, pentru intestine, pentru plămâni şi pentru inimă). În locul inimii se punea un scarabeu (simbol al reînoirii) din argilă sau dintr-o piatră dură, având pe el gravată o formulă magică, **ce-l** va ajuta pe defunct în faţa tribunalului, în faţa lui Qsiris, apoi corpul era umplut cu ră- şinoase şi aromatice (smirnă, tămâie şi scorţişoară). După ce era ţinut 70 de zile într-o soluţie de carbonat de sodiu şi apoi înfăşurat în foarte multe fâşii de pânze de în, îmbibate într-un clei aromat, mumia se introducea într-un sicriu de lema de forma trupului care în exterior era pictat cu portretul defunctului. În acest fel, sau îmbălsămat sute de mii sau milioane de mumii. Alături de iicriu se puneau diferite obiecte de uz casnic, mâncare precum şi o serie de figurine de argilă sau de lemn, care reproduceau chipurile celor din casa defunctului (rude, servitori, sclavi, etc) de compania cărora, defunctul avea nevoie în viaţa sa viitoare. Cultul morţilor mai includea şi ofrande, ceremonii, acte de cult diverse. (Ovidiu Drâmba
— Istoria culturii şi civilizaţiei).

Făcând analogie între concepţia egiptenilor antici şi cea teo-sofică asupra corpului uman, vedem foarte mare asemănare, în ce priveşte corpul material sau corpul fizic, sufletul invizibil ca expresie
a, spiritului, şi dublu> vital sau KA adică corpul eteric.

De remarcat, că această concepţie despre cultul morţilor nu o găsim la strămoşii Egiptului antic, ceea ce înseamnă că preoţii egipteni iniţiaţi au apărut aşa cum am mai spus, ca o reîncarnare a unor spirite superioare, în sânul populaţiei egiptene şi care aveau cunoştinţă despre toate acestea.

II — CULTUL MORŢILOR LA BABILOMEM

Şi aici, găsim credinţa într-o viaţă de dincolo de mormânt.

Alături de mort, erau îngropate obiectele sale personale.

Se credea că după moarte, spiritul mortului, un fel de umbră desprinsă de trup, tulbura viaţa celor rămaşi în viaţă, rătăcind fără să aibă odihnă dacă n-a fost înmormântat cu tot ritualul cuvenit, dacă însă i s-au făcut toate onorurile funerare cuvenite, spiritul va coborî în întunecatul regat al morţilor, despre care vorbeşte finalul epopeii lui Ghilgameş: un barcagiu îl va trece peste un râu, du**cându-l** în „ţărmul” din adâncuri, în ţara de unde nu se mai întoarce.

Imaginea babilonienilor despre viaţa de dincolo de mormânt era dezolantă. Şan**3**a unei consolări apare mai târziu, când devine tot mai puternică convingerea că suferinţa este o consecinţă a unei greşeli săvârşite conştient sau inconştient.

Babilonienii erau convinşi că o suferinţă este o pedeapsă pentru o vină, la ei întâlnim pentru prima dată în istorie ideea că; durerea. Fizică sau suferinţa morală, sunt consecinţe ale păcatului. Religia babilonienilor, prescria ce rău să nu faci, dar nu şi ce este bine să faci.

III — CULTUL MORŢILOR LA PERSAM

Judecata din urmă care va încheia cicul existenţei universale va pedepsi sau va răsplăti pe om după faptele sale. Omului i se cer trei lucruri: cugetări bune, cuvinte bune şi fapte bune. Cele trei virtuţi principale ale omului sunt: pietatea, cinstea şi spiritul de dreptate, atât în cuvinte cât şi în fapte. Omul este înzestrat de natură cu liberul arbitru, el poate alege între bine şi rău. Datoria lui este **să** facă din duşman un prieten, din om rău un om drept, din cel ignorant un om instruit. După moarte sufletul omului, mai pluteşte timp de trei zile prin preajma trupului, apoi este purtat de vânt în faţa a trei judecători. După judecată sufletul trebuia **Bă** treacă pe „puntea alegerii”, cei drepţi reuşeau să o treacă şi să ajungă în „Lăcaşul Cântărilor”, iar cei răi erau aruncaţi în „Lăcaşul Suferinţei”, unde vor rămâne pe veci. În schimb, păcătoşii care au săvârşit pe lângă fapte rele şi

fapte bune, rămâneau într-un fel de purgatoriu timp de **12.000** de ani (jumătate din ciclul evolutiv al spiritului susţinut de concepţia teosofică).

IV — CULTUL MORŢILOR LA CHINEZI

Morţii erau înhumaţi în locuri anumite, a căror alegere era făcută de o categorie specială >de magi – ghicitori. În concepţia chinezilor din antichitate, exista un stăpân suprem, cel ce creează, păstrează, sau distruge, tot ce există, el recompensează sau pedepseşte după cuviinţă.

În privinţa sufletului, vechii chinezi credeau că acesta are un dublu aspect: acela al unui suflet vegetativ care rămâne ataşat de corp şi după moarte şi un suflet aerian, care după moartea omului, va merge fie alături de Stăpânitorul Suprem, fie în împărăţia „FÂN- TĂNILOR GALBENE”. Sufletul vegetativ, trebuia să fie alimentat cu ofrande aduse defunctului, în caz contrar acesta se preschimbă în strigoi, putând aduce mult rău celor rămaşi în viaţă.

V — CULTUL MORŢILOR ÎN CIVILIZAŢIA CRETANĂ

Cretanii credeau într-o viaţă de după moarte, dar ei şi-o închipuiau că o lume plină de frumuseţi şi de bucurii, ei aduceau mortului onoruri funebre, pentru ca aceştia să nu le facă rău mai târziu ca spirite rele. La început morţii erau îngropaţi în interiorul casei, lângă casă sau în peşteri, mai târziu, toţi morţii unui clan, erau în- mormântaţi la un loc în morminte colective. Astfel s-au descoperit sute de morminte acoperite cu o falsă-cupolă. Cretă a cunoscut şi sarcofagul de argilă. Pentru a-şi continua viaţa de dincolo de moarte, morţilor li se puneau la gât, sigiliul personal, iar alături de ei se puneau hrană, băuturi, veşminte de în, bijuterii, vase, opaiţ şi statuete care reprezentau pe soţiile lor. Ei erau, convinşi că sufletul uman urma. Să facă un drum lung, peste mări spre soare-apune, până în Insula Fericiţilor.

Deasemeni în mormânt i se mai punea şi o barcă, La înmor- mân, tare. Era bocit de jelitoarele profesioniste, după care urma un prâriz funerar, însoţit de libaţiuni şi fum de tăraâie.

Erau foarte dezvoltate practicile iniţiatice. Iniţierea avea sensul de renaştere, de începere a unei noi vieţi, pe parcursul şcolii de iniţiere tinerii erau deprinşi cu o viaţă aspră, ei erau iniţiaţi în peşteri întunecate, pentru a cunoaşte secretele ascunse ale lumii.

VI — CULTUL MORŢILOR ÎN GRECIA ANTICĂ

Şi grecii antici credeau într-o viaţă a omului dincolo de moarte, ei credeau că după moarte sufletul mortului, este purtat de un luntraş Charon, care îl trece peste râul morţilor Styx. De aceea după ce mortul era îmbrăcat în veşminte albe şi pe cap i se punea o cunună de flori, în gură i se punea o monedă pentru **a-l** plăti pe Cha- ron, deasemeni lângă mort se punea o turtă de miere pentru **a-l** domoli pe câinele monstru Cerber, care păzea palatul zeilor infernului, Hades şi Persefona. Timp de două zile mortal era jelit de rude şi prieteni, care în semn de doliu îşi tăiau părul, se loveau cu pumnii în piept şi îşi zgârâiau obrajii. Înmormântarea se făcea noaptea pentru a nu pângări razele soarelui, erau deasemeni şi bocitoare de profesie... Peste mort se turna vin şi untdelemn, iar la mormânt se plantau pomi pentru că sufletul să se poată odihni la umbră. De cultul morţilor, pe lângă ceremonii periodice este legat şi interdicţia de a profana un mort, fapt pentru care exista o lege dată de So- lon, care dădea dreptul urmaşilor defunctului de **a-l** da în judecată pe cel care prin defăimare, pângărea memoria mortului. După în- mormântare locuinţa defunctului era stropită cu apă, adusă dintr-un izvor aa «ru pentru purificare.

VII — CULTUL MORŢILOR ÎN CIVILIZAŢIA ETRUSCĂ

Ceremonia funebră se desfăşura astfel: soţia sau mama defunctului îi închidea pleoapele, corpul neînsufleţit era îmbrăcat cu veşmintele cele mai bune, stropit cu arome plăcute, iar peste mort erau depuse coroane de flori şi crengi verzi. Carul mortuar era însoţit de muzicanţi, bocitoare, rude şi prieteni. Ca şi grecii şi romanii, etruscii, practicau atât înhumarea cât şi incinerarea, aceasta în funcţie de dorinţa defunctului sau de obiceiurile familiei. Mormintele erau fie în formă de puţ adânc, de groapă, sau de cameră cavou, fie săpată în stâncă sau clădită. Când defunctul era incinerat, acesta era ars pe rug, împreună cu obiectele preferate în viaţă de acesta. Focul era stins cu apă sau cu vin, iar cenuşa era stinsă într-o urnă şi era depusă în puţul funerar, în groapă sau în cavou. Urnele făcute din lut ars, aveau capacul reproducând cât mai exact, capul şi figura mortului. Când nu era incinerat, defunctul era înmormântat sau depus în cavou, pe un pat, pe o bancă sau într-un sicriu. Alături de mort i se puneau diferite obiecte de uz

pentru viaţa de dincolo. După ceremonialul înmo^mântării, urma ospăţul funerar, care era întotdeauna în apropierea mormântului, căci etruscii credeau că la acest ospăţ ia parte şi defunctul. Sarcofagele erau din argilă sau din marmură şi aveau sculptate pe capac figura defunctului, cu corpul în mărime naturală, fie culcat, fie pe jumătate ridicat, sprijinindu-se pe cotul stâng, fie împreună cu soţia sa.

VIII — CULTUL MORŢILOR LA ROMANI

Decesul şi înmormântarea la romani, se desfăşurau după un ceremonial, care în parte se păstrează şi astăzi. Muribundul era aşezat pe pământ şi un membru al familiei, îl săruta pe gură, când îşi dădea ultima suflare, după care cei din casă îi strigau numele. Corpul neînsufleţit, era spălat, uns cu mirodenii, iar sub limbă i se punea o monedă, după obiceiul grecesc, spre a-şi plăti trecerea Stvxului, apoi era îmbrăcat şi depus pe un pat funebru, în jurul căruia ardeau făclii, după ce focul de vatră (considerat sacru era stins în semn de doliu. Corpul neînsufleţit, acoperit de flori şi coroane, era expus 2—3 zile. Oamenii săraci erau însă înmormântaţi chiar în noaptea următoare. Cortegiul• celor avuţi, era precedat de cântăreţi din flaut, corn şi trompetă, purtătorii de făclii şi bocitoarele de profesie, urmau grupul de mirai, care dansau şi făceau glume pe seama mortului, la viaţs pe care o dusese.

Urma un alt grup, care purtau măştile strămoşilor decedatului, apoi urmă sicriul, mortului fiinc descoperit, şi după. El familia.

O parte a morţilor fiind bogaţi, şi cei cu funcţii publice înalte, până în epoca imperială, erau incineraţi, odată cu imperiul s-a generalizat obiceiul ’ânhumării. Săracii şi sclavii erau îngropaţi în gropi comune, iar familiile bogate îşi construiau impunătoare mausolee.

IX— CULTUL MORŢILOR LA DACO-GEŢI

Înmormântările celor bogaţi se făcea astfel: mortul se ţinea la vedere timp de trei zile, timp în care îl jeleau, după care urma un prânz funerar. Mortul se incinera sau se îngropa în pământ, peste mormânt se spărgea. U vase folosite de defunct, lângă mormânt se găseau gropile de ofrandă în care i se puneau pâine şi oasele animalelor sacrificate la prinsul funerar, ca: e erau puse în vase de lut ars.

Incinerarea constituia un ritual purificator de esenţă ^irit ua-

listă, aceasta se fâeea în antichitate pe ruguri, î* aer liber, iar mai târziu în cuptoare speciale. Şi Daco-Geţii credeau într-o existenţă a omului dincolo de moarte, fapt pentru care alături de rămăşiţele pământeşti ale defunctului se puneau obiecte necesare vieţii, ca alimente, podoabe, obiecte de uz casnie, monede şi arme.

Din descriere*, diferitelor obiceiuri şi credinţe legate de moarte, precum şi de cultul mortului de-a lungul întregii antichităţi, se poate deduce că la toate popoarele întâlnim speranţa unei vieţi de dincolo bineînţeles fiecare popor cu specificul său. La toate există credinţa, în existenţă, ca parte distinctivă a omului, a sufletului său, care odată cu actul morţii nu dispare, el părăseşte corpul lipsit de viaţă, pentru a-şi continua o altă viaţă ulterioară. Dintre toate credinţele legate de mort şi de actul înmormântării, cel mai interesant pare a fi cultul morţilor în Egiptul Antic.

Cu mii de ani în urmă e.n. Egiptenii aveau cunoştinţă de dublu vital, adică de corpul eteric, forţa ce menţine viaţa şi care în lumea viului reprezintă lioplasma, cea care animă fiecare particulă din celulele noastre, cea. Care dă aura, care acum nu mai este o presupunere ci este o certitudine putând fi dovedită prin efectul Kirlian, adică prin electroncgrafie. Este de reţinut că aproape la toate popoarele întâlnim obiceiurile de a face mese? Funerare şi de a pune în mormânt alături de defunct, diverse alimente şi obiecte de uz casnic, în ideea că sufletul, care nu moare, va avea nevoie de ele şi că. Altfd el va fi în suferinţă. Când ana descris corpul vital, am spus că o pi- tură mai fină a acestuia, care vine şi face legătura imediată cu corpul astral, este cea responsabilă de senzaţiile noastre, de plăceie sau de durere, de bucurii sau de necazuri. Ştiinţa teozofică, arată că tocmai această pătură mai fină a corpului eteric sau vital, ap, numitul suflet al senzaţiei, este cu atât mai strâns de corpul astral, cu cât în viaţa pământească omul a fost mai legat de aceste plăceri, şi cu atât mai mult va stă legat de el, timp în care spiritul nostru le va dori, dar nu mai are posibilitatea de a şi le satisface, nemai- având organele de simţ fizice pentru aceasta. Cu atât mai mult vj, suferi, spiritul nostru după moarte, cu cât mai mult a fost dominat de aceste plăceri în timpul vieţii pământ eşti. În această idee îşi ai explicaţia pomenile şi parastasele din zilele noastre, prin acestei putând da sufletului

satisfacerea lor.

X – CULTUL MORŢILOR LA CREŞTINII ORTODOCŞI

Cultul morţilor este prezent la toate confesiunile religiei creştine. Se acordă o deosebită grijă trupului lipsit de viaţă cel ce t purtat spiritul în viaţa pământească. Creştinii cred că trapul lipsit de viaţă va reînvia la judecata de apoi, când el se va reuni cu spiritul, refăcând persoana care se va înfăţişa în faţa lui Cristos pentru a fi trimisă în rai sau în iad. Iată cum se desfăşoară pregătirea prD- tru moarte şi cum decurge în continuare prcesiunea. Când ormi este în pragul morţii, se aduce un preot, spre **a-l** mărturisi şi **a-l** împărtăşi cu Trupul şi Sângele lui Hristos, garanţia vieţii veşnice, apoi i se ţine în mână o lumânare aprinsă sau se ţine o lumânare prinsă de cei din anturajul muribundului, pentru că lumina să alunge întunericul din drumul pe car**e-l** va străbate spiritul său după, moarte.

Imediat după moarte, rudele apropiate spală mortul de obic «i bărbaţii spală cadavrul unui bărbat, iar fetneile cadavrul unei femei. Apoi -se îmbracă mortul cu îmbrăcămintea nouă, încălţăminte şi. Acoperământ pentru cap, după care se aşază întins pe o masă cu picioarele către uşă, semn că va ieşi din casă şi va pleca undeva. Coşciugul se aşterne cu pânza curată, cu panglici lungi de culoare roşie şi albastră, iar sub cap se aşază o pernă. Mortul se aşază în coşciug cu' mâinile încrucişate pe piept, se anunţă preotul despre deces şi paracliserul sau cântăreţul bisericii, care trage clopotul rar în semn de doliu, clopotul se trage de trei ori pe zi până la înhumare. La casa mortului se adună lume pentru a-l vedea şi pentru a-l jeli, seara se fac mici slujbe funerare citindu-se din Evanghelie, pasajele referitoare la învierea lui Hristos şi la arătările sale după înviere. Mortul este supravegheat tot timpul de Către rude şi prieteni. În a treia zi de la deces are loc slujba de înmormântare. Preotul şi cântăreţul vin la casa decedatului, slujesc puţin şi apoi cu crucea înainte pe care s-au înscris datele decedatului (nume şi prenume, data naşterii şi data morţii). Astfel se porneşte către **biserigă** unde se oficiază slujba propriu zisă a înmormântării. Se citesc rugăciunile de dezlegare şi se ia rămas bun de la răposat, fiecare zicând: Dumnezeu să-l ierte. Apoi cortegiul porneşte spre cimitir, tot cu crucea înainte unde este pregătită groapa, după o mică slujbă la marginea gropii mortul este învelit tot cu giulgiu după care preotul toarnă în ritual „pausul” (vin

amestecat cu undelemn) peste trupul mortului în formă de cruce şi presară ţarină, apoi se închide coşciugul şi se lasă în groapă. Preotul pecetluieşte groapa în cele patru laturi cu pământ luat cu sapă din marginea gropii, iar ceilalţi aruncă pământ în groapă, după ce se astupă bine groapa cu pământ, la capăt se pune crucea cu scrisul către apus, orientarea mortului făcându-se cu faţa spre răsărit. Urmează masa de pomenire la casa răposatului. Pentru odihna sufletului acestuia, se fac pomeniri la trei zile, la nouă zile, la trei săptămâni, la 40 de zile, la trei luni, la şase luni, la un an şi apoi din an în an până la şapte ani.

Din punctul de vedere al credinţei creştine ortodoxe, spovedania şi împărtăşirea pe pragul morţii este necesară pentru că mărturisirea păcatelor ar aduce celui pe moarte, iertarea acestor păcate, împăcarea cu Dumnezeu şi cu semenii pe care i-a nedreptăţit sau cu care a fost certat. Împărtăşania ar fi amina vieţii veşnice şi chezăşia învierii (Ioan YI—54).

Lumânarea aprinsă în mâna celui ce moare prin lumina ei ar călăuzi sufletul, risipind întunericul morţii, pe de altă parte ar reprezenta pe Isus şi Evanghelia Sa, căci el a spus: „Eu sunt **lumina,** lumii, cel ce-mi urmează mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieţii (Ioan 8—12).

Clopotele bisericii se trag pentru a vesti celorlalţi membri ai parohiei că unul dintre dânşii i-a părăsit şi pentru a-i îndemna să se roage lui Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor lui. *

Corpul mortului se spală urmând pilda celor dinţii creştini (fapte IX 37) în semn de curăţire cu apă curată care aduce amintirea apei botezului, arătând că mortul a trăit creştineşte.

În sicriu, mortul se aşază cu capul spre răsărit pentru că de la răsărit a venit Hristos, lumina cea adevărată.

După moarte, a treia zi se face inmornintarea, credinţa creştină consideră că în a treia zi, sufletul mortului părăseşte pentru totdeauna corpul fizic.

Biserica creştină, nu are aceiaşi slujbă a înmormântării pentru toţi morţii, sunt patru rânduieli deosebite ale slujbei înmormântării şi anume: una pentru credincioşii laici sau mireni în vârstă, a doua pentru prunci şi copii până la şapte ani, a treia pentru diaconi şi preoţi de mir şi a patra pentru călugări şi arhierei.

Partea cea mai de seamă din slujba înmormântării

credincioşilor este inolitra de dezlegare, (Dumnezeul duhurilor şi a. Tot trupul), urmată de rugăciunile de iertare. Preotul roagă pe Dumnezeu să dezlege sufletul celui răposat de orice blestem sau afurisenie, să-i ierte tot păcatul sufletesc şi trupesc, ca sufletul lui să se odihnească împreună cu drepţii, iar trupul să se dea înapoi firii, desfăcându-se în cele din care a fost alcătuit.

Prin chemarea preotului: veniţi fraţilor să dăm mortului sărutarea c<a mai de pe urmă, reprezintă pecetea dragostei şi a unirii, ce leagă pe cei vii cu cei morţi, şi totodată semnul iertării şi al împăcării prin care ne luăm rămas bun de la cel ce pleacă dintre noi.

Cântarea de veşnică pomenire care se cântă mortului la sfirşilul slujbei de inmormânatre, la punerea în mormânt şi la parastase, roagă pe Dumnezeu ca El să-şi aducă pururea aminte de cel mort. Iar pe de altă parte, noi cei vii să păstrăm o neîntreruptă aducere aminte de dânsul, să **nu-l** lăsăm în uitare şi să-l pomenim totdeauna, rugându-ne pentru el.

Preotul la coborârea sicriului în groapă aruncă peste el prima lopată de ţărână în formă de cruce, pentru a ne aduce aminte de cuvin tul Domnului: că pământ eşti şi în pământ te vei intoarcev (Facerea III 19).

Preotul varsă cenuşă din cădelniţă, undelernn şi vin, peste trupul mortului, cenuşa adevereşte cuvântul Sf. Scripturi, că pământ şi cenuşă suntem (Facere XVIII 27, Iov XXX 19).

Undelemnul este semnul şi pecetea lui Hristos, ca şi undelemnul de-la botez, vinul este simbolul sângelui, adică al sevei de viaţă care curge prin mădularele trupului omenesc şi îl Însufleţeşte. Turnarea Ini, este deci preinehipuirea nemuririi sa\i a învierii pentru viaţa cea veşnică pe care o nădăjduim.

Coliva, ce se face la înmormântare şi parastase, înehipuieşte însuşi trupul mortului şi este totodată un semn de înviere şi nemurire, deoarece este făcută din boabe de grâu, pe care Domnul le-a înfăţişat că purtând în ele icoana sau asemănarea învierii trupurilor, după cum bobul de grâu ca să încolţească şi să aducă roade, trebuie să se îngroape mai întâi în pământ şi apoi să putrezească, tot aşa şi trupul omenesc mai întâi se îngroapă şi putrezeşte pentru ca apoi să învieze (Ioan XII 24).

MANIFESTĂRI ALE SPIRITULUI î\FEXOMEXUL NUMIT PARANORMAL

ÎN SPATELE CELOR MAI MULTE FENOMENE psihice, produse

prin mediumi, stau fiinţele materiale ale spiritului nostru.

CLARVIZIUNEA

În urmă cu mai mult de 70 de ani, doamna Clară Dowilall. Într-o şedinţă spiritistă publică, din Cardiff, în sala St. John, oprindu-se în faţa unuia din cei de faţă, îi spuse: „— vreau să te previn de o mare primejdie, te văd lucrând la o mare înălţime pe un fel de schelă, care te loveşte şi dumneata cazi, faptul acesta se va în- târnpla în cursul săptămânii viitoare: te sfătuiesc să fii atent că altfel îţi vei pierde viaţa”.

Acest bărbat asista pentru prima dată la o astfel de şedinţă spiritualistă şi s-a arătat neîncrezător. Cei de faţă l-au sfătuit că e mai bine să fie prudent decât să-i pară rău. El lucra la un elevator de cărbuni, din docuri, de un model mai vechi. La insistenţele soţiei lui, acesta nu se duse la lucru în ziua următoare, în locul lui du- cându-ae un alt om. În acea zi, platforma se aplecă, încheietoamt, vagouetului s-a rupt, vagonul s-a răsturnat, lovind omul care, că- ziml de la o mare înălţime, a murit.

Ernest Oaten, el însuşi mare medium povesteşte că într-o şedinţă spiritistă ţinută la Bournemouth în timpul războiului cu în®- diumul clarvăzător Frank Blake, la sfârşitul şedinţei acesta se adresă, unei doamne dintre asistenţi şi îi descrise un ofiţer în uniformă, militară, care murise. Întrebată dacă cunoaşte această persoană, doamna respectivă îi spuse că după descrierea pe care i-a făcut-o acesta este soţul ei, dar că el trăieşte, abia în urmă cu o zi primise o scrisoare de la el, de pe front. Blake, îi ceru scrisoarea care era în geantă, se uită la ea şi repetă din nou: „doamnă, sfatul meu esta» ă plecaţi imediat acasă, şi să fiţi pregătită să aflaţi, că soţul dvs.’ ivu se mai simte bine”. Întorcându-se către Oaten, Blake îi spuse c*ă acest om este mort de 4 zile, iar ea va primi vestea când va, ajunge sccasă. Câteva zile mai târziu, Blake a primit o scrisoare «le la acea doamnă, prin care i-a sdris că la câteva ore după ce a ajuns acasă, a primit înştiinţarea ministerului de război, că soţul ei fusese ucis pe front cu 4 zile în urmă.

Chiar Isus Christos, ne spune Evanghelia, a ţinut o şedinţă spiritistă pe muntele Schimbării la Faţă, la care Moise şi Ilie au apărut şi au vorbit. Isus a dezvăluit atunci unei femei pe care a in- tilnit-o lângă o fintână, propriile ei greutăţi familiale, toate acestea fiind socotite atunci drept minuni.

În vara anului 1912, doamna Wirks, ţinea o şedinţă în biserica Spiritualistă din Mexbourough, Yorkshire.

În timp ce doamna Wirks îşi ţinea cuvântarea, ea se opri şi arătând către un grup de oameni dintr-un colţ al sălii le zise: acolo unde staţi voi văd ceva ciudat, izbucniri de foc, fum şi praf, sunt figură că, este o explozie, văd că explozia se va produce şi unul dintre voi va fi ucis. Opt zile mai târziu, o explozie a avut loc în mâna din Oadeby, una din cele mai moderne mine din Yorkshire, unde şi-a pierdut viaţa un număr mare de oameni, printre care se afla şi domnul Ricliard Wimpennv, unul din slujbaşii societăţii Mexbourough, care făcuse parte din micul grup de oameni, căruia i se adresase doamna Wirks.

Iată o altă previziune, povestită de Ernest Oaten: „stăteam liniştit în casă cu soţia mea şi la un moment dat am băgat de seamă, c-ă se petrece ceva, am ridicat privirea şi am văzut pe tatăl meu stând înaintea noastră, el murise încă din 1911, dar cu spiritul său vizita adesea casa. Mi s-a părut că arată puţin neliniştit şi l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat tată?

— Du-te şi vezi pe maică-ta, răspunse el.

— Voi pleca în câteva săptămâni şi mă voi opri special s-o văd (mama locuia într-o altă localitate, Waewickshire).

— Nu, replică el, pleacă imediat, dacă vrei s-o mai vezi.

— Dar ce s-a întâmplat? L-am întrebat eu.

— Ea va yeni lângă mine, am pregătit lotul şi te asigur că va veni repede-’. Îhtr-adevăr mama sa a murit peste o săptiimână.

Un arhiepiscop din Upsala, auzise de un fermecător din Lap-landa pe care îl chema Petru Lerdal, el* se duse la acesta fiirtd însoţit de un medic, pentru a se convinge de adevăr. Lerdal şi-a dat scama imediat de scopul acestei vizite, şi-a consimţit să le dea o dovadă. El a intrat în tranşă, respirând aburii nnei plante pe care a aprins-o. După o oră de tranşă, LERDAL a spus medicului că în acest timp a fost acasă la el cu gândul său şi a găsit soţia lui în bucătărie şi că tocmai aceasta pierduse inelul de cununie, pe care spiritul său l-a luat şi l-a ascuns într-un coş de cărbuni. S-a scris pe loc ziua de 28 mai. După un timp soţia i-a confirmat medicului că în acea zi pierduse inelul de cununie şi l-a găsit în coşul de cărbuni. Un alt medium de premoniţie, de claivedere a fost Nos- tradamus. Acesta în anul 1 550 a prezis

tăierea capului unui rege englez t’arol I, revoluţia franceză din 1789, urcarea pe tron a unui împărat născut lângă Italia (Oorsica) adică Napoleon Konaparte, întemniţarea şi ghilotinarea regelui şi reginei Franţei.

El prezice expediţiile militare ale lui Napoleon, războiul de la 1870—1871 pe care îl localizează lângă pădurea Ardenilor, cu durata de 7 luni, deasemeni a prevăzut incendierea Parisului de către Comună din Pariş. Descrie apoi fazele primului răzl>oi mondial izbucnit în 1914 şi rezultatele lui.

Dr. Kronstron de la universitatea din Kopenliaga a prezis pentru anul 1925 moartea reginei mame Alexandra a Angliei şi a lui Erbert preşedintele Germaniei.

MANIFESTAREA SPIRITULUI IX TELECHINEZIE ŞI TELEPATIE

În ultimul timp, mulţi ruşi se ocupă de facultatea pe care o posedă spiritul de a mişca, deplasa materia, fără concursul unei forţe exterioare vizibile. Ei vor să dovedească că aceste evenimente numite paranormale, decurg din legi ale spiritului. Unii dintre aceştia sunt: savantul rus Edward Naumov. Şi Eftusenko.

Parapsihologia nişa s-a activat, după afacerea submarinului atomic american Nautilus. În 1953, presa franceză transmitea cu litere mari o informaţie ciudată, cu privire la Nautilus: marina americană utilizează percepţia extrasenzorială la bordul unui submarin atomic. Potrivit ziarelor franceze, legătura telepatică între Nautilus şi continent s-a efectuat corect, chiar în timpul cât submarinul naviga la mare adâncime şi presa franceză a scos un titlu de senzaţie: Militarii americani au pătruns tainele puterii spirituale.

Doctorul Vasilicv, în tot timpul regimului totalitar din UKSS, a efectuat cercetări aprofundate, asupra percepţiei extrasenzoriale, dar acestea nu au putut fi dale publicităţii, datorită caracterului profund ateu al regimului care nu admitea nici-un fel de aluzie la spirit. Doctorul Yasiliev. Membru corespondent al academiei medicale a UIÎ-SS, titular al catedrei de psihologie a universităţii din Leningrad, a declarat, că descoperirea energiei constituită din percepţia extrasenzorială va avea aceeaşi importanţă ca şi energia nucleară. El a condus primul laborator de percepţie extrasenzorială din lume subvenţionat de stat. Astăzi în Rusia, sunt peste **20** de centre,

care studiază fenomenul numit paranormal. Biologul Nau- mov, a condus serviciul tehnic de parapsihologie dintr-un laborator special ce depinde de departamentul de fizică din colegiul de stat (le inginerie din Moscova. Crearea acestui laborator a fost patronată de oamenii de ştiinţă ruşi: Dr. Terledki, titularul unei catedre de fizică din cadrul universităţii din Moscova, Dr. E. Sitscovski, de la academia de ştiinţe sociale, Dr. Pavel Oscepkov, preşedintele institutului de inginerie.

Puţin timp înainte de moartea episcopului James Piko, acesta scria în „Psvehis”: „studiul experienţelor senzaţiei extrasenzoriale în faza actuală, a lărgit considerabil viziunea mea asupra puterii omului, am convingerea că un mister pluteşte peste tot în ceea ce se petrece între doi indivizi, dincolo (le cuvintele ce se schimbă între ei, dintre acţiunile şi legăturile lor. Unele fenomene amintesc de undele radio, tot restul ţine de o cauză a cărei existenţă o bănuim greu”.

Universul conţine mult mai multe linii de forţă decât cele imaginate. Ruşii sunt la curent cu clarvăzătoarea Jeane Dixon din Washington, cu Gerald Croiset. Faimosul senzitiv olandez, care a ajutat poliţia în depistarea criminalilor, cât şi cu americanul Red Serios, care este capabil să fixeze pe un film imaginea unui imobil situat la distanţă, prin concentrarea privirii sale asupra unui aparat fotografic. Şi ruşii au reuşit să facă fotografia gândurilor. Fenomenul (le manifestare al spiritului, este cercetat şi de mulţi americani printre care doctorul J. B. Rhine, care lucrează la fundaţia pentru cercetări asupra naturii omului, el este cel mai celebrii dintre parapsihologii americani.

Ruşii au făcut multe cercetări, cu Nelv Mihailova, care a fost un medium dotat pentru psihochinezie, ea avea posibilitatea de. A deplasa obiectele prin intermediul forţei sale mintale. Când Mihailova avea nevoie de un obiect oarecare, era. Suficient să-şi fixeze privirea pe el şi obiectul începea să alunece în direcţia sa. Ea făcea să, se deplaseze pahare cu vin fără, a le atinge, cilindri de aluminiu, mese şi căni de apă.

Sunt, cunoscute experienţe de telepatie între Moscova şi Siberia, cu Nikolaev şi Kamenscki. După efectuarea seriei complete de experienţe asupra telepatiei, dr. Kogan, s-a gândit dacă ar putea găsi metode fizice care să fie aplicate în telepatie. Particulele subatomice rămân invizibile dar pot fi dezvăluite prin urinele lăsate de ele, într-o cameră de ionizare. Telepatia nu

este vizibilă ca fenomen dar poate se vor descoperi urme în momentul în care atinge creierul. Astfel dr. Kogan, a pus la punct un echipament encefalogra- fie, pentru a înregistra undele cerebrale şi o nouă metodă matematică pentru a analiza urmele lăsate pe curbele înregistrate.

La experienţele pe telepaţii Nikolaev şi Kamenscki. Alături de dr. Kogan au luat parte dr. Lut ia Pavlova, electrofiziolog la departamentul de psihologie a muncii, de la universitatea din Leningrad, şi matematicianul Ghenadi Rerghiev de la laboratorul A A I'TOM- SKI, aflat sub controlul armatei. Lui Nikolaev aşezat într-un scaun, aflat într-o cameră izolată fonic şi electric, i-au fost aplicate pe corp multe fire conectate la diverse aparate şi instrumente de măsură. Se urmărea, respiraţia, pulsul, mişcarea ochilor, activitatea musculară şi cel mai important act ivit atea cerebrală. Nikolaev a declarat că trebuie să fie complet destins, dar atent în timpul experienţei telepatice.

În timpul acestei perioade, electroencefalograma, înregistrează undele rezultate de tip alfa, caracteristice stării de repaus.

El nu era anunţat asupra momentului când Kamenschi începea să-i transmită mesajul telepatic şi nici când experienţa s-a terminat. Aparatura a fost. Pusă în funcţiune şi oamenii de ştiinţă aşteptau. În acest timp la Moscova, închis într-o cameră, Kamenschi a început transmisia telepatică. Trei secunde mai târziu în camera de la Leningrad, traseul curbelor cerebrale ale lui Nikolaev s-a modificat. Dr. Serghiev a pus la punct metode statistice şi matematice precise, pentru a analiza curbele trasate de electroencefalograf, ceea ce a. Permis specialiştilor în parapsiliologie să capteze traseele telepatice care ating creierul. Ce se petrecea în creierul lui Nikolaev în timpul experienţelor telepalice? Dr. Pavlova a rezumat astfel seria înregistrărilor în electroencefalograme. În timpul testelor la distanţă mare, care a avut loc între Kamenschi şi Nikolaev, închişi fiecare într-o cameră blindată se detectează o sporire a activităţii cerebrale, care apare între 1 şi 5 secunde după începerea transmisiei telepatice.

S-îi detectai întotdeauna fenomenul cu f> secunde mai înainte ca Xikolaev să fie conştient de recepţâonarea unui mesaj telepatic. Când Nikolaev era pe punctul de a-şi da seama de mesaj, activitatea creierului a devenit repede, specifică şi

undele s-au propagat, repede în regiunea posterioară şi superficială ale creierului. Traseul specific rămânea vizibil pe curba de înregistrare şi un anumit timp după sfârşitul transmisiei. Telepatia în creier pare să se deplaseze într-o direcţie specifică. Localizarea precisă depinde de natura mesajului transmis, activitatea cerebrală a lui Nikolaev pare să fie localizată **111** regiunea occipitală, care este în mod normal zona percepţiei vizuale, atunci când i se transmite un mesaj vizual, şi în regiunea temporală zona de percepţie auditivă atunci când i se transmit telepatie, sunete. Dr. Pavlova a observat că este extrem de important pentru percipient să fie într-o stare de repaus, emoţiile, stările de spirit, se reflectă în activitatea electrică a creierului. Un creier uman, prin mesaj telepatic poate să-şi impună ritmul său unui creier străin. Oamenii sovietici, care studiază fenomenul pa- anormal, au observat că prin intermediul proceselor psihice se pot declanşa la un alt individ în mod telepatic, boli psihice sau chiar organice, acţionând asupra subconştientului lor, ei au explorat astfel posibilităţile impunerii biologice prin telepatie.

În America, Dr. Thomas Duane şeful serviciului oftalmologie la Jefâerson Medical College din Philadelphia şi colegul său Dr. Thomas BEHlâENDT, au studiat telepatia fizică, ei au arătat că undele. ALFA tipice stării de repaus, apărute la unul din germeni, poate să provoace la distanţă, apariţia aceluiaşi traseu electroencefalo- grafic la celălalt geamăn.

În llusia, există un exemplu celebru de transmitere telepatică a neliniştii psihice şi fizice survenite între copii şi părinţi. Mihail Lomonosov, copilul precoce din secolul XIX, născut într-o familie de ţărani, care a devenit unul dintre savanţii cei mai de seamă ai ţării, cel care a pus baza universităţii din Moscova, într-o noapte l-a visat pe tatăl său care era pescar. El l-a văzut în vis pe tatăl său luptându-se pe mare cu. Furtuna, valurile îl împingeau cu vasul de pescuit spre o insulă pustie din Arctică, visătorul a văzut naufragiul. La trezire, era convins că tatăl său se găsea în pericol de moarte şi a încercat să comunice cu el. În momentul visului Mihail Lomonosov se întorcea dintr-o călătorie din Germania. La întoarcerea sa la Pet ersburg, l-a găsit pe fratele său, care i-a comunicat că de 4 *uni nu a#mai primit nicio. Veste de la tatăl lor. Lomonosov a dezvăluit visul său pescarilor din satul său natal şi le-a cerut aă plece în căutarea

insulei pe care o văzuse în vâb. El era convins că aju- tonil va sosi prea târziu, dar voia ca tatăl său să fie înmormântat potrivit tradiţiei. Pescarii au plecat şi au găsit vasul naufragiat şi au îngropat corpul tatălui lui Lomonosov, aşa cum le ceruse acesta.

Mulţi ani mai târziu, Bernard Kajinski, a semnalat o legătură între percepţia telepatică sji simptomele corporale. Astfel, o femeie a simţit dureri violente în stomac la **2 000** km de locul unde se afla fiul ei, care suporta în acel moment o operaţie chirurgicală pe stomac, despre care mama să nu ştia. Când am descris capitolul magiei, am spus că un mesaj telepatic se poate transmite subconştientului unui individ boli psihice sau organice, subconştientul interceptând mesajul şi acţionând întocmai acestuia. Iată un exemplu, cercetat de parapsiliologi ruşi, într-o serie de experienţe între Kamenischi care de data aceasta era receptor şi Alexandru Monin, care era transmiţător. După câteva momente, Monin transmite încărcături violente de emoţii, el se concc ntră pentru a transmite o senzaţie de nelinişte că şi când s-ar sufoca, apoi el imagina un violent atac de astm, şi apoi o criză de inimă. **1**n timpul altor şedinţe el a încercat să transmită impresia că primeşte lovituri puternice în cap. L) e fiecare dată, Monin transmitea în 9 reprize acelaşi mesaj telepatic. Kamenski aflat într-o cameră izolată, recepţiona emoţiile şi toate simtomele transmise într-un procentaj de 80% din numărul experienţelor făcute. Acelaşi lucra l-a remarcat ehipa îâaumov, Ser- ghiev, Pavlova, care a observat că traseele obţinute prin encefalo- gramă, erau diferenţiate după mesajul telepatic afectiv ce se transmitea. În situaţia când se transmiteau mesaje depresive, acestea, modificau traseele normale ale creierului şi provocau o serie de unde cerebrale lente de tip Delta şi Teta, caracteristice stări de oboseală cerebrală. Potrvit celor arătate de ei se resimţeau conştient senzaţiile corporale supărătoare însoţite de migrene violente.

În cazul că se transmiteau mesaje telepatice agreabile (senzaţie de calm şi optimism) electroencefalograma revine la traseul lor normal după o pauză de 1/3 minute. Aceeaşi posibilitate de a se transmite prin mesaj telepatic boli psihice sau organice, au constatat-o şi oamenii de ştiinţă americani în frunte cu Berthold Schwa, rtz neurolog la New Jersey, psihiatru şi scriitor în mai multede 500 de cazuri.

Oameni de ştiinţă ruşi şi americani, au ajuns la concluzia că»

spiritul (gândirea) influenţează cu adevărat corpul de la distanţă, căi există un sistem de comunicare inconştientă între indivizi, că este posibil să influenţăm pe cineva în orice moment fără ca acesta să» fie conştient, precum şi că oricine ne poale influenţa pe noi, fără ştirea noastră. Dr. Kapita, părintele bombei atomice sovietice, Dr. Naumov, profesorul Mikulin, Dr. Silkovski, au **declarat,** că facultăţile extrasenzoriale ale mediumului de telechinezie, Nely Mihai- lova nu au nimic comun cu misticismul. Când o persoană gândeşte, ea iradiază, emană energie şi această energie pare să fie mai puternică. La unele persoane aşa cum este cazul lui Mihailova. Dr. Guliaev şi echipa sa de cercetători au putut detecta şi înregistra aură umană, a animalelor şi a insectelor. Această aură constă dintr-un câmp electric complex care învăluie corpul ca un fel de „dublură”.

Dr. Harol **Huit,** profesor de anatomie la universitatea din Yale, a stabilit încă din 1935, că materia vie, de la un grăunte până la om este impregnată şi influenţată de câmpuri electrodinamice. Învelişul electric care înconjoară corpul uman, poate fi considerat ca un mulaj electronic. În măsura în care celulele corpului se reînnoiesc, acest câmp de forţă veghează ca noile ţesuturi să adopte contururile convenabile. Dr. Leord lâavitz, neuropsihialru la universitatea din Yale, a descoperit că spiritul putea să acţioneze asupra acestui câmp de forţă care înconjoară corpul. Măsurând intensitatea acestui ciinp electromagnetic la nivelul pielii, dr. Kavitz, a reuşit să descopere care era starea de spirit a unui individ aflat în profundă stare de hipnoză. Spiritul poale să influenţeze direct acest înveliş energetic în care pluteşte corpul. Serghiev a pus la punct un dispozitiv care înregistra câmpul electromagnetic de la distanţă de

1 metru de corpul uman fără a fi în contact direct cu el. El a descoperit astfel că câmpul de forţă prezintă o intensitate egală cu numai **1/10** din cea a timpului magnetic terestru, care este de **0,6** gauss. În jurul mediumului de telechinezie al lui Nely Mihailova, intensitatea câmpului magnetic era mult mai mare. El spune că cea mai mare parte a indivizilor produc în partea posterioară a creierului un curent electric de un voltaj de 3 – 4 ori superior câmpului produs în zona frontalii. La Nely Mihailova curentul electric din regiunea occij) itală era de 50 de ori mai mare decât. Cel produs în partea frontală. Bineînţeles, această activitate electrică rămâne în toate cazurile atât de slabă încât

trebuie amplificată de 4.000.000 de ori pentru a putea fi înregistrată şi observată. Serghiev a descoperit această conformaţie a creierului la circa 7% din totalul subiecţilor pe care i-a supus măsurătorilor. El deduce că acest voltaj anormal reprezintă un indiciu favorabil pentru a identifica indivizii dotaţi

— Cu facultăţi parapsihologice. Astfel vibraţiile câmpului de forţă care înconjoară corpul, acţionează ca un magnet, acţiunea spiritu lui asupra materiei devine o realitate, ca şi acţiunea spiritului asupra liniilor de. Forţă. Acest câmp de forţă vibratoare reprezintă, mecanismul prin intermediul căruia spiritul uman este capabil să producă fenomenul paranormal. Mediumurile aflate în transă profundă din toată lumea, fără a avea o legătuă unele cu altele, au spus că percep nişte vibraţii, ei explicau că corpul uman este compus dintr-im corp energetic, sau câmp care intră în vibraţie. Dacă frecvenţa vibraţiilor acestui câmp este accelerată, atunci energia sau informaţia provenită de la o altă dimensiune poate să ne fie relevată. Dr. Serghiev a reuşit să înregistreze câmpul de forţă electromagnetică la o distanţă de 4 m de un mort. Curbele înregistrate de detector de la cadavru, erau asemănătoare traseului înregistrat de acelaşi aparat, în momentul când Mihailova deplasa de la distanţă obiectele. Dr. Rejdak a tras concluzia că prin voinţă se poate dirija energia într-o direcţie sau alta, el a executat şi un alt test: a umplut, vin glob de sticlă cu fum de ţigară pe care l-a întors şi l-a pus pe masă înaintea mediumului de telechinezie. De la distanţă, acosta, prin învelişul de sticlă, taie norul de fum, ea şi cum ar fi fost vorba despic o materie solidă care efectua acest lucru. În urină acestei experienţe, Mihailova era foarte extenuată, se mişca greu, era palidă şi trasă, pierduse aproape **2** kg din greutate în decurs de o jumătate de oră, avea dureri de braţe şi de picioare, îşi pierduse simţul gustului nu putea să-şi coordoneze mişcările şi avea, ameţeli. Mihailova putea să acţioneze şi asupra moleculelor chimice, ea putea să provoace apariţia unei imagini pe o hârtie fotosensibilă, ac- ţionind asupra nitratului de argint dintr-o emulsie fotografică.

Această energie, pare însă a avea o altă natură nu electromagnetică, ea este dirijată de forţele mintale, de puterea gândului, a spiritului. Spiritul provoacă vibraţiile câmpurilor electromagnetice care înconjoară corpul uman.

Un vestit mediuin de telechinezie a fost Matthew Manning,

acesta putea ridica o pernă cu gândul care plutea prin cameră, putea ridica un pat, până la înălţimea de 30 cm, şifonierul se mişcă, făcând paşi ca şi când cineva îl ridică cu mâinile, tablourile ieşeau din cui şi dansau prin aer. Toate acestea le făcea prin concentrarea vederii sale. Cercetări asupra acestui caz au fost făcute de biologul şi matematicianul Dr. George Owen din Cambridge, precum şi de alţi cercetători de la Institutul din Toronto (Canada). S-a. Putut conbtata că sediul acestor fenomene de telechinezie, este în. Zona paleoncefală, deci în zonele subcorticale unde este localizat ■ubeonştientnl. Aşa cum am descris, subconştientul este sediul Bjpi- ritului nostru. Prin forţa psihic:!, se creează din corpul cleric al organismului, o pârghie invizibilă, ce mişcă toate aceste obiecte. S-a constatat că în urma acestor fenomene, corpul mediumului scade în. Greutatea uneori cu câteva kilograme. Acelaşi fenomen se întâmpla şi cu mediumurile de matarializare, când se formează fantomele materializate. Mediumul de materializare scade în greutate, cu exact greutatea pe care o cântăreşte fantoma. Acelaşi fenomen de scădere al greutăţii corpului, o prezintă şi mediumii de levitaţie în experienţele de levitaţie.

TIMPUL. O NOUĂ DIMENSIUNE A SPIRITULUI

ŢI AI PUL, SPUNE NIKOLAI KOZIKEV, este o formă de energie, trebuie să studiem poprietăţile timpului dacă dorim să descoperim ce forţă este răspunzătoate de fenomennl vieţii pe pământ. Cum se face că în telepatie o ideie poate fi transmisă în inod instantaneu la creierul altei persoane, chiar dacă aceasta din urmă se găseşte la celălalt capăt al lumii? După 17 ani de cercetări, dr. Kozirev consideră că a descoperit această energie, aparatele sale au înregistrat curbele produse de o formă de energie necunoscută. Aflată în paralel cu efectele activităţii chimice şi mecanice deja cunoscute, el numeşte această energie timp. Timpul este elementul cel mai important şi cel mai enigmatic din univers, el nu se propagă precum undele luminoase, el se manifestă peste tot în mod instantaneu. Toate modificările proprietăţilor unui fragment de timp se manifesta uneori instantaneu, chiar dacă timpul este omniprezent. Este timpul care ne leagă de alţii şi care leagă toate lucrurile din univers, el posedă anumite proprietăţi care pot. Fi studiate în laboratoare. El posedă o densitate mai mare în apropierea destinaţiei unei acţiuni şi mai slabă aproape de autorul acestuia.

Timpul este cel care stă la baza fenomenului de telechinezie, ca un proces în care materia acţionează materia, dar mai ales unde spiritul afectează materia. Gândul afectează densitatea timpului, telepatia depinde întotdeauna de densitatea timpului, acesta trebuie să fie slab în preajma agentului transmiţător şi mai dens în preajma percipientului. Dr. Kozirev a descoperit că timpul desfăşoară o structură de curent sau de flux. Potrivit părerii lui, lumea noastră este orientată spre stângă şi posedă un curent temporal pozitiv, aşa cum este energia universului nostru. Dacă timpul este un curent, el posedă un anumit debit, atunci când debitul temporal este modificat în interiorul unui corp, acesta devine mai uşor, ceea ce explică levitaţia şi somnambulismul. Se ştie că somnambulul cu ochii închişi sau deschişi, dar fără a avea o vedere fizică, se urcă pe blocuri oricât de înalte ar fi, alunecând în sus ca şi când ar fi tras de un resort, mergând pe streaşina casei fără a-şi pierde echilibrul şi fără a cădea. După părerea lui Kozirev, toate facultăţile medium- uâtăţii provin din timp. Este posibil ca toate reacţiile care au loc în sistemele fizice ce compun universul să constituie de fapt sursele (le energie care alimentează curentul temporal, care la rândul său va acţiona asupra acestor sisteme fizice.

După părerea lui, soarele şi sferele îşi extrag energia din timp, timpul este orientat într-un singur sens adică din trecut kpre viitor. Timpul eoni âne toată suma de evenimente care nu au fost însă explorate, el uneşte toate forţele naturii intervenind în tot ceea ce ne produce în universul nostru.

Americanul Charles Musses scrie în prefaţa la lucrarea lui ■Jerome Rothstein, intitulată „Comunicare, organizare şi ştiinţă'1 că limpul ar fi ultima structură a producerii de energie. Energia produsă de timp, se prezintă sub forma unor vibraţii sau oscilaţii. Timpul ar reprezenta a cincea formă de existenţă a materiei, aceea prin i^ire se manifestă puterea spiritului, ar putea fi particule de neu- trino, care neavând nici masă nici sarcină electrică şi nici sarcină magnetică, nu este nici atrasă nici respinsă, ea poate traversa orice corp material ca prin vid, asupra ei gravitatea neavând nicio acţiune, ar putea fi o combinaţie între materie şi antimaterie. Între pozitroni şi neutroni, în timp ce pozitroniî s-ar deplasa înapoi, materia s-ar deplasa În viitor.

Profesorul N. Kobosev ajunge la concluzia că mecanismul

gândirii nu se poate realiza la nivel atomic şi molecular, ci trebuie mers până la nivelul particulelor elementare din nucleul atomului. La aceeaşi concluzie a ajuns şi Arthur Koesler precum şi Wolfgan Pauli, care încă din 1930 a prezis existenţa unei particule cu proprietăţi deosebite, numite neutrino. Miliarde de neutrâno, venite din soare, stele sau chiar alte galaxii străbat prin craniul şi creierul nostru întocmai ca prin vid.

Clmpurile de forţă cu care acţionează omul sunt corelate de factori astronomici. Fizicianul Konstantin Kobuizev, de la Universitatea din Moscova, a constatat o strânsă legătură între aceste câmpuri de forţă ale omului ţi influenţa periodică a soarelui asupra pi- mintulni. Acelaţi lucru l-a constatat şi precursorul biologiei cosmice **dr. A. L.** Chijevski. **Există o** corelaţie între activităţile solare **ţi** marile epidemii **terestre** melnair invaziile de lăcuste **fi** rozătoare. **ScmmifimtiT est* «ă de asemenea, «istă** o **corelaţie** Între aeetfce ei- cluri şi marile migraţii umane, războaie şi revoluţii. Activitatea solară trece prin cicluri de 1, 11, 35 şi 48 de ani, când în urma exploziilor solare se produce o erupţie de plasmă fierbinte şi poate şi o altă formă de energie. În timpul anilor cu puternică activitate solară se produc furtuni magnetice care pot întrerupe comunicaţiile electrice sau să crească numărul de sinucideri, psihoze, accidente rutiere şi crize cardiace mortale.

Anii de activitate solară redusă, coincid cu altfel de epidemii: difterie şi tuberculoza pulmonară. Aceleaşi fenomene le-au mai observat profesorul american Cecil Mâli care a constatat că ciclul solar de 11,5 ani are o influenţă asupra fenomenelor meteorologice, creşterii vegetalelor şi producţiei industriale.

Leonid Ravith, precum şi cercetătorul francez Michel Gauguelin, au constatat că fazele lunii, poziţia soarelui, radiaţiile co*- inife, razele gamrna, petele solare, precum şi toate celelalte modificări ale câmpului magnetic terestru, acţionează asupra câmpurilor de forţă care înconjoară corpul uman. Toate acestea stau la baza evoluţiei ciclice a bioritmurilor. Se cunoaşte că omul are un maxim de activitate fizică ce apare ciclic la 23 de zile, un maxim de activitate afectivă la 28 de zile şi un maxim de activitate intelectuală la 33 de zile.

Toţi atomii sunt alcătuiţi din trei particule de masă: protoni, neutroni şi electroni şi a patra particulă fără masă numită foton, care reprezintă unitatea de radiaţie electromagnetică. Din toate,

aceste particule, numai neutronii se dezintegrează spontan, trans- formându-se într-un proton, un electron şi o nouă particulă fără masă, numită neutrino. Acest element este stabil ca şi protonii şi electronii. Există câte o antimaterie pentru fiecare din aceste particule, cu masă egală cu sarcină opusă. Radiaţia cosmică conţine protoni şi particule de masă a căror origine nu a fost încă elucidată, în drumul său spre pământ, radiaţia cosmică face un dan6 al creaţiei şi distrugerii transformându-se într-o ploaie de diferite particula şi este treptat absorbită pe măsură ce pătrunde în atmosferă, dansul acesta simbolizează ritmul etern al vieţii şi al morţii şi se desfăşoară în cicluri nesfârşite aşa cum mistica orientală şi-a imaginat. Dansul zeului Hindus Shiva, acest dans reprezintă dansul materiei subatomice la nivelul întregului cosmos.

VIZIUNEA EXTRARETIMANÂ SAU VEDEREA SPIRITUALĂ

ÎN ORAŞUL NUNI TAGIL clin munţii juralj, la începutul anilor 60, trăia o tânără de 22 de ani care se numea Roşa Kulescliova. Într-o zi ea a remarcat că poate să vadă lumina, să distingă culorile şi imaginile şi Bă citească fără ajutorul ochilor ci cu ajutorul degetelor. Doctorul său, Iosif Goldemberg, a făcut multe experienţe cu ea: el a legat-o la ochi şi aceasta plimbând degetele asupra unei coli de hârtie, a indicat exact culorile verde, roşu, albastru, oranj etc.

După aceea el a aşezat un ziar sub degetele Rosei şi aceasta a citit textul din ziar la fel ca şi cu ochii deschişi.

Cercetări cu Roşa Kuleschova au fost făcute apoi în laboratorul universităţii de ştiinţe din Moscova şi la Sverdlovek de o echipă de cercetători condusă de neurologul dr. Shaeffer.

Aceştia au aşezat-o înapoia unui panou de carton şi i-au acoperit ochii. În ciuda acestor măsuri de precauţie, ea a fost capabilă să. Deosebească culoriie^şi să citească ziarul. S-a crezut că ea reuşea să descifreze culorile datorită variaţiilor de temperatură ale acestora ştiind că negrul, albastrul şi culorile spectrului solar, absorb sau emit o anumită cantitate de căldură. În acest sens dr. Shaeffer, s-a hotăiut să încălzească plăcuţele cu culorile numite reci (movul şi albastru) şi să răcească celelalte plăci cu culori calde (roşu) dar experienţa nu a modificat cu nimic capacitatea vederii spirituale a acesteia.

În perioada anilor 1950 psihologul A. N. Leontiev prin sugestie posthipnotică, hiprotizând un pacient la spitalul de psihiatrie Po-

lotsk, i-a cerut acestuia să citească ziarul Pravila cu ajutorul mâinilor. Acesta reuşea perfect acest lucru, chiar dacă deasupra ziarului era puia o coală de hârtie. În tot acest timp ochii îi erau închişi. Toate aceste experienţe confirmă posibilitatea vederii spirituale de tare am vorbit în cuprinsul cărţii, ce are la bază fenomenul desprinderii corpului astral de cel fizic, aşa cum se întâmplă şi cu per- cipientul din telepatie, care vede obiecte de la mare distanţă, de acolo de unde transmite transmiţătorul, dar pe care acesta nu le vede, ele fiind de nevăzut cu privirea fizică.

AHT A RADIESTEZIEI sau sensibilitatea radiaţiei, este cunoscută cu peste 7 000 de ani în urmă. Această metodă se aplică în cercetarea şi descoperirea anumitor lucruri, de la zăcăminte minerale până la comori ascunse. Legendele populare vorbesc despre puterile extraordinare ale vrăjitorilor, care cu ajutorul acestei baghete erau capabili să descopere asasini şi hoţi ascunşi. Ei foloseau în acest scop fie bagheta radiestezică fie nişte căşti cu antene. Regii din China, cum este cazul lui King Yu (anul 2200

i. e.N.) sunt reprezentaţi ţinând în mână o astfel de baghetă. Cu ea se pot descoperi cursuri de ape subterane, depozite minerale, cabluri subterane, canalizări subterane. Experienţe de acest fel au fost făcute de prof. Bogomolev împreună cu dr. Tareev şi dr. Simonov, care s-au convins că radiestezia este reală şi nu are nimic comun cil autosugestia. Forţa ce acţionează asupra baghetei printr-o tracţiune invizibilă, poate atinge între 100 şi 1 000 gr. /cm, nioi-o izolaţie nu se poate opune acestei radiaţii.

Sokevanov a căutat să realizeze o apropiere între magnetism şi radiestezie, el a fixat electrozi pe partea din spate a capului operatorilor şi. A constatat că în acest caz numărul de revoluţii ale baghetei nu se reduceau ci dimpotrivă, la o distanţă de circa 20 de metri bagheta se îndrepta brusc în direcţia zonei în cauză. Descoperirile sovietice converg cu cercetările efectuate în Germania şi Ţâr rile de jos. În cazul în care un radiestezist constată o reacţie a baghetei, însemna că întregul său corp reacţionează; se pare că aici intră în acţiune al şaselea simţ. Profesorul J. Walther din Halle a observat o creştere a tensiunii arteriale la căutătorul care se află deasupra unui zăcământ de minereu sau al unui curs de apă subterană. Se ajunge la concluzia că există câmpuri de forţă a căror natură nu este încă

cunoscută.

În perioada anilor 1930, guvernul Columbiei a însărcinat o descoperitoare australiană Evelin Penrose să localizeze zăcămintele de petrol şi minereuri aflate pe teritoriul Columbiei. Descoperirile sale nu coincis exact cu rapoartele experţilor şi geologilor. Cercetările par să indice că descoperitorul face dovada descoperirilor sale la nivelul subconştientului. În Franţa, poliţia l-a folosit pe Jean Ay- mar în descoperirea criminalilor, acesta folosindu-se de o astfel de baghetă. Procurorul din Lyon scrie în raportul său că acesta intrând în pivtiiţa unde se săvirşisc crima, s-a manifestat printr-o puternică agitaţie, a început să tremure, pulsul i s-a accelerat, iar bagheta lui s-a îndreptat spre locul unde se aflau cadavrele. Beglând bagheta, el a început- să urmărească evoluţia acesteia, în drumul său el a indicat locurile unde se opriseră hoţii, unde au dormit şi unde au mâncat. Timp de secole, mediumii au afirmat că prin intermediul voinţei este posibil să despartă corpul astral de corpul fizic. În timpul perioadei de tranşă, sau sub efectul unor medicamente halucinogene se ajunge că corpul astral să se separe de corpul fizic. Dr. Charles Târţ de la universitatea din (’arolina de Sud a efectuat numeroase experienţe asupra deplasărilor extracorporaleale corpului astral. Acelaşi fenomen l-a studiat Harold Scherman scriitor telepat şi director al fundaţiei de cercetări parapsihologice din Ar- kansas. Ei afirmă că în momentul morţii, corpul astral, energetic, se separă de corpul fizic. Mediumii afirmă corpul eteric sau corpul de energie care impregnează corpul fizic, este replică a acestuia din urmă. Murind, nu facem decât să părăsim corpul nostru fizic, pentru a continua existenţa sub forma unui cor]) de energie.

Încetul cu încetul, în timp ce corpul fizic moare, pot fi observate seanţei şi fulgere, care provin din corpul bioplasmei ieşind în spaţiu, ridicându-se în eter apoi dispărând cu vederea.

Dr. Bernard Grad de la universitatea Me. Gilt din Montreal a reuşit să arate că dacă o persoană dotată cu capacităţi parapsihologice pune mâinile pe o sticlă cu apă închisă ermetic şi dacă se toarnă această apă, peste seminţele de orez plantele rezultate erau mult mai dezvoltate decât acelea care nu au suferit niciun tratament. Dacă un bolnav suferind de depresiune psihică punea mâinile pe sticlă, după care apa era turnată pe plante, creşterea acestora înceta. Corpul vital face legătura între

corpul fizic şi spirit. Înradiestezie, corpul nostru eteric este influenţat de corpul eteric al zăcămintelor şi cursurilor de ape subterane şi aceste informaţii sunt transmise subconştientului nostru, adică spiritului nostru.

Potrivit concepţiei chineze, corpul uman este străbătut de două tipuri de energie: energia electrică şi energia vitală. Energia vitală diferă de energia eleotrici, ea are un pol pozitiv şi unul negativ, această bipolaritate ar putea sta la originea celor două culori fundamentale, roşu şi albastru, care pot fi observate pe electrono- grafiile făcute fiinţelor vii.

Lucrările realizate de laboratorul Delawarr din Oxford, au confirmat existenţa dublului vital al omului, lucrările au fost făcute, de George şi Marjorie.

Abatele Paramelle din Saint Jean de Lespinasse a indicat cu exactitate pe o perioadă de 25 de ani, peste 10.000 de locuri precise cu izvoare de apă, cu ajutorul baghetei magice.

Maiorul Pogson a descoperit cu ajutorul baghetei magice în India, în timpul unui an, 76 de izvoare de apă.

Unul dintre ei da următoarea explicaţie: se ia o nuia de alun sau de nuc, cu coaja ei, care să aibă la un capăt o bifurcaţie în formă de V. Această nuia se ţine sus puţin îndoită cu palma privind în sus în aer, parcurgând astfel terenul şi lovind din când în când cu lalpa piciorului pe pământ, fără însă ca tocul pantofului să părăsească, păr- mântul, când se găseşte deasupra unui izvor de apă, nuiaua se îndoaie.

În fenomenul de livitaţie mediumii care posedă această me- diumnitate, pot pluti în aer ridicându-se de la pământ împotriva gravitaţiei. Aceasta se datoreşte energiei ce intră în alcătuirea spiritului.

Isus Hristos, se cunoaşte din evanghelii, că a mers pe apă.

Alţi mediumi de levitaţie au fost: fachirul Kovindassami, deasemeni' Home, Stenton Moses. Eusapia Paladino.

În 1977 în holul hotelului din Seelisberg în Elveţia au fost prezenţi mai mulţi yoghini care au făcut demonstraţii privind leyi- taţia. Ei s-au ridicat de la pământ şi au plutit în aer.

Sovieticul Dokoloskov a asistat personal cu ocazia unui seminar internaţional al yoghinilor, ce a avut loc în anul 1968 la Bombay în India, la experienţe de levitaţie când yoghinii în poziţie orizontală s-au înălţat la aproximativ 50 cm de sol plutind în aer. Acelaşi fenomen a fost observat de profesorul G.

Lazarov pe yoghinul Djad tot la Bombey.

CUVÂXT DE ÎNCHEIERE

J

MESAJUL ACESTEI (’ĂKŢI este acela de a da o altă viziune asupra vieţii noastre. Poate va fi "mi pentru tânără generaţie care timp de .10 de ani nu a avut posibilitatea să se informeze decât din teoria înarxist-dialectică asupra lumii.

După mulţi ani, această carte readuce noţiunea de spirit şi de reîncarnare şi de aceea va fi primită poate cu oarecare nedumerire, dar din toate capitolele pe care le-am descris consider că aţi găsit suficiente argumente că existenţa noastră nu poate avea la bază teoria evoluţionistă asupra materiei care nu poate explica toate fenomenele vieţii.

Oricât s-ar strădui diferite teorii materialiste să găsească o explicaţie asupra originii vieţii, ele nu au reuşit să ne convingă: fie ea a biochimistului rus Oparin şi biologului englez J. Haldane, care susţin teza sintezei abiogene, a compuşilor organici, biotici, într-o atmosferă primitivă reducătoare nici teoria microstructurilor chimice organizate, descoperite de A. Herera, şi numite de acesta sulfobii, sau raicrosferulele proteinoidice obţinute la 175 grade din aminoacizi de către Fox şi echipa sa, sau alte teorii ca aceea a selecţiei naturale la nivel de specie chimică moleculară a lui. Eiden, 8an teoria apariţiei vieţii la „rece” aparţinând unor specialişti precum Grand şi Alburn şi multe altele, ele nu au reuşit să obţină materie vie diii substanţă nevie. Până când această realizare, nu va fi împlinită, nicio teorie materialistă nu va fi credibilă. Am arătat în continuare că teoria revoluţionistă care părea că şi-a găsit un mare susţinător în selecţia, naturală a lui Charles Darwin, nu poate explica absenţa formelor intermediare ale trecerii dintr-o specie în alta. Absenţa formelor intermediare din fosile, duc la concluzia că apariţia speciilor nu s-a făcut gradat, ci din contră, în salturi, de la o specie se face un salt uriaş la o altă specie, iar formele speciei vechi cu apariţia unor noi organe care s-o facă mai aptă pentru viaţă, lipsesc cu desăvârşire.

Lustinctul păsărilor nu are nimic comun cu selecţia naturală şi nici cu reflexele condiţionate. Noii născuţi din lumea, păsărilor ţjoartă undeva înscrise în memoria lor experienţe de viaţă pe care acest. Eâi uu le-au avut încă. Unde smt ele înscrise, prin ce le sunt transmise de îndată ce codul genetic înscris în acidul

dezoxiribonu- cleift nu are nimic de-a face cu aceste instincte. Recunoscând misterul instinctului la păsări, însăşi Charles Darwin a fost pus în dificultate cu explicaţia sa asupra evoluţiei speciilor, spunârul că totuşi o forţă divină ar fi creat o specie sau mai multe la începutul existenţei şi că din acestea s-ar fi produs ulterior alte specii.

Structura ochiului cu complexitatea lui, nu a putut fi explicată de evoluţionişti, cu atât mai mult structura creierului uman, şi cablajul său, din care noi folosim numai 4% din capacitatea lui. Dar ce să mai vorbim de complexitatea sistemului solar şi al universului în general i David Hume privind felul cum a fost construită lumea, aduce următorul argument în favoarea existenţei lui Dumnezeu: priviţi lumea înconjurătoare, eoiitemplaţi-o pe toată şi fiecare parte a ei, vedeţi că nu-i nimic altceva decât o maşinărie grandioasă, cuprinzând un număr infinit de maşinării mai mici, chiar şi în părţile lor cele mai mărunte toate acestea se potrivesc unele cu altele, cu o precizie care provoacă admiraţia tuturor celor care le-au contemplat vreodată.

Strania adaptare a mijloacelor din toată natura la scopuri, seamănă exact cu creaţia ingeniozităţii omeneşti, a ţelurilor omeneşti, a gândirii, a învăţăturii şi inteligenţei umane, deşi le depăşeşte cu mult. Întrucât efectele se aseamănă între ele va trebui să deducem cu ajutorul tuturor regulilor analogiei, că şi cauzele sunt asemănătoare şi că autorul naturii este întrucât vă asemănător intelectului uman deşi posedă aptitudini mult mai mari, corespunzătoare măreţiei creaţiei înfăptuite,” iar Wiliam Paley afirma: „NU POATE, EXISTA plan fără planificator inventator, ordine fără criterii, aranjament fără ceva capabil să-l întroneze, utilitate şi subordonare faţă de un scop, fără cineva care să conceapă scopul, mijloacele adecvate unei finalităţi, care să joace rolul şi să atingă scopul urmărit fără ca acesta din urmă să fi fost întrezărit vreodată sau fără că mijloacele să fie bine alese. Stabilirea şi rânduire» etapelor, subordonarea mijloacelor faţă de scop, alegerea instrumentelor pentru acţiune, toate acestea implică existenţa inteligenţei şi a conştiinţei. Toate aceste aspecte vin să susţină existenţa unui spirit divin, ca forţă creatoare unică, aflată în centrul universului care a creat lumea şi pământul”.

Diji capitolul privind existenţa omului, a naşterii şi a existenţei

lui, am descris că în afara corpului nostru chimic, fizic sau carnal, care după moarte intră sub influenţa legilor termodinamice, şi se transformă în substanţele chimice din care este compus, se mai află şi alte corpuri, col eteric care formează matricea pe care creşte corpul fizic şi care dintr-o supoziţie cu mii de ani în urmă a devenit, n realitate, el puţind fi pus în evidenţă astăzi prin electronografic, metodă prin care se poate fotografia existenţai,. Aurei” noastre. Aceasta reprezintă energie, forţa care se opune entropiei, energia pe care se sprijină viaţa. El este cel ce animă mişcarea vibratorii1, mişcarea Krowniană din interiorul tuturor celulelor noastre, care dă energia necesară funcţionării tuturor organismelor celulare. Am spus că această forţă **Aitală** este cea care menţine metabolismul celular şi care asigură reproducerea prin diviziune celulară. Datorită lui avem sentimente, durere, plăcere, simpatie sau antipatie. Dar dacă ar exisla numai corp fizic şi corp eteric, viaţa noastră ar fi vegetativă la fel ca la o plantă, am fi într-o stare **de** continuu somn, ne-ar lipsi starea de veghe şi conştienta noastră. Acestea le dau a treia componentă a corpului nostru şi anume corpul astral. Datorită lui, avem gânduri, memorie, imaginaţie şi voinţă, iar în mijlociii acestuia **există** „EUL*’ nostru, sinea noastră spirituală, ca

0 mică părticică din spiritul divin prin care avem cunoştinţă de adevărul absolut. Că spiritul nostru este cel ce poartă cu el memoria şi gândurile noastre şi că el este nemuritor, nu moare odată cu moartea noastră fizică, cred că v-am convins atunci când am vorbit despre fenomenul desprinderii spiritului de corp fizic.

Că există o vedere spirituală şi un auz spiritual pentru care nu este nevoie de organele de simţ fizice, v-aţi putut convinge când aţi citit că un om în hipnoză, cu ochii închişi şi acoperiţi poate citi un ziar, chiar dacă acesta are deasupra lui un corp opac, sau dacă

1 şo pune la ceafa lui el îl poate citi…

Subconştientul ar fi locul unde acţionează spiritul nostru. Dintre formaţiunile nervoase subcorticale, substanţa reticulară şi hipotalamusul, par a avea un rol determinant.

Persistenţa spiritului nostru după moarte o confirmă posibilitatea de a intra în legătură cu spiritul morţilor, prin intermediul unor oameni, numiţi mediumi. Că sunt într-adevăr

spiritele lor, care ne dau diverse relaţii, este confirmat prin faptul că informaţiile pe care aceştia ni le dau şi sunt. Complet necunobcute de mediumi Bău de asistenţii din ţedinţele de spiritism, verificate ulterior se dovedesc a fi riguros exacte. Admiţând ci spiritul, energia, a fost elementul primordial, cel care a făcut materia, această posibilitate a fost realizată jjrin fenomenul de materializare şi dematerializare. Aţi putut citi, cum prin intermediul unui medium de materializare s-a putut crea fantoma materializată în carne şi oase cu care se poate vorbi, pe care o putem palpa, pe care o putem fotografia, dar care întotdeauna ne spune că reprezintă spiritul unui om care a trăit în altă viaţă pământească, cu numele şi prenumele acestuia, cu adresa, cu părinţii şi alte date referitoare la perioada respectivă.

Este fenomenul cel mai convingător, că energia a creat materia.

Toate aspectele descrise ca fenomen paranormal, studiate de savanţi din toată lumea, vin să confirme existenţa spiritului, fie ci este vorba de telepatie, telechinezie. - Profeţie, levitaţie, vedere extra- retiniană, clarviziune, radiestezio etc.

Posibilitatea reincarnării, am mai spus-o într-un capitol separat, demonstrează clar că oânnl este supus nenumăratelor reîncarnări, fie ca bărbat, fie ca femeie.

După moarte, corpul astral mai rămâne unit cu corpul eteric o perioadă de timp, în acest timp există o amintire ce se stinge treptat despre viaţa pământească care a trecut, acest timp diferă de la om la om, el depinde de puterea cu care se leagă la un om corpul astral de corpul eteric, de influenţa primului asupra celui din urmă, este o stare care se aseamănă cu aceea **111** care omul ar vrea să doarmă, dar puterea sa lăuntrică îl menţine treaz. Câtă vreme se poate menţine treaz, atâta timp durează după moarte amintirea vieţii ce s-a scurs, adică legătura cu corpul eteric. După moarte când corpul eteric se desface de om, din el se mai păstrează ceva pentru întreaga evoluţie viitoare a omului pe care îl putem numi un „extract" sau o esenţă a acestuia. Acest „extract" conţine roadele vieţii ce a trecut, el este totodată şi purtătorul a toate din timpul evoluţiei spirituale a omului între moarte şi o nouă naştere, cel ce se dezvoltă ca germene al viitoarei vieţi. Lungimea timpului dintre moarte şi o nouă naştere este determinată de faptul că în

regulă generală, „EUL” se reîntoarce în lumea fizică, când acesta între timp s-a modificat în aşa măsură încât „EUL” poate face o experienţă nouă. În timpul în care „EUL” se găseşte în domeniile spirituale, condiţiile de viaţă de pe pământ se modifică.

Această modificare, dintr-un punct de vedere stă în legătură cu marile modificări din univers, cu schimbările de poziţie ale pământului faţă de soare etc.

Acestea implică o evoluţie ciclică a unor anumite situaţii. Ele îşi găsesc expresia în faptul că, de pildă, punctul vemal de pe bolta e-erească, adică punctul în care răsare soarele la începutul primăverii, se deplasează descriind în circa 26.000 de ani un circuit complet. Urmarea este că acest punct vemal se deplasează în cursul timpului dintr-o regiune cerească în alta. În a douăsprezecea parte (lin acest timp, adică aproximativ 2100 de ani, pe pământ condiţiile de viaţă se modifică atât de mult, încât sufletul omenesc poate vieţui lucruri noi faţă de întruparea sa trecută, şi cum experienţele omului pânt diferite după cum se întrupează ca femeie sau bărbat în regulă generală, iii perioada de timp caracterizată mai sus, au loc două reîncarnări, una ca bărbat şi alta ca femeie, dar reîncarnarea mai depinde de natura forţelor pe care le ia cu sine omul din experienţa pământească, de aceea perioadă reîncarnării diferă foarte mult ele la cm la om.

În ceea ce’priveşte cursul vieţii omeneşti, naşterea fizică re- . Prezintă o detaşare a omului de învelişul fizic matern.

Anumite forţe pe care înainte de naştere, copilul le avea comune cu trupul mamei, după naştere rămân foarte independente în el. Corpul Fău eteric, până la vârsta de 6 – 7 ani, adică piuă la a doua dentiţie, este înconjurat de un înveliş eteric al mamei.

La această vârstă, învelişul eteric al mamei cade şi are loc naşterea corpului eteric propriu. Dar copilul mai rămâne încă înconjurat de un înveliş astral care cade în perioada dintre 12 şi 14 ani, adică când se instalează pubertatea. Atunci are loc,. Naşterea corpului astral” şi mai târziu se naşte „EUL” propriu zis. În timpul vieţii de la un timp, corpul astral începe să consume din corpul eteric, iar mai târziu şi corpul eteric începe să consume din corpul fizic. Cu alte cuvinte viaţa omului, cuprinde trei perioade: una în care se dezvoltă corpul fizic şi

eteric, alta în care se dezvoltă corpul astral şi „Eul” şi în sfârşit perioada în care corpul fizic şi cel eteric parcurg o evoluţie regresivă. Corpul astral participă la toate etapele vieţii. După moarte, perioada de purificare a corpului astral este a treia parte din timpul vieţii dintre naştere şi mearte.

Toate credinţele religioase, în special cele monoteiste: iudaismul, creştinismul, islamismul sau budismul, admit un Dumnezeu ca Spirit divin, cel ce a creat lumea şi universul. Toate admit şi existenţa spiritului, care nu dispare odată cu moartea noastră. Deosebirea dintre religii se manifestă atunci când este vorba de purificarea spiritului prin reîncarnări.

Se poat e spune că t ot ceea ce a fost creat în univers, are ceva comun

— Materia începând de la atom şi până la galaxie, are aceeaşi configuraţie, un nucleu format din protoni şi neutroni, ce gravitează în junii axei sale şi electroni, care se rotesc pe orbite precise în jurul lui, cu viteza luminii. Această structură a atomului, o găsim alit la minerale cât şi la plante, animale şi om, atomii fiind formaţi din fluidul cosmic primordial, rezultat din formidabila energie a exploziei iniţiale (Big-Bang) care a avut loc la începutul universului acum .15—20 miliarde de ani.

— Există un cod genetic comun la toi ceea ce este viu, fie plante, insecte, animale sau om. Toată evoluţia viului se află codificată în acidul dezoxiribonucleic, numai felul diferit al succesiunii bazelor purimice şi pirimidinice, care formează codul genetic şi datorită căruia ribozomii sintetizează una sau alta dintre proteine este diferit, conform fiecărei specii. Tot datorită ADN-ului are loc şi diviziunea celulară ce stă la baza creşterii şi dezvoltării organismului, care se face prin procesul de replicare al ADN-ului, cii posibilitatea de refacere spontană a lui. În genele ce intră în alcătuirea cromozomilor, sunt incluse şi succesiunea în care să intervină una sau alta din componentele ei, pentru a forma la timpul precis determinat diferitele organe în dezvoltarea embrionului.

— În tot ceea ce este viu, există o forţă care se opune entropiei, o forţă care menţine calitatea substanţei vii, aceea, de metabolism, de autoconservare, precum şi de înmulţire, de creştere şi dezvoltare. Această forţă o dă corpul vital, parte a fluidului cosmic, care printr-o distribuţie biostructurală, îi conferă acesteia, proprietăţile substanţei vii, ea ar reprezenta a

patra formă de existenţă a materiei numită bioplasma.

— Tot ce este viu în natură este dotat cu o gândire, un spirit, mai mult sau mai puţin evoluat, începând de la plante şi animale până la om. Acest spirit are diferite învelişuri spaţiale, de corp astral, solar, universic sau cosmic. În cazul omului acesta este cel mai evident, dar el există şi la animale mai mult sub formă de instinct şi este prezent şi la plante mai rudimentar.

Faptul că atât planta, animalul şi omul, prin telepatie, deci prin mesaj mental, prin gândire, interceptează acest gând şi îl înţeleg. Îl decodifică, înseamnă că există şi un cod universal spiritual. De aici, înţelegem că spiritul divin, spiritul creator, a făcut tot ceea ce există în univers din acelaşi aluat, din energia primordială şi că tot ceea ce există în univers este creat, diferind numai cantitatea sau felul cum s-au combinat diferite componente ale acest oi energii.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. ABS-RU-SIIIN
2. A’rthur i:. Powell
3. APOSTOLESCU SANDA
4. ASIMOV I.

5. ALECU UNGl’RKANU MAKIA
6. AI, LEAL’ RENE
7. URIAN WEISS
8. BADIU C. TEODORESCU- -EXARCU
9. BRUNTON PAUL
10. BALACEANL C. STOLNICI
11. BRANDLER KARL
12. BALAN IOAN ID IE
13. CABUTA AL. HOHIA
14. CELAN EUGEN
15. CONSTANTIN DUMITRU
16. DANIEL CONSTANTIN
17. DANIEL CONSTANTIN
18. DANIEL CONSTANTIN1
19. drăghici ION

Dans la lumicrc de la verite, Editions Fran- caissc du (iraal Strasbourg 1987 voi. 1. IL11I Dublu cleric şi fenomenele conexe Kd~ Recif. Buc. 1992

Traducere, manual de acupunctura chineză, Ed. Medicală, 1982

Civilizaţii extraterestre, Ed. Politică, 1983 Viaţa sexuală şi căsătoria editura ştiinţifică Bucureşli 1968

Parapsychologicc ct divination Enciclopedie de la Divination Ed. Tebou O mărturie despre reîncarnare Ed. Lotus Bucureşti 1992

Fiziologia şi fiziopatologia sistemului nervos, Ed. Medicală 1978

India secretă, Ed. Forum, traduccrc llenriette Yvonne Sthal

Anatomiştii în căutarea sunetului Ed. Albatros Bucureşti 1981

Magnetismul, procedura dezvoltării mognite- lor puteri spirituale în om traduccre Herbert Egon

Convorbiri duhovniceşti, l£d. **Episcopia** Romanilor şi 1 luşilor, Arta Grafică Bucureşti 1992 (1991)

Cartea tibetana a morţilor Traduccre din limba franccză Ed. Arca Arad 1992

Viaţa după pragul morţii Ed. Teora Bucureşti
1991

Inteligenţa materiei. Ed. Militară Bucureşti 1986

Civilizaţia Asiro-Babilotiiana Ed. Sport Turism Bucureşti 1981

Civilizaţia feniciană Ed. Sport-Turism Bucureşti 1979

Civilizaţia Egiptului Antic Ed. Sport-Turism Bucureşli 1976
Esenţa vieţii Ed. Ştiinţifică Bucureşti 1972
20. DRÂMBA OYIDII*
21. dumitri; mihcea
22. DEMETREESCU SCARLAT
23. DRIMEK DOLPHI şi AURA MATEI SĂVULESCU
24. EI.IADE MIRCEA 2*h.* ERNEST RENAN
26. FĂRCAŞ DAN.
27. GHEORGHIU V A.
28. GHITESCU T.
29. GIIEORGHIŢĂ A. FLORIN
30. G IOV ANI PAPINI
31. HAŞDEU B.P.
32. 1IUXLEY A.
33. 1L1ESCU ELENA
34. ION ŢUGUI
35. IOSIF TON
36. JEAN PĂI.OU
37. LOBSANG RAMPA
38. MEIIMEI) Al. I lâKHEM
39. MILCl; ST. —
MADELEINE MAICANESCU
40. MACOVSKI EUGEN
ii. morari: i., an roi îi st.
12. NEGURKANU CRISTIAN
13. MEOLAU C-TIN
14. KANT IMMANl’EL
15. KRASIM1HA STOIANOVA ’6. OPAR1N A. I.
7. OATEN W. ERNEST
8. POPOV1C1 L.
9. POPRA K.A.
0. PIAGET JEAN
Istoria culturii şi civilizaţiilor Ed. Ştiinţifică bucureşti 1990
Geriatrie Ed. Medicală Uucureşti 1982
Din tainele vieţii şi ale universului Ed. Par- ticulară Bucuroşii 1939
Speranţa pentru vârsta a (reia Ed. Tehnică Bucureşti 1991
YOGA Ed. Mariana Craiova 1991 Yiaţa lui Isus Ed. Crater Buc. 1990 De ce tac civilizaţiile extraterestre Ed. Albatros Bucureşti 1983

Hipnoza Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică 1979 Chirurgul Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică Bucureşti 1979

Enigme În Galaxii Ed. Junimea Iaşi 1988 Viaţa lui Isus Ed. Ago-Temporis Cbişinău Sic Cocito, Editura Evenimentul 1990 Şi restul e tăcere Ed. Univers Bucureşti 1977 Mărturii despre nemurire Ed. Presa Naţională Buc. 1992 Vise, viziuni, profeţii, premoniţii Ed. Roza Vinturilor 1992

Credinţa adevărată – Societatea Misionară Română 1991 Bucureşti

Vrăjitoria Ed. De Vest, Colecţia Iniţieri Timişoara 1992

Leş secrets de T'aura Editions J'*ai – Ln

Pariş 1965

Civilizaţia turcă Ed. Sport-Turism Bucureşti 1981

Andrologie clinică Editura Academici Bucureşti 1970

Natura şi structura materiei vii, Editura Aca- demici Bucureşti 1972

Introducere în genetică moleculară Editură

Medicală Bucureşti 1975

Lumi paralele, Editura Siti Buc. 1991

Cult practic de ştiinţe oculte Ed. Biroul de

Studii Psihice Bârlad 1929

Religia şi limitele raţiunii Ed. Agore laşi 1992

Vangă Kd. Star-Trafic Craiova 1992

Originea vieţii pe pământ Editura Ştiinţifică

Bucureşti 1960

Amintirile unui inediiiin. Editura Cugetarea

Bucureşti 1945

Visul Ed. Dacia Cluj 1978

Am înlilnit animale cu obiceiuri curioase» ' Ed-

Dacia 1978

Biologie şi cunoaştere Ed. Dacia 1971

ENIGMA VIEŢII ŞT A MORŢII

51. PRENT1CE MULFORD
52. PAUL-LUDWIC LANDSBERG
53. PĂI.AZZOLI M.
54. ROMACHAYAKA YOG
55. RA1CU I\şi COLAU
56. REPC1UC E.
57. — IAGNOV Z. RUSU G.
58. STEINER RUDOLF

59.S1MU OCTAV IAN
60.SA GER O. Şi COL. *
61.SAIILEANU V. – MACA VEI I.
Gl. SAHLKANU V.
62.SAIILEANU V.
63.STOICA T.
64.SA GAL GARL
65.SELYE H.
66.SCHROADER LYNN- OSTRANDER SHEILA
G7. ŞERBAN MIHAI
68.SCH ROD ÎNGER ERWIN
69.ŞTEFĂNESCU AL. N.
70.ŞTEINPACI1 RICHARD
V
71.STEINPACH RICÂIARD
72.STAN ALEXANDRU şi REAU S RUS
73.STRKINER Rl’DOLF
74.ŞCIIM1T KRNEST
75.SRKINER Rl’DOLF
76.SOULIER JEAN P1ERRE
77.TOKAREV S A.

În zarea nemuririi Ed. Lotus Bucureşti 1992 Eseu despre experienţa morţii Ed. Humanitas Buc. 1992

L” impuissancc sexuclle chez V’liomme Ed. Masson Pariş 1938

Viaţa dincolo de moarte colecţia Lotus Bucureşti 1991

Celulă, Ed. Academici 1972 Anatomia omului, viscere, Ed. Medicală Bucureşti 1958

Ştiinţa spirituală, evoluţia vieţii şi a lumii, Ed. Rustania Timişoara

Civilizaţia japoneză tradiţională, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică Bucureşti 1984 Formaţiunea reticulară Ed. Acadeniiei Bucu* roşii 1965

Vita sexualis, Ed. Enciclopedică Romană, Bu* cureşli 1972

Concepţii despre om În medicina contempo- rană, Ed. Dacia Cluj Napoca 1976

Ştiinţa şi filosofia informaţiei Ed. Politică 1972

Sexologie, Ed. Medicală Bucureşti 1972

Creierul lui Broca Ed. Politică

Ştiinţa şi viaţa, Ed. Politică Bucureşti 1984

Cercetări în parapsihologic Ed. Robert Laffont

Pariş 1973

Semeni intru raţiune, Ed. Dacia Cluj 1982 Ce este viaţa? Spirit şi materie Ed. Politică Bucureşti 1980

Adeyărul şi ştiinţe secrete Ed. Cartea Românească Buc. 1928

Des rapports caches conditionnent notre vie terrestre

Continent se fait-il que nois vivions apress la mort et que) sens a la vie? Editions Francaisese du Grai Strasbourg 1987 Istoria religiilor Ed. Institutului Biblic şi de misiune al bisericii ortodoxe române Bucureşti 1991

Treptele iniţierii Ed. Princeps Iaşi 1992 Special Reincamation Editions Francaises du Grai 1991

Înnoirea artei pedagogico-didactice prin ştiinţa spirituală, traduccre din limba germană Bucureşti 1981

Enigma vieţii, Ed. Medicală Buc. 1982 Religia în istoria popoarelor Ed. Politică Bucureşti 1973

78.— TOFFLER A.

79.TODOKAN I.

80.— TARANU E.

«6. WELKEK DAEL Şi. WATSON D. JAMES «2. WIENER N.

— 83. WATCH TOWER BIBLIE AND SOC1ETY NEW7 YORK

Şocul viitorului. Ed. Politică Bucureşti 1973 În căutarea vieţii pe alte planete, Ed. Dacia Cluj 1983

Cristalul, această fiinţă vie, traduccre Bucureşti 1991

Biologia moleculară a genei Ed. Ştiinţifică Bucureşti 1974

Cibernetică, Ed. Ştiinţifică Bucureşti 1986 Cum a apărut viaţa, prin evoluţie sau prin creaţie?

NEW YORK 198 7